ANNE HOLT

ura

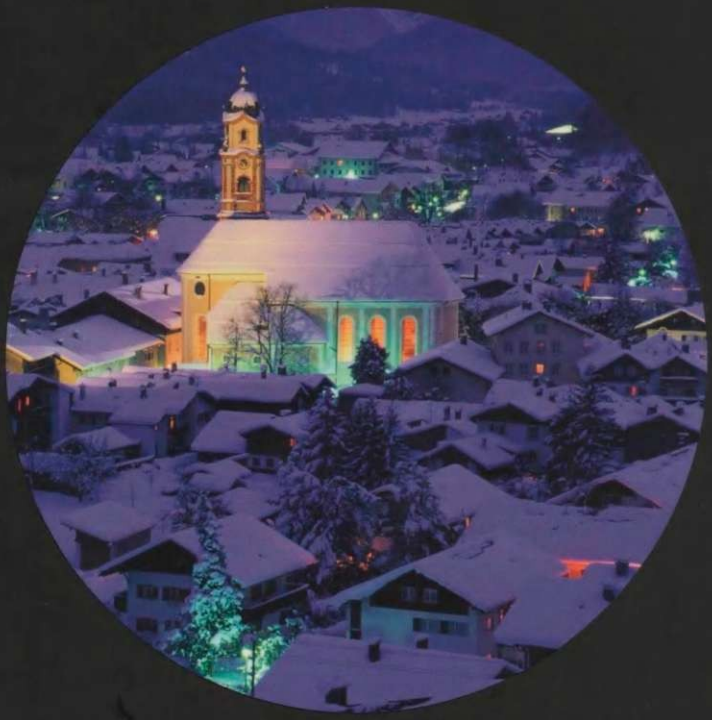

Crime la Oslo: uneori, în spatele toleranței,
se ascund cele mai murdare secrete.

3
FICTION
CONNECTION

Anne Holt

Ura

O nouă anchetă a lui Vik şi Stubø

Traducere: Doru Mareş

Editura Trei
Bucureşti, 2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOLT, ANNE
Ura

Autor: Anne Holt

Titlul original: *PENGEMANNEN, 2009*

Pentru Ann-Marie, în amintirea celor cincisprezece ani fericiţi de prietenie şi colaborare.

PARTEA ÎNTÂI

Crăciun 2008

Copilul invizibil

Era a douăzecea noapte de decembrie. Una dintre acele nopţi de sâmbătă pline de promisiuni înşelătoare, alunecând încetişor către ultima duminică de advent. Oamenii hoinăreau prin baruri şi restaurante, blestemând violentele căderi de zăpadă care atacaseră Oslo-ul pe neaşteptate, de câteva ceasuri. Temperatura urcase la trei grade sub zero şi tot ce mai rămăsese din atmosfera Crăciunului era o mâzgă cenuşie, întinsă pe fâşiile de polei şi prin bălţile de zăpadă topită.

O fetiţă stătea nemişcată, în picioarele goale, în mijlocul străzii Stortingsgaten.

— Când nopţile-s tot mai lungi, cânta ea, şi frigul le cuprinde...

Purta o cămaşă de noapte galben deschis, împodobită pe piept cu buburuze. Picioruşele care-i ieşeau de sub cămaşa de noapte, afundându-se în zăpada moale, erau subţiri ca nişte beţişoare chinezeşti. Copila, plăpândă şi pe jumătate dezbrăcată, era atât de puţin potrivită cu tabloul urban în care ajunsese, încât nimeni nu o observase încă.

Sezonul petrecerilor de dinaintea sărbătorilor de sfârşit de an atinsese apogeul şi fiecare avea destule treburi de care să se ocupe. O puştoaică pe jumătate goală, fredonând în plină noapte pe una dintre străzile capitalei, devenea la fel de invizibilă ca unul dintre personajele din cărţile pe care fetiţa le avea acasă, unde animale fabuloase din Africa se ascundeau în desenul peisajelor norvegiene, încrustate în scoarţa şi în frunzele copacilor, aproape imposibil de remarcat, căci nu aparţineau mediului lor natural.

— Şi-atunci mămica şoricică zice...

Toată lumea ieşise să se distreze, dar puţini reuşeau să îşi atingă ţelul. În faţa magazinului de bijuterii Langgaard o femeie se uita lung la propria-i vomă, sprijinită de vitrina securizată. Un piure roşu închis de zmeură, pe jumătate digerat, se scurgea printre resturi de costiţă şi bucăţi de carne, prin zăpada zemuită şi nisipul antiderapant. De pe trotuarul celălalt, câţiva tineri îi strigau în bătaie de joc un soi de poezioare fără sens. Trăgeau după ei, totodată, prin faţa Teatrului Naţional, un coleg care nu mai ştia pe ce lume se află, fără să le mai pese că îşi pierduse un pantof. La uşa barurilor, în ger, dârdâiau grupuri de fumători. Un vânt sărat, sosit dinspre fiord, trecea pe străzi amestecându-se cu damfurile de tutun, alcool şi parfum

ieftin şi greţos. Miros de noapte într-un mare oraş norvegian, înainte de Crăciun.

Nimeni, însă, nu remarca fetiţa care cânta cu glas moale, exact între cele două linii sclipitoare ale tramvaiului.

— ... şi mama şoricică... şi mama şoricică...

Se blocase.

— ... şi mama şoricică...

Tramvaiul 19 plecase în direcţia Palatului Regal, din staţia aflată la o sută de metri depărtare. Asemeni unei sănii grele, încărcat de oameni care nu prea ştiau unde se duc, îşi mărea încet viteza coborând panta domoală dinspre Hotelul Continental. Unii abia de mai ştiau ce-i cu ei. Dormeau. Alţii aminteau cu voce împleticită despre existenţa unor baruri posibile, pe unde s-ar mai fi putut bea ceva, şi despre un ştiu care gagici cu care şi-ar fi putut încerca norocul până să fie prea târziu. Câţiva îşi aţintiseră privirile în gol, spre căldura grea răspândită pe geamuri ca un soi de întuneric cenuşiu şi umed.

La intrarea la Theatercafe, un bărbat îşi ridică ochii de la pantofii ajunşi într-o stare mizerabilă, pe care şi-i alesese pentru această seară gândindu-se că zăpada va mai zăbovi să apară. Picioarele îi erau ude leoarcă, iar dârele

de sare aveau să fie foarte greu de şters, odată încălţămintea uscată.

A fost cel dintâi care a observat copilul... A deschis gura pentru a-i striga să fie atentă. Până să tragă aer în piept, cineva îl împinse din spate, obligându-l să facă un efort considerabil pentru a se ţine pe picioare.

— Kristiane! Kristiane!

O femeie îmbrăcată în costum popular se împiedică în fusta înfoiată. Din reflex, se agăţă de bărbatul încălţat în pantofii Enzo Poli distruşi. Acesta încă nu îşi recăpătase echilibrul, aşa că se prăbuşiră amândoi.

— Kristiane, scânci femeia încercând să se ridice.

Vatmanul apăsă pe claxon cu putere.

Se pregătea să încheie o a doua tură epuizantă, când tocmai zărise fetiţa. Un urlet de metal frecându-se de metal se auzi până în depărtare când frânele încercară să facă tot ce puteau mai bine pe şinele ude şi îngheţate.

— ... şi-atunci mama şoricică le zise copilaşilor zburdalnici... cânta Kristiane.

Tramvaiul nu mai era decât la şase metri de copil, şi încă nu îşi oprise înaintarea, când mama reuşi să se ridice. O apucă la fugă pe stradă, cu fusta pe jumătate ruptă, îşi scrânti un picior, dar reuşi să nu cadă, strigând încă o

dată:

— Kristiane!

Mai târziu, aveau să susţină că bărbatul care ţâşnise de nicăieri semăna cu Batman. Poate şi din cauza mantalei sale largi. Fiindcă, în realitate, era scund şi destul de gras, ba chiar şi chel. Având în vedere că toţi ochii erau întorşi către copil şi către mama sa pierdută de groază, nimeni nu îl observase pe bărbatul care se strecurase cu o siguranţă remarcabilă prin faţa tramvaiului ce făcea un zgomot asurzitor. Fără a se opri vreo clipă, luase fetiţa în braţe şi trecuse în partea cealaltă. Abia ce ieşise dintre şine că tramvaiul se şi oprise exact deasupra urmelor aproape invizibile ale copilului. O bucăţică de bonetă, prinsă de tampoane, fâlfâia acum uşor în vânt.

Oraşul oftă uşurat. Nu se mai auzea nicio maşină. Râsetele şi ţipetele amuţiseră. La fel şi clopotul tramvaiului. Nimeni nu mai scotea nicio vorbă, de parcă celor de faţă încă nu le venea să creadă că totul se terminase cu bine. Vatmanul încremenise pe scaunul lui, cu faţa ascunsă în mâini, cu ochii larg deschişi. Până şi mama fetiţei părea că înlemnise la câţiva metri depărtare, cu hainele elegante sfâşiate, cu braţele atârnând.

— ... dacă nimeni nu pică-n capcană... continua să cânte

Kristiane fără a se uita la bărbatul care o ducea în braţe.

Cineva începu să aplaude încet. I se alăturară şi alţii. Sunetul crescu şi femeia în costum popular păru să se trezească.

— Micuţa mea! strigă alergând către fetiţă, smulgând-o din braţele bărbatului şi strângând-o la piept. Să nu mai faci niciodată aşa ceva! Promite-i lui mami că nu o să mai faci niciodată, dar niciodată aşa ceva!

Inger Johanne Vik ridică un braţ, fără a se gândi la ceva şi fără a lăsa jos copilul. Figura bărbatului nu îşi schimbă expresia în momentul în care palma îi atinse obrazul cu putere. Fără a lua în seamă desenul roşu şi arzător lăsat de degetele femeii, schiţă un zâmbet, făcu lent o plecăciune adâncă de modă veche, îi întoarse spatele şi dispăru.

— ... să fiţi atenţi, cânta micuţa, cu toţii vom sărbători-mpreună noul Crăciun!

— I s-a-ntâmplat ceva? E bine?

Un val de oameni în haine de gală ieşea de la Continental. Toţi vorbeau în acelaşi timp, simţind că s-a întâmplat un lucru deosebit, dar prea puţini înţelegând şi ce. Unii vorbeau despre un pieton lovit de tramvai, alţii despre o tentativă de răpire a copilului, strania nepoţică a

miresei.

— Frumoasa mea, plângea mama. Să nu mai faci aşa ceva.

— Femeia murise, îi răspunse Kristiane. Mi-e frig.

Mama porni către hotel cu paşi şovăitori, ca să nu cadă. Mireasa o aştepta la uşă. Bustiera fără bretele era acoperită de paiete albe. Mătasea îi cădea în falduri grele peste şoldurile suple, până la picioarele încălţate într-o pereche de pantofi brodaţi cu perle de o albeaţă scânteietoare. Vedeta serii era cât se poate de frumoasă cu machiajul perfect. Coafura îi era nu mai puţin impecabilă decât la începutul festinului, cu câteva ore mai devreme. Nuanţa umerilor dezgoliţi ar fi putut sugera că îşi petrecuse călătoria de nuntă înaintea căsătoriei propriu-zise. Şi nu părea să-i fie frig. – Cum se simte? îşi întrebă sora, zâmbind şi mângâind obrazul nepoatei.

— Tata, zâmbi şi Kristiane. Tata măritată! Ce frumoasă eşti!

— Nu la fel s-ar putea spune despre mama ta, murmură mireasa.

Doar Kristiane o auzi. Inger Johanne nu aruncă nici măcar o privire spre sora ei, ci înaintă cu paşi grei în interiorul cald. Nu îşi dorea decât să urce în camera ei, să

se bage cu fiica ei sub plapuma de puf, poate să-i facă o baie înainte, o baie fierbinte, fiindcă micuţa ei era îngheţată şi trebuia să se încălzească. Se clătina şi respira greu. Chiar dacă, la paisprezece ani, Kristiane abia dacă era ceva mai grea decât un copil de zece, mama ei nu o mai putea duce în braţe. Fusta bunadului, costumul tradiţional norvegian, nu mai stătea deloc cum trebuie, aşa că din doi în doi paşi călca pe ea. Părul, prins în coadă suedeză, se desfăcuse. Ideea pieptănăturii venise din partea lui Yngvar şi, destul de stresată în orele de dinaintea ceremoniei, se conformase. Câteva minute se simţise de parcă ar fi jucat rolul Brunhildei într-un spectacol dintre cele două războaie mondiale.

Un bărbat voinic apăru în fugă de la primul etaj.

— Ce s-a-ntâmplat? Ce s-a-n... E bine? Dar tu?

Yngvar Stubo încercă să îşi prindă de mână soţia. Aceasta îl dădu la o parte înnebunită de furie, cu dinţii încleştaţi:

— Ce idee cretină! Nu suntem decât la zece minute de casă, cu taxiul! Zece minute!

— Ce e aşa de cretin? Ce să fi... Lasă-mă s-o duc eu, Inger Johanne. Rochia ţi s-a rupt toată şi-ar fi mai...

— Nu e nicio rochie! E un bunad! O fustă! Şi-a fost ideea

ta! Şi coafura asta îngrozitoare, şi hotelul ăsta şi s-o luăm şi pe Kristiane! Putea să fi murit!

Cu lacrimile curgând, îşi lăsă jos, încet-încet, copilul. Uriaşul o luă uşurel în braţe şi urcară împreună scările. Fără niciun cuvânt. Kristiane cântă mai departe, cu voce subţire şi pură:

— Hop-la, hop-la, tra-la-la, e seara de Crăciun şi toată lumea se distrează!

* * *

— Doarme, Inger Johanne. Doctorul a spus că va fi bine. Nu are niciun rost să ne întoarcem acum acasă. E...

Bărbatul aruncă o privire către ecranul televizorului fără sonor, pe care conducerea hotelului le ura bun venit doamnei şi domnului Yngvar Stubo.

— Trei şi un sfert. E aproape trei şi un sfert dimineaţa, Inger Johanne.

— Vreau să mă întorc acasă.

— Păi...

— Nu ar fi trebuit să acceptăm invitaţia. Kristiane e prea mică.

— Va împlini în curând paisprezece ani, răspunse Yngvar frecându-şi obrajii. Nu se poate spune că e un gest iresponsabil ca o puştoaică de paisprezece ani să participe

la căsătoria mătuşii ei. Ba chiar este o dovadă de generozitate din partea surorii tale să ne ofere apartamentul de hotel şi babysittingul.

— Ce să-ţi spun, ce mai babysitting! mârâi soţia împroşcând un nor fin de salivă.

— Albertina a adormit, oftă Yngvar. S-a întins pe canapea şi a adormit în momentul în care a crezut că şi pe Kristiane a luat-o somnul. Ce altceva să fi făcut? De asta şi era aici, Inger Johanne. Kristiane se cunoştea cu Albertina. Nici nu ne-am fi putut aştepta să fi făcut altceva decât ce i-am cerut. Adică să o ia cu ea pe Kristiane, după desert, şi să urce în cameră. A fost un accident nefericit, trebuie să accepţi asta.

— Un accident? Accident este când o copiliţă ca ea... o copiliţă cum e Kristiane trece de uşa încuiată a hotelului fără ca nimeni să îşi dea seama? Accident este atunci când o bonă, pe care, de altfel, Kristiane nici nu o cunoaşte chiar aşa de bine, din moment ce îi spune „femeia”, se culcă şi doarme atât de adânc încât Kristiane o crede moartă? Când asta mică pleacă unde vede cu ochii în oraşul plin de lume? De oameni beţi morţi? După care se pierde pe o stradă întunecată, fără haine, fără pantofi şi fără...

Îşi ascunse faţa în palme şi izbucni în lacrimi. Yngvar se ridică şi i se alătură, pe marginea patului.

— Ne culcăm? o întrebă în şoaptă. Mâine totul va părea mai puţin sinistru. Până la urmă, în mare, lucrurile au ieşit bine. Avem de ce să ne bucurăm. Haide la culcare.

Femeia nu îi răspunse. Spatele plin îi tremura la fiecare respiraţie.

— Mami.

Inger Johanne îşi şterse iute lacrimile şi se întoarse spre copil cu un zâmbet larg.

— Da, iubito.

— Din când în când sunt invizibilă.

De pe coridor se auziră râsete. Cineva strigă:

— Sănătate!

O voce de bărbat ceru să i se spună unde e mizeria aia de maşină de făcut cuburi de gheaţă.

Inger Johanne se întinse cu grijă în pat. Mângâie uşor părul blond al Kristianei şi îşi lipi buzele de urechea fetiţei.

— Nu şi pentru mine, Kristiane. Pentru mine nu eşti niciodată invizibilă.

— Ba da, răspunde Kristiane chicotind. Şi pentru tine. Sunt copilul invizibil.

Şi, înainte ca mama ei să fi avut timpul să o contrazică, în vreme ce clopotul primăriei anunţă că s-a mai scurs un ceas din această a douăzecea zi a anului, Kristiane căzu într-un somn de plumb.

O cameră cu vedere spre...

În momentul în care clopotul de la primărie bătu de trei şi jumătate, hotărî că, gata, era prea mult.

Privea, de la fereastră, ce era de privit.

Adică, nu prea mare lucru.

Cu zece ceasuri mai devreme, zăpada căzuse vesel peste Oslo, luminând, aproape, oraşul. În liniştea biroului gol, se aruncase atât de adânc în muncă încât nici nu observase schimbarea vremii. Acolo, jos, oraşul fusese întunecat şi nelămurit, parcă. Chiar dacă nu ploua, aerul era atât de încărcat de umiditate, încât picăturile se scurgeau pe fereastră. Din fortăreaţa Akershus se zărea doar o umbră cu contururi vagi, dincolo de bazinul portuar. Doar valurile de spumă cenuşie şi indolentă arătau faptul că spaţiul negru dintre Rădhuskaia şi Hurumlandet era, în realitate, fiord şi mare.

Luminile, însă, erau frumoase: prin fereastra udă, felinarele şi lămpile se preschimbau în steluţe scânteietoare.

La birou, treaba era încheiată.

La fel şi darurile de Crăciun.

O croazieră în Caraibe pentru fratele şi sora lui şi pentru familiile acestora. Pe unul dintre vapoarele companiei sale, era drept, dar tot un dar minunat rămânea.

O bijuterie pentru mama sa care, în seara de douăzeci şi patru, îşi sărbătorea a şaizeci şi noua aniversare. Tot nu se săturase de diamante.

Un elicopter teleghidat şi o placă nouă de snowboard pentru fiul lui.

Pentru Rolf, nimic. Deşi se puseseră de acord asupra acestui subiect, tot îi părea rău.

Şi douăzeci de milioane pentru opere de caritate.

Asta era tot.

Cadourile personale nu îi luaseră prea mult timp. Ajunseseră o jumătate de oră la bijutierul ales din Amsterdam, în noiembrie, o tură printr-un centru comercial din Boston, în aceeaşi săptămână, şi douăzeci de minute la computer, cât să trimită familiei socrilor o felicitare drăguţă, chiar în seara aceea. Fotografii ispititoare din Martinica şi Arabă se găseau din abundenţă pe site-ul Internet al firmei. Rezultatul era satisfăcător şi chiar bine personalizat prin prezentarea vasului Principesa Ingrid Alexandra cu pânzele în vânt.

Mai mult timp îi luase împărţirea banilor pentru operele

de caritate.

Marcus Koll Jr, îşi punea tot sufletul în fiecare dar. A împărţi cadouri frumoase era felul lui de a-şi oferi ceva preţios de Crăciun. Lucru care îi făcea de fiecare dată bine, amintindu-i de bunicul său. Bătrânul, care pentru copilul Marcus fusese cea mai apropiată reprezentare a lui Dumnezeu, îi pusese într-o bună zi următoarea întrebare: Un om ajută zece persoane ajunse la ananghie şi apoi se laudă. Un alt om ajută o singură persoană aflată în aceeaşi situaţie, dar ţine fapta pentru el şi nu i se mulţumeşte niciodată. Care dintre cei doi este mai bun?

Puştiul de zece ani răspunsese că mai bun se dovedea cel dintâi şi trebuise să îşi argumenteze opinia. Marcus insistase: nu scopul donatorului era determinant. Rezultatul conta. Zece persoane ajutate era mai bine decât una singură. Bătrânul îi demonstrase îndelung contrariul. Până când, pe la cincisprezece ani, Marcus îşi schimbase părerea. Dar şi bunicul. Discuţia ţinuse tot aşa până la moartea lui Marcus Koll Sr. Avea nouăzeci şi trei de ani şi lăsase în urmă o viaţă bine pusă la punct, notată într-un dosar verde cu logoul NSB. Documentul demonstra că, din momentul în care devenise major cu drept de decizie, donase regulat douăzeci la sută din câştig. Nu

zece la sută, cum teoretizau partidele muncitoreşti, ci douăzeci la sută. A cincea parte din veniturile bunicului erau darul său pentru cei mai săraci decât el.

Marcus Jr, trecuse totul în revistă în ziua înmormântării bunicului, ceea ce însemnase o călătorie în timp prin cele mai negre evenimente ale secolului al douăzecilea. Dăduse peste chitanţe prin care erau transferate diferite sume de bani către văduve de război sărace şi apoi către copii evrei. Urmau refugiaţii unguri de după 1956. Asociaţia pentru protecţia copilului Redd Barna primise lunar câte o mică sumă, fără întrerupere, începând din 1959, iar bunicul îşi adusese obolul cu generozitate la fiecare acţiune umanitară ulterioară unor catastrofe, încă din 1920. De la naufragiile dintre cele două războaie mondiale la tsunami-ul din Asia de Sud-Est, trecând prin foametea din Biafra. Murise la patru zile după tsunami, pe 31 decembrie 2004, dar tot avusese timp să se târască până la poşta din Toyen pentru a trimite cinci mii de coroane către Medici Fără Frontiere.

Nu fusese simplu pentru mecanicul de locomotivă necăjit de o nevastă casnică şi de cinci copii care, la rândul lor, când le venise vremea, îi aduseseră pe lume paisprezece nepoţi, să îşi taie din salariu, apoi din pensie,

şi asta an după an. Dar de lăudat nu se lăudase niciodată. Sumele erau transferate de la ghişeele a diferite oficii poştale, toate suficient de îndepărtate de apartamentul din clădirea de cărămidă de la Vâlerenga pentru a nu fi recunoscut. Numele donatorului era de fiecare dată fictiv, însă îl trăda scrisul.

Bunicul nu ajutase o persoană anume, de la care să primească semne de recunoştinţă, ci mii de persoane.

Ca şi nepotul lui.

Desigur, contribuţia tânărului Marcus Koll la sprijinirea asociaţiilor caritabile şi a cercetării avusese altă dimensiune, diferită de a bunicului. Şi acesta ar fi fost cel mai modest lucru care s-ar fi putut spune, întrucât câştiga în câteva săptămâni mai mult decât antecesorul lui în toată viaţa. Îşi închipuia, cu toate acestea, că bucuria de a dărui era aceeaşi şi pentru unul, şi pentru celălalt şi că enigma morală a bunicului nu avea un răspuns sigur. A împărţi bunurile nu era decât o chestiune de nobleţe pentru ambele versiuni ale lui Marcus Koll. Până la urmă, se punea problema de a fi mulţumit de propria existenţă. Şi, la fel cum şi bunicul îşi permisese, cu un grăunte de mândrie, să-i dezvăluie nepotului ce făcuse, când totul se terminase şi controversa luase sfârşit o dată pentru

totdeauna, nepotul se apucase să ţină contabilitatea minuţioasă a donaţiilor. Şi în cazul lui, transferurile băneşti fiind efectuate prin mai mulţi intermediari, cu maximum de discreţie, destinatarul era împiedicat să identifice expeditorul real. Fiindcă sumele veneau personal de la el, nu din partea vreunei firme. Banii erau contabilizaţi şi impozitaţi înainte de a fi trimişi pe căi ştiute doar de expeditor. Decisese ca nimeni altcineva în afara băiatului său cel mic, care urma să împlinească opt ani peste două luni, să nu afle, într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat, ce făcea tatăl lui în fiecare noapte a ultimei duminici de advent, încă de la treizeci şi cinci de ani.

Donaţiile îi aduceau, în general, liniştea, calmul de care avea nevoie.

Inima îi bătea prea repede.

Se învârtea încolo şi-ncoace prin încăperea care nu era prea mare şi nu trăda cine ştie ce din opulenţa administrată din spatele vechiului birou de stejar. Sigur, Marcus Koll Jr, îşi avea biroul pe Aker brygge, o adresă de prestigiu până cu câteva crize financiare mai înainte, însă cartierul îşi pierduse din măreţie. Ceea ce îi convenea.

Îşi duse o mână la piept şi încercă să respire adânc. Numai că plămânii aveau propria lor voinţă şi căutau aerul

mult prea repede şi prea superficial. Era deja bătut în cuie: nu se mai putea mişca şi avea să moară în curând. Simţea înţepături în vârfurile degetelor. Buzele îi amorţiseră şi i se părea că limba îi era umflată şi uscată. Ar fi trebuit să respire pe nas, numai că şi nările erau ca astupate. Încetase să mai respire. Nu mai avea decât câteva secunde de trăit.

Se vedea de sus cum o mai făcuse de nenumărate ori în trecut. Ieşise din propriul corp şi se privea uşor pieziş, de deasupra cvadragenarului scund şi îndesat care era, cu pungi sub ochi. Simţea spaima ce îl cuprinsese.

Un val violent de căldură îl străbătu de sus până jos, permiţându-i să se smulgă din starea care îl cuprinsese. Se împletici până la birou, din al cărui sertar de sus scoase un pliculeţ de hârtie. Îi frecă marginea între degetul mare şi arătător, apoi îl lipi de buze şi începu să respire pe cât de calm şi de regulat putea.

Gustul metalic din gură tot nu dispărea.

Aruncă pliculeţul şi îşi sprijini fruntea de fereastră.

Nu era vorba despre boală. Nu era bolnav. Inima nu avea nicio problemă, chiar dacă simţea un punct dureros sub omoplatul stâng şi în braţ, în cel stâng, dacă stătea bine să se gândească. Ba nu, nici vorbă de vreo durere în

zona aceea.

N-o mai căuta.

Respiră.

I se păru că mâinile îi sunt acoperite de viermi pe care nu îndrăznea, însă, să îi alunge scuturându-şi-le. Capul îi era uşor, străin, de parcă nu i-ar mai fi aparţinut. Gândurile alergau unele după altele într-un ritm atât de năvalnic încât nu şi le mai recunoştea. Fragmente de imagini şi de fraze fără legătură între ele se învârteau unele în jurul celorlalte, tot mai repede, într-un soi de manej care-l făcea să se clatine. Încercă să îşi aducă aminte o reţetă de pizza, o pizza cu feta şi broccoli, o pizza americană pe care o mai gătise de o mie de ori şi pe care nu reuşea să şi-o readucă în memorie.

Nu, nu era bolnav. Nici vorbă de infarct. Nici de greaţă. Era sănătos tun.

N-o fi fost vreun cancer? Simţea dureri pe partea dreaptă, partea cu ficatul, cu pancreasul, cu cancerul, cu boala şi cu moartea.

Deschise încet ochii. O părticică din conştiinţa lui ştia că e sănătos. Asupra ei trebuia să se concentreze. Nu asupra reţetelor uitate şi a morţii. Umezeala geamului îşi lăsă amprenta de gheaţă pe fruntea lui, făcându-l să

izbucnească în lacrimi.

Acum respira mai uşor. Pulsul, care se zbătuse înnebunit mai întâi în timpane, apoi în piept, în vârfurile degetelor şi în vintre, până la durere, se liniştise.

Oslo nu se schimbase de cealaltă parte a ferestrei, dincolo de încăperea cu vedere spre port, fiord şi insule. Marcus Koll Jr. Tocmai dăruise o avere pentru opere de caritate şi nu îşi mai dorea decât să simtă căldura interioară pe care i-o aducea de fiecare dată ultima duminică de advent. Şi bucuria calmă în care îl învăluiau Crăciunul, darurile, fericirea fiului său la intrarea în vacanţă, mama lui care încă trăia, bombănea şi nu se mai lăsa convinsă de nimic. Îşi pusese în ordine plăţile, totul era cum trebuie. Îşi dorea să se poată gândi la viaţa care încă nu i se sfârşise, cu condiţia să nu mai respire atât de precipitat.

Să se calmeze. Să se calmeze odată.

Privirile îi căzură pe un noctambul, unul dintre rarii trecători care umblau fără ţintă pe chei. Mai era puţin până la ora cinci a acestei dimineţi de duminică. Toate barurile se închiseseră. Bărbatul de jos era singur. Paşii îi erau şovăitori şi se ţinea cu greu pe picioare pe pavajul alunecos. Dintr-odată făcu vreo câţiva paşi dezordonaţi, ca

de dans, îşi înfipse mâinile în căciulă de parcă aceasta ar fi putut fi un punct de sprijin, apoi căzu de pe marginea cheiului.

Totul se schimbă într-o clipă. Inima îi redeveni ceea ce nu încetase să fie. Presiunea din piept dispăru. Marcus Koll se îndreptă de şale şi făcu ochii mici, pentru a vedea mai bine. Era de parcă toate membranele trupului scăpaseră de spasme. Limba se dezumflase şi gura avea exact gradul necesar de umiditate. Gândurile i se succedau iarăşi într-o ordine logică, bine definită. Calcula cu iuţeală timpul necesar pentru a ieşi din birou, a coborî şi a ajunge la marginea cheiului. Înainte să îşi încheie calculul, observă nişte oameni apărând în fugă. Cinci ori şase bărbaţi, printre care şi un bodyguard de la Securitas, strigând atât de tare încât îi putea auzi şi el de la al cincilea etaj şi de după geamul triplu. Cel în uniformă deja cobora pe o frânghie.

Marcus Koll se întoarse hotărât să se ducă acasă.

Abia atunci realiză cât era de obosit.

Dacă se grăbea, putea apuca şi trei ceasuri de somn înainte ca puştiul să îşi ceară darurile. Dincolo de orice, era duminică, iar Crăciunul nu mai era departe. Cu siguranţă pe dealurile din jurul oraşului mai rămăsese ceva

zăpadă de la ninsoarea din ajun. S-ar fi putut da cu săniuţa, chiar şi cu schiurile dacă se ducea ceva mai departe, în Nordmarka.

Ultimul lucru pe care îl făcu Marcus Koll înainte de a pleca fu să deschidă cutiuţa cu pastile albe, lunguleţe, din sertarul de sus. Cu siguranţă erau expirate. Lăsă una să îi cadă în căuşul palmei. O clipă mai târziu o puse la loc, băgă cutia în sertar şi încuie biroul.

Se terminase, deocamdată.

Deja se auzeau apropiindu-se sirenele maşinilor de poliţie.

* * *

— Vin odată poliţiştii? Ei sunt? Ambulanţa a chemat-o cineva? Pentru Dumnezeu, ale poliţiei sunt sirenele? Chemaţi o ambulanţă! Veniţi încoace şi ajutaţi-mă!

Bodyguardul de la Securitas se ţinea cu o mână de marginea cheiului. Unul dintre picioarele sale apăsa pe o scândură instabilă aflată la doar cincizeci de centimetri deasupra apei. Celălalt se balansa în încercarea disperată de a menţine echilibrul corpului greu şi musculos.

— Ţineţi-mă, ce naiba! Ţineţi-mă de haină!

Un tânăr se lungi pe burtă în zăpada amestecată cu noroi, apucând cu amândouă mâinile una dintre mânecile

bodyguardului. Ochii îi sclipeau. Mai avea două luni până să împlinească optsprezece ani, însă un fel de bărbuţă neagră, exact ce trebuia, îi permisese să treacă din bar în bar cât fusese noaptea de lungă fără să îi fi pus cineva vreo întrebare. Era rupt de oboseală şi făcuse cu greu faţă berilor pe care le putuse ciupi. Acum, însă, se simţea refăcut şi gata pentru orice efort.

— Nu e ăsta! ţipă strângând şi mai tare mâneca bodyguardului. Ăl care-a căzut e mai încolo!

— Ce zici? Cum?

Bodyguardul de la Securitas se uită la corpul pe care se chinuia degeaba să îl scoată din apă. Îl apucase bine de gulerul hainei, însă omul părea lipsit de viaţă şi greu ca plumbul, cu figura ascunsă de gluga căzută până pe bărbie.

— Ajutor! se auzi de undeva, de mai departe, din apă. Ajutaţi-mă! Mă-n...

Strigătele păreau că dispar în adânc.

Tânărul cu umbra de barbă lăsă mâneca bodyguardului.

— Ţine-te bine! Mă ocup eu de celălalt. Se ridică, îşi scoase ghetele şi hanoracul, apoi, fără să ezite, sări în apă. Spintecă încă o dată suprafaţa rece ca gheaţa în locul în care îl văzuse pe insul beat mort.

— Ce, sunt doi? Doi au căzut? I-ai văzut tu? I-aţi văzut şi voi?

Bodyguardul înjură agăţat doar cu o mână de marginea cheiului. Cu cealaltă prinsese ceea ce cu siguranţă era un corp omenesc. Un cap sucit, două braţe şi o haină neagră. Era al dracului de greu. Îngrozitor de greu. Pe bodyguard îl dureau mâinile şi nu îşi mai simţea degetele.

Dar de lăsat nu-l lăsa.

Tânărul care se aruncase în apă încercă să îşi recapete suflul. Primul şoc, cauzat de răceala apei, făcuse loc unor furnicături dureroase, atât de puternice încât i se păru că plămânii ameninţau să intre în grevă. Mişca atât de tare din picioare încât jumătate din bust i se înălţa deasupra apei. Dedesubt nu vedea decât adâncul lipsit de culoare.

— Uite colo! îi strigă un poliţist care sta la marginea cheiului, abia mai trăgându-şi sufletul. Chiar în spatele tău!

Tânărul se răsuci. Mai mult din reflex decât fiindcă ar fi văzut mare lucru, apucă ceva. Degetele i se strânseră în jurul a Dumnezeu ştia ce şi traseră. Cel pe jumătate înecat ţâşni la suprafaţă urlând, de parcă urletul ar fi început încă de sub apă. Salvatorul îl apucă de păr. Noctambulul beat mort încercă să scape şi, în acelaşi timp, se căţără pe

tânăr; dispărură amândoi în valuri. Câteva secunde mai târziu, când îşi făcu iarăşi apariţia, cel mai în vârstă era lungit pe spate, cu braţele şi picioarele desfăcute. Încă mai urla de durere din cauză că salvatorul tot nu îi dăduse drumul, ba chiar strângea şi mai tare, în vreme ce îşi înfăşură de patru ori pe braţ o frânghie fără să se mai întrebe de unde picase.

— Te ţii bine? strigă poliţistul. Zi, te ţii bine?

Tânărul încercă să răspundă, însă gura i se umplu cu apă. Făcu totuşi un semn cu mâna care ţinea funia.

— Trage, gemu cu voce slabă, şi mai înghiţi puţină apă. Trage... Niciodată nu îşi închipuise că frigul poate fi atât de aspru. Apa îi intra în fiecare por. Ace de gheaţă îl asaltau din toate părţile. Tâmplele îl dureau de parcă ar fi încercat cineva să i le afunde în creier, iar nările păreau astupate de gheaţă. Mâinile nu şi le mai simţea şi, într-un moment de panică, avusese senzaţia că îşi pierduse testiculele. Între picioare era ca o arsură şi o căldură intensă se împrăştia de acolo spre coapse.

Mişcările i se încetiniră. Ochii îi păreau morţi. Fusese nevoit să îi închidă. Totul nu mai era decât umezeală, frig şi întuneric. Nu ar fi trebuit să stea în apă mai mult de un minut. Totuşi, îşi zise, avea să fie ultima experienţă de

acest fel: pierderea fuduliilor în adâncul unei mări îngheţate din cauza unui idiot mangă picat de pe Aker brygge.

Dintr-odată, se trezi afară din apă, lungit pe jos, sub o pătură care semăna cu o folie de aluminiu, cu cineva încercând să îi scoată hainele de pe el.

Se agăţă de pantaloni cu amândouă mâinile.

— Stai liniştit, îi spuse poliţistul.

Era, probabil, cel care îi aruncase frânghia.

— Trebuie să-ţi scoatem izmenele astea ude leoarcă. În curând va sosi şi personalul medical de specialitate care să te ajute.

— Vai de coaiele mele! gemu tânărul. Degetele şi...

Întoarse capul. Se adunaseră de acum o mulţime de poliţişti, iar doi dintre ei întindeau pe cineva pe jos, la câţiva metri de el. Corpul şiroia de apă şi nu se mişca. Nici nu apucaseră bine să îl Lase când un brancardier apăru cu o targă pe rotile. Poliţistul mai în vârstă îl împinse înapoi în momentul în care nou sositul dădu să mişte cadavrul.

— E mort. Ai grijă de cei vii.

— Fuck! gemu tânărul dând să se ridice. Ce, s-a dus pe copcă? N-am reuşit?

— Nu pe ăsta l-ai salvat, îi răspunsese calm poliţistul,

încercând în continuare să îi scoată hainele. Pentru ăsta oricum ar fi fost prea târziu. Al tău e colo. Ăla care şi-a pus căciula.

Apoi dădu din cap rânjind. Se mişca repede, iar tânărul care se dovedise gata să-şi rupă gâtul pricepu în sfârşit că organele genitale îi erau la locul lor. Fără a mai opune rezistenţă, se lăsă dezbrăcat. Trei poliţişti asigurară zona cu o bandă de plastic colorată în roşu şi alb, după care unul dintre ei întinse un fel de prelată peste corpul lungit pe targă.

— Ia *723...* zi, băi, începu bărbatul cu căciulă apropiindu-se, tu ăăă... aaa... ai... erai cât p-aci să mă scalpezi, hai?

Încă mai avea hainele pe el. Îi aruncaseră o pătură pe umeri, îi clănţăneau dinţii şi dârdâia în asemenea hal că îi săreau picături de apă din smocurile de păr care mai scăpau de sub căciulă.

Tânărul nu îşi amintea să fi văzut şi vreo căciulă prin preajma celui pe care-l scosese la mal.

— Cec... că... că... căciula am salvat-o, se bâlbâi cel din faţa lui cu zâmbetul întins până la urechi. Nnn... nu... nu i-am dat eee... eu drumu'!

— Ia-o din loc, îi şopti unul dintre poliţişti. Dă-te mai încolo! îi ordonă întinzând un deget către ambulanţa

parcată de-a curmezişul pe chei, care îşi arunca lumina albastră intermitentă peste viermuiala de oameni în uniformă.

— Ci-ci-cine-i ăla? întrebă salvatul îndreptând privirea către cadavrul de pe targă. C... e... că nu l-am văz... văzut în ap-p-p-pă!

— Gata, potoleşte-te... Arne! Arne, bagă-l p-ăsta-n ambulanţă că nu se mai ţine pe picioare.

Fără menajamente, bărbatul scuturat de frisoane fu dus în vehicul.

— Măcar mulţumesc îţi putea spune, mormăi poliţistul făcând semn unuia dintre cei de la ambulanţă să se apropie. Aia da treabă, să te-arunci în apă fără să mai stai pe gânduri. Nu ştiu cine-ar mai îndrăzni. Pe aici!

Se ridică şi puse mâna pe umărul unui ins în uniformă galbenă fosforescentă.

— Ai grijă de eroul nostru, zâmbi. Ia-l şi-ncălzeşte-l!

— Mă duc să mai caut o brancardă. Două secunde...

Tânărul scutură din cap, dând să se ridice. Era gol puşcă sub cuvertura neagră şi cineva îi pusese în picioare, fără să îşi fi dat seama, o pereche de pantofi sport prea mari pentru el. Văzându-l în ce hal se clătina, asistentul de la ambulanţă îl sprijini cu un braţ.

— Merge, merge, murmură tânărul strângând pătura mai bine în jurul corpului. Ce frig mi-e, băga-mi-aş!

— Mai bine am mai căuta o targă, zise şoferul. Doar ca să...

— Nu, nu.

Tânărul porni şovăitor către ambulanţă. Abia ajuns iarăşi la marginea cheiului, se opri pentru o clipă. Rafalele sărate ale vântului bătând dinspre fiord îl făceau să înţeleagă cât de aproape de moarte fusese. Începu să plângă. Apoi, de ruşine, ridică pătura până în dreptul ochilor. Mişcarea îl obligă să facă un pas în lateral, ca să îşi poată menţine echilibrul, dar se împiedică în pătură, cât pe ce să cadă. În consecinţă, înhăţă cel mai apropiat obiect aflat la îndemână: prelata de pe cadavru.

Toate mergeau anapoda.

Nu putea să fi trecut mai mult de cinci minute de când mergea în sus pe Aker brygge. Singur, nemulţumit şi fără bani cu care să îşi poată plăti un taxi pentru a se întoarce acasă. În decursul celor trei sute de secunde mizerabile înotase în apa îngheţată, fusese convins că avea să moară, salvase un om de la înec, fusese felicitat de poliţie şi cât pe-aci să dea colţul, îngheţat bocnă. Totodată, două ambulanţe şi trei maşini ale poliţiei aduseseră şase

oameni în uniformă. Lucru aproape de neînţeles ţinând cont de cât de puţin timp trecuse. În plus, bodyguardul de la Securitas, de cum ajunsese pe chei, îşi chemase cinci colegi aflaţi în post în imobilele cu birouri din preajmă, după care poliţiştii preluaseră responsabilitatea corpului fără viaţă pe care îl pescuise.

Vreo treizeci de persoane într-o stare de ebrietate mai mult sau mai puţin avansată mişunau în mijlocul întregii învălmăşeli de bărbaţi – şi o singură femeie – în uniformă, fără să le pese prea tare de cordonul de securitate al poliţiei. Tabloul dramatic îi atrăsese ca hârtia de muşte pe toţi cei aflaţi în zonă la orele mici ale dimineţii de duminică. Şi, fiindcă nu se scurseseră decât cinci minute de când calmul fusese tulburat pe Aker brygge, poliţiştii nu înţeleseseră încă prea limpede ce legătură putea fi între bodyguard, tânărul înotător, beţiv şi cadavrul pe care doi dintre ei se chinuiseră să îl tragă afară din valuri. Iată de ce, poate şi fiindcă un poliţist căzuse în apă în încercarea de a trage cadavrul pe uscat, doar doi oameni în uniformă avuseseră vreme să arunce o privire mai atentă asupra celui înecat. Apoi, unul dintre aceştia, un tânăr ofiţer, se dusese să vomite la zece-cincisprezece metri de cordonul de siguranţă, ca rupt în două, fără să-l bage cineva în

seamă. Celălalt acoperise cadavrul şi tocmai explica încet detaliile evenimentului conducătorului operaţiunii, când tânărul cu barbă abia mijită îşi pierdu echilibrul, epuizat.

Se dezechilibrase periculos. Pătura alunecă. O clipă se strădui să nu fie văzut gol-goluţ, mai degrabă decât să se ţină pe picioare, apoi, în cădere, prinse prelata cu ambele mâini. Aceasta se agăţase în cealaltă margine a tărgii, care începuse şi ea să ameninţe să se răstoarne. Câteva secunde păru că greutatea cadavrului va fi de ajuns pentru a evita imensa catastrofă care se profila, însă tânărul nu dădea nicidecum drumul prelatei. Apoi se izbi de asfalt îmbrăcat doar cu pantofii de sport prea mari pentru el. Ceafa îi lovi solul îngheţat cu zgomot surd. Durerea îl făcu să urle şi să îşi piardă pentru puţin timp cunoştinţa.

Revenindu-şi, primul lucru care îl frapă fu mirosul.

Pe el era ceva care îl sufoca, puţind groaznic a carne stricată şi a gunoi. Auzi un ţipăt şi avu prezenţa de spirit să deschidă ochii: cadavrul căzuse peste el, exact peste el, ca pentru un sărut mortal, privindu-l drept în ochi de sub glugă.

De sub gluga sub care, conform logicii, trebuia să fie un cap.

Şi cam aşa ceva se afla cu aproximaţie, în gluga

hanoracului.

În raportul redactat câteva ceasuri mai târziu urma să se noteze că respectivul cadavru stătuse la murat în mare circa o lună şi că, fără vreo urmă de îndoială, doar hainele împiedicaseră corpul să se descompună. Din punct de vedere clinic, cadavrul era descris ca „foarte umflat, în descompunere parţială”, autorul raportului conchizând în câteva cuvinte că nu se putea preciza cu certitudine dacă era vorba despre un bărbat sau despre o femeie. Hainele ar fi confirmat, însă, prima ipoteză.

Tânărul, care îşi petrecuse seara de sâmbătă vânând alcool şi gagici şi care se aruncase fără ezitare, în plină iarnă, în apele fiordului pentru a salva o viaţă, leşină pentru a doua oară. De data aceasta pentru ceva mai mult timp. La trezire, era pe un pat de la spitalul din Ullevâl, iar mama îi era alături, izbucni în lacrimi fierbinţi agăţându-se de braţele materne, calde şi odihnitoare, încercând să îşi alunge din minte ultimele lucruri văzute şi trăite înainte ca binecuvântata obscuritate să-l smulgă din ghearele monstrului marin, căci un peşte apăruse pe neaşteptate printr-una dintre găurile masei informe, cam pe acolo pe unde, odată, trebuie să se fi aflat un ochi. Un peştişor argintiu/ nu mai mare decât un anşoa, cu ochi negri şi înotătoare fremătătoare. Se priviseră fix ei doi, omul şi peştele, înainte ca acesta din urmă să părăsească dintr-o mişcare de coadă căpăţâna mortului pentru a cădea în gura căscată într-un urlet a tânărului.

Ca să mergi la un prieten

— Începând de astăzi, vom mânca întotdeauna, de Crăciun, numai peşte.

Yngvar Stubo luă capul morunului în farfurie şi-i supse unul dintre ochi, mestecând gânditor. În faţa lui, la masa ovală, soacra ţuguie buzele, se încruntă şi întoarse capul. Bărbatul ei deja sărise calul cu băutura. Îndreptă spre ginere cuţitul şi furculiţa.

— Ăsta da bărbat! Ia uite-l cum mănâncă peştele tot-tot...

— Dacă tot veni vorba, interveni nevasta lui, atunci nu uitaţi că, în familia noastră, coastele de porc sunt un fel tradiţional de mâncare pentru Crăciun încă de când...

— Îmi pare rău, mămico!

Inger Johanne Vik oftă şi lăsă tacâmurile deoparte.

— A fost o greşeală, OK? O greşeală stupidă şi destul de nevinovată! Chiar nu-ţi mai ies odată din minte coastele astea de porc? Orientul Mijlociu e în flăcări şi-n sânge, criza financiară face ravagii, iar tu faci o dramă din faptul că, la Strom-Larsen, s-au încurcat comenzile! Tuturor celor de la masă ne place morunul, mămico, totuşi nu e chiar

dat în paşte...

— Fetiţo, vocabularul acesta e deplasat. De altfel, niciodată nu am încurcat ceva pe la Strom-Larsen. Încă de când ai venit tu pe lume cumpăr de la cel mai bun măcelar din oraş şi...

— Mami! Doar n-o să...

Inger Johanne închise gura, se străduí să zâmbească şi se uită la fetiţa cea mică, Ragnhild. Peste puţin timp împlinea cinci ani şi îşi privea curioasă tatăl, care sugea acum al doilea ochi al peştelui.

— Tati, e bun?

— Mmm... bizar, interesant şi bun.

— Ce gust are?

— Gust de ochi de peşte, răspunse Kristiane lovind ca un metronom cu furculiţa în farfurie. Se-nţelege. Nişte ochi de peşte se tot izmeneşte...

— Nu mai face aşa, bombănise bunica. Ia fii tu nepoţica a cuminţi că a bunicii şi nu mai face zgomot.

— Unii oameni cred că peştele e bun, se băgă iarăşi Ragnhild. Şi unii peşti cred că oamenii sunt buni. Aşa e drept. De exemplu, rechinii. Tati, şi rechinii fac Crăciunul? Şi li se dau fetiţe la masă, înainte să-i lase să-şi vadă cadourile?

Izbucni în hohote de râs.

— Nu doar rechinii papă oameni, preciză Kristiane.

Ca de obicei, nu pricepea o iotă din simţul umorului arătat de sora ei.

Ca prin minune, evenimentele de sâmbătă nu avuseseră alte urmări decât un nas înfundat, pe care şi-l mai trăgea din când în când. Era mult mai greu de evaluat impactul psihologic al întâmplării. Până acum nu îi scăpase nicio vorbă în acest sens. Unica schimbare pe care Inger Johanne crezuse că o observă în cele patru zile care se scurseseră de la nunta surorii ei era că timpul în care fetiţa recita lucruri învăţate pe de rost parcă era un pic mai lung decât în mod obişnuit. Şi, ca de fiecare dată, Yngvar vedea totul dintr-un unghi pozitiv: cea mică ajunsese la vârsta la care se pun multe întrebări. Aşadar, gândea. Era de acum curioasă, nu mai repeta cele auzite, pur şi simplu.

— Multe specii de peşti au o alimentaţie complexă, adăugă fără grabă, cu ochii îndreptaţi către un punct îndepărtat, extrem de îndepărtat. În anumite împrejurări, dacă au posibilitatea, mănâncă şi carne de om.

— Haide să vorbim şi despre lucruri mai plăcute, propuse bunica. Ce v-ar plăcea cel mai mult să faceţi după ce terminăm masa?

— Păi, nu ştii, buni? Doar de mult ţi-am dat lista. De exemplu, mortul pe care l-au scos în weekend din port, în seara aia în care mami s-a supărat pe mine fiindcă...

Inger Johanne îi aruncă o privire rugătoare lui Yngvar.

— Buni are dreptate, interveni apoi, rapid, observând lipsa de reacţie a soţului ei, e seara de Crăciun şi am putea vorbi şi...

— A rămas mult în apă, continuă imperturbabilă Kristiane, înainte de a înghiţi şi de a înfige iarăşi furculiţa. Scrie-n ziar. Şi-atunci s-a umflat. Ca un balon. Fiindcă corpul omenesc e sărat şi atunci atrage apa din jurul lui. Asta se numeşte osmoză. Când două lichide de osmolaritate diferită, deci de salinitate diferită, sunt separate printr-o membrană semipermeabilă, ca, de exemplu, celulele unei fiinţe omeneşti, apa trece dintr-o parte într-alta pentru a restabili...

Bunica era lividă. Bunicul rămăsese cu gura căscată, dar o închisese imediat, cu un pocnet.

— Ia uite-o şi p-asta mică!... Da deşteaptă mai eşti...

— E într-adevăr impresionant, interveni Yngvar calm, ştergându-se la gură cu un şervet enorm de hârtie. Dar bunica şi bunicul au dreptate. Moartea nu e cel mai bun subiect pe care-l putem aborda la...

— Păi, Yngvar, îl întrerupse fetiţa, asta o fi însemnând că un cadavru se umflă mai tare în apă dulce decât în mare?

— Mami, ce e un cadavru?

Ragnhild şterpelise capul morunului din farfuria tatălui ei şi şi-l dusese în dreptul nasului ca să se poată uita prin orbitele din care ochii fuseseră scoşi şi mâncaţi.

— Buhu-huuu! Ce e un cadavruuu?

— Un cadavru este o persoană moartă, răspunse Kristiane. Şi când morţii rămân mai mult în apă, sunt mâncaţi. De crabi şi de peşti.

— Şi de rechini, completă sora mai mică. Mai ales de rechini.

— Cadavrul a fost mâncat de rechini? se arătă interesat bunicul. Ziarele n-au spus nimic de chestia asta. Te ocupi şi de cazul ăsta, Yngvar? După câte am înţeles din numărul de azi din *Aftenposten,* tot nu se ştie despre cine este vorba.

— Nu, e în sarcina poliţiei din Oslo, aşa că nu am aflat nimic mai mult decât ceea ce scrie prin ziare. După cum ştii, lucrez la Kripos, conchise cu un zâmbet forţat. Rar ajutăm poliţia din Oslo în alt domeniu decât cel tehnic. Şi al mandatelor necesare. Mă rog, cooperare internaţională, chestii de-astea... Cum am mai spus, dacă nu mă-nşel. Mai

bine să schimbăm subiectul, OK?

Yngvar se ridică dintr-odată şi începu să strângă masa. Ceilalţi amuţiseră. Doar zgomotul farfuriilor şi tacâmurilor băgate în maşina de spălat vasele se mai adăuga vocilor înfundate ale micilor colindători, care răsunau până la ei din televizorul celor ce locuiau în apartamentul de dedesubt. Pe Inger Johanne o îngreţoşau resturile de peşte pe care le arunca la gunoi.

Ca de obicei, ieşise din casă în ultimul moment pentru a se duce să caute coaste de porc. Dimineaţă, pe la zece, când ajunsese la măcelăria Strom-Larsen, marfa se epuizase. Şi nimeni nu auzise ceva despre comanda pe care se jura că o făcuse telefonic, cu două săptămâni mai devreme. Vânzătorii ceruseră iertare, declarându-i că sunt alături de ea într-un asemenea moment cel puţin penibil, dar coaste de porc tot nu avuseseră de unde scoate. Patronul, totuşi, nu se putuse împiedica să n-o critice pe faţă: masa de Crăciun trebuie să aştepte deja la rece înaintea sărbătorii. Iar gândul de a servi coaste de porc ieftine, de la Rema ori de la Maxi, i se păruse şi mai aberant decât morunul.

— Ar fi trebuit să cumpăr mizeria aia de coaste de porc de la Rimi şi să mă jur că sunt de la Strem-Larsen, îi şopti

lui Yngvar în momentul în care băga şi ultima farfurie în maşină. Mama n-a mâncat mai nimic.

— Prostia e a ei, răspunse Yngvar pe acelaşi ton. Linişteşte-te.

— N-am putea aerisi puţin? întrebă mama lui Inger Johanne pe neaşteptate, cu voce de stentor. Sigur, nu din cauza morunului, dar e bine şi pentru sănătate. Bun, acuma, parfumul de „coaste de porc la grătar e adevărata aromă de Crăciun!

— O să miroasă imediat a cafea, răspunse Yngvar vesel. Fiindcă o bem la desert, nu?

Dedesubt, colindătorii cântau *Deilig ei jorden.* Ca să li se alăture, Ragnhild o luă la fugă spre televizor pentru a-l deschide.

— Ragnhild, fără televizor azi!

Inger Johanne încercă să schiţeze un zâmbet, iţindu-şi capul de după peretele lateral, subţire, al nişei deschise în care se afla bucătăria.

— Ştii bine că, pe 24 decembrie seara, nu ne uităm la televizor. Şi nici n-ai terminat de mâncat.

— Mie mi se pare o idee excelentă, protestă bunica. Oricum am început prea devreme cina. E mai plăcut să asculţi întâi colindătorii. Spiritul Crăciunului umple vocile

astea minunate. Vocile de sopran ale băieţilor sunt unul dintre cele mai frumoase lucruri din câte ştiu. Haide, Ragnhild, vino s-o ajuţi pe buni să găsească postul cu colinde.

Un pahar de vin roşu căzu şi se sparse de podeaua bucătăriei.

— S-a spart ghinionul! strigă Yngvar râzând şi făcând zgomot cât o galerie de fotbal.

Inger Johanne se repezi către baie.

— Sufletul cântăreşte douăzeci şi unu de grame, anunţă Kristiane.

— A, da?

Bunicul îşi umplu pentru a cincea oară, până sus, paharul cu aquavit.

— Da, răspunsese gravă Kristiane. Când mori, ajungi mai uşor cu douăzeci şi unu de grame. Dar nu se vede. Dam-di-rum-ram!

— Nu se vede?

— Sufletul. Nu se vede cum pleacă.

— Kristiane, se auzi Yngvar bombănind din bucătărie, vorbesc serios: gata! Nu mai vorbim nici despre moarte, nici despre alte chestii de felul ăsta. OK? Plus că poveştile astea despre cât cântăreşte sufletul sunt nişte prostii. O

noţiune religioasă... Vrei ceai cu miere la desert?

— Dam-di-rum-ram! îşi continuă Kristiane cântecul pe notă unică, drept răspuns.

— A, nu...

Inger Johanne se întorsese din baie. Se lăsă pe vine, lângă fetiţă.

— Uită-te la mine, iubito, uită-te la mine!

O împunse uşor, cu degetul, sub bărbie.

— Yngvar te-a întrebat dacă vrei ceai. Ceai cu miere. Vrei?

— Dam-di-rum-ram!

— Nu e prea indicat să-i dai ceai când e... Când e-n starea asta... Nu? Hai cu buni să-i ascultăm pe băieţi! Haide, fetiţo, haide!

Ferit de privirile soacrei, în bucătărie, Yngvar îi făcu semn lui Inger Johanne articulând cuvintele doar din buze, fără sunet:

— Las-o-aşa... Fă-te că n-o auzi.

— Dam-di-rum-ram! repeta Kristiane.

— Bine, o să primeşti ce vrei, şopti Inger Johanne. Ce-ţi doreşti mai mult şi mai mult.

Inger Johanne ştia că nu ajută la nimic. Doar Kristiane putea hotărî locul în care avea chef să se afle. În toţi cei

paisprezece ani în care copilul îi fusese atât de apropiat încât, de multe ori, nici nu mai percepea că există o graniţă între ele, tot nu descoperise ce îi făcea fata cea mare să treacă de la o stare la alta. Cu toţii învăţaseră anumite modele de existenţă, fie că era vorba despre Yngvar, despre Isak, tatăl Kristianei, sau despre ea însăşi. Chestiuni de rutină, obiceiuri, alimente de evitat şi cele care îi făceau bine, plus medicamentele pe care le încercaseră şi căzuseră de acord că erau lipsite de vreun efect. Trasaseră anumite căi care să le facă viaţa mai uşoară alături de Kristiane. Numai că, în cea mai mare parte a timpului, fetiţa vagabonda prin propria-i geografie, conform propriei hărţi şi unei bune dispoziţii de neînţeles.

— Mami te iubeşte mai mult decât orice pe lumea asta, îi şoptise Inger Johanne.

Buzele îi gâdilau urechea fetei, care zâmbi.

— O să vină tati, spuse.

— Da, o să vină şi tati în curând. După ce-o să se ducă la masă la bunelul şi la buniţa, o să vină să îşi vadă fetiţa.

Totuşi privirea copilului rămânea lipsită de expresivitate. Ochii păreau să se mişte independent unul de celălalt, iar lui Inger Johanne i se făcuse frică. De obicei se îndreptau către ceva anume, ce nimeni nu avea cum să vadă.

— Femeia aceea era...

— Femeia se numea Albertine, o întrerupse Inger Johanne. Şi Albertine dormea.

— Era frig rău. Şi nu te găseam pe acolo, mami.

— Ba eu, până la urmă, te-am găsit.

Inger Johanne era atât de concentrată asupra copilului încât nici nu observă că se apropiase mama ei. Sesizase însă parfumul, unul dăruit de sora ei, mai scump decât tot ce cheltuia într-un an întreg Inger Johanne pe cosmetice şi alte produse pentru igienă.

Cară-te odată, încercă să spună cu toată fiinţa ei. Se aplecă însă şi mai tare şi făcu un pas mic într-o parte, fără a se ridica.

— Kristiane, o chemă bătrâna cu voce calmă şi hotărâtă, vino la buni. Mai întâi o să deschidem pachetul roşu, legat cu bandă roz, care e pentru tine. Înăuntru e o cutie. După ce o să deschizi şi cutia asta, şi încă un pachet dinăuntrul ei, o să găseşti un microscop. Aşa cum ţi-ai dorit. Uite, îţi dau mâna şi...

Inger Johanne încă nu îşi dezlipise mâna de pe coapsa subţirică a Kristianei.

— Microscop, repetă fetiţa. De la grecescul *micron,* mic, şi *skopein,* a privi.

— Exact, confirmă bunica. Haide, vino.

Micii colindători nu se mai auzeau. Ragnhild închise televizorul. Vecinul de dedesubt făcu la fel. Din bucătărie sosea aromă de cafea, iar afară lumea era tăcută, cum nu se întâmpla să fie decât în această seară unică a anului, când bisericile erau goale, când clopotele nu mai răsunau şi când nimeni nu mai încerca să întâlnească ori să părăsească nicio fiinţă şi niciun lucru.

Mâna lungă şi fină a bunicii se strecură în aceea a Kristianei.

— Buni, zâmbi fetiţa, vreau microscopul.

Dar de uitat, la Inger Johanne se uita, fără şovăire, urmându-şi cuminte bunica spre canapea, ca să deschidă pachetul al cărui conţinut deja îl cunoştea.

Inger Johanne se ridică, rigidă.

O boare necunoscută de fericire o cuprinsese, dispărând la fel de rapid, înainte să priceapă despre ce era vorba.

* * *

Pentru Eva Karin Lysgaard fericirea era un concept tangibil.

Fiindcă era inclus în credinţa în Iisus Christos. Zi de zi, din clipa întâlnirii cu Mântuitorul, în timpul unei plimbări prin pădure, pe când avea şaisprezece ani, simţise acea

senzaţie minunată a sfintei Lui prezenţe. Îi vorbea mereu şi, deseori, primea şi răspunsuri. Chiar şi în momentele de durere pe care, bineînţeles, femeia de şaizeci şi doi de ani avusese când să le trăiască, Iisus era lângă ea cu liniştea, sprijinul şi nesfârşita Lui dragoste.

Curând avea să se facă ora unsprezece, din seara aniversării Sale.

Eva Karin Lysgaard făcuse o înţelegere cu Iisus. Un pact. Cu soţul ei, Erik, şi cu Dumnezeu. În clipele în care existenţa li se păruse cea mai întunecată cu putinţă şi ei, şi lui Erik, tot descoperiseră o ieşire, oricât de grele s-ar fi dovedit lucrurile. Nu era vorba despre calea cea mai simplă, le trebuise destulă vreme până să o găsească, dar înţelegerea între ea, Erik şi Mântuitor trebuia să rămână la fel.

Fiindcă aceasta era calea de urmat, şi pe ea doar mergea.

Ploaia şi vântul ce soseau dinspre Vâgen erau sărate. Lumini blânde se vedeau încă la multe dintre ferestrele căsuţelor pline de farmec. Pentru cei mai mulţi, noaptea de Crăciun încă nu se încheiase. Alunecase, întorcându-se în Forstandersmauet, dar îşi regăsise fără greutate echilibrul. Pe lentilele ochelarilor îi săriseră stropi de noroi

şi nu mai vedea prea bine. Dar nu conta. Acesta-i era itinerariul pe care îl mai urmase de nenumărate ori.

Se opri o clipă, mirată.

În spate auzea zgomot de paşi.

Mergea deja de vreo douăzeci de minute fără să fi dat de vreun suflet viu în afara unei mâţe dintr-o curte şi a păsărilor marine care îşi aruncau ţipetele jalnice deasupra Vâgenului.

— Doamna episcop Lysgaard?

Se întoarse.

— Da, răspunse zâmbind.

Era ceva straniu în vocea bărbatului, ceva care venea parcă de altundeva. Ceva dur, poate. Diferit, în orice caz.

— Cine sunteţi? Pot să vă ajut cu ceva?

În momentul în care cuţitul o atinsese, înţelese că se înşelase. În cele şaisprezece secunde dintre clipa în care înţelese că urma să moară şi cea în care încetă să mai existe, nu opuse nicio rezistenţă. Nu spuse nimic şi căzu în stradă, la picioarele bărbatului. Ale bărbatului cu cuţit. Care nu o interesa. Ea era aceea care se înşelase. În toţi aceşti ani în care crezuse că Iisus e lângă ea, în care îşi închipuise, din cauza credinţei ei orgolioase, că El o acceptase şi o iertase, nu făcuse altceva decât să trăiască

în minciună, o minciună prea mare pentru a mai putea să continue să trăiască aşa.

Şi chiar în momentul morţii, când nu mai era nimic de văzut şi orice senzaţie ţinând de viaţă dispăruse, se întrebă ce anume nu accepta Cel ce trăieşte veşnic: minciuna ori păcatul?

E acelaşi lucru, se gândi.

Apoi îşi dădu sufletul.

* * *

— Totuşi, copilul Iisus nu poate avea 2008 ani, căscă Ragnhild. Nimeni nu trăieşte veşnic.

— Nu, răspunse Yngvar. În realitate a murit destul de tânăr. Sărbătorim Crăciunul, pentru că în această zi s-a născut.

— Atunci ne-ar trebui şi nişte baloane. Ce aniversare e aia fără baloane? Crezi că îi plăceau baloanele copilului Iisus?

— Nu erau pe vremea aceea. Acum, însă, trebuie să te culci. Mai e puţin şi se face ora unu! Suntem deja în 25 decembrie.

— Record personal! strigă Ragnhild. Unu e mai târziu decât unsprezece?

Yngvar aprobă din cap şi trase iarăşi plapuma peste cea

mică, pentru a patra oară în ultimele două ceasuri.

— Gata, acum dormi.

— Cum se poate ca ora unu să fie mai târziu decât ora unsprezece din moment ce unu e un număr mai mic decât unsprezece, care e mai mare? O să pot să mă culc tot aşa de târziu şi pe 31, când vine Anul Nou?

— Mai vedem. Acum culcă-te!

O sărută pe nas şi se îndreptă către uşă.

— Tati!...

— Culcă-te! Tati o să se enerveze dacă nu te culci mai repede. Ai înţeles?

Apăsă uşor pe întrerupător, iar încăperea rămase luminată doar de şirul de inimioare incandescente care împodobeau fereastra.

— Păi, tati, doar...

— Doar ce?

— La drept vorbind, cam e o prostie că microscopul l-a primit Kristiane. O să-l strice şi gata.

— Poate. Numai că asta şi-a dorit.

— De ce n-am şi eu un mieros...

— Ragnhild! Chiar o să mă supăr! Culcarea imediat...

Îl întrerupse fâşâitul plăpumii din puf.

— Noapte bună, tati. Te iubesc.

Yngvar zâmbi şi închise uşa.

— Şi eu te iubesc. Pe mâine.

După care se strecură pe coridor. Kristiane adormise de mult, însă şi sunetul unui fulg căzând pe jos ar fi putut-o trezi. Trecând prin faţa uşii ei, îşi ţinu respiraţia. Apoi tresări.

Telefonul să fie? La ora unu, în noaptea de Crăciun?

Din două salturi ajunse la uşa livingului, pentru a înăbuşi cât mai rapid vacarmul. Din fericire, Inger Johanne sosise înaintea lui şi acum vorbea în şoaptă lângă bradul ajuns într-o stare jalnică după ce pe Jack, corcitura de câine de un galben murdar al lui Kristiane, îl apucaseră năbădăile şi îl dărâmase, transformându-l într-un talmeş-balmeş de scări ale lui Jacob miniaturale şi de lumini de pom. Bunica pusese un os mare, împachetat, sub toate celelalte pachete cu daruri, aşa că mare lucru nu i se putuse reproşa patrupedului.

— A venit, încheie Inger Johanne, întinzându-i receptorul cu acea expresie consternată care-i provoca de fiecare dată lui Yngvar un gol în stomac.

Bărbatul desfăcu braţele într-un gest de scuză şi luă telefonul.

— Stubo sunt.

Inger Johanne începu să umble încolo şi-ncoace prin încăpere, adunând de ici o jucărie, de mai încolo o carte, aşezându-le prin locuri în care nu aveau ce căuta. Mişcând o poinsetia, vărsă pământ din ghiveci pe faţa de masă. După care se duse încet până în bucătărie unde, însă, nu avu curajul de a goli maşina de spălat vasele pentru a o mai încărca odată cu restul grămezii de vase şi de tacâmuri murdare. Era epuizată, aşa că se hotărî să bea şi ultimele picături de vin roşu din sticla adusă drept cadou de sora ei. Dacă era s-o fi crezut pe maică-sa, sticla făcea mai bine de trei mii de coroane, adică un fel de a arunca mărgăritare porcilor, din moment ce Inger Johanne turnă în pahar, pentru completare, şi nişte vin italienesc ieftin, din cutia aflată pe masă.

— Super, zise Yngvar. Pe mâine. Vii să mă iei la şase.

Conversaţia se încheiase.

— La şase... oftă Inger Johanne. Când aveam şi noi, măcar o dată, ocazia să dormim un pic mai mult...

Sorbi o duşcă zdravănă din pahar, după care, întorcându-se în living, se aşeză pe canapea.

— Hai, că a fost o seară foarte plăcută, răspunse Yngvar lăsându-se să cadă alături de ea. Taică-tău a fost şi drăguţ, şi enervant, cum e el de obicei. Şi maică-ta... Maică-ta...

— A fost infectă cu mine, drăguţă cu Ragnhild, ingenioasă cu Kristiane şi arogantă cu tine. Şi adorabilă cu Isak, când în sfârşit a apărut şi el. Ca de fiecare dată. Cine-a mai murit?

— Poftim?

— Chestia de la serviciu, făcu Inger Johanne un semn cu capul către telefonul de pe măsuţa joasă.

— Ei, e un caz delicat.

— Cred şi eu că e un caz delicat, din moment ce primeşti telefon de la serviciu în noaptea de Crăciun. Despre ce este vorba?

Yngvar luă cu o mişcare bruscă paharul lui Inger Johanne şi-l duse atât de apăsat la gură încât, când îl lăsă, sub nas avea o pereche de mustăţi roşii. Imediat se ridică, se uită la ceas şi plecă în grabă spre bucătărie. Inger Johanne îl auzi scuipând în chiuvetă.

— Poate că dimineaţă va fi nevoie să conduc, explică la întoarcere, în timp ce îşi ştergea gura cu mâneca de la cămaşă. Oricum, e nevoie să pot gândi limpede.

— Tot timpul o faci.

Bărbatul surâse şi se aşează iarăşi. Măsuţa joasă încă mai era plină de ambalaje, de pahare, ceşti de cafea şi sticle de sifon. Cu o delicateţe de nebănuit pentru om atât de

voinic, îşi lăsă picioarele să alunece prin întreaga harababură, după care le puse unul peste celălalt.

— A murit Eva Karin Lysgaard, răspunse bând un gât de apă Farris din sticla adusă de la bucătărie.

— Eva Karin Lysgaard? Doamna episcop? Doamna episcop Lysgaard?

Yngvar încuviinţă din cap.

— Cum aşa? Vreau să zic, dacă s-a făcut apel la tine, înseamnă că este vorba despre o crimă, nu? Doar nu a fost omorâtă? Doamna episcop Lysgaard asasinată? Cum e cu putinţă? Când s-a-ntâmplat?

Yngvar mai bău puţină apă, după care îşi frecă obrajii, de parcă asta i-ar fi limpezit mintea.

— Cum să zic, deocamdată nu ştiu nimic altceva. Doar că s-a întâmplat cam pe la...

Aruncă o privire spre ceas.

— Puţin după două. Mi s-a raportat că a fost ucisă cu o armă albă. Bun, nu se ştie sigur dacă a fost vorba despre un cuţit, însă cauza neoficială a decesului pare să fi fost o rană adâncă în regiunea inimii. A fost ucisă afară, pe stradă. Cam asta e tot ce am aflat. În principiu, poliţia din Bordaland nu ar fi trebuit să ne ceară ajutorul într-un asemenea caz, oricum nu imediat. Dar mă rog... în orice

caz, plec dimineaţă împreună cu Sigmund Berii.

Inger Johanne se ridică în capul oaselor şi lăsă pe masă paharul de vin. După o clipă de gândire, îl împinse ceva mai departe.

— Ei, pe dracu’!

Altceva nu găsise de zis.

Tăcu un timp. Inger Johanne simţi un frison rece, care-i făcea pielea de găină. Eva Karin Lysgaard. Doamna episcop model, blândă, de la Bjorgvin. Asasinată. În noaptea de Crăciun. Inger Johanne încercă să pună la punct un raţionament anume, însă creierul i se învârtea în gol.

Nu mai târziu de sâmbăta trecută, în ziua nebuniei aceleia de căsătorie, doamna episcop Lysgaard fusese subiectul unui portret de presă pe patru pagini în Magasinet. Inger Johanne nu avusese timp să citească ziarele în ziua respectivă, însă, observând că articolul începea pe pagina întâi, cumpărase publicaţia pentru a avea acasă tot articolul. Numai că încă nu avusese răgaz să îl citească.

Dintr-o mişcare, se întinse peste marginea canapelei şi scormoni prin coşul cu ziare.

— Aici e! exclamase punând revista pe genunchi.

„Episcopul fără bici”.

Yngvar îi petrecu un braţ pe după umeri şi se aplecară împreună asupra paginilor săptămânalului. Fotografia de pe prima pagină arăta o femeie între două vârste, cu ochi migdalaţi, dar îndreptaţi către pământ, ceea ce îi dădea un aer trist chiar şi atunci când surâdea. Pupilele erau de un căprui închis, aproape negre sub sprâncenele întunecate; genele, şi ele, păreau anormal de lungi în pofida ridurilor săpate împrejurul ochilor.

— O femeie destul de frumoasă, şopti Yngvar pregătindu-se să dea pagina.

— Nu era frumoasă, de fapt. Ci specială. Deosebită. Dar era atât de bună încât lăsa impresia de frumuseţe pe când... mai era vie.

Inger Johanne nu îşi putea dezlipi privirile de la fotografie. Yngvar căscă prelung.

— Iartă-mă, murmură scuturând puternic din cap, trebuie să mai dorm un pic, cât mai pot. Şi-apoi trebuie să facem ordine înainte de culcare, că, dacă nu, rămâne totul pe capul tău pentru dimineaţă şi s-ar putea să...

— Afară, îl întrerupse Inger Johanne... Afară mi-ai zis că a fost omorâtă? în noaptea asta de Crăciun?

— Da. Ca printr-un miracol divin, a fost descoperită de o

patrulă a poliţiei. Una dintre puţinele care circulă de Crăciun. Era întinsă pe stradă. Din punctul ăsta de vedere, avem un avantaj enorm: măcar o dată, o singură dată nu i-a mirosit şi presei a crimă în mai puţin de două minute. Aşa că ştirea nu va apărea în ziarele de mâine.

— Ziarele de pe Internet sunt la fel de groaznice, şopti Inger Johanne fără a-şi dezlipi ochii de pe fotografia doamnei episcop de la Bjorgvin. Ba chiar mai rele. În plus, există radio şi televiziune. Pentru o asemenea afacere, nici nu mai contează că nu a ieşit nimeni pe teren. Chiar aşa: până la urmă, de ce trebuie să pleci şi tu? Doar poliţia din Bergen are competenţa necesară pentru a ancheta acest gen de cazuri, nu?

Yngvar zâmbi.

Nici Kripos nu mai era ce fusese odată. Dintr-un soi de elită a anchetatorilor, numită popular Mordkommisionen acum aproape cincizeci de ani, departamentul poliţiei specializate în rezolvarea cazurilor de omor se dezvoltase cu încetul devenind o organizaţie cu mult mai vastă, ce dispunea de competenţă de vârf în materie de investigaţii tactice şi, mai ales, tehnice. Astfel încât se văzuse pusă în faţa unor misiuni tot mai complexe şi mai numeroase, atât pe plan naţional, cât şi internaţional. Până la trecerea în

cel de-al treilea mileniu, rămăsese, pentru public mai ales, o entitate a cărei funcţie era asistarea poliţiei obişnuite în cazuri de importanţă deosebită. Mai ales pentru omoruri, însă nu doar istoria evoluează, ci şi criminalitatea. În 2005, Kripos fusese formal desfiinţată, pentru a renaşte sub numele de Unitatea Naţională pentru Lupta împotriva Crimei Organizate şi a Altor Forme Grave de Criminalitate. De unde şi sigla: UMPLICOSAAFGDC. Cohortele de proteste la adresa noii denumiri fuseseră însoţite de constatarea, făcută cu jumătate de gură, că sigla trimitea la sunetul prea puţin apetisant al vomatului. Până la urmă angajaţii câştigaseră bătălia, iar Kripos putea vedea cu optimism cum se apropie, în februarie 2009, cea de-a cincizecea aniversare sub vechiul nume, care suna atât de bine.

Misiunile însă erau cu totul diferite şi aşa aveau să şi rămână, după cum o arăta şi numele de care instituţia scăpase.

Unităţile de poliţie din întreaga ţară câştigaseră în importanţă, erau mai puternice şi mai competente. Marele paradox al luptei împotriva crimei organizate făcea ca o criminalitate tot mai prezentă şi mai profesionalizată să implice forţe poliţieneşti tot mai numeroase şi mai calificate. Chiar şi micile comisariate se treziseră în faţa a

tot mai multor cazuri de omor, drept pentru care îşi sporiseră propriul nivel de competenţă. Şi se descurcau singure. Cel puţin în zona tactică a anchetelor.

Yngvar îşi apropie buzele de urechea lui Inger Johanne.

— Da, dar ştii cât de bun sunt.

Soţia îi zâmbi, deşi nu din toată inima.

— Las c-o să iasă un tămbălău de toată frumuseţea, adăugă căscând. Am senzaţia că nici moralul nu e prea ridicat pe la serviciu. Dacă pe mine mă vor, pe mine au să mă aibă.

Se ridică şi aruncă o privire descurajată prin încăpere.

— Doar toată lumea trage la peştele cel mare...

Inger Johanne clătină din cap.

— Dar ce făcea afară? întrebă rostind cuvintele cu lentoare.

— Poftim?

— De ce era pe-afară atât de târziu, în noaptea de Crăciun?

— N-am idee. S-o fi dus să îşi vadă vreun prieten.

— Păi...

— Inger Johanne... E târziu. Ca să zic aşa, nu ştiu nimic nimic despre cazul ăsta, cu excepţia faptului că mă aştept să plec la Bergen de dimineaţă, foarte devreme. E aiurea

să facem speculaţii cu atât de puţine informaţii câte le avem. Doar ştii bine. Ori facem ordine, ori mergem la culcare.

— La culcare, repetă Inger Johanne ridicându-se.

Trecu prin bucătărie în căutarea unei sticle de Farris şi hotărî să ia revista *Magasinet* în pat. Şi mâine era o zi.

— E vreo problemă? se nelinişti Yngvar, văzând-o nemişcată în mijlocul încăperii, ca încremenită.

— Nu... doar că sunt foarte... tristă...

Ridică ochii mirată.

— Fireşte că e trist, răspunse Yngvar punându-i o mână pe obraz.

— Nu, nici chiar aşa. Nu sunt eu... Nu mă las afectată de cazurile de care te ocupi. Numai că doamna episcop avea ea, aşa, mereu, o aură a ei foarte... de bunătate...

Yngvar surâse şi o sărută cu blândeţe.

— Dacă este un lucru pe care eu şi cu tine îl ştim mai bine decât oricine, începu luând-o de mână, este că şi oamenii de treabă pot fi asasinaţi. Haide, vino.

Urmă o noapte lipsită de somn. Când, către ziuă, căzu totuşi învinsă de oboseală, Inger Johanne citise de atâtea ori articolul despre doamna episcop Eva Karin Lysgaard încât îl învăţase pe de rost.

Fără ca asta să fi ajutat câtuşi de puţin.

Un bărbat

Nimic nu ajuta. Şi nici că va mai ajuta vreodată. Sigur că îi propuseseră să rămână cu el. De parcă de ei ar fi avut el nevoie. De parcă viaţa ar fi putut redeveni, fie şi pentru o clipă, suportabilă doar fiindcă nişte necunoscuţi ar fi rămas acasă la el, în fotoliul ei, în fotoliul galben, uzat, aşezat în diagonală, în faţa televizorului, alături de un coş de răchită în care zăcea un pulover pe jumătate terminat.

Îl întrebaseră dacă avea pe cineva care să... Avusese pe cineva care să... Cu doar câteva ceasuri mai devreme o avusese pe Eva Karin. Toată viaţa o avusese pe Eva Karin, iar acum nu mai avea pe nimeni.

Îl avea pe fiul lui, îi amintiseră. Şi îl întrebaseră despre el. Dorea să îl anunţe personal, sau puneau tot ei mâna la treabă? Astfel formulase fraza cea care se aşezase în fotoliul Evei Karin. Puneau ei mâna la treabă. De parcă mai putea fi vorba de vreo treabă. De parcă mai rămăsese ceva pe care să se poată pune mâna.

Durerea nu o mai simţea. Durerea era ceva ce făcea rău. Durerea era dureroasă. Tot ce mai putea simţi era absenţa existenţei. Un vid care îl făcea să îşi privească

propriile mâini de parcă ar fi aparţinut altcuiva. Îşi încleştase atât de tare pumnul drept încât unghiile îi tăiaseră podul palmei. Fiindcă acolo unde Eva Karin nu mai era, nu mai rămânea nicio urmă de durere, nici de existenţă, nimic în afara unui enorm neant, lipsit de culoare. Până şi Dumnezeu îl părăsise acum, pe cât putea pricepe. Timpul se oprise în loc.

* * *

Ceasul se oprise. Îşi scutură mâna, înfuriată, înţelegând că era mult mai târziu decât şi-ar fi dorit. Trebuia să aducă fetele în casă şi să le schimbe în hainele de plimbare fără să o irite pe Kristiane.

Se duse până la fereastră.

Pe pajiştea din faţa casei, dincolo de gardul viu dinspre strada Hauges vei, Ragnhild şi Kristiane adunaseră destul omăt îngheţat pentru a înălţa cel mai mic om de zăpadă din lume. Chiar dacă nu se ridica mai mult de zece centimetri de la pământ, chiar şi Inger Johanne, de la primul etaj, putea vedea că fusese împopoţonat cu o pălărie făcută dintr-o frunză uscată de stejar şi cu o gură conturată din pietricele.

Inger Johanne îşi încrucişă braţele, sprijinindu-se de marginea ferestrei. Ca de obicei, Ragnhild era cea care şi

construia, şi conducea lucrările. Kristiane stătea alături, în picioare, dreaptă ca un stâlp, complet imobilă. Deşi nu-i putea distinge cuvintele de la primul etaj, auzea cum fata cea mică vorbeşte continuu, ca în faţa celui mai atent public cu putinţă.

Şi poate că aşa şi era.

Inger Johanne zâmbi observând-o pe Ragnhild cum ţopăie, odată opera încheiată, şi cum începe să cânte. Acum vocea ajungea până în casă. A trăi înseamnă a iubi, se rostogoleau cuvintele melodiei, probabil le auzeau şi vecinii. De unde-o fi învăţat-o? Probabil Kristiane o rugase să cânte în clipa în care terminase omul de zăpadă.

O siluetă o făcu atentă pe Inger Johanne, un bărbat, după toate aparenţele. Nu reuşea să îşi dea seama de unde apăruse. Şi nici el nu prea era sigur că ştia unde se duce. Fără să ştie de ce, Inger Johanne se simţi dintr-odată pusă în încurcătură. Sigur că prin zonă existau tot felul de ţânci care se iveau de te miri unde, însă adulţii care treceau pe străzile acestui cartier rezidenţial aveau de fiecare dată un scop precis. Şi-apoi, după atâţia ani, chiar cunoştea multe dintre figurile care apăreau pe bucăţica aceea de stradă.

Individul înainta încet, cu mâinile afundate în buzunare.

Căciula îi era trasă pe frunte, iar fularul îi ascundea partea de jos a feţei. Cu toate acestea, ceva din felul lui de a merge o făcea pe Inger Johanne să considere că bărbatul nu mai era deloc tânăr.

Îşi mai scutură o dată braţul stâng. Ceasul tot nu începuse să funcţioneze. Bateria era de vină... Tocmai dădea să se întoarcă de la fereastră când bărbatul se opri în dreptul pubelelor.

În dreptul pubelelor lor.

Inger Johanne simţi că o cuprindea frica, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când nu deţinea controlul complet asupra Kristianei. Câteva clipe nu ştiu cum era mai bine: să coboare în graba cea mai mare ori să urmărească în continuare ce se întâmpla jos? Fără a reuşi să se decidă, rămase nemişcată în faţa ferestrei.

Probabil bărbatul le spunea ceva.

În orice caz, fetiţele se uitau la el şi, chiar dacă Ragnhild era întoarsă cu spatele, mişcările braţelor trădau faptul că îi vorbea. Insul îi răspunse şi îi făcu semn să se apropie. Numai că niciuna dintre ele nu se mişcă. Ba chiar Ragnhild se dădu un pas înapoi.

Inger Johanne o luă la fugă spre curte.

Străbătu apartamentul în goana mare, ieşind din living

şi trecând pe coridor şi prin anexa ce devenise sala de joacă a puştoaicelor. Sosi desculţă în frig, alergând, mai-mai să alunece pe trepte.

— Kristiane! strigă încercând să îşi păstreze tonul obişnuit. Ragnhild! Sunteţi pe-aici?

Imediat ce trecu de colţul casei, le văzu.

Ragnhild se lăsase din nou pe vine, lângă omuleţul ei de zăpadă. Kristiane zărise, pesemne, o pasăre sau un avion pe cer. În orice caz, în acea direcţie se uita şi, fără a-şi lua în seamă mama, scoase limba pentru a prinde din zbor fulgii uşori care începuseră iarăşi să cadă.

Bărbatul dispăruse.

— Mami, o certă Ragnhild, e interzis să ieşi afară doar în ciorapi!

Inger Johanne îşi privi picioarele.

— Măi, să fie, zâmbi, mami nu şi-a luat nici capul din casă!

Ragnhild izbucni în râs, îndreptând lopăţica roşie către ea.

Kristiane continua să prindă fulgi de zăpadă.

— Cine era domnul? întrebă Inger Johanne cu voce liniştită.

— Care domn?

Ragnhild îşi linse mucii care-i curgeau din nas.

— Cel cu care vorbeaţi. Cel care...

— Nu-l ştiu, o întrerupse Ragnhild. Ia uită-te la omul de zăpadă! N-are niciun gram de zăpadă...

— E adorabil! Acum trebuie să intraţi în casă amândouă. Ne ducem în vizită de Crăciun, doar ştiţi. Dar ce v-a-ntrebat?

— Dam-di-rum-ram, fredonă Kristiane zâmbind către cer.

— Nimic, o lămuri Ragnhild. Serbăm Crăciunul? E şi tati?

— Nu, doar ştii că a plecat la Bergen. Dar tot trebuie să fi spus ceva omul ăla... Am văzut eu când...

— Ne-a întrebat doar dacă am petrecut bine de Crăciun, o întrerupse încă o dată Ragnhild. Mami, nu ţi-au îngheţat picioarele?

— Ba da. Haideţi în casă amândouă. Haideţi, când vă zic!

Ciudat, dar Kristiane o pornise din loc. Inger Johanne o urmă, după ce o luă de mână pe Ragnhild.

— Şi tu ce-ai răspuns?

— Am zis că a fost un Crăciun supermişto şi cu asta basta.

— Dar n-a... N-a încercat să vă facă să vă apropiaţi de

el?

Ajunseseră pe aleea cu pietriş, mergând paralel cu peretele, spre scări. Kristiane vorbea singură şi părea fericită.

— Ba daaa... răspunse Ragnhild ezitând. Dar ne-ai învăţat să nu ne apropiem niciodată de străini, sau să ne ducem cu ei sau chestii d-astea!

— Corect. Bravo, iubito!

Degetele îngheţate ale picioarelor lui Inger Johanne mai aveau puţin şi cădeau ca nişte ţurţuri. Femeia se strâmbă de durere, trecând cu tălpile de pe pietriş pe scările reci ca gheaţa.

— M-a întrebat dac-am primit cadouri frumoase, spuse pe neaşteptate Kristiane, împingând uşa pe care curentul o închisese în urma lui Inger Johanne. Doar pe mine m-a întrebat, nu şi pe Ragnhild.

— Zău? Şi de unde ştii că doar pe tine te-a întrebat?

— Fiindcă aşa a zis. Aşa a zis.

Se opriseră toate trei. Kristiane avea privirea aceea stranie, întoarsă spre înăuntru, ca şi cum şi-ar fi consultat arhiva din minte.

— Aici sunteţi, fetelor? Aţi petrecut un Crăciun minunat? Dar tu, Kristiane, ai primit cadouri frumoase?

Rosti cuvintele cu voce slabă, apoi se lăsă tăcerea.

— Înţeleg, spuse în cele din urmă Inger Johanne, străduindu-se să zâmbească. Frumos din partea lui. Acum trebuie iute să ne îmbrăcăm cu hainele bune. Ne ducem să-i vedem pe bunelul şi pe buni, Kristiane. O să vină tati să ne ia.

— Daaa...

Ragnhild se lăsă în fund şi se puse pe plâns:

— De ce Kristiane îl are pe tati al ei cu ea şi eu nu?

— Fiindcă este la serviciu, doar ţi-am mai zis. Şi pe urmă, mereu te-ai simţit bine la bunicii Kristianei.

— Nu vreau! Nu vreau!

Fetiţa se feri parcă, începând să coboare scările alunecând pe burtă, cu mâinile întinse înainte, de parcă ar fi înotat. Inger Johanne o prinse de un braţ şi o ridică cu un gest mai dur decât şi-ar fi dorit. Ragnhild se puse pe urlat.

Singurul lucru la care femeia se putea gândi era că memoria îi juca Kristianei o festă.

— Îl vreau pe tati al meu! plângea în hohote cea mică încercând să îi scape din mână. Pe tati! Pe tati al meu! Nu pe prostul ăla de tati al lui Kristiane!

— În familia noastră nu se vorbeşte în asemenea hal! îi strigă Inger Johanne, împingând-o pe Kristiane pe uşă şi

trăgând-o pe cealaltă fetiţă după ea. Ai înţeles?

Ragnhild se opri dintr-odată din plâns, surprinsă de accesul de furie al mamei. După care izbucni în râs.

Femeia, însă, nu se gândea decât la un singur lucru: memoria Kristianei nu dădea greş niciodată. Niciodată!

* * *

— Cu toţii ne mai putem înşela câteodată. Nu-ţi mai face gânduri negre pentru nimic.

Marcus Koll Jr, zâmbea spre fiul lui, care rupea în fâşii subţiri modul de întrebuinţare.

— Ia vino-ncoace, s-o scoatem la capăt amândoi.

Puştiul protestă o clipă, după care veni şi aruncă pe măsuţa joasă cărţulia, unde rămăsese şi elicopterul montat doar pe jumătate.

— Rolf a promis că mă ajută, bombăni copilul bosumflat.

— Ştii doar cum sunt uneori clienţii lui Rolf...

— Bogaţi, nasoi şi în lesă cu nişte javre mici şi rele, da!

Tatăl încercă să îşi ascundă zâmbetul.

— Bine, bine... Când un buldog englezesc hotărăşte că puii îi vor veni pe lume în ziua de Crăciun, sigur atunci trebuie să apară. Răi sau nu.

— Rolf zice că buldogii sunt complet degeneraţi. Şi că nici să fete nu ştiu.

— Că nici să fete nu pot.

— Ar trebui interzişi. Asta înseamnă maltratarea animalelor.

— Bine, de acord. Ia să vedem.

Culesese foile cu instrucţiuni şi le răsfoia îndreptându-se către masa cea mare. Rugase un traducător autorizat să îi traducă modul de întrebuinţare, pentru ca montarea să fie mai simplă pentru cel mic. Macheta din faţa lui era atât de voluminoasă încât, pentru o clipă, regretă că o cumpărase. Chiar şi pentru talentul ieşit din comun al puştiului în domeniul mecanicii era cam exagerat. Vânzătorul de la Boston precizase că vârsta recomandată pentru jucărie era de şaisprezece ani, în primul rând din cauză că greutatea depăşea un kilogram şi, în al doilea, întrucât reprezenta un pericol pentru cei din jur odată ajunsă în aer.

— Mmm, mormăi tatăl scărpinându-şi barba în creştere, nimic nu-nţeleg.

— Problema este rotorul, răspunse băiatul. Uită-te, tati!

Degetele febrile încercau să asambleze palele, dar ceva nu se potrivea. Adolescentul abandonă destul de repede jucăria lăsând componentele rotorului deoparte, cu un oftat. Tatăl îi ciufuli părul.

— Puţină răbdare, Marcus, mititelule! Răbdare! Doar ştii

că ăsta era cadoul tău de Crăciun.

— Ţi-am mai spus să nu-mi zici aşa. Lasă că nu eu m-am încurcat, e o problemă cu modul de întrebuinţare.

Marcus Koll trase un scaun mai aproape, se aşeză şi îşi scoase ochelarii din haină. Puştiul veni repede lângă el. Părul blond şi cârlionţat îl gâdilă pe tatăl său când acesta se aplecă pentru a vedea mai bine ce scria în cărţulie. Parfumul discret de săpun şi de turtă dulce îl făcu să surâdă, şi îşi dori să-l strângă în braţe, la pieptul lui, să simtă căldura binefăcătoare a fiului său, tot ce conta pentru el cu adevărat.

— Eşti tot ce am eu mai bun pe lume, şopti.

— Bine, bine, şefu'... Dar ce vrea să zică asta: Treceţi tija cea mai lungă prin roata dinţată de sub pala rotorului numărul 4? Că doar nu e decât o singură tijă! Şi-atunci de ce-au mai scris cea mai lungă? Şi pe unde-o fi nesimţita aia de roată dinţată?

Soarele de decembrie arunca o lumină albă în living. Afară era ger şi senin. Cristalele de gheaţă încă mai îmbrăcau copacii, de parcă aceştia ar fi fost lăcuiţi special pentru Crăciun. În depărtare, printre crengile albe din cealaltă parte a ferestrei, se vedea fiordul de la Oslo, gri-albastru şi liniştit, lipsit de orice urmă de viaţă. Trosnetul

focului din şemineu se amesteca armonios cu sforăitul celor doi setteri englezeşti care dormeau împreună într-un coş enorm, aproape de uşă. Din bucătărie începuse să adie o aromă de curcan, obicei asupra căruia Rolf insistase acum cinci ani, când se lăsase convins să se mute alături de ei.

Viaţa lui Marcus Koll Jr. era un clişeu, situaţie care îi plăcea la nebunie.

La moartea tatălui său, cu nouă ani mai devreme, înainte de cea de-a treizeci şi cincea aniversare a lui Marcus Koll Jr., refuzase, mai întâi, moştenirea care i se cuvenea. De altfel, Georg Koll nu-i oferise vreodată nimic altceva în afara bunului său nume. Care, de fapt, era al bunicului, ceea ce îi permisese să trăiască de parcă tatăl său nici nu ar fi existat, pe vremea când era un ţânc ce nu pricepea de ce tăticul nu-l putea vedea decât în anumite weekenduri. Pe la doisprezece ani începuse să înţeleagă că maică-sa nu se atinsese de pensia alimentară la care avea dreptul pentru el şi pentru cei doi fraţi mai mici. La cincisprezece ani se hotărâse să întrerupă orice legătură cu părintele lui. Fiindcă insul acela îşi risipise cu bună ştiinţă şansele pe care le avusese. În anul respectiv, la aniversare, Marcus primise o sută de coroane într-o

felicitare trimisă prin poştă, pe care erau tipărite, nici măcar scrise de tatăl lui, cinci cuvinte. Momentul de maturizare fusese acela în care pusese banii într-un plic şi îi trimisese înapoi expeditorului.

Ruperea legăturilor fusese o operaţiune de o simplitate uimitoare. Se văzuseră atât de rar încât cele două sau trei întâlniri anuale nu le lipseau. Pe plan sentimental, îşi alesese un alt tată: Marcus Koll Sr. în momentul în care începuse să admită că adevăratul său tată nu îşi dorise copii şi nu avea să se schimbe niciodată, se simţise uşurat. Eliberat.

Drept pentru care nu dorise nicio moştenire.

Care era colosală.

Georg Koll câştigase mulţi bani din afaceri imobiliare, în anii ’60 şi 70. Chiar înaintea marelui crah imobiliar legat de ultima criză financiară a secolului douăzeci, cea mai mare parte a averii fusese transferată în sectoare mai sigure. Calităţile care îi lipseau atât de mult ca tată erau pe deplin compensate când era vorba de a înmulţi banii. Invers decât majoritatea, profitase de anii buni pentru a-şi pune la adăpost investiţiile, nu pentru a risca în ipotetice profituri pe termen scurt.

Când murise, Georg Koll lăsase în urmă o companie de

vapoare de croazieră destul de mare, şase imobile în centrul oraşului, foarte bine exploatate, şi un portofoliu de titluri bancare alese cu grijă, care numai ele îi aduseseră un venit respectabil pe ultimii cinci ani. Era evident că moartea îl luase prin surprindere: nu avea decât cincizeci şi opt de ani, era zvelt şi sportiv. Un atac cerebral necruţător îl doborâse la sfârşitul unei seri de august, când se întorcea de la birou. Întrucât nu se recăsătorise şi nu fusese descoperit vreun testament, întreaga avere revenise lui Marcus Koll, surorii sale, Anine, şi fratelui mai mic, Mathias.

Marcus nu voise nici o singură coroană.

La cincisprezece ani, îi înapoiase banii murdari tatălui lui, Iar la douăzeci primise răspunsul. O scrisoare. Tatăl său auzise spunându-se că băiatul lui mai mare era homosexual. Marcus îşi aruncase privirea peste hârtie şi pricepuse pe loc că tatăl său dorea să vină să îl vadă. Faptul că încerca să se distanţeze de propria-i viaţă era un fapt, o dispoziţie deloc neobişnuită în urma evenimentelor din 1984. Dar tocmai faptul că el, care nu crezuse niciodată în niciun Dumnezeu, venea să deplângă viitorul lui Marcus bazându-se pe cele mai negre descrieri ale Sodomei şi ale Gomorei, chiar era o catastrofă. În afară de

asta, făcea aluzie la o nouă şi îngrozitoare epidemie, venită din Statele Unite, care nu atingea decât homosexualii masculi. Aceştia se îndreptau către o moarte dureroasă, cu umflături şi abcese ca-n vremea cea mai cumplită a ciumei negre. Fireşte, lui Georg Koll nici nu i-ar fi dat prin cap că ar fi putut fi vorba despre o pedeapsă hotărâtă de cine ştie ce puteri cereşti. Nu, natura însăşi îşi asumase respectiva sarcină. Maladia mortală era o manifestare a selecţiei naturale: în câteva generaţii, oamenii ca el urmau să fie eradicaţi. Ar fi scăpat doar cu condiţia să se schimbe. Viaţa de homosexual ar fi fost o viaţă de om lipsit de familie, de siguranţă, la limita moralei, fără bucuria de a fi un cetăţean bun şi util. În consecinţă, până când fiul lui nu pricepea asta şi nu-l convingea că s-a schimbat, se putea considera dezmoştenit. Întrucât suma strânsă din pensiile alimentare era derizorie în comparaţie cu averea totală a lui Georg Koll, ameninţarea nu era chiar de neluat în seamă. Ceea ce nici nu-l bucura, nici nu-l deranja pe Marcus. Scrisoarea o arsese, încercând s-o uite. Când, în 1999, peste cincisprezece ani, problema moştenirii căzuse ca din senin, se dovedise că tatăl, care se considera nemuritor, omisese redactarea vreunui testament.

Marcus însă tot nu se lăsa: nu voia cu niciun chip banii.

Nu cedase decât atunci când bunicul, care, de altfel, nu vorbea niciodată despre fiul cel mare, Georg, îl convinsese că el era singurul dintre fraţi în stare să sporească pe plan profesional averea lăsată de tatăl lor. Fratele mai mic era profesor, iar sora, vânzătoare într-o librărie. Marcus, în schimb, fiind licenţiat în economie politică, la insistenţele fraţilor mai mici de a fonda o nouă societate care să cuprindă totalitatea succesiunii, societate pe care să o deţină în indiviziune şi pe care el să o conducă şi să o administreze, sfârşise prin a se lăsa convins.

— Ia-o şi tu ca pe o glumă, rânjise Mathias. Mizerabilul s-a zgârcit o viaţă cu mama şi totuşi noi suntem cei care-or vor duce bine de pe urma agoniselii pe care şi-a ferit-o atâta.

Fainã ironia, îşi spusese până la urmă Marcus. Delicioasă.

— Tati, îşi manifestă nerăbdarea Marcus cel mic. Ce scrie aici? Ce înseamnă?

Marcus Koll îi răspunse printr-un zâmbet absent, încetând să se mai uite spre dealuri, fiord şi cerul albastru. I se făcuse foame.

— Ia te uită, murmură punând la locul lui un şurubel.

Asta e: rotorul e gata. Aşa că, dacă vrei, putem să-l încercăm...

Puştiul dădu din cap, aşezându-se în patru labe.

— Tati, am reuşit, am reuşit! Am reuşit! Ieşim să-l facem să zboare? Ieşim acum?

Luă telecomanda într-o mână şi elicopterul în cealaltă, prudent, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că piesele aparatului chiar vor rămâne prinse una de alta.

— E prea frig. Mult prea frig. Ţi-am mai spus şi ieri că s-ar putea să fie nevoie să aşteptăm chiar şi câteva săptămâni până o să-l putem scoate afară.

— Păi, tati...

— Ai promis, Marcus, micuţule. Ai promis să nu faci figuri. Mai bine sună-l pe Rolf şi întreabă-l dacă se întoarce la masă.

Băiatul ezită o secundă, înainte de a pune lucrurile la locul lor. Dintr-odată, un zâmbet îi lumină chipul.

— Vin mami şi cu ceilalţi! ţipă, apoi ieşi în fugă.

Uşa se trânti în urma lui. Ecoul zgomotului se risipi şi, curând, în livingul uriaş nu mai răsunau decât sforăitul uşor al câinilor impasibili şi trosnetul lemnelor din vatră. Ochii lui Marcus întârziară o vreme asupra focului, după care dădură ocol încăperii.

Viaţa îi era cu adevărat un clişeu.

Casa de pe deal.

Mare, însă cumva retrasă de la drum, lăsând pradă privirii trecătorilor doar etajul. Când o cumpărase, decisese să înlăture lambriurile ridicole de pe pereţii exteriori. Ca şi stratul de turbă de pe acoperiş şi butucii încadraţi de capete de dragon, de la intrarea în garaj, care proclamau că e o mulţumire să pleci de acasă, dar o minune să te întorci. Rolf intrase în viaţa lor, a lui şi a micului Marcus, chiar înainte să se fi mutat aici. Se prăpădise de râs prima dată şi refuzase prompt să se mute până ce Marcus nu îi promisese că va păstra ca atare tot ceea ce proprietatea avea original şi cât de cât rustic.

Suntem o familie standard with a twist, glumea Rolf pe seama existenţei lor cotidiene.

Suntem ceva mai bogaţi decât majoritatea, se gândea deseori Marcus, dar nu comenta niciodată acest subiect.

Rolf nu se gândea la bani, ci doar la viaţa sa de familie, cu micul Marcus în centrul unei grămezi enorme de unchi şi de mătuşi, de veri şi de verişoare, plus bunica şi prietenii care veneau şi plecau. Mereu se găseau câte unii în casa de pe colină. Se gândea la câini şi la obligatoria săptămână de vânătoare din toamnă, împreună cu

prietenii, cu vechi prieteni, băieţii cu care Marcus crescuse şi care nu îl părăsiseră nicicând. Rolf râdea de fiecare dată în hohote de viaţa lor fericită, banală, corectă.

Rolf era întotdeauna foarte bine dispus.

Totul se petrecuse aşa cum nădăjduise Marcus.

Reuşise chiar să ducă pe un drum mai bun afacerea tatălui. Acesta îl condamnase la pierzanie şi chiar îl crezuse pierdut. În mod paradoxal, trăgând linie peste viitorul fiului său, Georg Koll îi oferise unul. Primii ani de sălbăticie rămăseseră în urmă, iar Marcus evitase boala care îi furase pe neştiute multe cunoştinţe, prăvălindu-le în durere, ruşine şi, deseori, în singurătate. Era recunoscător pentru asta şi, arzând scrisoarea tatălui lui, hotărâse că Georg Koll se înşelase. În orice caz, în linii mari. Marcus urma să devină ceea ce tatăl său nu fusese niciodată: un adevărat bărbat.

— Tati!

Puştiul intră în fugă în living, desfăcând larg braţele.

— Vine toată lumea! Rolf a zis că potaia a făcut trei căţeluşi, că totul merge bine, că se-ntoarce şi că se bucură că...

— Bine, bine...

Marcus izbucni în râs, se ridică şi îşi urmă băiatul în hol.

În curte se auzi zgomotul mai multor maşini. Soseau musafirii.

Ajuns la uşa livingului, se opri şi se întoarse.

Îndoiala care îl măcina de mai multe săptămâni se risipise. Era dăruit cu un instinct excelent şi câştigase o avere având încredere în acesta. Timp de mai multe săptămâni, la începutul verii lui 2007, luptase împotriva unei intense dorinţe de a-şi vinde toate acţiunile. Petrecuse o groază de nopţi albe aplecat asupra analizelor şi rapoartelor, însă unicul semn care lăsa să se vadă că lucrurile nu mergeau cum trebuie era stagnarea de pe piaţa imobiliară americană. Când intervenise cea dintâi cădere a pachetelor de obligaţiuni care aveau legătură cu împrumuturile cu grad ridicat de risc prin subprime, se decisese într-o singură noapte. În mai puţin de trei luni, vânduse mai bine de un miliard de acţiuni americane, cu profit imens. După alte câteva luni, se putea trezi noaptea fără griji: averea rămăsese la DUB NOR la vremea când dobânzile începuseră să scadă.

În prezent, Marcus investea iarăşi în imobiliare, într-o vreme în care orice se vindea ieftin.

În doar câţiva ani, câştigurile prin re vânzare se profilau a fi colosale.

Marcus trebuia să se protejeze şi să îi protejeze şi pe ai săi.

Şi asta şi era cazul să facă: era cu adevărat o obligaţie a lui.

Pentru că Georg Koll venise de pe lumea cealaltă pentru a încerca din nou să îi distrugă viaţa, fără niciun drept. Simplu. Aşa stăteau lucrurile.

* * *

— Se poate?

Yngvar Stubo făcu un semn din cap spre fotoliul galben din faţa televizorului. Erik Lysgaard nu reacţionă în niciun fel. Aşezat într-un fotoliu identic, dar de o nuanţă puţin mai închisă, privea în gol, drept în faţă, ţinându-şi palmele pe genunchi.

Abia atunci Yngvar observă lucrul de mână şi firele lungi de păr, aproape invizibile, prinse de spătarul fotoliului. Drept pentru care luă un scaun de lângă masă şi se aşeză.

Respira greu. Un soi de mahmureală îl bântuia încă de când se sculase, la ora cinci şi jumătate, fiindcă îi fusese sete. Zborul de la Gardermoen la Bergen se dovedise a fi fost un coşmar. Sigur, avionul era aproape gol, amatorii de zboruri Oslo-Bergen pe 25 decembrie la ora 7.25 fiind rari, însă turbulenţele fuseseră dure şi somnul prea agitat.

— Acesta nu este un interogatoriu, explică în lipsă de altceva mai bun de spus. De asta va avea grijă mai târziu poliţia. Când vă veţi...

Când vă veţi simţi mai bine, vrusese să zică, însă se abţinuse.

Salonul era luminos şi plăcut. Nici modern, dar nici demodat. Unele elemente de mobilier fuseseră îndelung utilizate, precum fotoliile stil cu tetiere laterale, din faţa televizorului. La fel şi cele ce ţineau de sufragerie, care păreau moştenite. Salonul era crem, în forma unui L în jurul unghiului căruia erau împrăştiate perne colorate. Yngvar văzuse ceva absolut identic într-o revistă pe care Kristiane ţinuse cu tot dinadinsul să i-o citească la culcare. Pe întreaga lungime a unuia dintre pereţi fuseseră construite etajere de jur-împrejurul ferestrelor, încărcate de cărţi după ale căror titluri puteai afla că familia Lysgaard era interesată de multe subiecte şi vorbea mai multe limbi. Pe măsuţa joasă dintre fotolii era lăsat un op voluminos, pe coperta căruia titlul era scris cu litere chirilice. Pe alt perete, tablourile erau atât de apropiate unele de altele, încât era greu să îţi faci o idee despre fiecare pânză în parte. Singura care atrăgea imediat atenţia era o copie după Christul lui Henrik Sørensen, un

Mesia blond cu braţele deschise. Poate că nici nu era vorba despre o copie, întrucât părea autentic, fiind, probabil, una dintre numeroasele schiţe care precedaseră originalul ce se afla în biserica de la Lillenstram.

Principalul reper, însă, era o iesle enormă, aşezată pe bufet. Trebuie să fi avut mai bine de un metru în lungime şi cam cincizeci de centimetri în înălţime şi adâncime, fiind un soi de cutie cu geam în faţă, ca un tablou vivant. Copilul Iisus era aşezat pe un pat de fân, între îngeri şi preoţi în miniatură, între oi şi cei trei crai de la Răsărit. O lampă lumina fundul umilului staul, disimulată cu atâta măiestrie încât ai fi zis că strălucea aureola din jurul capului lui Iisus.

— Îl avem de la Salzburg, explică dintr-odată Erik Lysgaard, făcându-l pe Yngvar să tresară.

Apoi amuţi din nou.

— Nu am vrut să fiu indiscret, se apără Yngvar cu un zâmbet prudent. Este însă... foarte impresionant.

Gazda ridicase privirile pentru întâia oară.

— Exact aşa spunea şi Eva Karin. Impresionant, aşa zicea când se referea la iesle.

Pufni înfundat, de parcă ar fi încercat să nu izbucnească în lacrimi. Yngvar îşi aduse scaunul puţin mai aproape.

— Mulţi oameni... începu aproape în şoaptă, după ce stătu o clipă pe gânduri. Mulţi oameni vor apărea zilele acestea şi vor declara că ştiu ce simţiţi. Cu toate acestea, puţini dintre ei vor spune adevărul. Chiar dacă cea mai mare parte a celor de vârsta noastră...

Yngvar, totuşi, trebuia să fi avut cu vreo zece ani mai puţin decât Erik Lysgaard.

— ... Au pierdut deja pe cineva apropiat, este cu totul altfel într-un caz de crimă. Nu doar că cineva dispare pe neanunţate, dar rămâi şi cu o serie de întrebări. O crimă de felul acesta...

Habar nu am ce fel de crimă e, gândi pe măsură ce vorbea. Privind strict formal lucrurile, încă nu se stabilise nimic în mod definitiv.

— ... Este o ofensă adusă mai multor oameni decât victimei în sine. Fiindcă poate privi pe oricine. Aşa că...

— Iertaţi-mă.

Fiul lui Erik, Lukas Lysgaard, deschisese gura pentru întâia oară de când îl primiseră pe Yngvar în living. Era vizibil epuizat, iar faţa îi era marcată de lacrimi, însă, aparent, reuşea să se stăpânească. Până atunci rămăsese tăcut, lângă fereastra cea mai îndepărtată, care dădea spre grădină. Se încruntă şi făcu câţiva paşi înainte.

— De fapt, cred că tata nu are nevoie de sprijin. Nu din partea dumneavoastră, în orice caz, şi v-o spun cu tot respectul. Şi tata, şi eu avem nevoie să fim singuri. În momentul în care am acceptat interogatoriul...

Se corectase pe loc:

— ... Vreau să zic, conversaţia aceasta care nu este un interogatoriu, a fost pentru a ajuta poliţia cum putem mai bine. Ţinând cont de împrejurări. După cum e de înţeles, sunt gata să fiu supus interogatoriului cât mai repede cu putinţă, însă, în ceea ce îl priveşte pe tata...

Cel numit se încordă în fotoliu, îşi reveni, clipi repede şi ridică fruntea.

— Ce doriţi să ştiţi? întrebă privindu-l pe Yngvar drept în ochi.

Ce idiot! îşi spuse în gând poliţistul, referindu-se la el însuşi.

— Îmi pare rău. Sigur că ar fi trebuit să vă respect dreptul la linişte. Doar că... Măcar de data aceasta nu mai lucrăm cu presa după noi. Măcar de data aceasta putem să ne păstrăm un mic avans.

Arătă cu degetul undeva, peste umăr, de parcă o cohortă de ziarişti ar fi umplut deja treptele scării de la intrare.

— Probabil că am greşit. Ar fi trebuit, cel puţin astăzi, să vă las în pace. Sigur că da...

Se ridică şi îşi luă paltonul de pe spătarul unui scaun. Erik Lysgaard îl privi uluit. Gura îi rămăsese întredeschisă şi un şanţ îi brăzda fruntea chiar pe deasupra ochelarilor cu ramă neagră şi lentile groase.

— Chiar nu aveţi niciun fel de întrebări? spuse cu voce stinsă.

— Ba da. Foarte multe. Dar, încă o dată: mai putem aştepta. Pot merge la toaletă înainte de plecare?

Ultimele cuvinte îi fuseseră adresate lui Lukas.

— Sigur. Pe coridor, a doua uşă la stânga, murmură acesta.

Yngvar îl salută cu un semn discret, din cap, pe Erik Lysgaard, apoi se îndreptă către uşă. La jumătatea drumului se întoarse.

Ezită.

— Doar un singur lucru, începu frecându-şi obrazul. Pot să vă întreb de ce doamna episcop Lysgaard era singură, pe stradă, la ora unsprezece, în noaptea de Crăciun?

Urmă o tăcere stranie.

Fiul îşi privi tatăl, însă fără vreo întrebare în ochi. Doar cu o expresie goală, răbdătoare, de parcă ar fi ştiut

răspunsul sau i s-ar fi părut lipsit de interes. Cât despre Erik Lysgaard, acesta îşi aşează mâinile pe braţele fotoliului, se lăsă pe spate, trase cu putere aer în piept, după care se uită drept în ochii lui Yngvar.

— Nu vă priveşte.

— Poftiţi?

În pofida împrejurării, poliţistul pufni în râs.

— Ce spuneţi?

— Am spus că nu vă priveşte.

— Foarte bine. Mă tem că vom fi obligaţi...

Tăcerea se instală din nou.

— Vorbim mai târziu, adăugă în cele din urmă.

Ridică o mână ca pentru a-i face bătrânului un semn de atenţionare, apoi ieşi din încăpere.

Răspunsul, pe cât de surprinzător, pe atât de absurd, îl făcuse să uite pentru o clipă de vezica plină ochi. Închizând, însă, uşa în urma lui, simţi iarăşi cât de presantă era nevoia.

— Pe coridor, a doua uşă la dreapta, mormăi pentru sine înainte de a pune mâna pe clanţă ca să deschidă uşa.

O cameră. Nu prea mare, cel mult zece metri pătraţi. Dreptunghiulară, cu o fereastră pe peretele mai lung, de cealaltă parte a uşii. Sub ea, un pat simplu, perfect

aranjat, cu cearşafuri liliachii. Ceva de îmbrăcat era împăturit sub pernă. Cămaşa de noapte, presupusese Yngvar adulmecând aerul.

Părea o cameră pentru musafiri.

Aroma blândă, de somn, era amestecată cu încă ceva discret, aproape imperceptibil.

Trebuia să închidă uşa şi să descopere toaleta.

În cameră nu exista birou, ci doar o masă mare de căpătâi plină de cărţi şi cu o lampă. Deasupra se vedeau patru fotografii de familie înrămate, aşezate pe o etajeră. Îi recunoscu repede pe Erik şi pe Lukas, iar o poză veche, în alb-negru, reprezenta aproape sigur mica lor familie, cu mulţi ani înainte, când Lukas era mic, pe puntea unei nave, sub soarele estival.

Un tablou în tonuri de roşu aprins era agăţat pe perete, între şifonier şi pat, şi câteva haine erau lăsate pe spătarul unui scaun de lemn, la picioarele patului. Jaluzelele groase erau ridicate.

Asta era tot.

— Ei, v-aţi încurcat, nu acolo!

Dintr-un salt, Yngvar reveni pe coridor. Lukas Lysgaard se apropia iute, cu gesturi largi.

— Ce v-a apucat? Aţi început să ne scormoniţi prin casă?

Cine v-a permis să...

— Mi-aţi spus că toaleta se află pe coridor, a doua uşă la dreapta. Voiam doar să...

— A doua uşă la stânga! Adică aici! precizează Lukas arătându-i uşa şi gesticulând.

— Îmi pare rău. N-am vrut să...

— Nu v-aţi putea grăbi? Vreau să rămân singur cu tata>

Lukas Lysgaard părea să aibă cam treizeci şi cinci de ani. Un bărbat aparent obişnuit, cu umeri deosebit de largi, brunet, cu început de chelie şi ochi albaştri. Dar amănuntul din urmă era mai dificil de observat, fiindcă ochii erau mici şi ascunşi de o pereche de ochelari ale căror lentile reflectau lumina lustrei de pe tavan.

— Din când în când mama dormea prost, îi explică lui Yngvar deschizând uşa de la baie. Şi atunci prefera să citească, pentru a nu-l deranja pe tata...

Făcu un semn din cap către încăperea de mici dimensiuni.

— Înţeleg, zâmbi poliţistul intrând la toaletă.

Nu se grăbi.

Ar fi dat oricât să mai vadă o dată cămăruţa aceea. Îi părea rău că nu fusese mai atent. Şi nu observase mai multe. De pildă, nu îşi amintea ce fel de îmbrăcăminte

văzuse pe spătarul scaunului, dacă era vorba despre o ţinută elegantă pentru Crăciun sau de haine de toate zilele. Nu îşi amintea nici ce cărţi erau aşezate pe măsuţa de la capul patului. Nu avea niciun motiv să creadă că vreunul dintre membrii familiei ar fi putut fi implicat în asasinarea soţiei şi mamei, după toate aparenţele, adorate. Cu toate acestea, Yngvar Stubo ştia mai bine decât mulţi alţii că soluţia unei enigme în materie de criminalistică se găsea adesea în chiar vecinătatea victimei. Putea fi vorba despre lucruri pe care nici cei apropiaţi să nu le fi ştiut. Sau despre un detaliu pe care nici victima, nici nimeni altcineva să nu îl şi observat.

Şi care putea fi deosebit de important, chiar dacă nu părea.

Oricum, ceva tot era sigur, cugetă în timp ce se încheia, înainte de a trage apa: Eva Karin Lysgaard trebuie să fi avut probleme serioase cu somnul, din moment ce se refugia în cămăruţa aceea când nu putea adormi. O explicaţie mai bună ar fi fost că cei doi soţi optaseră pentru dormitoare separate.

Se spălă pe mâini, se şterse cu grijă, după care ieşi pe coridor.

Unde dădu peste Lukas Lysgaard. Fără un cuvânt,

acesta îi deschise uşa de la intrare.

— Aşteptăm veşti din partea dumneavoastră, spuse fără a-i întinde mâna lui Yngvar.

— Bineînţeles.

Yngvar îşi puse paltonul şi ieşi în mica marchiză. Fusese cât pe ce să le ureze sărbători fericite, dar, din fericire, reuşise să se abţină la timp.

Necunoscutul

— Sărbători fericite şi an nou cu bine! Distracţie plăcută!

Inspectorul principal Silje Sørensen urcă scările în grabă, făcând semn unui coleg care se oprise ca să mai schimbe o vorbă la ieşirea din comisariatul central, acum aproape gol. Toate serviciile pentru public fuseseră închise, cu excepţia secţiei pentru cazuri de urgenţă. Un ofiţer o salută din cap, căscând plictisit dincolo de geamul securizat, în clipa în care o observă trecând în viteză pe poarta de intrare de pe Granlandsleiret numărul 44.

— Cei mici au rămas în maşină, îi strigă pentru a-şi explica graba. Mă duc doar să caut schiurile, le-am uitat în birou fiindcă...

Colegul ieşise, deja, iar ea ajunse la etajul dorit. Abia mai trăgându-şi sufletul, o coti pe coridor şi încetini în dreptul uşii biroului propriu. Căută o clipă cheia potrivită. Era pur şi simplu îngheţată după ce îşi petrecuse ultimele douăzeci şi patru de ore în maşină. Avea prea multe chei pe acelaşi inel, jumătate dintre ele de la uşi cărora le uitase de mult locul. Până la urmă o descoperi pe cea potrivită şi intră.

Cândva, un arhitect primise bani, nu glumă, pentru clădirea poliţiei. Greu de înţeles pe ce bază... Odată trecut de intrarea îngustă, încercau să te facă să crezi că tot ceea ce conta erau aerul şi lumina. Edificiul uriaş avea mai multe etaje, înconjurat fiind, la bază, pe trei laturi, de galerii comerciale. În schimb, birourile erau mici alveole conectate la coridoare lungi, opresive, în orice caz, Silje Sørensen avusese mereu senzaţia de claustrare şi de sufocare cu toate eforturile de aerisire făcute.

Din afară ai fi zis că imobilul nu suportase prea bine trecerea anotimpurilor, iar acum se cam lăsase pe o parte, agăţându-se de dealul dintre închisoarea din Oslo şi biserica din Granland. În decursul celor cincisprezece ani de când era în poliţie, Silje Sørensen avusese timp să vadă municipalitatea, statul şi tot felul de entuziaşti îndrăgostiţi de oraş încercând să redea demnitatea acestei embleme a cartierului. Atâta doar că minunatul parc medieval se găsea mult prea departe pentru a reuşi să înfrumuseţeze cât de cât obositul sediu al poliţiei. Opera, de pildă, nu era decât un acoperiş alb, pieziş, abia vizibil de la fereastra biroului lui Silje Sørensen, şi acela aflat pe după imobile murdare, pierdute sub norul de gaze de eşapament.

Şi-ar fi dorit să deschidă geamul, dar era mult prea

grăbită.

Parcurse rapid din priviri încăperea, în care era o ordine desăvârşită, invers decât în celelalte locuri prin care îşi făcea veacul. Coşul de corespondenţă plin ochi, aflat la una dintre marginile biroului, îi aduse aminte, cu neplăcere, că nu mai fusese pe aici încă din vinerea dinaintea Crăciunului. Cutia pentru acte de expediat era, în schimb, goală. Simţi că o cuprinde deja stresul, numai gândindu-se la oboseala care o aştepta la întoarcerea din vacanţă.

Pe masă observă un dosar pe care nu îl recunoştea.

Se aplecă şi citi abţibildul galben lipit pe cotorul dosarului.

Insp. Princ. S0 rensen

Aveţi alăturat câteva doc. Ref. La Hawre Ghani, născut probabil la 16.12.1991.

Contactaţi-mă cât mai repede cu putinţă. Mulţumiri anticipate.

*Insp. Princ. Harald Bull, tel 937*****/231***.*

Pe cei mici aveau să-i apuce năbădăile dacă mai rămânea mult în birou. Pe de altă parte, era fiecare călare pe un Nintendo DS când îi lăsase în maşina parcată ilegal şi cu motorul pornit. Abia le primiseră ieri, interesul pentru

noile obiecte încă nu se stinsese, deci putea spera că nu avea să se lase cu cine ştie ce tărăboi.

Aşa că se aşeză fără a-şi scoate paltonul şi deschise dosarul.

Cea dintâi piesă era o fotografie alb-negru cu granulaţie mare şi contrast puternic. Era probabil rezultatul măririi unei fotografii de pe o carte de identitate, care nu ar mai fi putut satisface, însă, noile exigenţe în materie de fotografii de paşaport. Băiatul, fiindcă era vorba mai degrabă despre un copil decât despre un bărbat, avea ochii pe jumătate închişi şi gura deschisă. Persoanelor anchetate le mai venea ideea de a se strâmba în timpul şedinţelor foto, pentru a fi mai greu de recunoscut. Cu toate acestea, dintr-un motiv necunoscut, nu credea că tânărul se dedase unor asemenea practici. Mai degrabă era de crezut că fotografia fusese făcută în grabă, iar fotograful nu mai avusese curajul de a repeta încercarea.

Hawre Ghani nu reprezenta nimic în mod special.

Nu fusese de cine ştie ce importanţă.

Fotografia, însă, o impresionase.

Tânărul avea gura lucitoare, de parcă abia se linsese pe buze. Buza superioară, foarte arcuită, avea în ea ceva copilăresc, vulnerabil. În jurul ochilor pielea era netedă, iar

pe obraji nu se zărea nicio urmă de păr. Doar o umbră de mustaţă sub nasul atât de lat că aproape te opreai în el înainte de a da de figură, semn că tânărul ajunsese de multă vreme la pubertate. Întregul chip era tributar unui soi de disproporţie generală şi puerilă. De parc-ar fi fost un căţel. Calculând rapid în minte, realiză că Hawre Ghani abia dacă împlinise şaptesprezece ani.

Dând şi celelalte pagini, înţelese că, în realitate, nu mai apucase să-i împlinească.

Deşi Silje Sørensen lucrase mulţi ani şi la departamentul Omucideri şi la Moravuri, deşi văzuse mai multe decât ar fi crezut că se pot întâmpla pe lumea asta la şcoala de poliţie, tot avu o tresărire uitându-se la poza următoare. Ceea ce ar fi trebuit să fie un chip omenesc era încadrat acum de materialul de culoare închisă al unui fes. Toate trăsăturile caracteristice erau ca şterse, iar pielea umflată era pământie. Una dintre orbite era goală, căscată, cealaltă greu vizibilă. Buza superioară a cadavrului dispăruse pe jumătate, lăsând loc unui soi de ruptură neregulată, din care se iveau patru dinţi albi şi unul de argint. Sau cel puţin aşa îşi spuse poliţista, că dintele trebuia să fi fost de argint, fiindcă în fotografie părea mai degrabă o pată întunecată şi lipsită de logică prin

comparaţie cu restul dentiţiei, de un alb strălucitor.

Întoarse repede paginile următoare.

Penultimul document era un raport redactat de un anchetator din afara poliţiei, de care nu mai auzise. Raportul era datat 23 decembrie 2008.

Cu două zile în urmă.

*Subsemnatul a trecut pe la sediul poliţiei în această dimineaţă pentru a preda doi străini fără acte în regulă pentru centrul de la Trandum. În faţa celularului, am surprins conversaţia a doi colegi, referitoare la corpul neidentificat descoperit în bazinul portuar în dimineaţa de duminică, 20 decembrie. Unul dintre ei a menţionat că pe maxilarul superior cadavrul avea un dinte de argint. Am reacţionat pe loc, întrucât încerc inutil, de şase săptămâni, să dau de Hawre Ghani, minor de origine kurdă care a făcut cerere de azil în Norvegia, în cursul unei bătăi între bande rivale, la Oslo City, în septembrie (înregistrată sub numărul 98*****37***/08), lui Hawre Ghani i-a fost spart incisivul drept. A fost interogat ca urmare a evenimentului şi l-am însoţit personal la dentist, în aceeaşi zi. Cel în cauză a cerut un dinte de argint în locul unei coroane de culoare albă şi, după câte ştiu, solicitarea a fost acceptată prin colaborarea dintre Protecţia Copilului, biroul pentru*

azilanţi şi dentistul menţionat.

Întrucât nu a fost emis niciun aviz de căutare care să aibă legătură cu cadavrul descoperit în portul Oslo, solicit celor responsabili cu ancheta să ia legătura cu dentistul Dag Bră, de la centrul Rasen, telefon 2229****, *pentru a se compara dantura cadavrului cu datele din arhiva medicului.*

Silje Sørensen trecuse la ultima pagină a dosarului.

Era copia unui document scris de mână, adresat lui Harald Bull:

Salut, Harald!

Din cauza sărbătorilor, astăzi, 24 decembrie, am efectuat o verificare rapidă şi nu tocmai ştiinţifică a informaţiilor primite de lui SIP. Doctorul Bra a acceptat să mă primească azi-dimineaţă la cabinetul lui. I-am prezentat câteva fotografii făcute chiar de mine danturii defunctului (efectuate duminică dimineaţă pe Aker brygge, de proastă calitate, dar tot merita încercarea). Le-a comparat cu notele şi radiografiile lui şi a ajuns la concluzia provizorie că decedatul e fără îndoială kurdul care făcuse cererea de azil. O copie a documentelor a fost trimisă la institutul de medicină legală. Mi s-a promis confirmarea ori infirmarea chiar la începutul anului. Poate

chiar înainte de 1 ianuarie, dacă forţele binelui vor fi cu noi. Voi redacta un raport în acest sens imediat ce mă voi întoarce la birou. Acum, însă, vreau VACANŢĂĂĂ!

Crăciun fericit!

Bengt

PS: Am trecut ieri pe la medicina legală. Datele obţinute indică faptul că defunctul a fost omorât cu ajutorul unui obiect asemănător unui garou. Cea cu care am discutat mi-a spus că numai printr-o minune capul a rămas prins de restul corpului. Poate că ar trebui să direcţionăm fără întârziere cazul spre brigada Omucideri.

D.S.

Silje Sørensen închise dosarul şi se lăsă pe spate în fotoliu. Transpira. Buna dispoziţie pe care o simţise înainte de sosire parcă se evaporase şi-i părea rău că nu lăsase dosarul în pace.

Nu mai simţea acum decât nevoia imperioasă de a-l deschide iarăşi, numai pentru a-l privi încă o dată pe tânărul acela, pe puştiul kurd orfan, fără rădăcini, fără domiciliu fix, cu dintele lui de argint şi obrajii netezi. În pofida marelui număr de cazuri în care fusese vorba despre copii, şi numai Dumnezeu ştia cât de frecvent se întâmpla, tot nu reuşea să ia distanţa necesară. Seara,

când intra în camera celor doi băieţi ai ei, care pretindeau că sunt prea mari ca să mai vină să îi sărute înainte de culcare şi să le spună noapte bună, dar care nici că puteau adormi dacă nu le aranja pilota, i se întâmpla să simtă uneori ceva ca un sentiment de vinovăţie.

Poate chiar de ruşine.

Un claxon sfâşie tăcerea, făcând-o să-i stea inima-n loc. Deschise fereastra cu o mişcare bruscă şi privi către sensul giratoriu dintre intrarea în sediu şi clădirea secţiei pentru intervenţii rapide.

— Mamiii! Mamiii, mai stai muuult?

Băiatul cel mic striga din toate puterile prin geamul maşinii. Silje Sørensen simţi că o apucă furia. Cu gesturi grăbite băgă dosarul Hawre Ghani sub grămada de corespondenţă primită, nu înainte de a smulge abţibildul cu numărul lui Harald Bull şi de a-l strecura în buzunar.

Închizând uşa biroului şi alergând spre holul de la intrare, în speranţa că avea să ajungă la vreme pentru a-şi împiedica puştiul să mai ţipe o dată, uitase complet motivul pentru care trecuse pe la serviciu la acel început de după-amiază de 25 decembrie, în drum către cina programată la socri.

Schiurile!

Care nici că se mişcaseră din spatele uşii de la biroul ei. Când realiză că tot uitate rămăseseră, era prea târziu.

* * *

Încă nu era prea târziu, conchise asistentul de redacţie. Genericul urma să intre în două minute, însă, ţinând cont că subiectul era evident unul de aur, tot aveau să afle până spre sfârşitul emisiunii, dacă nu cumva găseau vreo fotografie a doamnei episcop pe la arhivă. Aşa că tastă în viteză un mesaj pentru producător.

— Acum trimite-i lui Christian un mesaj, îi ordonă tinerei de lângă el. Scurt. Şi verifică la NTB dacă informaţia e corectă. Nu avem nevoie de ştiri eronate despre decese, chiar dacă e o zi săracă în ştiri.

— Ce se-ntâmplă pe-aici? dori să ştie Mark Holden, unul dintre greii NRK în materie de politică internă. Cine-a murit?

Smulse hârtia din mâna tinerei stagiare şi o parcurse într-o fracţiune de secundă, înainte de a i-o da înapoi. Fata nici nu apucă să îşi dea seama de mişcare.

— Groaznic! exclamă Mark Holden fără ca vocea să îi trădeze nici cea mai mică umbră de simpatie. Nu putea fi prea bătrână. Şaizeci de ani? Şaizeci şi doi? Ceva de genul ăsta. Din ce cauză a murit?

— Nu se specifică, răspunse redactorul cu aer absent. N-am auzit să fi fost bolnavă. Deocamdată, trebuie să mă concentrez asupra emisiunii. Dac-ai putea să...

Îi făcu semn reporterului mult mai în vârstă decât el să o ia din loc. Privirea îi era fixată pe unul dintre numeroasele monitoare din sala mare. Deja pe acesta curgea genericul. Headline-urile defilau de acum în ordinea stabilită. În zilele Crăciunului, prezentatorii erau mai bine îmbrăcaţi decât de obicei.

Redactorul se lăsă pe spate, în fotoliu, şi îşi puse picioarele pe masă.

— Tot aici eşti? o întrebă pe tânără. Ideea era să apari azi, nu săptămâna viitoare, cu informaţiile despre deces!

Remarcă ochii fetei, aproape ieşiţi din orbite. Mâinile îi tremurau, însă trase adânc aer în piept şi încercă să surâdă.

— Sigur că da, îi răspunse aceasta, imediat.

— O cunoşteai?

În vocea lui Mark Holden, aceeaşi lipsă de căldură. Doar o curiozitate adânc înrădăcinată, doar nevoia mecanică de a pune întrebări despre toate, tuturor.

— Da. Ea şi soţul ei sunt prieteni cu părinţii mei. Dar ar mai fi **şi...**

Vocea i se frânse.

— Şi... şi că era foarte populară, adăugă ezitând asistentul de redacţie.

Muşcă din creionul pe care îl ţinea în mână şi puse picioarele jos.

— Lasă-mă... începu întinzând mâna către hârtia cu anunţul, lasă-mă să scriu mesajul şi apucă-te să compui textul pentru cei de la arhivă, ca să caute fotografia. Să fie gata pentru emisiunea de la nouă. Un minut. Sau cam aşa ceva, OK?

Fata aprobă din cap.

Doamna episcop de la Bjorgvin, Eva Karin Lysgaard, a murit pe neaşteptate ieri, 24 decembrie, la vârsta de şaizeci şi doi de ani.

Asistentul de redacţie dicta cu voce tare în timp ce degetele îi alergau pe tastatură.

Doamna episcop Lysgaard s-a născut la Bergen şi a făcut studii de teologie înainte de a fi preot de penitenciar. A ocupat postul de pastor în parohia Tiensvoll, din regiunea Stavanger. În 2001 a fost numită episcop şi s-a remarcat ca o...

Ezită, plescăi din buze de câteva ori şi reîncepu dintr-odată să scrie mai departe:

...mediatoare în sânul bisericii, mai ales în cadrul dezbaterii aprinse asupra homosexualităţii. Eva Karin Lysgaard era o persoană apreciată în oraşul său natal, lucru evident mai ales cu ocazia slujbei celebrate pe stadionul din Brann după cea dintâi victorie a echipei din Bergen în campionatul Norvegiei, din ultimii patruzeci şi patru de ani, în 2007. Lasă în urmă un soţ, un fiu şi trei nepoţi.

— Chiar e necesar să fie menţionat şi meciul acela de fotbal? întrebă Mark Holden. Nu pare o chestie prea serioasă în context...

— Ba da, răspunse redactorul cu un zâmbet larg, trimiţând producătorului mesajul cu o simplă apăsare de tastă. Zis şi făcut. Păi, uite cum e treaba, Mark...

Mark Holden îşi băgă mâna într-o salatieră enormă, plină cu Twist.

— Mmm?...

— De ce se poate muri la vârsta asta?

— Gata! De orice, cu siguranţă. N-am idee. Ce e ciudat este că nu se precizează. Nici vorbă de „o îndelungată suferinţă” sau alte chestii de genul ăsta. Presupun că a fost vorba despre o congestie cerebrală. Sau un infarct. Habar n-am.

— Nu avea decât şaizeci şi doi de ani...

— Da, şi? Poţi muri şi mai devreme. În ceea ce mă priveşte, binecuvântez fiecare zi care îmi este dată pe pământul ăsta! în orice caz, dacă îmi este dăruită şi puţină ciocolată, măcar din când în când.

Mark Holden nu găsise nici o singură bomboană care să-i fi plăcut. Lângă salatieră se aflau trei bucăţi de lemn-dulce şi două ciocolate cu nucă de cocos.

— Ai luat tot ce-a fost mai bun, mârâi pe ton ameninţător.

Asistentul de redacţie nu răspunse. Se gândea la Dumnezeu ştie ce altceva, muşcând atât de puternic creionul încât acesta se rupse. Ochii îi erau fixaţi pe monitorul din faţa lui, însă nu părea că este cu adevărat atent la ce vedea.

— Ei! strigă dintr-odată la tânăra stagiară. Beate! Vino să vezi!

Fata ezită o clipă, înainte de a se ridica ascultătoare.

— După ce-ţi termini trebuşoara asta pentru emisiunea de la nouă, începuse bărbatul împungând aerul cu creionul distrus, dai două sau trei telefoane. OK? Află de ce a murit biata femeie, îmi miroase mie a ceva...

Şi adulmecă din nas ca un iepure.

— ... e o poveste anume la mijloc... Poate...

— Să dau telefon după emisiune? Nu e prea târziu pentru o zi de 25 decembrie?

Redactorul oftă zgomotos.

— Vrei să ajungi jurnalistă ori nu? Haide, la treabă!

Beate Krohn amuţi.

— Zici că părinţii tăi o cunoşteau, repetă. Ia sună-i! în fine, sună pe cine vrei, dar află de ce a murit doamna episcop, OK?

— OK, murmură tânăra, înfiorată.

* * *

La drept vorbind, Inger Johanne nu ezita niciodată. Dar îi era foarte, foarte greu să se apuce de treabă. De când îşi luase doctoratul în criminologie, în primăvara anului 2000, realizase două proiecte noi. După ce concurase cu o lucrare despre Violenţele sexuale – studiu comparativ al condiţiilor de dezvoltare şi al primelor experienţe la autorii de delicte sexuale şi împotriva proprietăţii private, obţinuse o bursă post-doctorat care îi permisese să mai scrie un studiu aproape la fel de vast despre erorile judiciare norvegiene. Ragnhild sosise când aproape că încheiase lucrarea. Împreună cu Yngvar, ajunsese la concluzia că era necesar să rămână acasă doi ani, pentru

cea mică. Însă, înainte de încheierea concediului de creştere a copilului, se apucase să coacă următorul proiect. Era vorba despre un studiu privitor la prostituatele minore, proveniența lor, condiţiile de viaţă şi posibilităţile reinserţiei în societate.

În vară, Direcţia Generală a Poliţiei îi încredinţase o misiune.

Ingelin Killengreen în persoană îi dăduse telefon. Era clar că directorul general al poliţiei primise semnale politice limpezi să îşi treacă pe agenda de priorităţi infracţiunile bazate pe discriminare.

Problema era că asemenea delicte, propriu-zis, nu existau.

Bine, sigur că existau.

Dar nu în studiile statistice. Direcţia Generală a Poliţiei, în colaborare cu Poliţia din Oslo, redactase un raport bazat pe plângerile depuse în 2007, unde mobilul crimei sau al delictului era legat de apartenenţa rasială sau etnică, de religia sau orientarea sexuală a victimei. Raportul final nu întârziase, iar Inger Johanne parcursese toate documentele mai importante.

Practic, cifrele erau neglijabile.

În 2007, în întreaga Norvegie fuseseră înregistrate trei

sute nouăzeci şi nouă de cazuri de infracţiuni a căror motivaţie era discriminarea. Mai bine de treizeci şi cinci de procente dintre acestea erau, în realitate, erori de codare în registrul penal al poliţiei. Altfel spus, doar puţin peste două sute cincizeci de cazuri implicau ideea de discriminare.

Într-un an şi într-o societate de aproape cinci milioane de persoane.

Prin comparaţie cu numărul total al plângerilor depuse, două sute cincizeci de cazuri reprezentau un număr atât de mic încât era complet neinteresant.

Oricum, era ceva ce depăşea aria interesului poliţienesc. Numai că, întrucât fiecare agresiune de acest tip se adăuga la tabloul general, întrucât cifrele oficiale privind acest gen de criminalitate trebuiau şi ele luate în serios şi întrucât coaliţia de la guvernare, roşie şi verde, intenţiona să iasă la alegerile din toamna lui 2009, ca punct forte din program, cu grija faţă de minorităţile care făceau scandal ori de câte ori un pederast era bătut în vreun oraş, ori de câte ori sinagoga din St. Hanshaugen era murdărită sau vandalizată, lui Inger Johanne îi fusese încredinţată misiunea de a efectua o cercetare aprofundată a fenomenului.

Cum sarcina era formulată prea vag, îşi petrecuse toată toamna definind şi trasând limitele muncii pe care o avea de dus la bun sfârşit. Începuse prin a aduna informaţii suficient de numeroase din străinătate. În primul rând Statele Unite, dar şi mai multe ţări europene clasaseră şi studiaseră de multă vreme acest tip special de infracţiuni. Materialul de studiu sporise încă înainte de a şti prea bine ce avea de făcut şi unde avea să ajungă.

După care sosise criza financiară;

Şi, odată cu ea, problema banilor publici. Miliarde şi miliarde.

Anumite sectoare ale cercetării norvegiene mai că gemeau sub greutatea fondurilor primite. Având în vedere faptul că şi poliţia era unul dintre sectoarele favorizate prin anumite măsuri să îşi păstreze o reală ritmicitate, în scopul prevenirii prăbuşirii economice, Inger Johanne se trezise cu o puşculiţă de patru ori mai plină decât cu câteva săptămâni în urmă, ceea ce îi oferea noi posibilităţi, printre altele şi de a angaja tineri cercetători şi asistenţi ştiinţifici. În acelaşi timp, augmentarea mijloacelor pe care le avea la dispoziţie ridica noi probleme. Tocmai era pe punctul de a defini cadrul proiectului, când fusese nevoită să ia totul de la zero.

Era greu şi începuturile i se păruseră întotdeauna dificile.

Însă era mulţumită.

Venise seara. Kristiane se dovedise, la părinţii lui Isak, deosebit de docilă, iar Ragnhild se însufleţise imediat ce amândouă primiseră ditamai pachetele cu dulciuri de Crăciun. Deoarece Kristiane urma să rămână la bunici pentru a-şi petrece trei zile alături de tatăl ei, Ragnhild insistase să nu plece nici ea acasă. Ca de obicei, Isak răspunsese cu un zâmbet larg, adăugând că nu era nicio problemă. Fără îndoială, fusese şi el nevoit să admită acelaşi lucru pe care îl pricepuseră şi Yngvar, şi Inger Johanne: Kristiane era mai liniştită, dormea mai bine şi era mai fericită dacă o ştia pe Ragnhild prin preajmă.

În locuinţă domnea tăcerea. Vecinii de dedesubt probabil că erau plecaţi. Pe la opt, când se întorsese Inger Johanne, întregul parter era cuprins de întuneric. Trecuse din cameră în cameră pentru a aprinde lumina, lăsând uşile deschise. Potaia avea obiceiul să se tot fâţâie dintr-o parte într-alta, dacă nu o închideau seara în dormitorul Kristianei. Sunetul paşilor târşâiţi, apoi zgomotul surd din momentele în care Jack îşi găsea o poziţie comodă o făceau să se simtă mai puţin singură în rarele ocazii în

care chiar aşa şi era. Într-un târziu îşi luă laptopul în living, se aşeză confortabil pe canapea cu computerul pe genunchi şi începu să navigheze pe Internet, fără prea mare concentrare, sorbind din paharul cu vin. Abia ce se decisese să intre pe ordspill. No pentru a juca un fel de scrabble, când telefonul sună.

— Salut! Eu sunt!

De mult nu mai fusese atât de bucuroasă să îi audă vocea.

— Salut, iubitule! Cum merge treaba pe-acolo?

Yngvar chicoti.

— Cum să meargă? Bag beţe în roatele poliţiei locale, am făcut pe prostul ducându-mă să-l văd pe văduv la doar câteva ceasuri după ce a aflat de moartea soţiei, cred că deja m-am cam certat cu fiul victimei şi, colac peste pupăză, am mai şi mâncat exagerat la prânz, iar acum mi-e rău.

Fu rândul lui Inger Johanne să izbucnească în râs.

— Ei, nu pare chiar aşa naşpa. Unde te-au cazat?

— La Hotelul SAS din Bryggen. Camera e mişto, mi-au dat un apartament când au înţeles de unde sosesc. Nu s-ar putea zice că e cine ştie ce lume pe aici acum, de Crăciun.

— Ăia au aflat de ce ai fost trimis?

— Nu. Şi e chiar un miracol. Au trecut mai bine de douăzeci şi patru de ore de când doamna episcop Lysgaard a fost descoperită moartă şi nici măcar un singur ziarist apucat de streche nu a mirosit povestea. Pesemne că i-a pus jos haleala de Crăciun.

— Ori aquavitul. Dacă nu cumva poliţia din Bergen este mai talentată în a-şi ţine gura decât colegii lor de la Oslo. Tocmai m-am uitat la jurnalul de seară. Au zis ceva despre deces. Fără să facă vreo precizare.

De la celălalt capăt al firului se auzea un zgomot din care înţelese că Yngvar îşi scotea cravata, lucru care o emoţionă, dovedind că se cunoşteau atât de bine încât puteau discerne asemenea lucruri chiar şi prin telefon.

— Stai un pic, o rugă Yngvar. Doar cât să-mi scot pantofii şi mizeria asta de sfoară din jurul gâtului. Aşa... Pe la voi cum au mers lucrurile? Cred c-a fost o tevatură-ntreagă să pui totul în ordine de dimineaţă, cu puştoaicele după tine şi toate alea. Trebuie să fii moartă de oboseală. Îmi pare rău că...

— Lasă, totul a fost în ordine. Cum ştii, o noapte albă nu-mi pune probleme. Copiii s-au jucat vreo câteva ceasuri prin grădină, aşa că nu a fost cine ştie ce greutate...

Întreaga după-amiază şi toată seara se străduise să

alunge amintirea necunoscutului aceluia. Însă un val de spaimă o inundase şi o amuţise.

— Alo! Inger Johanne!

— Da, da, aici sunt.

— Te îngrijorează ceva, iubito?

Yngvar nu ar face altceva decât să scape mai repede de un asemenea gând. Ar lăsa să-i scape unul dintre acele oftaturi resemnate şi i-ar recomanda să nu mai stea tot timpul cu frica-n sân din cauza fetelor. Yngvar nu ar înţelege de ce Inger Johanne a fost şocată fiindcă un necunoscut ştia numele fetiţei. Mai mult, tipul era atât de bine înfăşurat în palton, căciulă şi fular încât putea fi vorba despre un vecin, ar fi zis el, dacă i-ar fi povestit întâmplarea, şi atunci o adiere infimă, îngheţată s-ar fi strecurat între ei interzicându-i să mai poată dormi singură, lipsită de vreun alt zgomot în afara gâfâitului şi pârţurilor constante ale lui Jack.

— Nimic, răspunse încercând să strecoare şi umbra unui zâmbet în voce. În afara faptului că nu eşti aici, poate. Sunt doar cu Jack. Ragnhild a ţinut morţiş să rămână la părinţii lui Isak.

— Super! Isak e, totuşi, un generos şi...

— De parcă tu nu te-ai purta frumos cu fata lui! De

parcă...

— Linişteşte-te, dragoste. Nu asta am vrut să zic. Mă bucur că aţi avut o zi bună şi că acum ai toată seara numai pentru tine. Nu se prea întâmplă aşa ceva, ca să nu zic mai mult.

Îşi aşeză laptopul pe măsuţa joasă şi îşi strânse mai bine pledul în jurul trupului.

— Ai dreptate, surâse acum de-adevăratelea. La drept vorbind, chiar e o plăcere să mai fi şi singură. Cu excepţia lui Jack, desigur. Care, de altfel, cred că are ceva probleme din cauza mâncării. E infernal în ce hal poate să se pârţâie.

Yngvar râse.

— Ce mai faci?

— Lucram puţin. Mai navigam şi pe net... Şi beau şi ceva vin. Ce mai, mi-e dor de tine.

— Bun program. Mai puţin munca. Doar e 25 decembrie şi mi-nchipui că ajunge pentru astăzi. Nici nu îţi poţi imagina în ce hal sunt de terminat. Mâine sper să-l pot interoga pe fiul doamnei episcop. Dumnezeu ştie cum se vor desfăşura lucrurile, deja nu mă poate suferi.

— Ba da, ba da! Toată lumea te îndrăgeşte, Yngvar. Ţinând cont că eşti cel mai bun poliţist din lume, o să meargă repede, las c-ai să vezi tu...

Yngvar izbucni iarăşi în râs.

— Nu mai exagera şi, mai ales, nu le mai spune asta ălor mici. Puţin înainte de Crăciun, când eram la coadă la Maxi, Ragnhild s-a ridicat în picioare în căruţul pentru cumpărături şi a început să strige că tati e cel mai şi cel mai şi cel mai cel... cred c-a zis-o de cel puţin zece ori... aşa, cel mai tare poliţist. E naşpa. Toţi cei din jur s-au prăpădit de râs.

— Păi, dacă are dreptate... răspunse Inger Johanne, zâmbind încă o dată. Eşti cel mai bun şi nemaipomenit din lume!

— Scorneli. Hai, noapte bună.

— Noapte bună, dragostea mea.

Vocea lui Yngvar dispăru. Inger Johanne se uită încă o clipă la telefon, de parcă ar fi nădăjduit ca bărbatul să-i fi fost tot acolo pentru a o linişti, spunându-i că insul de la gard nu era deloc periculos, până la urmă. Apoi se ridică grăbită, puse telefonul alături şi se duse la fereastră. Luna nouă atârna printre acoperişurile caselor de alături. Îmbrăcate în aceeaşi gheaţă albă. Gerul se oprise peste Oslo, dar cerul fusese zilnic senin, dăruind oraşului asfinţiturile cele mai spectaculoase cu putinţă de o săptămână încoace. Prea puţinii fulgi căzuţi de dimineaţă

lăsaseră pe jos un strat subţire de nea. Nu se mai vedea niciun nor, era întuneric, iar Inger Johanne se simţi în sfârşit gata să adoarmă.

* * *

O femeie privea pe fereastră, fără să ştie dacă avea să îşi mai regăsească vreodată somnul. Poate că deja adormise. Totul era Ireal şi straniu, ca într-un vis. Se născuse în casa aceea, în camera aceea. Trăise dintotdeauna aici şi se uitase prin această fereastră cu giurgiuvele în cruce, care împărţeau câmpul vizual în cele patru colţuri al lumii, cum pretinsese în glumă tatăl ei, pe vremea când încă mai credea fiecare cuvânt pe care i-l spunea. Acum, însă, totul era distorsionat şi deformat. Era obişnuită cu ploaia bătând în geam, fiindcă deseori ploua, mai mereu ploua la Bergen, iar ea plângea, fără să ştie ce vede. Viaţa era tăiată în felii. Peisajul din mica ei căsuţă nu îi mai aparţinea.

Aşteptase douăzeci şi patru de ore, o nesfârşită noapte şi o zi încă şi mai lungă, într-o incertitudine de nesuportat. Întreaga viaţă îi urmase un curs hotărât de împrejurări aflate dincolo de capacitatea ei de control, iar astfel de ceasuri de interminabilă aşteptare ajunseseră ceva ce trebuise să accepte în cele din urmă. Nu mai exista portiţă

de scăpare. Nu înainte ca femeia aceea de pe ecranul televizorului să fi povestit ceea ce ea ştia deja de când se trezise tresărind în fotoliu, cu douăzeci şi cinci de ore mai devreme, pradă unei spaime care o strângea de gât, făcând-o să-i tremure mâinile.

Fiindcă se aşteptase.

Fiindcă întreaga viaţă aşteptase asta şi se obişnuise cu gândul.

Numai că, de data aceasta, fusese altfel. Simţise certitudinea unui lucru ce nu putea fi adevărat, care nu ar fi trebuit să fie adevărat, dar pe care îl cunoştea fiindcă de mult, de prea mult timp trăia aşa: în singurătate totală.

Auzind soneria de la uşă la o oră atât de înaintată şi aşa de pe neaşteptate, lăsă să îi scape un ţipăt.

Deschise şi îl recunoscu. O eternitate îi despărţea de ultima întâlnire, dar ochii nu i se schimbaseră. Plângea, ca şi ea, şi o ruga să îl lase să intre. Dar ea nu voia. Nu pe el dorea să îl vadă. Nu îşi dorea să vadă pe nimeni.

Lăsându-l înăuntru şi închizând uşa în urma lui, se rugă la Dumnezeu să îi de-a dreptul de a se trezi din coşmar.

Te rog, Dumnezeule, te rog!

Lasă-mă să mă trezesc, acum...

* * *

— La ora asta nu s-a trezit nimeni, dar, în sfârşit...

Beate Krohn se uită descurajată la asistentul de redacţie. Se apropia miezul nopţii. Erau singuri printre monitoarele tăcute pe care imaginile defilau în viteză, în zumzetul PC-urilor şi al ventilaţiei. Pe ici, pe colo fuseseră agăţate câteva podoabe de Crăciun. Un şir de beteală roşie, sclipitoare, o ghirlandă de mici steguleţe norvegiene... Un brad cu acele căzute în bună parte ocupa un colţ al sălii, împodobit cu o stea care se strâmbase. Cele mai multe dintre ciocolatele şi biscuiţii oferiţi celor care lucrau de Crăciun fuseseră mâncate. Peste tot erau împrăştiate hârtii şi ziare vechi.

— Dar părinţii tăi?

Tot nu se lăsa. Aprinse o ţigară, o încălcare flagrantă a tuturor regulilor, care o impresionă.

— Şi ei dorm. Dacă îi sun la ora aceasta, se vor simţi pur şi simplu terorizaţi. La noi în familie există nişte principii... Nu înainte de şapte şi jumătate dimineaţa, nu după zece seara. Numai dacă nu moare cineva.

— Ceea ce e cazul!

— Nu aşa, voiam să zic...

Trăgând adânc un fum din ţigară, o întrerupse cu un gest nerăbdător al mâinii.

— Ia uită-te, să vezi cum se face, rânji cu ţigara în dinţi. Uită-te şi învaţă.

Mişcă iute degetele pe tastele telefonului mobil, pe care îl ridicase la urechea dreaptă.

— Alo, Jonas! Solve sunt.

Trei se punde de linişte.

— Solve Borre, ce Dumnezeu! De la partid! Pe unde umbli?

Beate Krohn citise că modalitatea cea mai obişnuită de a începe o conversaţie telefonică pe mobil este să te interesezi în ce loc se află persoana de la celălalt capăt al firului. În consecinţă, îşi făcuse un titlu de glorie din a nu pune niciodată o asemenea întrebare.

— Bine, ascultă-mă puţin, Jonas. Aseară a murit doamna episcop Lysgaard, după cum cu siguranţă ai aflat. Probabil că...

Interlocutorul îl întrerupse, aşa că profită ca să mai tragă un fum din ţigară.

— Sigur, sigur... Voiam doar să ştiu din ce cauză a murit. Ei, eram şi eu interesat. Aveam, aşa, o intuiţie, mă-nţelegi...

Pauză.

— Păi, nu ai cum da un telefon? Tot trebuie să fie cineva

de serviciu. Chiar n-ai cum?...

O nouă întrerupere. Norul de fum din jur era atât de gros încât lui Beate Krohn i se făcu frică să nu pornească alarma. Se dădu un pas înapoi, ca să nu i se impregneze hainele cu miros de tutun.

— Super, Jonas! Super! Sună-mă, te rog! Nu contează ora!

Închise.

— Asta e! exclamă începând din nou să tasteze. Ia vino-ncoa’ să te mai învăţ ceva. Uită-te la mesajul ăsta.

Beate se aplecă ezitând peste umărul lui şi citi anunţul agenţiei naţionale de presă privitor la moartea doamnei episcop Lysgaard. Conţinutul nu se schimbase de când îl citise ultima oară.

— Observi ceva ciudat? se interesă redactorul.

— Nu.

Tuşi uşor şi se retrase.

— Nici nu mai ştiu câte mesaje similare oi fi citit toată viaţa, recunoscu bărbatul fără a se lăsa. O grămadă. Sunt aproape identice, până la virgulă. Cu o anumită solemnitate formală, dar, dincolo de asta, fără cine ştie ce în sensul conţinutului. Numai că, aproape întotdeauna conţin ceva mai multă informaţie. „Cutare a murit pe

neaşteptate la domiciliu”. „XX ne-a părăsit după o scurtă suferinţă”. „Cutare a murit aseară, într-un accident de maşină, la Drammen”. Chestii din astea...

Degetele, care-i tot desenau ghilimele în aer, făcuseră să cadă scrumul pe tastatura şi aşa atât de uzată încât literele se şterseseră cu totul.

— Pe când aici, arătă către text, aici nu stă scris decât: „Doamna episcop Lysgaard a murit ieri seară, în vârstă de şaizeci şi doi de ani”, trec peste restul şi blablabla...

— Nu văd ce semnificaţie specială ar putea avea asta, o ţinu Beate pe a ei.

— Nuuu... răspunse redactorul fără a-şi şterge zâmbetul larg de pe buze. În aparenţă, niciuna. Dar trebuie verificat. Cum îţi închipui că unul ca mine a ajuns jurnalist la NRK, când nici nu împlinise douăzeci şi doi de ani şi fără cine ştie ce şcoală?

Împunse grăitor cu degetul în propriul nas.

— Fiindcă am meseria-n mine.

Sună telefonul. Beate Krohn îl privi uimită, de parcă ar fi făcut o demonstraţie de prestidigitaţie.

— Solve la aparat, lătră redactorul aruncând chiştocul într-o sticlă de Farris. Foarte bine. Asta e.

Amuţise pentru câteva secunde. Expresia batjocoritoare

dispăruse. Ochii i se îngustaseră. Apucă un pix şi notă ceva ilizibil pe marginea unui ziar.

— Mulţumesc. Mulţumesc, Jonas. Owe you big time[1], OK?

O clipă, îşi privi contemplativ telefonul. După care ridică ochii, de nerecunoscut.

— Doamna episcop Lysgaard a fost asasinată, spuse fără grabă. Fir-ar a dracului de treabă, a fost tăiată chiar în seara de Ajun.

— Cum?... începu Beate Krohn lăsându-se să cadă într-un fotoliu. Cum de ştii... Cu cine-ai vorbit?

Redactorul se lăsă şi el pe spate, în scaunul de la birou, privind-o în ochi.

— Sper că ai învăţat ceva în seara asta, murmură. Lucrul cel mai important pe care trebuie să îl reţii este următorul: ca jurnalist nu faci doi bani fără surse de încredere. Am muncit mult şi din greu pentru a dispune de ele şi nu le pierd cu niciun preţ. Niciodată.

Beate Krohn încercă, inutil, să nu se înroşească toată.

— Iar acum, continuă redactorul cu un surâs dezarmant, aprinzându-şi o nouă ţigară, abia acum începem să dăm cu adevărat telefoane. Chiar c-o să trezim nişte oameni!

---

[1] Îţi rămân dator.

Chei mici, camere mari

— Ah, exclamă Yngvar Stuba bătând la uşă, v-am trezit?

Lukas Lysgaard clipi şi scutură scurt din cap.

— Nicidecum, se bâlbâi. Adică, da. Aproape că nu am pus geană pe geană noaptea trecută, şi atunci când m-am aşezat...

Ridică fruntea, surâzând palid. Lui Yngvar îi veni greu să-l recunoască. Umerii largi îi atârnau, părul începuse să devină slinos, iar pungile de sub ochi erau vineţii. în ochiul stâng i se spărsese un vas de sânge.

— Înţeleg, spuse Yngvar înainte de a trage un scaun de cealaltă parte a mesei.

Lukas Lysgaard ridică din umeri, iar Yngvar nu ştiu cum să interpreteze gestul: că nu avea nicio importanţă ce putea el înţelege sau că cerea scuze, în felul acesta, fiindcă adormise?

— Leii au scăpat din cuşcă, anunţă Yngvar luând loc. Oricum nu era decât o chestiune de timp până când afla presa.

Interlocutorul îl aprobă cu un semn.

— Aţi aflat? întrebă Yngvar aruncând o privire spre ceasul care anunţa că în curând avea să fie ora opt şi jumătate.

Celălalt confirmă din cap, cu un gest moale.

— În orice caz, vă sunt recunoscător că aţi venit, continuă poliţistul cu o mişcare amplă a uneia dintre mâini. Văd că unul

dintre colegi a rezolvat chestiunile birocratice. Vi s-a oferit ceva de băut? Cafea? Apă?

— Nu, mulţumesc. De fapt, de ce aţi venit la Bergen?

— Cine, eu?

— Da.

— Ce vreţi să spuneţi?

Lukas se aplecă înainte, punându-şi coatele pe masă.

— Lucraţi pentru Kripos, nu-i aşa?

Yngvar aprobă cu o mişcare din cap.

— Kripos nu mai este ce-a fost odată.

— Nu...

Yngvar tot nu înţelegea unde voia tânărul să ajungă.

— După câte ştiu, actualmente Kripos este o unitate naţională de luptă împotriva criminalităţii organizate. Credeţi că mama a fost ucisă de mafie?

— Nu, nu, nici vorbă!

Pentru o clipă, Yngvar îl luase în serios. Un zâmbet lipsit de veselie, imperceptibil aproape, îl făcu să îşi schimbe părerea.

— Toate forţele binelui au fost direcţionate pentru rezolvarea acestui caz, explică luând termosul de cafea pentru a-şi turna o ceaşcă. Unii consideră că şi eu fac parte dintre ele. Cum se mai simte tatăl dumneavoastră?

Niciun răspuns.

— Oricum ar fi, m-am gândit ca, pentru început, să vă ofer câteva informaţii, continuă Yngvar punând pe masă un dosar subţire.

Lukas Lysgaard nu păru că ar dori să îl deschidă.

— Mama dumneavoastră a murit în urma unei lovituri de cuţit. I-a fost atinsă inima. Aşadar, a murit aproape imediat.

Yngvar îşi încordă atenţia asupra interlocutorului, pândind apariţia şi celui mai mic semn pentru a se opri din furnizat detaliile.

— Alte răni nu există, cu excepţia câtorva mici zgârieturi, fără îndoială cauzate de cădere. După câte se pare, nu a opus nicio rezistenţă.

— Avea...

Lukas duse mâna la gură şi tuşi.

— Avea şaizeci şi doi de ani. Nici nu ar fi fost de aşteptat să fi putut face faţă unui criminal.

Tuşi încă o dată, după care se grăbi să adauge:

— Sau unei criminale. Îmi închipui că există şi aşa ceva.

— Fără nicio îndoială.

Yngvar îl aprobă prinzându-şi obrazul într-o mână şi întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să ia dosarul înapoi.

Tăcerea dura deja de cam mult timp. Situaţia era penibilă şi poliţistul băgă de seamă că dispoziţia prea puţin amicală a lui Lukas abia dacă se schimbase cât de cât în ultimele douăzeci şi patru de ore. Ochii şi-i ţinea pironiţi spre masă şi îşi încrucişase braţele.

— Soţia mea este criminolog, începu din nou Yngvar. Şi jurist, în plus, a făcut şi studii de psihologie.

Cel puţin, ascultându-l, Lukas ridicase privirile. O cută exprimând surpriza îi apăru deasupra nasului.

— Şi e cu mult mai tânără decât mine, adăugă poliţistul.

Nici martorul cel mai încăpăţânat, nici suspectul cel mai ostil nu reuşea să rămână de piatră când Yngvar, pe nepusă masă, se apuca să vorbească despre propria familie. Lucrul părea atât de lipsit de profesionalism încât persoana interogată nu mai simţea decât iritare, surpriză sau, pur şi simplu, interes.

— Uneori, zice...

Yngvar duse ceaşca la buze şi sorbi zgomotos.

— ... că ar prefera ca cei dragi să moară din cauza unei boli lungi şi dureroase decât să-i vadă ucişi, chiar dacă varianta din urmă este cu mult mai rapidă.

Abia spuse cuvintele, că şi apărură mustrările de conştiinţă, fiindcă pusese pe seama lui Inger Johanne

păreri pe care ea nu le exprimase nicicând. Numai că remuşcările se evaporară în momentul în care observă reacţia lui Lukas.

— Adică ce vrea... Ce vreţi să spuneţi? E groaznic să doreşti aşa ceva cuiva pe care îl iubeşti şi...

— Nu-i aşa? N-ar fi trebuit să vă fi spus aşa ceva. De fapt, opinia ei este că familia victimei unui omor, ajungând obiectul unei anchete minuţioase, poate trăi lucrurile ca pe o încercare greu de suportat. Când cineva moare dintr-un cu totul alt motiv...

Yngvar întinse palmele pe masă.

— ... lucrurile se opresc acolo. Familia este înconjurată de simpatia celor apropiaţi şi nu se pun niciun fel de întrebări. Ba chiar s-ar putea zice, pretinde soţia mea, că decesele naturale au un efect atenuant asupra tuturor secretelor de familie. În schimb, când defunctul a fost victima unei crime...

Aici poliţistul clătină cu blândeţe din cap, strecurând o cheie imaginară într-o broască invizibilă.

— ... totul trebuie scos la lumina zilei. E părerea ei. Încă o dată: nu că aş fi eu neapărat de acord cu ea, dar parcă nu greşeşte. Nu credeţi?

Lukas îşi mută într-o doară privirea spre el, fără a-şi

manifesta nici acordul, nici dezacordul. Yngvar îl urmărea fără să clipească.

— Presupun, începu dintr-odată Lukas aplecându-se peste masă, că încercaţi să îmi sugeraţi că în familia noastră există anumite secrete, care ar putea explica de ce mama a fost înjunghiată în plină stradă!

Vocea i se făcuse tot mai ascuţită spre sfârşitul frazei.

— Că, într-un fel, ar putea fi şi vina ei! Că mama, femeia cea mai bună, cea mai atentă...

Vocea i se frânse şi se porni pe plâns. Yngvar rămase mut, cu ceaşca de cafea în mâna dreaptă şi cu un stilou ţinut în echilibru, între degetele mijlociu şi arătător ale celeilalte mâini.

— Mama nu a avut niciun fel de secrete, declară apoi Lukas descumpănit, trecându-şi dosul palmei peste ochi. Nu mama mea. Nu ea.

Yngvar păstră tăcerea.

— Tata şi mama s-au iubit mai mult decât orice pe lume, continuă Lukas. Sigur că s-or mai fi certat şi ei, ca toată lumea, doar s-au căsătorit pe când aveau nouăsprezece ani. Adică, timp de...

Suspină, calculând.

— Adică mai bine de patruzeci de ani! Au fost căsătoriţi

peste patruzeci de ani, iar dumneavoastră pretindeţi că între ei ar fi stat un munte de secrete?! E... E...

Yngvar notă ceva scurt în carnet, apoi îl scăpă pe jos. Îl ridică şi îl puse în faţa lui, pe tăblia mesei.

— E o obrăznicie, încheie Lukas cu glas stins. Să insinuaţi că mama ar fi putut...

— Îmi pare rău dacă mă credeţi obraznic. Nu am vrut nicidecum aşa ceva. Nu vi se pare însă interesant că aţi pus pe loc în cauză mariajul părinţilor dumneavoastră îndată ce m-am referit în treacăt la faptul că în vieţile noastre, ale tuturor, există experienţe pe care nu ne-am dori să le facem cunoscute şi altora? Lucruri pe care le-am făcut sau pe care am uitat să le facem. Care, poate, au trezit duşmănia unora. Care au rănit pe alţii. Ceea ce nu înseamnă însă...

Nu mai încheie fraza, în speranţa că era deja suficient de lipsită de sens.

— Tata şi mama nu au avut duşmani, răspunse Lukas, făcând eforturi evidente ca să se liniştească. Din contră, mama era considerată un mediator, un purtător de cuvânt al împăcării. Atât în cadrul bisericii, cât şi în viaţa privată. Nu mi-a mărturisit niciodată că cineva ar fi putut dori să îi ia viaţa. E o...

Înghiţi şi îşi trecu de mai multe ori mâna prin păr.

— În privinţa tatălui meu...

Aproape gâfâind, trase aer în piept.

— Tata a trăit mereu în umbra mamei.

Vocea i se schimbă, iar respiraţia îi reveni încet la normal. Părea resemnat, dând impresia că îşi vorbeşte doar sieşi.

— Era, cumva, de la sine înţeles. Mama a avut cariera ei, iar tata nu a mers niciodată mai departe de a-şi lua o diplomă...

Tăcuse.

— Cum s-au cunoscut? întrebă calm Yngvar.

— La liceu. Au fost în aceeaşi clasă.

— High school sweethearts, murmură Yngvar cu un surâs discret.

— Da. Mama şi-a descoperit vocaţia la şaisprezece ani. Provenea dintr-o familie muncitorească, tot ce putea fi mai obişnuit. Tatăl ei lucra la BMV.

— În Germania? se arătă mirat poliţistul, răsfoind dosarul din faţa lui.

— Nu. BMV, nu BMW. Bergen Mekaniske Verksted[2]. Era membru în Partidul Comunist Norvegian (NKP) şi ateu

[2] În limba suedeză, „Atelierele Mecanice din Bergen" (n. red.).

convins. Mama a fost cea dintâi din familia ei care a urmat liceul. Tatăl ei a înghiţit cu greu faptul că fata lui s-a hotărât să urmeze studii de teologie, dar, totodată, era şi foarte... mândru de ea. Din păcate, a murit înainte să o vadă episcop.

Ridică din umeri.

— Tata, în schimb, provenea dintr-un mediu intelectual de clasă de mijloc. Bunicul... tatăl lui, deci, a fost profesor de istorie mai întâi la Universitatea din Oslo. S-au mutat la Bergen când tata avea opt sau zece ani. Bunica a fost şi ea profesoară. Nu era prea obişnuit la vremea aceea ca femeile să...

Se întrerupse.

— Ştiţi cum era.

Yngvar aşteptă.

— Din mai multe motive, tata era perceput drept un... cum să zic? Ca un ins lipsit de vlagă?!

Pronunţase cuvintele înecându-se şi lacrimile începuseră iarăşi să îi curgă pe obraji.

— Ceea ce este cu totul fals. Este un tată fantastic. Inteligent şi cultivat. Plin de solicitudine. Numai că nu a reuşit niciodată să... facă în aşa fel încât... să fie ca... Ştiţi, părinţii lui aşteptau mult de la el. Îşi puseseră mari

speranţe...

Suspină şi îşi trecu o mână peste buze.

— Spre deosebire de mama, tata este un visător. Pe plan religios, într-un fel, este chiar mai strict. E fascinat de catolicism în cel mai înalt grad. Dacă nu ar fi fost funcţia mamei şi apariţiile ei publice, cu siguranţă de mult s-ar fi convertit. Toamna aceasta, mama a fost la congresul ecumenic de la Boston, iar tata a însoţit-o. S-a dus să viziteze toate bisericile catolice ale oraşului, fără excepţie.

Lukas ezită o clipă.

— E mult mai sever cu sine însuşi decât a fost mama. Probabil nu s-a împăcat niciodată cu gândul că şi-a dezamăgit părinţii. A fost singur la părinţi şi ştiţi cum e...

Pronunţă ultimele cuvinte de parcă ar fi fost nevoit să explice totul.

— Ca şi dumneavoastră, după câte văd.

Yngvar se uită prin documentele din faţa lui, apucă în mână carnetul şi notă câteva cuvinte.

— Da.

— Aveţi... douăzeci şi nouă de ani?

Yngvar se miră uitându-se la data naşterii. Cu o zi mai înainte îşi zisese că fiul doamnei episcop trebuie să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani.

— Da.

— Prin urmare, părinţii dumneavoastră erau căsătoriţi de paisprezece ani când v-aţi născut.

— Şcoala a durat foarte mult. Cel puţin pentru mama.

— Alţi copii nu au mai avut?

— Nu, din câte ştiu.

Vigilenţa reapăruse. Yngvar afişă un zâmbet dezarmant şi se grăbi să întrebe:

— Când spuneţi că s-au iubit mult, pe ce vă bazaţi afirmaţia?

Tânărul păru sincer uluit.

— Păi... ce vreţi să spuneţi? O demonstrau zilnic, de sute de ori! în felul de a discuta, prin experienţele pe care le trăiau împreună, totul... Ei, ce mai e şi cu întrebarea asta?

Privirea i se făcuse cruntă, lucru accentuat de ochiul drept, roşu ca sângele. Deodată încremeni, oprindu-se din respiraţie.

— E vreo problemă? întrebă Yngvar după câteva secunde. Domnule Lukas Lysgaard! Vă simţiţi rău?

Lukas lăsă aerul să îi iasă cu încetul din plămâni.

— Doar o migrenă, răspunse aproape în şoaptă. Parcă nu mai vedeam bine.

Vocea îi era monotonă şi clipea fără încetare.

— Am avut ca o străfulgerare între...

Ridică o mână, apăsându-şi fruntea la rădăcina nasului.

— Ceea ce înseamnă că peste cam douăzeci şi cinci de minute o să mă apuce o durere de cap atât de îngrozitoare că nu se poate descrie. Trebuie să plec. Mă întorc acasă.

Se ridică atât de brusc încât scaunul fu cât pe ce să cadă. O clipă îşi pierdu echilibrul, sprijinindu-se de un perete. Yngvar se uită la ceas. Îşi sacrificase întreaga zi pentru această întrevedere care de-abia începuse. Bun, aflase deja suficient pentru a-şi face o idee, însă frustrarea de a întrerupe discuţia era aproape imposibil de ascuns. Nu avea importanţă. Lukas Lysgaard părea dus pe altă lume.

— Voi da ordin să fiţi condus, murmură. Mai pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Nu. Doar să mă-ntorc. Acum.

Yngvar se duse să ia paltonul lui Lukas din cuierul de pe perete. Tânărului nu părea că-i mai dă prin cap nici măcar să şi-l îmbrace. Îl apucă târându-l după el, înaintând cu paşi şovăitori spre uşă. Rapid, Yngvar i-o luă înainte.

— Văd că nu vă simţiţi prea bine, zise punând mâna pe clanţă. Aşa că vom lăsa restul discuţiei pentru un moment mai potrivit. Din păcate, tot mai trebuie să vă pun o

întrebare. De altfel, aţi mai auzit-o şi ieri.

Figura interlocutorului nu mai exprima nimic, ba chiar dădea impresia că nici măcar nu ştie că se mai află şi Yngvar în încăpere.

— Ce făcea mama dumneavoastră pe stradă, la o oră atât de târzie, în noaptea de Crăciun?

Lukas Lysgaard ridică fruntea. Îl privi pe Yngvar adânc, în ochi, îşi linse buzele şi înghiţi zgomotos. Pregătirea pentru durerile ce urmau îl storcea de puteri.

— Nu ştiu. Nu am nici cea mai vagă idee ce făcea mama afară din casă.

— Se plimba deseori seara? înainte de culcare? Vreau să zic, era ceva obişnuit pentru ea...

Lukas nu-şi luă niciun moment ochii din ochii poliţistului.

— Trebuie să mă întorc acasă, răspunse răguşit. Acum. Habar nu am nici de ce ieşise şi nici ce făcea pe afară. Daţi ordin, vă rog, să fiu condus.

Minţi, îi răspunse Yngvar în gând. Văd clar că minţi.

— V-am spus adevărul! protestă Lukas Lysgaard, clătinându-se pe coridor.

* * *

— Nici plătită nu ai fi în stare să minţi! râse Line Skytter trăgându-şi picioarele sub ea, pe canapea.

— Haide, termină! răspunse Inger Johanne simţind, surprinsă, că amorul propriu îi era rănit. Doar ştii că sunt specialistă în minciuni!

— În ale altora, da. Nu şi în ale tale. Dac-ai cumpăra coaste de porc de la Rimi şi i-ai spune mamei tale că le-ai luat de la Strom-Larsen, ţi s-ar lungi nasul până la Sognsvann. Ca atare, bună idee morunul...

— Nu şi pentru mama, mormăi Inger Johanne cu paharul de vin la gură.

— Cui îi pasă, oftase Line. Mama ta este adorabilă. Răbdătoare cu cei mici şi cât se poate de drăguţă. Doar cam... instabilă pe plan emoţional. Ce-i dă prin cap, aia trebuie să se şi întâmple. Las-o baltă. Skal!

Inger Johanne ridică paharul şi-şi strânse picioarele. Cea mai bună şi mai veche prietenă a ei apăruse acum un ceas la uşă cu două sticle de vin şi trei DVD-uri. Gazda se enervase un pic fiindcă, în fond, era bucuroasă să petreacă singură o noapte, doar ea şi computerul. Acum însă erau aşezate fiecare la un capăt al canapelei uriaşe, iar Inger Johanne nu îşi mai amintea de când nu se mai simţise atât de relaxată.

— Doamne, ce obosită sunt!...

Zâmbetul i se schimbă într-un oftat prelung.

— Nu simt decât când reuşesc să mă mai relaxez cât de cât.

— Să nu cumva să adormi! O să vedem...

Se uită la grămada de DVD-uri de pe măsuţă.

— *Mariaj în Vegas,* mai întâi. Ashton Kutcher e super mişto. Niciun drept de critică. Acum ne distrăm.

O lovi cu vârful piciorului pe Inger Johanne, care clătinase plictisită din cap.

— Cât o să mai arunci banii pe toate prostiile astea?

— Cât o să mai fi aşa de fixistă? O să vezi c-o să-ţi placă!

— E vreo problemă dacă mă uit mai întâi la ştiri? Ca să mai fiu cât de cât ancorată în realitate înainte de a înota în supa asta a ta zaharisită.

Line râse şi ridică din nou paharul pentru a-şi demonstra asentimentul.

Inger Johanne puse mâna pe telecomandă şi deschise televizorul exact la ultimele secunde ale genericului. După cum se aştepta, primul titlu era: *Doamna episcop Eva Karin Lysgaard ucisă în plină stradă. Poliţia nu are încă nicio pistă.*

— Ceee?! exclamase Line cu gura căscată, îndreptându-se pe canapea. A fost omorâtă? Ei drăcie, ce mai e şi...

Îşi îndreptă picioarele, îşi lăsă paharul pe masă şi se aplecă cu coatele pe genunchi.

— Ziarele şi posturile de radio nu vorbesc de dimineaţă decât despre asta, îi răspunse Inger Johanne dând sonorul mai tare. Pe ce lume trăieşti?

— Pe cea de la schi. Am auzit eu aseară că a murit, dar nu că a fost... Şşşt!

Christian Borch era la fel de negru ca şi hainele lui.

Poliţia a confirmat astăzi că episcopul de Bjorgvin, Eva Karin I. Ysgaard, a fost asasinată în seara de 24 decembrie. Deşi moartea doamnei episcop Lysgaard a fost anunţată încă de ieri, împrejurările morţii nu au fost făcute publice decât în această dimineaţă.

Imaginea părăsise studioul pentru a arăta un Bergen sub ploaie, unde un reporter făcea rezumatul cazului. Altfel spus, două minute de neant.

— Vasăzică, de asta e plecat Yngvar? întrebă dintr-odată Line, întorcându-se către Inger Johanne.

Aceasta aprobă cu o mişcare uşoară a capului.

După câte am putut afla, poliţia încă nu deţine o pistă.

— Ceea ce înseamnă că au o grămadă de indicii, o contrazise Inger Johanne, însă nu ştiu în ce direcţie să se îndrepte.

Line îi făcu semn să tacă. Privi în linişte tot reportajul, care ţinu aproape douăsprezece minute. Durata prelungită nu era datorată decât lipsei de informaţii din timpul sărbătorilor. Oricum, era ceva ieşit din comun şi asta se putea observa în toate interviurile, fie cu poliţia, fie cu reprezentanţii Bisericii, ai lumii politice sau cu simplii cetăţeni. Toată lumea era marcată de veste cu o emoţie pe care norvegienii nu o prea lasă cu uşurinţă la vedere, dar care se citea în vocea multora. Unele persoane chiar izbucneau în lacrimi în timp ce erau intervievate.

— E cam ca atunci când a murit regele Olaf, observă Line lui hizând televizorul.

— Bun... Numai că el a murit în patul lui, de bătrâneţe.

— De acord, dar... mă refeream la atmosferă. Cine să fi vrut să omoare o asemenea femeie? Era atât de... drăguţă. De bună!

Inger Johanne îşi amintea că şi ea reacţionase la fel cu patruzeci şi opt de ore în urmă. Eva Karin Lysgaard lăsase întotdeauna impresia unei fiinţe pline de bunătate. Avea evidente calităţi, diplomatice. Pe plan teologic, se situa cumva la centrul peisajului pestriţ al Bisericii norvegiene. Nu era nici radicală, nici conservatoare. În problema homosexualităţii, care perturba Biserica de mai mulţi ani,

îndreptând Norvegia către o constituţie fără amestecul confesiunilor religioase, fusese arhitecta principală a fragilului acord de pace: trebuia lăsat loc pentru ambele puncte de vedere. Din punctul ei de vedere, nu era nicio problemă în a hirotonisi homosexuali. În acelaşi timp, luptase pentru ca şi aceia care se opuneau ideii să aibă dreptul de a o refuza. Doamna episcop Lysgaard părea deschisă şi tolerantă, reprezentantă tipică a partizanilor unei Biserici de Stat largi şi populare. Numai că nu era deloc aşa. Din contră, avea scrupule serioase faţă de autonomia mai mult decât aproximativă a Bisericii şi nu lăsa să îi scape nicio ocazie pentru a-şi argumenta poziţia.

Mereu amabilă. Mereu calmă, cu un zâmbet de nepătruns, care mai îndulcea asperităţile celor câteva replici mai acide care îi mai scăpau uneori, atunci când chiar şi Eva Karin Lysgaard se înflăcăra cam prea vizibil.

Cel mai adesea, când se întâmpla asta, era vorba despre dezbaterile privind întreruperea din proprie voinţă a sarcinii.

Eva Karin Lysgaard devenea radicală într-un singur caz: era duşmanul declarat al avorturilor. Şi asta la modul complet şi absolut, indiferent de motivele invocate. Chiar dacă era vorba despre un viol sau despre punerea în

pericol a vieţii mamei, nu tolera nicio intervenţie vizând suprimarea unei vieţi. Pentru episcopul Lysgaard, lucrarea lui Dumnezeu era inviolabilă. Căile Domnului fiind de nepătruns, chiar şi un ou fecundat avea dreptul la viaţă, dacă El hotărâse astfel.

Ciudat, dar îşi respectase punctul de vedere într-o ţară în care dezbaterea asupra avortului se stinsese încă din 1978. Cel mai adesea, puţinii care ţineau încă în viaţă lupta împotriva întreruperii de sarcină erau consideraţi nişte conservatori ridicoli şi, oricum, pentru omul obişnuit, nu erau decât un soi de extremişti. În orice caz, feminiştii îşi moderau tonul când intrau în contact cu Eva Karin Lysgaard. Ţinând neabătut la propriile principii, aceasta făcea deosebirea între avort şi eliberarea femeii.

Pentru ea, subiectul ţinea de sfinţenia vieţii, nu de sex.

— Mă întreb ce oare căuta în pădure, reluă pe neaşteptate Inger Johanne.

— În pădure? Credeam că a fost omorâtă pe stradă.

— Aşa e, dar nu la crimă mă referem, de data asta... Sâmbătă, *Magasinet* i-a făcut un portret. L-ai citit?

Line făcu semn că nu şi îşi mai turnă un pahar de vin.

— Tot weekendul am fost la cabană. Am schiat la greu şi nu am citit niciun ziar.

Oricum n-o faci, indiferent unde te-ai afla, îi răspunse Inger Johanne în gând, înainte de a continua surâzătoare:

— Povestea că l-a întâlnit pe Dumnezeu în pădure, pe când avea şaisprezece ani. Acolo s-a petrecut ceva cu totul deosebit, povestea, fără să precizeze ce anume.

— Nu pe Iisus l-a întâlnit?

— Poftim?

— Credeam, precizase Line, că, atunci când cineva se converteşte, se zice că „s-a întâlnit cu Iisus”.

— Cu Dumnezeu sau cu Iisus, mormăi Inger Johanne, nu văd cu ce schimbă asta situaţia.

Se ridică şi se duse în dormitor, de unde reveni cu exemplarul din *Magasinet*, îl deschise la pagina cu interviul şi se aşeză înapoi pe canapea.

— Ia auzi, spuse trăgând aer în piept. Eram într-o situaţie destul de dificilă. Aşa cum eşti deseori în adolescenţă. Lucrurile luaseră o întorsătură proastă pentru noi toţi, la vremea aceea, iar eu nu făceam excepţie de la regulă. Atunci l-am întâlnit pe Iisus.

— Aha! ţipă Line. Am avut dreptate!

— Şşşt! *Ce s-a întâmplat în realitate?* Bun, aici jurnalistul pune întrebarea.

Inger Johanne îi aruncă o privire lui Line pe deasupra

ochelarilor, înainte de a citi mai departe:

Este o poveste numai între mine şi Dumnezeu, a râs doamna episcop, cu chipul brăzdat de ridurile provocate de zâmbet. Cu toţii avem încăperile noastre secrete. Aşa stau lucrurile. Şi aşa vor sta întotdeauna.

Închise revista.

— Acum, vreau să văd un film, declară Line.

— Cu toţii avem încăperile noastre secrete, repetă Inger Johanne uitându-se la portretul Evei Karin Lysgaard de pe copertă.

— Eu nu, răspunse Line cu voce veselă. Ne uităm mai întâi la *Mariaj în Vegas,* sau trecem direct la *Diavolul se îmbracă de la Pradă?* Adevărul e că încă nu l-am văzut, şi de Meryl Streep nici că mă pot plictisi.

— Lasă, că oi fi având şi tu două-trei încăperi secrete, Line. Inger Johanne îşi scoase ochelarii, se frecă la ochi şi adăugă:

— Doar că ai pierdut cheile care le descuie.

— Nu e imposibil, admise Line fără a-şi pierde buna dispoziţie. Dar ceea ce nu ştii nu te face să suferi, o ştie toată lumea!

— Aici chiar te-nşeli.

Apoi ridică o mână fără vlagă, arătând către *Diavolul se*

îmbracă de la Pradă.

— Exact ceea ce nu ştim ne face să suferim.

Piaţa orgoliului

Cel mai rău este atunci când nu ştii, îşi zise Niclas Winter. Trăia de atâta vreme pe marginea falimentului, încât o anume scădere a vânzărilor îl făcuse să se apuce iarăşi să bea cam prea mult, cam prea des. Ca să nu mai punem la socoteală ce mai luase până atunci pentru a-şi controla nervii. În realitate, nu mai apelase de mult la rahatul acela. Fiindcă îi slăbea simţurile şi-l făcea să lenevească. Să fie neproductiv. Lipsit de contur.

Nu aşa cum îşi dorea să fie.

Când criza financiară lovise cu toată forţa, în toamna lui 2008, nu avusese acelaşi efect în Norvegia ca în multe alte ţări. Cu mai multe miliarde în bancă şi o cutie cu unelte politice plină ochi, guvernul roşu şi verde putuse lua măsuri costisitoare şi consistente, pe care nimeni nu şi le-ar fi putut imagina cu câteva luni mai înainte. Naţiunea pompase atâţia bani, ani de zile, în Marea Nordului, încât părea aproape invulnerabilă după seismul economic din Statele Unite. Cu toate acestea, piaţa imobiliară norvegiană, pe cât de umflată pe atât de înfierbântată, cunoscuse o perioadă proastă în primele săptămâni ale

toamnei. Apoi începuse să îşi mai revină. În orice caz, dădea ceva semne de viaţă. Numărul falimentelor ajunsese mai mult decât dublu în ultimele luni, dar o bună parte a populaţiei considera că era vorba despre o epurare salvatoare a firmelor neviabile. Şomajul însă crescuse în construcţii, ceea ce, bineînţeles, era un fenomen luat în serios. O parte a economiei depăşise, în general, bine momentul, mulţumită mâinii de lucru formate din imigranţi.

Polonezii, balticii şi suedezii sau, oricum, aceia care nu se prinseseră că ar mai fi fost ceva bani de scuturat din punga serviciilor sociale prezentau simpatica însuşire de a se întoarce acasă când nu mai găseau de lucru. De altfel, destui economişti considerau, e drept pe circuit închis şi în tăcerea cea mai deplină, că un indice de circa patru la sută al şomajului nici nu era rău pentru flexibilizarea pieţei forţei de muncă.

În general, Compania Norvegia continua să meargă înainte, poate nu ca până atunci, dar, oricum, evitând consecinţele atât importante, cât şi catastrofice pentru ţară şi pentru popor. Oamenii tot îşi cumpărau carne, tot aveau nevoie de haine pentru ei şi pentru copii, tot îşi permiteau nişte vin în weekend şi se duceau la fel de des

ca în trecut la cinematograf.

Mai degrabă magazinele de lux nu prea îşi mai găseau cumpărători.

Şi, dintr-un motiv necunoscut, arta era considerată un articol de lux.

Niclas Winter smulse folia de aluminiu de pe dopul sticlei de şampanie cumpărate în ziua în care îi murise mama. Încercă să îşi amintească dacă i se mai întâmplase să deschidă asemenea sticle, în momentul în care începu să se lupte cu armătura metalică ce fixa dopul ajunse la concluzia că era pentru întâia oară. Sigur, băuse cantităţi considerabile din nobilul elixir franţuzesc mai ales în anii din urmă, dar, de fiecare dată, pe cheltuiala altcuiva.

Spuma ţâşni, drept pentru care turnă licoarea fâsâitoare într-un pahar fără picior, din plastic, aflat pe marginea bancului de lucru supraîncărcat. Aşeză apoi sticla direct pe jos, pentru mai multă siguranţă, şi duse paharul la buze.

Atelierul de trei sute de metri pătraţi, un vechi antrepozit, era scăldat în lumina soarelui. Pentru oricine altcineva decât el, incinta uriaşă, luminată prin acoperiş şi prin ferestrele mari, în ogivă, de pe peretele de sud-est, trebuie să fi părut infernal de dezordonată. În schimb Niclas Winter controla perfect întregul ansamblu. Se

găseau aici un aparat de sudură şi tot felul de obiecte din fier pentru sudat, computere şi scaune vechi de toaletă, cabluri din Marea Nordului şi jumătatea unei epave auto. Pentru oricare preadolescent, curios atelierul ar fi reprezentat un adevărat paradis terestru în care, însă, nu ar fi reuşit niciodată să pătrundă. Artistul Niclas Winter avea trei fobii: păsările de talie mare, râmele şi copiii. Suferise suficient în copilărie pentru a mai suporta să şi-o vadă reamintită de ţâncii care se jucau, făceau zgomot şi se distrau. Atelierul se afla la numai două sute de metri de o şcoală primară, fapt regretabil cu care se obişnuise, totuşi, mai mult sau mai puţin, să coexiste. Cu această excepţie, localul era perfect, chiria rezonabilă, iar cea mai mare parte a puştilor păstra distanţa de când pusese o pancartă cu „Atenţie, câine rău!”, pe care lipise şi o fotografie cu un doberman.

Hala, aproximativ dreptunghiulară, măsura şaizeci pe optsprezece metri. Talmeş-balmeşul de obiecte era concentrat de-a lungul pereţilor, într-un soi de talcioc cu lucruri fără rost, la grămadă, dar şi cu obiecte utile, înconjurând un spaţiu larg central, mereu curat şi gol cu excepţia instalaţiei în lucru. Sprijinite de unul dintre pereţi, erau aranjate câteva instalaţii încheiate, însă pe care

Niclas Winter nu apucase să le arate nimănui.

Luase o gură din şampania cam prea dulce şi nu destul de rece.

Privea cea mai bună lucrare pe care o făcuse vreodată.

Opera de artă se chema *I was thinking of something blue and maybe grey, Darling*[3] şi fusese cumpărată de Statoilhydro.

Un monolit de manechine se ridica în mijlocul sculpturii. Acestea erau înlănţuite între ele, ca în originalul din parcul Vigeland, dar, din cauza rigidităţii manechinelor în tot ce nu era genunchi, cot, şold ori umăr, coloana înaltă de şase metri era presărată cu excrescenţe. Capete pe nişte gâturi aproape rupte, degete şi picioare cu unghii vopsite ieşeau alandala în afară. O sârmă ghimpată argintie strângea întregul ansamblu. Bineînţeles, argintul era veritabil. Doar acest accesoriu îl costase o mică avere. Apropiindu-te, observai că manechinele dezbrăcate şi lipsite de viaţă purtau fiecare la încheietura mâinii ceasuri de preţ şi coliere la gât. Încă de la cumpărarea lor, manechinele fuseseră, la propriu, lipsite de sex. Cele masculine şi cele feminine nu se deosebeau între ele decât prin lărgimea umerilor, lipsa de sâni şi o anumită vagă umflătură între

[3] „M-am gândit la ceva albastru şi poate gri, iubito", în limba engleză în original.

picioare. Niclas Winter le sărise în ajutor, cumpărând atâtea vibratoare de pe un site erotic încât beneficiase de discount, după care le grefase pe manechinele asexuate. Vibratoarele erau prezentate ca „naturale”, însă Niclas Winter ştia foarte bine că nu erau decât baliverne publicitare. Altfel, erau enorme şi le făcuse încă şi mai demne de luat în seamă acoperindu-le cu vopsea fluorescentă.

— Perfect, murmură golindu-şi paharul dintr-o sorbitură.

Se dădu apoi câţiva paşi înapoi, lăsând capul într-o parte.

Precedenta expoziţie fusese un succes răsunător. Trei instalaţii de exterior fuseseră prezentate la Radhuskaia, unde rămăseseră timp de trei săptămâni. Oamenii erau încântaţi. La fel şi criticii. Vânduse totul. Pentru prima dată în viaţă era pe punctul de a-şi plăti toate datoriile. Cel mai bun lucru, totuşi, fusese că Statoilhydro îi cumpărase deja *Vanity Fair, reconstruction* şi îi comandase I *was thinking...* doar pe baza unei schiţe. Pentru două milioane de coroane. Primise o jumătate de milion ca avans, dar toată suma, ba chiar şi mai mult, se dusese pe materiale.

După care jigodiile îşi schimbaseră decizia.

Cum nu era expert în drept contractual, se dusese

împins de furie cu scrisoarea primită în octombrie să consulte un avocat şi înţelesese că venise vremea să îşi găsească un agent. Statoilhydro era perfect acoperită, întrucât în contract exista o clauză de anulare. Beat de fericire, Niclas Winter nu făcuse altceva decât să îşi arunce ochii peste document înainte de a-l semna.

Din cauza climatului financiar actual... se putea citi în scrisoarea primită pe post de scuze. Mesajul lipsit de bucurie, transmis atât angajaţilor, cât şi proprietarilor, se continua ceva mai departe. Moderaţie. O anumită rezervă în ceea ce priveşte consumurile neesenţiale.

Blablabla... Căcat!...

Mizeria aceea de scrisoare sosise cu patru zile înainte de moartea mamei lui.

Pe când i se afla la căpătâi, în ultimele ei ceasuri de viaţă, mai mult pentru a salva aparenţele decât fiindcă ar fi simţit cine ştie ce durere, situaţia se schimbase radical. Niclas Winter părăsise salonul defunctei de la ospiciul din Lovisenberg cu zâmbetul pe buze, pătruns de o nouă speranţă şi în faţa unei enigme care se cerea dezlegată.

Fiindcă ajunsese acolo unde îşi dorea.

Sigur că avusese nevoie de timp. Mama lui era atât de confuză încât îi trebuiseră săptămâni pentru a nimeri

biroul potrivit. Între timp fusese extrem de stresat şi o mai dăduse şi în bară. Dar treaba era gata. Întâlnirea era stabilită pentru cea dintâi zi lucrătoare a lui ianuarie, iar bărbatul pe care Niclas Winter trebuia să îl contacteze avea să facă din el un om bogat.

Îşi turnă încă un pahar de şampanie şi bău.

Uşoara beţie îi făcea bine acum, că lucrarea era terminată. Statoilhydro nu apăruse la întâlnire, dar mai erau poate şi alţi cumpărători. Cu banii care urmau să fie ai lui, putea accepta să expună toamna viitoare la New York. Putea să îşi achiziţioneze toate micile servicii care îi întreţineau puterile şi creativitatea. (în care ocazie o va încheia şi cu drogurile. Şi cu băutura. Va putea să lucreze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru complet lipsit de griji.

Niclas Winter era aproape fericit.

I se păru că aude un zgomot, un clinchet aproape imperceptibil.

Se răsuci. Uşa era încuiată şi nu dădea nimeni prin locul acesta. Mai bău puţin. Poate că trecuse o pisică pe acoperiş. Ridică ochii.

Cineva îl înşfăcă. Nu mai înţelese nimic în clipa în care o mână îl apucă de faţă, forţându-l să deschidă gura. Când

un ac de seringă îi străpunse obrazul stâng, fu mai degrabă uimit decât speriat. Vârful acului îi atinse limba, iar durerea provocată membranei delicate, în clipa în care seringa se goli, se dovedi atât de intensă încât, în cele din urmă, uriaşe. În spatele lui se afla un bărbat care nu îl lăsa să îşi mişte mâinile. O căldură intensă I se răspândi în tot corpul, pornind din gură; respira cu dificultate. Necunoscutul îl prinse în cădere. Niclas Winter zâmbi şi încercă să clipească pentru a face să dispară pelicula ca de grăsime care-i împăienjenea privirea. Nu mai putea să respire. Plămânii nu îi mai funcţionau.

Abia dacă reuşi să observe cum îi era ridicată mâneca stângă a puloverului. Încă un ac intră în vena vineţie de la scobitura cotului.

Era 27 decembrie 2008, ora 11: 33 dimineaţa. Mort la treizeci şi doi de ani, în pragul unei spectaculoase recunoaşteri artistice internaţionale, Niclas Winter încă mai surâdea, surprins.

* * *

Ragnhild Vik Stubo izbucni în râs. Inger Johanne îi zâmbi, luă zarurile şi le mai aruncă o dată.

— Mami, nu eşti prea bună la yams!

— Doar ştii că, dacă n-ai noroc la zaruri, ai în dragoste!

Mă consolez şi eu cu chestia asta...

Căzând, pietrele arătară doi de unu, un trei, un patru şi un cinci. Inger Johanne ezită o clipă, înainte de a le păstra pe cele cu unu şi de a le mai arunca încă o dată pe celelalte.

Exact atunci sună telefonul.

— Să nu cumva să trişezi cât lipsesc, spuse cu o voce care se dorea severă, ridicându-se.

Mobilul era în bucătărie. Apăsă pe butonul verde.

— Inger Johanne la telefon.

— Salut. Eu sunt.

Simţi o vagă iritare constatând, încă o dată, că Isak nu se prezenta la telefon. Doar Yngvar avea voie să îşi închipuie că îi poate recunoaşte pe loc vocea. În definitiv, divorţaseră de mai bine de zece ani. Bun, era tatăl fiicei ei mai mari şi se bucurau amândoi că pot coopera pentru creşterea ei. Cu toate acestea nu mai era membru al familiei, chiar dacă aşa se comporta mereu.

— Salut, îi răspunse cu voce stinsă. Mulţumesc că mi-ai adus-o ieri pe Ragnhild. Ce mai face Kristiane?

— Hmmm, păi cam de-asta te-am sunat... Ar trebui... Promite-mi să nu...

Inger Johanne simţi cum i se strânge pielea între

omoplaţi.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă simţindu-l că ezită.

— Bine, deci... Sunt la centrul comercial de la Sandvika. Trebuia să schimb câteva cadouri de Crăciun şi pe urmă... Adică eu şi Kristiane... Problema e că... Dar să ştii că dacă te enervezi nu se rezolvă nimic!

Inger Johanne încercă să îşi înghită saliva.

— Ce s-a întâmplat cu Kristiane? întrebă încercând să îşi stăpânească vocea.

Din salon o auzea pe Ragnhild aruncând neobosită zarurile.

— A dispărut. În fine, nu c-a dispărut, nu, dar... Dar n-o mai găsesc. A trebuit doar să...

— Ai... Ai pierdut-o pe Kristiane? La Sandvika?

Îşi imagină pe loc enormul centru comercial, cel mai mare din întreaga Scandinavie, pe trei niveluri, cu mai mult de o sută de magazine şi atât de multe ieşiri încât i se făcu rău. Se sprijini de blatul din bucătărie.

— Linişteşte-te, Inger Johanne. Am anunţat direcţia centrului şi acum o caută. Ai idee câţi copii se pierd pe aici în fiecare zi? O grămadă! Sigur e prin vreun magazin. Te-am sunat să te întreb dacă îi place mai mult un anumit fel de magazine sau...

— Du-te-n mă-ta, mi-ai pierdut fetiţa!

Inger Johanne urla fără să-i mai pese de Ragnhild, care izbucni în lacrimi. Încercă să o calmeze de la distanţă, fără a întrerupe conversaţia telefonică.

— Ei, totuşi, e fetiţa noastră, a amândurora, protestă Isak de la celălalt capăt al firului. Nu e doar...

— Ragnhild, nu e nimic. Mami doar s-a speriat. Stai că vin acum.

Dar cea mică nu se putea linişti. Aruncase zarurile pe jos ţipând.

— Mami, nu vreau să fiu pierdută!

— Încearcă la magazinul cu jucării de pluş, răcni Inger Johanne în aparat. Acolo unde îţi poţi crea singur ursuleţul. E la capătul galeriei dintre partea veche a centrului şi cea nouă.

— Mami! Mami! Cine m-a pierdut?

— Şşşt! Mami vine acuma. Nu te-a pierdut nimeni, doar vezi şi tu. Vin acum!

Ultimele cuvinte le mormăi în aparat.

Să nu cumva să închizi telefonul. Ajung în douăzeci de minute. Sună-mă imediat ce afli ceva nou.

Inger Johanne închise, aruncă telefonul mobil în buzunar, fugi în living, o luă în braţe pe cea mică şi o linişti

cum putu pe când traversa în viteză apartamentul spre scara de ieşire din clădire.

— Vezi bine că nimeni nu o să te piardă. N-ai de ce să fii supărată. Mami e aici!

— Dar de ce-ai zis că m-a pierdut cineva?

Ragnhild tot mai suspina, dar începuse să se calmeze.

— N-ai înţeles tu bine, iubito. S-au întâmplat nişte chestii...

Încetini pasul în faţa treptelor şi coborî atentă.

— Mergem să facem o plimbare. La centrul comercial de la Sandvika.

— Sandvika, repetă Ragnhild zâmbind printre lacrimi.

— Aşa.

— Şi ce primesc acolo?

— Dragoste, nu cumpărăm nimic, doar... Ne ducem să o căutăm pe Kristiane.

— Kristiane se întoarce mâine, protestă puştoaica. În seara asta trebuia să ne uităm la film, la televizor, şi să mâncăm popcorn doar tu şi cu mine.

— Pune-ţi ghetuţele. Şi mai repede, te rog.

Inima îi bătea de să-i spargă pieptul. Gâfâia trăgându-şi haina pe ea şi străduindu-se să surâdă.

— Haide să-ţi luăm canadiana. Repede.

— Vreau să îmi pun şi căciuliţa! Şi mănuşile cu un deget! Mami, păi e frig afară!

— Uite, răspunse Inger Johanne luând ceva dintr-un raft. Te poţi îmbrăca şi în maşină.

Fără ca măcar să mai încuie uşa de la intrare, îşi luă fata de mână şi coborî treptele în fugă, continuând în acelaşi ritm şi pe aleea de pietriş, spre maşina parcată chiar în faţă, ca să fie mai la îndemână.

— Mami, mă doare, mă strângi prea tare!

Inger Johanne ameţi, amintindu-şi teama care o cuprinsese prima oară când o luase pe Kristiane în braţe. Perfectă, afirmase moaşa. Frumoasă şi sănătoasă, o aprobase Isak. Numai că Inger Johanne nu înnebunise. Îşi coborâse privirile spre fata ei, născută de abia o jumătate de ceas, care nu făcea nici cel mai mic zgomot şi care avea în ea ceva, un lucru ce urma în scurt timp să o facă ţăndări pe mamă.

— Urcă! îi ordonă cu o severitate excesivă, deschizând portiera din spate. O să-ţi pun imediat centura.

Telefonul sună. Nu îşi aduse aminte imediat unde-l pusese şi îşi pipăi mai întâi buzunarul de la canadiană.

— Din spate sună, explică Ragnhild intrând în maşină.

— Da? şuieră Inger Johanne în microfon, după ce scoase

mobilul din buzunarul de la spate.

— Am găsit-o, râse Isak, din depărtare. Era la magazinul de jucării, după cum credeai, şi se simte foarte bine. A avut un tip grijă de ea şi discutau veseli când am sosit.

Inger Johanne se sprijini de maşină şi încercă să respire adânc. Liniştea profundă, pe care o simţise la gândul că fata fusese găsită, era dintr-odată întunecată de ceea ce spunea Isak.

— Ce tip?

— Ce... cum? Eu te sun să îţi spun că acum Kristiane e pe mâini bune, aşa cum mă şi aşteptam, iar tu te agăţi de...

— Ştii că centrele astea comerciale sunt adevărate paradisuri pentru pedofili?

Cuvintele se transformau, în aerul îngheţat, în umbre de aburi cenuşii.

— Mami, nu-mi pui centura?

— Stai un pic. Vasăzică, ce fel de...

— Ei, nu, Inger Johanne! Cu aşa ceva chiar nu pot fi de acord!

Isak Aanonsen nu se supăra decât foarte, foarte rar. Până şi într-o seară de la care trecuse o eternitate, când Inger Johanne se ridicase de pe canapea şi declarase că nu

credea că mai poate fi salvat cuplul lor şi că deja făcuse rost de actele necesare divorţului, Isak tot încercase să vadă partea bună a lucrurilor. O vreme rămăsese singur în salon, în timp ce Inger Johanne se dusese plângând la culcare. Peste o oră, bătuse la uşa dormitorului, înţelesese deja că nu mai erau unul pentru celălalt confidentul ideal. De acum, cea mai importantă persoană era Kristiane, o asigurase. Şi Kristiane avea să fie întotdeauna fiinţa cea mai importantă pentru ei doi, el voia doar să ajungă la o înţelegere legată de aspectele practice în privinţa ei, înainte să-i ia somnul. Spre dimineaţă găsiseră un aranjament convenabil. De atunci, Isak respectase cinstit înţelegerea, iar Inger Johanne putea număra pe degetele de la o singură mână ocaziile în care el se arătase câtuşi de puţin enervat.

Acum, însă, chiar se înfuriase.

— Asta e isterie! Tipul care stătea de vorbă cu Kristiane era unul absolut obişnuit care, se pare, observase ce fel de... cu ce fel de fetiţă are de-a face. Un om politicos, căruia Kristiane i-a zâmbit şi de la care şi-a luat la revedere la plecare. Acum copilul e cu mine şi...

Inger Johanne auzi clasicul dam-di-rum-ram al Kristianei pe fundal şi începu să plângă. Fără zgomot, pentru a nu o

tulbura şi mai tare pe Ragnhild.

— Iartă-mă, şopti în microfon. Iartă-mă, Isak. Pe bune, mi-a fost o frică îngrozitoare.

— Şi mie, răspunse celălalt după o scurtă ezitare, cu vocea lui prietenoasă, bine cunoscută. Totul însă s-a terminat cu bine. Cred că ar fi mai bine pentru ea să o aduc încă de astăzi acasă. Ce părere ai?

— Mulţumesc. Mulţumesc mult, Isak. Într-adevăr, m-aş bucura mult să o văd încă de azi acasă.

— Stau eu cu ea altă dată.

— Poate că ai putea rămâne şi tu, propuse Inger Johanne fără să se fi gândit la ce spunea.

— Cu voi? Fireşte! Super!

Într-o străfulgerare îi văzu ochii de un albastru închis schimbându-se în două fante înguste, pe chipul mereu nebărbierit, şi surâsul din colţul gurii, de care fusese cândva atât de îndrăgostită.

— Ajung în mai puţin de un ceas. Dacă tot sunt aici, vrei să îţi iau ceva anume?

— Nu, mulţumesc. Veniţi amândoi, haide!

Conversaţia se terminase.

O cuprinse o sfârşeală teribilă. Se sprijini cu amândouă mâinile de capotă. Metalul era atât de rece încât i se chirci

pielea. Poate că ar fi trebuit să îi spună lui Isak de insul din grădină, de pe 25. Dacă i-ar fi explicat că temerile ei nu erau chiar nejustificate, că avea motive serioase să fie neliniştită, că omul acela ştia cum o cheamă pe Kristiane, deşi niciunul dintre copii nu îl cunoştea, dacă...

Nu.

Se îndreptă de spate, ştergându-şi lacrimile.

— Vino, îi zâmbi celei mici aplecându-se spre ea, până la urmă nu ne mai ducem la Sandvika. O să vină Isak şi Kristiane.

— Păi trebuia să vedem un film şi să ne jucăm de-a ce-am văzut! se supără Ragnhild. Doar tu şi cu mine!

— Putem s-o facem şi împreună cu ceilalţi. Va fi super mişto! Haide, vino!

Copilul se ridică fără nicio tragere de inimă din scăunelul special şi coborî din maşină.

Înaintând pe aleea cu pietriş, Ragnhild se opri dintr-odată, punându-şi mâinile în şolduri.

— Auzi, mami! începu pe ton sever. Mai întâi a trebuit să ne grăbim să plecăm la centrul comercial de la Sandvika. Pe urmă s**ă** ne întoarcem. Mai întâi, trebuia să ne jucăm de-a filmul doar tu şi cu mine şi pe urmă, dintr-odată, trebuie să vină şi Isak şi Kristiane. Are dreptate Yngvar.

— Ce-are dreptate? zâmbi Inger Johanne mângâind-o pe creştet.

— Când zice că uneori înnebuneşti omul până te hotărăşti. Dar şi de asta eşti cea mai bună mami din lume. Cea mai tare supermami din toată lumea!

* * *

Inspectorul principal Silje Sørensen, de la secţia Omucideri a poliţiei din Oslo, băuse două ceşti de cremă de ciocolată şi acum o înţepa inima.

Fotografiile din faţa ei nu aduceau cine ştie ce lămuriri. Anul acesta, Crăciunul căzuse în timpul, săptămânii, într-o zi numai bună pentru cei care îşi doreau o vacanţă cât mai lungă cu putinţă. Cum 23 căzuse marţea, multă lume îşi luase liber în lunea dinainte care, altfel, ar fi fost zi de lucru, făcând puntea până marţi. Pe urmă, 25 şi 26 erau zile de sărbătoare, iar astăzi, 27, era sâmbătă. Prin urmare, zi de muncă pentru cei din sectorul servicii, numai că, pentru cei mai lipsiţi de scrupule, sărbătorile de iarnă ale lui 2008 ofereau posibilitatea a două săptămâni de vacanţă fără întrerupere, fiindcă nimeni nu avea niciun interes să tragă din greu din moment ce datele de 31 decembrie şi 1 ianuarie veneau fix la jumătatea săptămânii de după Crăciun.

Bun, o fi mers Norvegia cu motoarele subturate, dar nu şi Silje Sørensen.

Imaginea grămezii enorme de corespondenţă, de pe 25 decembrie, îi stricase cheful cu totul. Până la urmă se mai calmase, după ce îşi făcuse familia să înţeleagă că era mai bine pentru toţi să facă o zi suplimentară.

Poate că şi amintirea lui Hawre Ghani o urmărea, orice ar fi făcut.

Trecu rapid în revistă fotografiile cadavrului, apoi o scoase pe aceea reprezentându-l pe tânăr în viaţă şi încă un document, după care închise dosarul.

Pe 25, după-amiază, îl sunase pe inspectorul principal Haral Bull, după cum o rugase acesta. Numai că omul arătase prea puţin interes faţă de ideea de a discuta chestiuni de serviciu în ziua de Crăciun. Când notase „cât mai repede cu putinţă” se referise la ziua de 5 ianuarie. Cu toate că bugetul afectat orelor suplimentare din anul curent fusese de multă vreme depăşit, căzuseră de acord să încredinţeze inspectorului Knut Bork misiunea de a obţine informaţii despre trecutul solicitantului kurd de azil. Inspectorul Bork era tânăr, celibatar şi ambiţios, iar Silje Sørensen fusese impresionată de raportul pe care acesta îl redactase de dimineaţă şi pe care îl găsise pe biroul ei.

Privirile îi alergau peste pagini.

Hawre Ghani sosise în Norvegia cu un an şi jumătate în urmă când, probabil, avea cincisprezece ani. Fără părinţi. Luând în considerare că nu poseda niciun act de identitate, serviciile specializate norvegiene exprimaseră dubii în privinţa vârstei reale.

În pofida controverselor legate de data naşterii, fusese plasat la Ringebu, unde găsise şi alte persoane în aceeaşi situaţie cu el: solicitanţi de azil singuri, minori. O ştersese de acolo după doar trei zile. Din acel moment fusese mai mereu pe fugă, cu excepţia celor câteva zile de arest preventiv căpătate de câte ori puştiul nu se dovedise suficient de şmecher.

De un an alunecase către prostituţie.

Dacă era să te iei după rapoartele răzleţe, se vindea scump, des şi oricui plătea.

Cel puţin o dată, Hawre Ghani furase banii unui client, lucru descoperit absolut din întâmplare. Mai furase şi o pereche de Nike Shox negri de la magazinul Sportshuset din Storo. Un bodyguard de la Securitas îl prinsese, îl pusese la pământ şi stătuse călare pe el până când, peste trei sferturi de ceas, apăruse şi poliţia. Ajuns în arest, se observase că Hawre Ghani era în posesia unui portofel

Montblanc bej, conţinând o carte de credit, acte şi chitanţe pe numele unui binecunoscut jurnalist sportiv. Acesta nu avusese nici cea mai mică intenţie de a depune plângere, declara sec inspectorul Bork în raport, dar unii colegi specializaţi în mediile de prostituţie confirmaseră că cei doi se cunoşteau.

La un moment dat se făcuse încercarea de a-l pune pe Hawre în relaţie cu un kurd nord-irakian care obţinuse actele de rezidenţă provizorie, dar nu şi posibilitatea de a-şi chema şi familia. Bărbatul, care trăia în Norvegia de mai bine de zece ani pe bani primiţi din caritate şi care vorbea perfect limba norvegiană, lucra cu jumătate de normă ca educator la Gamlebyen. Până în momentul acela avusese succes cu proiectele sale ai căror beneficiari erau copiii imigranţi turbulenţi. Cu Hawre nu mersese la fel de bine. După trei săptămâni, puştiul trăsese după el încă patru prieteni într-o serie de furturi din pivniţele de la Vestkant, încercase să spargă un bancomat cu ranga şi furase şi un Audi TT de patru ani, care sfârşise făcut zob.

Silje Sørensen privi fotografia băiatului dotat cu un nas impresionant. Buzele erau de copil de zece ani. Pielea era netedă.

Poate să fi fost ea naivă...

Firește că era naivă, chiar după toți acești ani petrecuți în poliție, timp în care iluziile i se spărseseră ca niște bule de săpun pe măsură ce urca pe scara ierarhică.

Numai că puștiul ăsta chiar era crud de tot. Era greu de zis dacă avea cincisprezece ori șaptesprezece ani, dar, după fotografia făcută la sosirea în Norvegia, putea jura că mai avea de așteptat ceva până la majorat.

În orice caz, acum nu mai conta.

Așeză fără grabă poza pe marginea biroului.

Avea să rămână acolo până când polițistei i se va mai fi limpezit acest caz. Dacă era adevărat că Hawre Ghani fusese omorât, după cum o indicau toate elementele de până atunci, sigur avea să descopere ea despre ce era vorba.

Hawre Ghani era acum mort, iar în timpul vieții nimeni nu fusese interesat de soarta lui.

Însă, indiferent cum ar fi stat lucrurile, pe cineva tot avea să-l pună pe gânduri faptul că murise.

* * *

— Nu vă faceți griji din pricina mea, îi spuse Yngvar Stubo tipului pe care și-ar fi dorit să-l vadă plecat. Am băut deja trei căni de cafea astăzi, așa că nu mi-ar face deloc bine să mai beau una.

Lukas Lysgaard ridică din umeri şi se aşează într-unul dintre cele două fotolii galbene. Cel al tatălui său. Yngvar tot nu ţinea să stea în fotoliul Evei Karin, aşa că îşi trăsese acelaşi scaun ca şi ultima dată.

— Aţi mai avansat cu ancheta? întrebă Lukas, fără ca vocea să-i fi trădat un interes special.

— Ce vă mai face capul? vru Yngvar să afle.

Tânărul ridică iarăşi din umeri, după care îşi trecu o mână prin păr şi strânse puternic pleoapele.

— Mai bine. Ba m-apucă, ba mă lasă.

— Cam aşa e cu migrenele, după câte ştiu.

Un ceas bătu undeva, încet, de două ori. Yngvar rezistă tentaţiei de a-l compara cu ceasul lui de la mână, era însă sigur că orele erau mai înaintate. Pe la ceafă simţea un curent vag, de parcă ar fi fost întredeschisă o fereastră. În încăpere plutea miros de şuncă şi de încă ceva, un iz pe care nu-l putea defini clar.

— Mă tem că nu am noutăţi.

Yngvar se aplecă, punându-şi coatele pe genunchi.

— O mare cantitate de indicii a fost trimisă pentru a fi analizată mai îndeaproape. Există mari şanse ca, la locul crimei, să se fi descoperit urme biologice. Întrucât a fost găsită de poliţie, după toate aparenţele la puţin timp după

comiterea faptei, sperăm că totul a fost securizat cât mai bine cu putinţă.

— Deci, nu ştiţi cine a comis crima?

Yngvar se surprinse ridicând din sprâncene.

— Nu, sigur că nu. Mai rămâne să...

— Ziarele speculează în toate felurile şi-n toate direcţiile. Spun, citând surse din poliţie, că deja este urmărit un dement. Una dintre acele „bombe cu ceas”...

Degetele i se mişcau prin aer.

— ... Pe care psihiatrii îi eliberează mult prea devreme. Mai degrabă, ceva solicitanţi de azil. Somalezi sau cam aşa ceva...

— Sigur, există posibilitatea de a urmări şi un bolnav. Totul este cu putinţă. Indiferent, însă, de ce s-ar zice, în acest stadiu al anchetei este important să nu te laşi închis într-o singură teorie.

— Dacă patrula a ajuns atât de repede la locul faptei, înseamnă că asasinul nu putea fi prea departe. Am citit astăzi într-un ziar că nu s-au scurs decât vreo zece-cincisprezece minute între crimă şi momentul în care mama a fost găsită. În seara de Crăciun nu putea fi prea multă lume pe stradă. Adică, vreau să zic, cine se plimbă pe stradă la o asemenea oră?

Păru, dintr-odată, să îşi regrete cuvintele şi apucă un pahar cu lichid galben. Suc de portocale, presupuse Yngvar.

— Aşa e, îl aprobă poliţistul. Totuşi, mama dumneavoastră, de pildă...

— Ascultaţi-mă, interveni Lukas golind paharul, sigur, înţeleg cum pot părea lucrurile acestea. Aş da orice să ştiu ce făcea mama afară din casă la ora aceea, în seara de 24 decembrie. Dar chiar nu ştiu, OK? Nu ştiu! Noi... vreau să zic soţia şi cei trei copii, petrecem un Crăciun din două cu părinţii ei, celălalt cu ai mei. De data asta, au venit socrii pe la noi. Mama şi tata erau singuri. Dumnezeule, sigur că l-am întrebat pe tata...

Se strâmbă.

— L-am întrebat şi a refuzat să îmi răspundă.

— Înţeleg, răspunse Yngvar. Înţeleg. Tocmai de asta doresc să vă mai pun câteva întrebări.

— Vă rog, acceptă Lukas, făcând un gest plictisit.

— Mamei dumneavoastră îi plăcea să se plimbe?

— Poftiţi?

— Dacă îi plăcea să meargă pe jos?

— Tuturor le place... Da. Ei da, chiar îi plăcea.

— Seara? Mulţi oameni au obiceiul de a ieşi să ia aer

înainte de culcare. Făcea şi mama dumneavoastră parte dintre aceştia?

Pentru prima oară de la cea dintâi întâlnire dintre ei, cu trei zile mai înainte, tânărul păru că, în sfârşit, se concentrează serios.

— Nu mai stăm de mult împreună, răspunse până la urmă. Soţia mea şi cu mine aveam douăzeci de ani când ni s-a născut primul copil. Ne-am căsătorit în vara de după terminarea liceului şi...

Se întrerupse şi un zâmbet îi trecuse peste faţa umflată de plâns.

— N-aţi pierdut vremea, constată Yngvar. Credeam că nu se mai petrec lucruri din astea...

— Tata şi mama, dar mai ales tata, nu erau absolut deloc de acord să ne mutăm împreună înainte de a fi căsătoriţi. Şi fiindcă eram convinşi că... Dar parcă doreaţi să aflaţi dacă mama obişnuia să iasă serile la plimbare.

Yngvar aprobă cu un uşor semn din cap şi scoase, cât putu de discret, un carnet din buzunarul hainei.

— La drept vorbind, chiar obişnuia să se plimbe. În orice caz, când încă mai locuiam împreună. Pe vremea când era preot, mergea adesea să îi viziteze pe cei din parohie după program. Era... Adică, făcea multe vizite. Era posibil să i se

întâmple să iasă şi să nu se mai întoarcă acasă decât după ce adormeam eu. În schimb, nu îmi amintesc să se fi dus să vadă pe cineva... în noaptea de Crăciun.

Ridică din umeri.

— Era frumos din partea ei că se ducea serile să-i vadă pe cei care aveau nevoie de ea. Pe de altă parte, ştiţi? îi era frică de întuneric.

— Frică de întuneric, repetă Yngvar. Foarte bine. Însă îi plăcea să se plimbe serile. Pe aici, prin Bergen, aşadar. Vreţi să spuneţi, după ce v-aţi întors aici?

— Nu... Adică... Atunci când mama a fost numită episcop, deja eram adult. Nu e chiar atât de sigur că a mai vizitat şi în ultima vreme atâţia oameni. Ca episcop, vreau să zic.

Oftă adânc, luă paharul şi, observând că e gol, începu să îl sucească în mână. Genunchiul drept îi tremura, de parcă ar fi avut furnici pe picior.

— Când eram mic, nu eram preocupat de ceea ce făcea serile. Mai degrabă invers, aş putea spune.

De data asta, surâsul fusese autentic.

— Îmi închipui că eram şi eu ca ceilalţi tineri. Mai săream calul uneori... Aveam şi o prietenă. La drept vorbind, nu m-am gândit niciodată la subiect, dar probabil

că mama avea obiceiul să iasă serile, înainte de culcare. La Stavanger tot aşa. Dar de când suntem aici, eu şi familia mea adică, n-a mai făcut-o.

— Locuiţi la Os, nu-i aşa?

— Da. Nu e decât la vreo treizeci de minute de aici. Mai puţin la ora de vârf, când poţi face şi câteva ceasuri. Dar venim des să îl vedem. Şi ea venea des pe la noi. Cum, pe vremea când era la noi, nu ieşea niciodată serile la plimbare, şi nici când eram noi aici...

— Iertaţi-mă că vă întrerup. Când veniţi la părinţi, rămâneţi noaptea la ei?

— Uneori. În general nu. Dar cei mici au dormit de multe ori aici. Tata şi mama se înţelegeau foarte bine cu ei. În serile de Crăciun şi cu alte asemenea ocazii rămâneam întotdeauna peste noapte. Trebuie să recunosc că mai beam şi câte un păhărel...

— Părinţii dumneavoastră nu sunt abstinenţi?

— Nu. În niciun caz.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Poftiţi? Ce vreau... Le plăcea să aibă un vin roşu la masă. Tata bea fără probleme un whisky atunci când se duceau în vizite. Oameni normali, în toată puterea cuvântului.

— Cumva mama dumneavoastră mai bea câte un păhărel înaintea plimbărilor de seară?

Lukas Lysgaard lăsă să-i scape un oftat exagerat.

— Uitaţi ce e, se enervă, v-am mai spus că nici pentru mine lucrurile nu sunt clare! Pe de o parte, îmi spun că mamei îi plăcea să se plimbe serile. În acelaşi timp, ştiu foarte bine că îi era frică de întuneric. Toată lumea îi ironiza fobia, fiindcă, dacă ar fi trebuit să se simtă cineva în siguranţă, cu Dumnezeu alături, atunci sigur ea ar fi fost aceea. Iar Sfânta Prezenţă o simţim mereu...

O grimasă îi umbri chipul pronunţând aceste cuvinte, după care se lăsă pe spate, în fotoliu, punând paharul gol pe masă.

— Pot arunca o privire prin casă? întrebă Yngvar.

— Mda... Adică nu, vreau să zic... Tata este la mine acasă şi cred că ar fi cam deplasat să scormoniţi prin lucrurile lui fără să vă fi dat chiar el permisiunea.

— N-am de gând să scormonesc pe nicăieri, zâmbi Yngvar arătându-şi palmele. Nicidecum. Vreau doar să arunc o privire. După cum am mai spus-o de multe ori, este important pentru mine să îmi fac o idee cât mai precisă despre victime, în cazurile la care lucrez. De asta şi sunt aici. La Bergen, vreau să spun. Încerc să am o

imagine cât mai completă a mamei dumneavoastră. M-ar ajuta, ca atare, să văd şi casa. Sper că asta nu pune probleme. Deci?

Lukas ridică încă o dată din umeri. Yngvar interpretă gestul drept permisiune şi se ridică. Lăsând carnetul să îi alunece în buzunar, îl rugă pe Lukas să îi fie ghid.

— Aşa nu pot face prostii, surâse. Nu ca ultima dată.

Locuinţa din Nubbebakken era foarte veche, însă bine întreţinută. Scara care ducea la etaj era uimitor de îngustă şi destul de simplă în comparaţie cu restul casei. Lukas, care mergea înainte, îl atenţionă asupra unei protuberanţe a tavanului.

— Aceasta este camera lor, explică deschizând o uşă.

Se opri cu mâna pe clanţă, barând cumva trecerea. Yngvar înţelese mesajul şi doar se aplecă puţin pentru a privi înăuntru.

Un pat dublu.

Cuvertura era compusă din mai multe bucăţi de material, de diverse culori, aducând puţină căldură în încăperea mare, şi, în general, lipsită de podoabe. Pe măsuţele de la capul patului erau teancuri de cărţi, iar la piciorul dinspre uşă al acestuia, un ziar. *Bergens Tidende,* observase Yngvar. Un tablou de mari dimensiuni era

agăţat chiar în faţa patului, o operă abstractă în nuanţe de albastru şi de violet. În spatele uşii, acolo unde poliţistul nu putea vedea decât reflectat în oglinda dintre ferestre, se afla un şifonier încăpător.

— Mulţumesc.

Yngvar dădu din cap şi se îndreptă de spate.

În rest, etajul se compunea dintr-o baie recent renovată, două camere fără vreun semn distinctiv anume, printre care şi fostul dormitor al lui Lukas, şi o cameră mare de lucru în care fiecare dintre soţi dispunea de un birou de mărime considerabilă. Yngvar murea de curiozitate să vadă mai îndeaproape hârtiile de pe birouri. Ospitalitatea lui Lukas avea totuşi limitele ei; îi făcea deja semn spre scară. Pornind într-acolo, trecură prin faţa unei uşi mai mici. O cheie din fier forjat era în încuietoare, iar Yngvar presupuse că dădea către scara ce ducea în pod.

— De ce s-au mutat aici? întrebă Yngvar pe când coborau.

— Poftiţi?

— De ce nu au locuit în palatul episcopal? După câte ştiu, episcopul de Bjorgvin îşi are sediul în palatul episcopal de la Landaslien.

— E casa în care a copilărit tata. Şi-au dorit să stea aici

încă de când ne-am întors în Bergen. În momentul în care mama a ajuns episcop, tata a insistat să locuiască aici. Cred că a fost condiţia pe care a pus-o el, pentru a fi de acord cu episcopatul mamei.

Coborâră în coridorul mare din faţa livingului.

— Genul acesta de lucruri nu este strict reglementat? insistă Yngvar. După câte ştiam, există obligaţia de a...

— Uitaţi cum stau lucrurile, îl întrerupse Lukas strângându-şi rădăcina nasului între degetul mare şi arătător, a fost o întreagă poveste cu reşedinţa, dar nu ştiu niciun fel de amănunte. Sunt rupt de oboseală. Poate puteţi întreba pe altcineva. Vă rog...

— Foarte bine, răspunse imediat Yngvar. O să vă las să vă odihniţi. Doar în camera aceasta aş vrea să mai arunc o privire.

Indică încăperea descoperită din greşeală cu câteva zile mai înainte.

— Feel free, mormăi Lukas făcând un gest de invitaţie, cu palma desfăcută, către uşă.

Abia când intră în cameră realiză Yngvar că Lukas nu îi mai îngreunase trecerea. Din contră, fiul doamnei episcop se întorsese în living, lăsându-l singur. Aşa că aruncă o privire grăbită de jur-împrejur.

Storurile erau ridicate şi nu se mai simţea acel miros greu, de somn. Încăperea era mai rece decât îşi amintea, iar hainele pe care le văzuse pe spătarul scaunului dispăruseră.

Altfel, nimic nu se schimbase.

Se aplecă şi citi titlurile de pe cărţile aflate pe noptieră. O biografie groasă a eroului de război Jens Christian Hauge, un roman poliţist de Unni Lindell şi un exemplar vechi, legat în piele, din *Rodul pământului* al lui Knut Hamsun, într-o stare destul de proastă.

Yngvar încremeni. Toate simţurile îi erau treze. Era sigur că în camera aceasta îşi petrecuse victima nopţile. Deschise uşa şifonierului. Fuste şi rochii alternau în despărţi tura pentru cămăşi şi corsete. Cealaltă parte era alcătuită din rafturi pentru chiloţi, ciorapi, pantaloni, curele şi genţi. Pe cel mai de jos raft erau aşezate lucruri care nu mai încăpuseră în altă parte.

Nu ţii îmbrăcămintea de fiecare zi în camera pentru musafiri, îşi spuse Yngvar închizând fără zgomot şifonierul.

Îl cuprinse descurajarea, ca de fiecare dată când intra cu totul în vieţile altor persoane, înotând pe valul tragediei.

— Aţi terminat? strigă Lukas.

— Da, răspunse Yngvar lăsându-şi privirea să se mai

plimbe o ultimă oară prin cameră.

După care ieşi în coridor.

— Mulţumesc.

Ajuns la uşă, întinse mâna pentru a-şi lua la revedere.

— Mă întreb când se vor termina toate astea, murmură Lukas, care nu părea să dorească să îi strângă mâna. Toate lucrurile astea penibile.

— Niciodată, răspunse Yngvar lăsând să-i cadă mâna. Nu cu totul.

Lui Lukas Lysgaard îi scăpă un suspin.

— Acum mai bine de zece ani mi-am pierdut prima soţie şi fata, care era mare de-acum, continuă Yngvar în şoaptă. Un accident casnic banal, stupid. Nu credeam că este cu putinţă atâta suferinţă.

Chipul lui Lukas se transformă pe dată. Expresia ostilă, defensivă, dispăru şi îşi duse, pierdut, o palmă la ceafă.

— Iertaţi-mă, îngăimă. Iertaţi-mă. Să-ţi pierzi un copil... îmi pare rău. Îmi irosesc vremea cu...

— Nu aveţi pentru ce vă cere scuze, îl întrerupse Yngvar. Durerea nu este ceva relativ. Iar a dumneavoastră este foarte mare. Peste ceva vreme vă veţi obişnui să trăiţi cu ea. Lucrurile se vor mai lămuri, domnule Lukas. Viaţa are tendinţa binecuvântată de a se vindeca pe ea însăşi.

— Da, dar nu era decât mama... Pe când dumneavoastră aţi pierdut...

— Mi se mai întâmplă să mă trezesc noaptea, crezând că Elizabeth şi Trine sunt prin preajmă. Ţine o secundă, poate două până realizez că sunt undeva, pe axa timpului. Iar durerea pe care

O simt în clipa şi în locul acela este aceeaşi ca în ziua morţii lor. Dar ţine mai puţin decât atunci, evident. Într-o jumătate de ceas, dorm iarăşi dus.

Schiţă un surâs.

— Acum trebuie să plec.

Îndată ce ieşi pe mica scară de piatră, frigul îl şi luă în primire. Ploaia cădea pieziş, aşa că îşi ridică gulerul paltonului şi se îndreptă către poartă, fără a mai întoarce capul.

Singurul lucru la care mai avea curajul să se gândească era că una dintre fotografiile de pe o etajeră din aşa-zisa cameră pentru musafiri dispăruse. Pe 25 decembrie fuseseră patru. Nu mai rămăseseră decât trei. Fotografia lui Lukas copil pe genunchii lui Erik, cea a întregii familii la bordul unei ambarcaţiuni şi cea arătându-l pe tânărul Erik, foarte serios, împopoţonat cu toca de student absolvent pusă pe-o parte, cu ciucurele atârnându-i pe umăr.

În momentul în care deschise poarta, strâmbându-se la auzul scârţâitului balamalelor, se întrebă dacă nu cumva făcuse o eroare de apreciere omiţând să îl întrebe pe Lukas ce se întâmplase cu cea de-a patra poză.

Pe de altă parte, era aproape sigur că nu ar fi obţinut niciun răspuns.

Nu unul plauzibil, oricum.

* * *

Era de neînţeles cum mai putea cineva crede în asemenea poveşti.

Cu mobilul pe genunchi, Inger Johanne naviga pe Internet la întâmplare. Parcursese paginile ziarelor *New York Times* şi *Washington Post,* însă îi era greu să se concentreze. Măcar pe site-ul de la *National Enquirer* tot se mai putea distra un pic.

Ragnhild căzuse într-un somn ca de plumb, iar Isak se străduia să o culce pe Kristiane. Fără a-l aprecia neapărat, Inger Johanne se surprinse dorindu-şi ca el să mai rămână. Pentru a-şi mai lua gândul, se apucă să îşi verifice poşta electronică. Apăruseră trei noi mesaje. Două publicitare, exasperante, la produse de slăbit pe bază de krill şi gheare de urs. Plus un mesaj sosit din partea unei persoane pe care şi-o aminti doar cu preţul unor eforturi deosebite.

Karen Ann Winslow.

Îi revenise în minte. Studiaseră împreună la Boston, cu două măritişuri şi o eternitate în urmă. Era pe vremea când Inger Johanne încă mai credea că avea să devină psiholog, fără să ştie că, mai apoi, avea să renunţe pentru un curs la FBI care urma să-i pună în primejdie viaţa.

Deschise mailul trimis de pe o adresă personală, care nu lăsa să se întrevadă unde lucra Karen.

Dragă înger! îţi mai aminteşti de mine? Ce mult timp a trecut! Am petrecut nişte momente super când eram amândouă studente şi m-am gândit deseori la tine. Ce mai faci? Te-ai căsătorit? Ai copii? Dă-mi cât mai repede veşti despre tine.

Am căutat numele tău pe Google şi am dat de adresa asta. Sper că e bună.

Pe 10 ianuarie sunt invitată la o nuntă în Norvegia. Un bun prieten se însoară cu o cardiologă norvegiană. Ceremonia va avea loc într-un orăşel, Lillesand, nu departe de Oslo. Tot acolo locuieşti?

Inger Johanne îşi zise că percepţia americană demonstrată de Karen cu al său „nu departe” urma să fie straşnic zdruncinată pe drumul sinuos şi periculos care coboară în Sorland.

Va trebui să fac această călătorie fără soţul meu şi cei trei copii (două fete şi un băiat, nişte puşti formidabili!) din cauza altor treburi ale familiei. Sosesc la Oslo cu trei zile înaintea ceremoniei şi nu-mi doresc decât să te văd! Se poate? O să avem o grămadă de chestii să ne povestim. Dă-mi veşti cât mai curând cu putinţă. Voi sta la Grand Hotel, în centrul capitalei.

Te sărut.

Karen în orice caz, nu o să aibă probleme cu localizarea hotelului, îşi spuse Inger Johanne închizând mailul. După care deschise Google şi tastă numele complet al lui Karen, apăsând pe „Căutare”.

Două sute şase rezultate.

Era evident că existau cel puţin două americance cu acelaşi nume, fiindcă o bună parte dintre articole se refereau la o scriitoare de cărţi pentru copii, în vârstă de şaizeci şi trei de ani. Dacă mai ţinea bine minte, Karen – începuse să studieze dreptul în toamna în care Inger Johanne plecase la Quantico. Şi, dacă nu se înşela, îşi încheiase strălucit facultatea. Multe alte rezultate se refereau la o avocată care lucra într-un cabinet din Alabama pe nume American Poverty Law Center, APLE. Această Karen Ann Winslow, care, dintr-o trecere rapidă în

revistă a câtorva articole, se înţelegea că are aceeaşi vârstă ca şi Inger Johanne, dusese, printre altele, o campanie împotriva statului Mississippi în scopul închiderii marilor centre penitenciare pentru delincvenţi minori, după ce dovedise grave încălcări ale drepturilor elementare ale copilului.

Parcurgând site-ul de pe Internet, Inger Johanne îşi aminti că fusese şi ea acolo. Respectivul cabinet de avocatură era printre cele mai importante în materie de delicte pe fond de discriminare. Dincolo de asistenţa gratuită a victimelor lipsite de apărare, mai ales de origine afro-americană, cabinetul ducea o campanie de amploare pentru ajutorarea săracilor şi excluşilor social. În plus, era şi în spatele unei impresionante anchete vizând descrierea şi localizarea grupărilor rasiste de pe întregul continent american.

Inger Johanne parcurse întregul site, fără a găsi vreo fotografie a angajaţilor. Din motive de securitate, presupuse. După zece minute de lectură, se convinse că avocata Karen Ann Winslow, de la APLE, era una şi aceeaşi persoană cu vechea ei prietenă.

— Perfect, murmurase.

— De acord, o aprobă Isak lăsându-se să cadă în fotoliul

dinaintea ei. Fetiţele dorm amândouă şi, dacă-mi permiţi, o să arunc un ochi în frigider, să văd dacă mă aleg cu ceva.

Inger Johanne nici măcar nu îşi luă ochii de la ecranul computerului. Revenise pe Outlook.

— Du-te, mormăi. Cârnaţii ăia nu mi-au ajuns nici pe o măsea.

Dragă Karen!

Îţi mulţumesc mult pentru mesaj. Sigur că vreau să te văd! Locuiesc în Oslo şi eşti mai mult decât bine venită dacă vrei să petreci câteva zile la noi. Trebuie, totuşi, să te previn: am fost dăruită cu două fete cu care povestea e mai încurcată.

Degetele îi alergau pe tastatură. Inger Johanne nu mai stătea pe gânduri, de parcă ar fi existat o linie directă între mâinile ei şi tot ceea ce trăise în ultimii şaptesprezece ani. De parcă nimic nu mai avea nevoie de lustru, de cântărit. Nu mai analiza, doar povestea. Vorbea despre copii, despre Yngvar, despre obiectul muncii sale. Karen Winslow era tare departe, tocmai de cealaltă parte a oceanului. Vechea ei prietenă nu cunoştea pe nimeni aici, deci nu avea ce întrebări să pună în acest sens. Iar Inger Johanne vorbea despre viaţa ei de cercetător ştiinţific, despre

proiectele pe care le demarase, despre teama de a nu fi o mamă îndeajuns de bună pentru o fată pe care nimeni în afară de ea nu o înţelegea. Şi, ca să fie cinstită, nici măcar ea. Scria fără nicio reţinere, unei fete alături de care, cândva, fusese tânără şi liberă.

Se simţea aproape ca la spovedanie.

— Gata! anunţă Isak punând în faţa ei o farfurie uriaşă. Spaghetti carbonara, cu o mică îmbunătăţire personală. Nu ai bacon, aşa că am pus jambon. Nici ouă nu ai, prin urmare am încropit un sos Roquefort. Mă rog, nici spaghetti nu ai, aşa că am pus tăieţei. Başca un pumn de usturoi niţel prăjit la tigaie. Aşa că nici cine ştie ce spaghetti carbonara n-ar fi.

Inger Johanne adulmecă în aer.

— Miroase tare bine, declară nu prea entuziastă. Vezi că în dulapul din colţ găseşti ceva vin. Dacă vrei, poţi să deschizi o sticlă. Eu o să beau apă minerală. Te duci după sticlă?

Cu ochii lipiţi de monitor, îşi muşcă absentă buza de jos.

Fără ezitare, selecţionă întregul text cu excepţia primelor trei rânduri şi apăsă tasta Delete, rămânând doar un mesaj succint:

Dă-mi detalii despre călătorie cât de repede poţi. Abia

aştept să te revăd, Karen. Pe bune!

Toate cele bune, înger

— Cui îi scrii cu atâta frenezie? o întrebă Isak aşezându-şi picioarele pe masă, farfuria pe piept şi începând să se îndoape.

O exasperase dintotdeauna modul lui de a se comporta la masă.

Lipsit complet de bună-cuviinţă.

Luă paharul de vin roşu plin ochi şi sorbi fără să fi terminat de mestecat.

— Isak, ca un porc mănânci!

— Cui ziceai că-i scrii?

— Unei prietene, îi răspunse sec, unei foarte vechi prietene.

Închise computerul şi se aplecă spre farfurie. Mâncarea era bună, la fel de bună pe cât de promiţătoare era şi aroma. Până terminară masa nu mai rostiră niciun cuvânt.

* * *

Paharul de pjolter se golise.

Pjolterul era slăbiciunea lui Marcus.

Aproape nimeni din generaţia lui nu înţelegea conceptul, iar prietenii strâmbau din nas scârbiţi când îl vedeau amestecând într-un pahar înalt whisky foarte scump cu

apă minerală. Pjolterul era băutura preferată a bunicului lui. Un pahar în fiecare vineri seara, la ora opt, după baie şi spălarea săptămânală a părului. Marcus Jr. băuse cel dintâi pahar în ziua confirmării. Gustul era neplăcut, dar înghiţise tot. După părerea bunicului, asta trebuia să bea bărbaţii, şi aşa ajunsese această băutură desuetă unul dintre obiceiurile tipice ale lui Marcus.

Se gândi să îşi mai pregătească un pahar, dar renunţă.

Rolf ieşise. Un cal menit dresajului avea dureri la articulaţia piciorului stâng din spate şi, după ce dăduse un milion şi jumătate de coroane pe el, proprietarului nu-i prea venea să aştepte până pe 5 ianuarie, când se redeschidea clinica veterinară. Programul lui Rolf era în cel mai bun caz vag, în cel mai rău o suită de minciuni. Cel puţin de două ori pe săptămână primea, seara, telefon şi pleca.

Micul Marcus dormea.

Câinii se potoliseră şi casa era tăcută.

Încercă să dea drumul la televizor. O anumită stare de agitaţie nu-l lăsa să decidă dacă să se ducă la culcare ori să se uite la un serial. La *Cold Case,* poate. Sau ceva de genul ăsta. Orice, numai să-i mai schimbe gândurile.

Aparatul era mort. Izbi telecomanda de coapsă şi mai

încercă o dată. Nimic. Probabil bateriile. Marcus Koll căscă şi se hotărî, totuşi, să se ducă la culcare. Aşadar: citirea mesajelor de pe email, spălatul pe dinţi şi culcarea.

Părăsi livingul cu paşi târşiţi, traversă holul şi intră în biroul de lucru. Computerul era pornit. Căsuţa de corespondenţă nu conţinea însă nimic interesant. Plictisit, deschise pagina online de la *Dagbladet.* Din nou, nimic interesant. Parcurse unul după altul titlurile.

Artist controversat găsit mort.

Titlul îi dansa în faţa ochilor.

Arătătorul i se opri pe rotiţa mouse-ului şi dădu pagina înapoi.

Artist controversat găsit mort.

Inima începu să îi bată nebuneşte. Simţea că-i crapă capul.

Nu acum. Nu altă criză.

Fiindcă nu panica punea stăpânire pe el.

Se simţea puternic. Pregătit. Începu să citească.

După ce termină, stinse computerul. Apoi luă o şurubelniţă dintr-un sertar. Se lăsă pe vine, scoase cele patru şuruburi ale cutiei computerului, o deschise şi extrase cu precauţie hard-diskul. Pe urmă luă altul dintr-un alt sertar. Era uşor de înlocuit. Puse la loc capacul,

şuruburile şi şurubelniţa, apoi împinse unitatea sub birou.

Ieşi, luând şi hard-diskul.

Se simţea complet treaz.

* * *

Femeia care aştepta la poarta pentru sosiri a sectorului zboruri internaţionale de la aeroportul Gardenmoen era uimită de cât de trează se putea simţi. Făcuse un drum lung şi dormise prost în ultimele două-trei nopţi. Pe ultimii câţiva zeci de kilometri chiar se temuse să nu adoarmă la volan. Acum, însă, i se părea că starea de agitaţie responsabilă pentru insomniile ei revenise.

Se uită iarăşi la ceas, pentru a nu ştiu câta oară.

Bun, avionul avea întârziere, după cum era afişat şi pe tabelul din holul de la sosiri. Zborul SK1442 de la Copenhaga trebuia să fi aterizat la 21: 50, dar nu sosea la destinaţie decât peste patruzeci de minute. Şi deja trecuseră trei sferturi de oră.

Se plimbă în sus şi-n jos, prin faţa ieşirii din vamă. Aeroportul era liniştit, aproape gol, lucru normal ţinând cont că era târziu, sâmbătă seara, între Crăciun şi Anul Nou. Pe scaunele micii cafenele de unde îşi cumpărase o cafea şi o porţie călduţă de pizza, de nemâncat, nu stătea nimeni. Numai că, fiind prea agitată, preferase să rămână

în picioare.

De obicei îi plăceau aeroporturile. Când era mai tânără, pe vremea când cel mai important aeroport norvegian se găsea, în realitate, în Danemarca, şi când mica pistă, de la Fornebo, era cea mai mare din Norvegia, se ducea acolo duminica doar ca să se uite. La avioane. La oameni. La grupurile de piloţi siguri pe ei şi la femeile toate numai zâmbet, numite stewardese, de o frumuseţe frapantă. Putea rămâne astfel ceasuri întregi, cu termosul de ceai lângă ea, inventând poveşti despre toţi acei oameni care se duceau şi veneau. Aeroporturile îi induceau o stare specială, compusă din curiozitate, aşteptare şi nostalgie.

Acum, însă, era pradă agitaţiei, înfuriată aproape.

Şi ultimul pasager trecuse de uşa vămii de mult timp.

Se întoarse către tabelul cu afişaj luminos, constatând că menţiunea *Bags on belt* nu mai figura în dreptul zborului SK1442. Ştia ce însemna, dar nu voia să accepte. Nu încă.

Marianne ar fi anunţat-o dacă s-ar fi ivit vreo problemă.

I-ar fi trimis un mesaj. Ar fi sunat-o. Ar fi înştiinţat-o cumva.

Zborul de la Syndey dura mai bine de treizeci de ore, cu escale la Tōkyō şi Copenhaga. Sigur că puteau apărea

probleme. Pe undeva. Pe la Tōkyō. Poate chiar la Sydney. Sau la Copenhaga, cine ştie?

Dar tot ar fi anunţat-o.

O umbră de frică îi strânse ceafa. Se hotărî pe loc şi o apucă spre capătul culoarului vămii. Nu ar fi fost prea înţelept să încalce interdicţia şi să intre. Din câte ştia, procedurile de securitate puse în aplicare în domeniul transporturilor aeriene, după 11 septembrie 2001, implicau şi dreptul vameşilor de a trage fără somaţie.

— Hei, strigă un pic cam prea tare, iţindu-şi capul dincolo de perete, e cineva pe-aici?

Nimeni.

— Hei! repetă şi mai tare.

Un bărbat în uniformă de vameş apăru de dincolo de zidul din faţă, aflat la vreo cinci metri.

— Da. Aveţi grijă, nu e voie să mergeţi pe acolo!

— Ştiu, nici n-o făceam. Mă întrebam doar dacă nu cumva... Aşteptam pe cineva care trebuia să vină cu avionul de Copenhaga. Cel care a aterizat acum o oră. SK1442. Numai că nu a apărut. Nu aţi putea... Aţi vrea să fiţi amabil şi să îmi spuneţi dacă mai sunt încă pasageri de ieşit?

O clipă, bărbatul păru a fi pe punctul de a o refuza. Nu

era treaba lui să facă comisioane pentru public. Apoi, dintr-un motiv necunoscut, îşi schimbă părerea, ridică din umeri şi zâmbi.

— Cred că nu mai e nimeni. Aşteptaţi un minut.

Şi dispăru.

Poate că i se descărcase mobilul.

Sigur, asta era, îşi spuse respirând ceva mai uşor. Numai Dumnezeu ştie cât de dificil, să găseşti un telefon cu fise în zilele noastre. Şi, dacă dai de unul, cel mai adesea nu ai fisele necesare. E drept, cele mai multe acceptă cartea de credit, dar, dacă stătea să gândească mai bine, era clar că mobilul Mariannei trebuie să fi avut probleme.

— Nu mai e nimeni. E linişte înăuntru ca într-un cavou de familie.

Vameşul îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— În seara aceasta mai aşteptăm două sau trei avioane, dar, pentru moment, în vamă nu mai este nimeni. Şi linia de bagaje de la Copenhaga este goală.

Scoase mâinile din buzunare, desfăcând braţele într-un gest ca de scuză.

— Mulţumesc. Vă mulţumesc mult pentru ajutor.

Se îndreptă către scara rulantă ce ducea în holul de la

plecări. Îşi privi telefonul. Tot niciun mesaj. Nici apeluri ratate. Încercă încă o dată să o sune pe Marianne, dar dădu peste căsuţa vocală. Picioarele începură să îi alerge de la sine. Scara rulantă era prea leneşă. În capătul de sus al treptelor se opri brusc.

Nu mai văzuse vreun hol pentru plecări aşa de gol şi de liniştit.

Doar câţiva angajaţi se plictiseau pe la ghişee. Unii citeau ziarele. Ceva mai la sud, auzea zumzetul unei maşini de curăţat podeaua, care trecea prin sala de aşteptare în ritm lent, condusă de un bărbat de culoare. Nu mai era deschis decât un singur punct de control la care, însă, nu se vedea nimeni. Era ca o scenă din Tr-un film, unul despre apocalipsă. Gardenmoen ar fi trebuit să colcăie de viaţă, să fie obositor, ostil, fremătând de călători nerăbdători şi de angajaţi care să nu facă decât strictul necesar.

Simţea pulsul în gât. Cu pas hotărât, se îndreptă către ghişeul SAS din cealaltă parte a holului. Nici acolo nu mai era nimeni. Înghiţi de mai multe ori în sec şi îşi şterse cu mâneca sudoarea de pe faţă.

O femeie între două vârste ieşi dintr-o încăpere din spate.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, am venit să caut...

Femeia se aşează la ghişeu. Tastă la computer fără a ridica ochii.

— Am venit să îmi caut o prietenă care trebuia să sosească cu zborul de la Copenhaga.

— Şi nu a sosit? Cum se numeşte?

— Marianne Kleive.

Femeia ridică privirile dezorientată, apoi îşi luă o expresie adecvată şi se concentră iarăşi asupra tastaturii.

— Bun. Înţeleg.

— Numai că nu a apărut. Vine din Australia şi a trebuit să facă escală la Tōkyō şi la Copenhaga. Mă întrebam dacă nu aţi putea... Dacă nu aţi putea verifica pur şi simplu dacă a fost sau nu în avion?

— Din păcate, nu. Nu sunt autorizată să dau acest gen de informaţii.

Poate să fi fost din cauza vidului ameninţător din sala uriaşă de aşteptare. Poate, mai degrabă, din cauza nopţilor lipsite de somn sau a agitaţiei inexplicabile care o înnebunise întreaga săptămână. Poate şi din cauză că ştia, în forul ei interior, că avea toate motivele să îşi facă griji. În orice caz, femeia în hanorac roşu începu să plângă aşa,

în public, pentru prima dată din copilărie.

Tăcute, lacrimile îi curgeau pe obraji, prin ridurile adânci, vizibile de la colţurile gurii, apoi de-a lungul bărbiei ascuţite. Una câte una, picăturile mari cădeau pe lemnul de culoare deschisă al ghişeului.

— Plângeţi?

Deasupra sprâncenelor angajatei de la SAS apăruse o cută de empatie.

Cea întrebată nu răspunse.

— Uitaţi, continuă funcţionara coborând tonul. S-a făcut târziu. Probabil că sunteţi obosită. Nu mai e nimeni pe aici şi...

Aruncă o privire spre uşa din spatele ei.

— Ce zbor aţi spus?

Femeia în hanorac puse o hârtie împăturită pe marginea ghişeului.

— E copia planului de zbor, şoptise trecându-şi palmele peste faţă.

Din locul în care se afla nu putea vedea ecranul. Aşa că îşi fixă privirea către ochii funcţionarei. Aceştia se plimbau între ecran şi tastatură. Dintr-odată, cuta de deasupra sprâncenelor angajatei de la SAS se adânci şi mai tare.

— Într-adevăr, şi-a cumpărat biletul. Dar nu a fost în

avion.

Tastele clipoceau sub dansul degetelor.

— Marianne Kleive avea bilet, dar nu s-a prezentat la îmbarcare.

— La Copenhaga?

— Nu, la Sydney.

De neînţeles! Imposibil! Niciodată Marianne nu ar fi uitat să o anunţe dacă nu s-ar fi putut întoarce. Trecuseră mai bine de treizeci de ore de când avionul decolase din Australia, interval în care Marianne tot ar fi găsit un telefon. Sau un computer conectat la Internet. Sau orice altceva. Chiar era de neînţeles.

— O clipă, o rugă funcţionara uitându-se din nou pe copia biletului.

Femeia în hanorac avea patruzeci şi trei de ani şi se numea Synnove. Şi chiar aşa şi arăta[4]. Părul blond îi era împletit în cozi, faţa nu îi era machiată şi, fără probleme, i-ai fi dat cu zece ani mai puţin. Fusese nevoită să se întoarcă din drum, când îi rămâneau numai o sută patruzeci de metri până în vârful Everestului, şi făcuse turul lumii pe o ambarcaţiune. Umblase pe rutele piraţilor din largul Canarelor şi fusese la un pas de moarte

[4] Aluzie la personajul Synneve, emblemă a unei companii de lactate norvegiene cu acelaşi nume.

scufundându-se lângă insula Stord. Synnove Hessel era o femeie care ştia să gândească extrem de rapid şi constructiv, cu o prezenţă de spirit ce salvase de mai multe ori viaţa ei şi a altora.

Acum însă parcă încremenise. Parcă îngheţase complet, total.

— Îmi pare rău, murmură femeia de la ghişeu. Marianne Kleive a avut într-adevăr un bilet pentru Sydney duminica trecută. Dar de aici înţeleg că...

Se opri, şocată de privirea interlocutoarei. – îmi pare rău, repetase. Nu a plecat. Adică, Marianne Kleive nu şi-a folosit biletul. În orice caz, nu pe cel dus-întors Oslo-Syndey şi retur. Poate că s-a dus în altă parte. Sigur, cu un alt bilet.

Fără să mulţumească pentru ajutorul amabil şi absolut contrar regulamentului, fără să scoată vreun cuvânt, fără măcar să recupereze copia biletului nefolosit, Synnove Hessel plecă de la ghişeul de informaţii al SAS şi o luă la fugă traversând holul gol de la plecări.

Fiul norocului

În momentul în care puse mâna pe clanţă, Trude Hansen nu îşi mai amintea unde se ducea. Se clătină, dându-şi seama că are deja la ea doza cu care să poată trece şi peste dimineaţa aceea. Liniştea care o cuprinse era atât de intensă încât i se înmuiară genunchii, şi fu nevoită să se sprijine de perete, dând drumul clanţei.

Înăuntru mirosul era din ce în ce mai îngrozitor.

Trebuia să facă ceva.

Cât de curând, îşi zise pe când se întorcea în salon cu pas şovăitor. În camera ei, pe patul nefăcut era aşezat un sac de dormit. În fundul sacului dădu peste o trusă roşie de toaletă Hello Kitty. Cineva îi adăugase pisicuţei canini supradimensionaţi şi o bandă de pirat pe unul dintre ochi. Cu mâini care nu mai voiau să o asculte, extrase până la urmă trusa şi îi deschise fermoarul. Toate lucrurile erau la locul lor.

Tot ceea ce era necesar. Trei doze.

Ca de atâtea ori înainte, avea de gând să pună iarăşi totul în mişcare. Din obişnuinţă şi fără a reflecta de ajuns, evaluase posibilitatea de a încheia toate socotelile cu viaţa

băgându-şi o supradoză pe cinste. Medita sistematic la acest subiect în rarele ocazii în care avea suficientă heroină pentru a putea încerca să se sinucidă, dar, tot invariabil respingea o asemenea posibilitate. Cu siguranţă nu avea să moară. Şi, dacă şi-ar veni în fire, nici atâta.

Ideea de a rămâne în pană de droguri i se părea însă şi mai insuportabilă decât aceea de a continua să trăiască.

Luă trusa de toaletă şi ajunse, cu mari eforturi, pe canapeaua verde aşezată lângă peretele din faţă, plină de sticle de bere rămase de ziua trecută. Peste noapte, cuiva îi căzuse o ţigară pe o pernă, iar acum rămase împietrită uitându-se la cercul mare, roşiatic, din jurul găurii negre.

Fotografia lui Runar, de la confirmare, era agăţată deasupra canapelei.

O desfăcu cu un gest brusc, lăsând-o să cadă printre dozele de bere. Runar o privea nemişcat din copia enormă pe hârtie de lux, pusă în ramă aurie. La ceafă, părul lăsat lung era făcut permanent. Costumul era de un albastru pal. Cravata – roz. Ce frumos mai era!... Era fratele ei şi băiatul cel mai elegant din biserică în ziua aceea. După ce se terminase ceremonia şi mama ţinuse cu tot dinadinsul să se întoarcă acasă înainte ca vreunul dintre ceilalţi părinţi să fi invite la vreo petrecere, o dusese pe sus, doar

sub un braţ până la autobuz. Deşi avea nouă ani şi manifesta o anumită tendinţă de îngrăşare.

Mâncaseră aripi de pui.

Mama, Runar şi ea.

Runar nu primise niciun cadou, fiindcă toţi banii se duseseră pe costum, coafor şi fotograf. Dar tot mâncaseră aripi de pui cu cartofi prăjiţi, iar Runar căpătase şi nişte bere. El zâmbise. Ea râsese. Mama mirosea a curăţenie, o aromă delicioasă.

Cu mâinile tremurânde scoase lingura şi becul Bunsen dăruit de Runar. În curând avea să se simtă mai bine. Numai de-ar asculta-o mâinile.

Creierul ei înceţoşat încercă să calculeze de câtă vreme murise Runar. 19 + 19? Nu. Fals. Din 19 în 19 sunt treizeci şi una de zile. Sau treizeci. Nu-şi mai amintea câte zile are noiembrie. Nici câte zile trecuseră de atunci. Nici măcar ce zi era azi...

Singurul lucru pe care îl ştia cu certitudine era că Runar murise pe 19 noiembrie.

Era acasă. El trebuia să vină. Runar promisese că va veni. Trebuia să îi aducă banii. Şi heroina. Să îi aducă tot ce îi trebuia. Runar avea să îşi ajute surioara, aşa cum o făcea de fiecare dată.

Lucrurile însă merseseră lent. Dincolo de acceptabil. După care apăruseră caraliii.

Veniseră chiar aici. Sunaseră la uşă de dimineaţă, atât de devreme că-ţi venea să înnebuneşti. Când le deschisese, îi explicaseră că Runar fusese jefuit în noaptea aceea, în parcul de la Sofienberg. Avea răni grave la cap şi, când îl găsiseră, era aproape mort. Cineva chemase o ambulanţă, dar, oricum, tot murise până la sosirea la spital. Poliţista care îi comunicase era serioasă şi încerca să o liniştească cât de cât.

Tot ce îşi mai amintea era că îi dăduseră un petic de hârtie. Adresa şi numărul de telefon ale unei firme de pompe funebre. După cinci zile, se trezise atât de târziu încât îşi dăduse seama că nu va mai putea ajunge la timp la înmormântare.

De atunci gaborii nu rezolvaseră nimic.

Nimeni nu fusese arestat.

Cel puţin ea nu auzise aşa ceva.

În clipa în care seringa se goli într-o arteră de la scobitura genunchiului, căldura binefăcătoare se răspândi atât de repede în corp încât începu să gâfâie. Căzu pe spate, pe canapeaua verde. Braţele scheletice se strânseră peste fotografia lui Runar. Ultimul lucru la care

reuşi să se gândească înainte ca din realitate să nu mai rămână decât nişte umbre fierbinţi fu că fratele ei îi lăsase ultimele trei aripi de pui, în ziua în care fusese confirmat, iar mama îi plătise prima lui bere.

Poliţia îşi bătea joc fără milă de cei ca Runar.

De cei ca Runar şi ca ea.

* * *

— Vă bateţi joc, da?

Pentru prima oară în mai bine de trei sferturi de oră, Synnove Hessel îşi pierdu controlul. Se aplecă spre poliţist apucând cu mâinile tăblia mesei, parcă temându-se că ar fi fost în stare să-l lovească.

— Sigur că nu, îi răspunse acesta fără a o privi. Dar înţelegeţi că trebuie să vă punem câteva întrebări. Dac-aţi şti câte persoane o iau din loc aşa, fără...

— Marianne n-a luat-o din loc! Când aveţi de gând să pricepeţi că nu exista niciun motiv ca s-o ia din loc?

Poliţistul oftă plictisit. Răsfoi hârtiile din faţa lui şi se uită la ceas. Temperatura din mica sală pentru interogatorii ajunsese insuportabilă. Sistemul de ventilaţie zumzăia în tavan, însă termostatul probabil că o luase razna. Synnove Hessel îşi scosese puloverul gros, de lână, şi îşi scutura tricoul pentru a se mai răcori. O pată ovală de umezeală i

se profilase între sâni şi simţea transpiraţia curgându-i la subţiori. Era, însă, hotărâtă să nu-i pese. La drept vorbind, poliţistul mirosea şi mai rău decât ea.

La comisariatul de la Gardemoen, măcar, fuseseră corecţi. Plini de bunăvoinţă aproape, chiar dacă nu puteau face nimic altceva decât să o îndrepte către postul de poliţie de pe raza domiciliului. Deplânseseră situaţia, desigur, şi îi oferiseră o cafea. O poliţistă mai în vârstă, în uniformă, încercase să o liniştească cu banalităţi de toată lumea ştiute: oamenii mai dispăreau şi ei uneori. Însă apăreau iarăşi, întotdeauna, mai devreme ori mai târziu, însă ideea de „mai târziu” era prea de tot pentru Synnove Hessel.

Se făcuse târziu, iar drumul de la Sandefjord, de noaptea trecută, fusese o adevărată încercare.

— Să sintetizăm, sugeră poliţistul apoi îşi termină sticla de Coca-Cola.

Synnave Hessel nu răspunse. O mai făcuseră de două ori, fără ca individul să se fi apropiat cât de cât de înţelegerea realistă a situaţiei.

— Sunteţi, aşadar...

Îşi aranjă ochelarii pe nas şi citi:

—... Realizatoare de filme documentare.

— Producătoare, rectifică femeia.

— De acord. Atunci trebuie să ştiţi mai bine decât majoritatea oamenilor cum arată realitatea.

— Parcă trebuia să sintetizăm...

— Da. Prin urmare: Marianne Kleive se ducea la Wollogo... Wollongo...

— Wollongong. Un oraş nu departe de Sydney. Se dusese să o vadă pe sora bunicilor. Şi să sărbătorească împreună cu ea Crăciunul.

— Un sejur scurt, mai degrabă, faţă de o călătorie atât de lungă.

— Cum?

— Ziceam, ezită poliţistul, că, dacă mi-aş fi putut permite o călătorie tocmai până în Australia, aş fi rămas acolo ceva mai mult de o săptămână.

— Detaliul nu are prea mare importanţă în cazul nostru.

— Nu spuneţi asta. Nu spuneţi asta. Deci: a plecat din Sandefjord sâmbătă 20 decembrie cu trenul de...

— 12: 38.

— Mmm. La Oslo, trebuia să se vadă mai întâi cu un prieten...

— Întâlnire la care a fost prezentă. Am verificat.

— După care a petrecut noaptea la hotel şi duminică

dimineaţă la 9: 30 a luat avionul pentru Copenhaga.

— Unde nu a mai ajuns.

— Nu s-a dus la Copenhaga?

— La Gardenmoen. Deci e posibil să fi ajuns şi acolo, fireşte, dar avionul de Copenhaga nu l-a luat. Prin urmare, putem presupune şi că nu a mai luat nici avioanele de Tōkyō şi Sydney.

Poliţistul nu sesiză sarcasmul. Se scărpină nepăsător între picioare. Ridică sticla de Coca-Cola, apoi o lăsă la loc, pe masă, observând că se golise.

— Cum se face că nu aţi descoperit cum stau lucrurile decât ieri? Nu are telefon mobil... iubita dumneavoastră?

— Nu este iubita mea. Este prietena mea. De fapt, este jumătatea mea. Soţia, dacă vreţi.

Grimasa bărbatului din faţa ei demonstra limpede că nu vrea.

— Şi cum am mai spus de câteva ori, continuă Synnove cu telefonul în mână, în cursul săptămânii am primit trei mesaje. Toate indicând că Marianne se află în Australia.

— Nu aţi stat de vorbă?

— Nu. Încă o dată: începând de duminică am încercat să apelez de două sau trei ori, dar nu s-a făcut legătura. Eram trimisă de fiecare dată la căsuţa vocală, aşa că am

presupus că are telefonul descărcat.

— Arătaţi-mi, vă rog, mesajele, solicită poliţistul.

Synnove le găsi fără greutate şi îi întinse aparatul.

— Totul e-n ordine. Ţară pasionană. Marianne.

Insul ăsta, îşi spuse ea, nu ştie să citească fără să se bâlbâie, dar dă o mare importanţă faptului că „pasionantă” are o greşeală de ortografiere.

— Nu e prea... continuă bărbatul, încercând să găsească termenul potrivit înainte de a citi mesajul următor. Nu e prea romantic. „Mă simt bine. Marianne”.

Îi aruncă o privire pe deasupra ochelarilor. Tutunul de mestecat i se adunase în dâre negre la colţurile gurii, făcându-l să scuipe neîncetat mici fragmente.

— De obicei sunteţi aşa de... expeditive?

Pentru întâia oară, Synnave rămase fără glas. Nu ştia ce să răspundă. Întrebarea era clar oportună, ştia prea bine, fiindcă şi pe ea o puseseră în încurcătură mesajele laconice, impersonale şi neobişnuite. Nu se gândise astfel la cel dintâi, sosit luni. Marianne se putea să nu fi avut destul timp. Poate că mătuşa era excesiv de acaparatoare. Nu avea de unde şti. Sunt întotdeauna o mie de motive serioase pentru ca un mesaj să sosească cu întârziere ori să fie scurt. Pe 24 nu apăruse decât un „Crăciun fericit”,

care chiar o rănise. Ultimul mesaj, care anunţa că Marianne se simţea bine, nici mai mult, nici mai puţin, n-o lăsase să doarmă două nopţi.

— Nu, răspunse, când pauza se lungi penibil. Iată de ce cred că nu ea le-a scris. Şi nici cu ortografierea cuvântului „pasionantă” nu s-ar fi încurcat.

Poliţistul făcu ochii atât de mari încât începu să semene cu un clovn invitat la o gustare jalnică de după-amiază, cu ocazia unei aniversări. Tufele de păr i se iţeau din spatele urechilor, gura era de un roşu strălucitor, iar nasul îi semăna cu un cartof aproape sferic.

— Ei, de-acum avem o teoriiie, începuse trăgând de „i” cât de mult se putu. Cineva i-a furat Mariannei telefonul mobil şi a trimis în locul ei mesajele!

— Nu asta am vrut să spun, protestă Synnove deşi exact asta vrusese şi aproape cu aceleaşi cuvinte. Nu vreţi să înţelegeţi că Marianne a fost victima unui act criminal şi că... atunci... cineva...

Act criminal.

Expresia trecuse prin ea ca un cuţit. O resimţise ca pe o suferinţă fizică. Nici măcar nu îndrăznise să se gândească la aşa ceva până acum. Nu într-o asemenea formă precisă. Nu făcând apel la un concept adecvat.

Act criminal.

—... A încercat să disimuleze...

— Să disimuleze?

— Da! Faptul că a dispărut, vreau să spun! Sau că a fost...

Pentru o a doua oară în ultimele douăzeci şi patru de ore, începu să plângă în faţa altcuiva.

Se auziră bătăi în uşă.

— Kvam! Eşti căutat de la brigada de intervenţie rapidă!

Un bărbat în uniformă intră zâmbind. Aşeză o mână pe umărul colegului care mirosea de-ţi muta nasul şi făcu un gest către uşă.

— E urgent.

— Tocmai...

— Preiau eu.

Inspectorul principal Kvam se ridică evident nemulţumit, strângându-şi hârtiile.

— Lasă-le aşa. Termin eu. O dispariţie? Asta este?

Kvam ridică din umeri, dădu vag din cap şi ieşi trântind uşa după el.

— Synnove Hessel, începu nou-venitul. Ce de vreme a trecut...

Femeia se ridică pe jumătate, apucând mâna care i se

întinsese.

— Kjetil? Kjetil... Berggren?

— The one and only! Te-am văzut şi am fost un pic...

Întinse o mână, fluturând-o.

—... Neliniştit observând că plângerea urma să fie preluată de Ola Kvam. Nu e el prea... De fapt e pensionar, dar în timpul sărbătorilor sunt aduşi şi mulţi stagiari pentru a completa... în fine, pricepi tu. Fiecare avem grijile noastre. Am venit cât de repede am putut.

Kjetil Berggren îi fusese coleg, dar mai mic cu un an. L-ar fi uitat dacă nu ar fi fost campionul şcolii la atletism. Bătuse recordul la trei mii de metri, la Bugardsparken, când nu era decât în clasa a zecea şi prinsese echipa naţională, la juniori, înainte de a intra la şcoala de poliţie, imediat după terminarea liceului.

Părea întotdeauna în stare să lase în urmă pe indiferent cine.

— Află că am fost cu ochii pe tine!

Îi zâmbi larg, îşi împreună palmele la ceafă şi se lăsă pe spate, făcând scaunul să intre în balans.

— Foarte interesante emisiunile! mai ales cea pe care ai făcut-o atunci când...

— Kjetil, trebuie să mă ajuţi.

I se păru că pupilele fostului coleg se micşorară dintr-odată. Poate doar fiindcă îi venise lumina în ochi când îşi sprijinise iarăşi tălpile pe podea, aplecându-se spre ea.

— De asta şi sunt aici. Şi noi toţi. Poliţia, adică. To protect and to serve, ştii tu...

Încercă încă o dată să zâmbească, fără a mai obţine aceeaşi reacţie.

— Sunt absolut, dar absolut convinsă că i s-a întâmplat ceva prietenei mele.

Kjetil Berggren adună încet hârtiile din faţa lui şi le puse într-un dosar pe care îl împinse în stânga mesei mari care îi despărţea.

— Mai bine mi-ai spune toată povestea. De la începutul începutului.

* * *

La început, îşi înţelesese tatăl.

Când poliţia le sunase la uşă, acasă, la Os, în noaptea de Crăciun, chiar înainte ca lumea să se ducă la culcare, Lukas se gândise mai întâi la tatăl lui. Îi murise mama, îl anunţaseră poliţiştii, declarându-se consternaţi că sunt nevoiţi să îi aducă o asemenea veste. Erau însoţiţi de preotul de la Fana, cel mai apropiat coleg al mamei sale, însă bietul om era atât de distrus de durere încât

rămăsese în maşină pe când cei doi poliţişti îşi asumaseră misiunea groaznică de a-i face cunoscut lui Lukas Lysgaard că mama îi fusese asasinată cu trei ore mai devreme.

Imediat, gândul lui Lukas se îndreptase către tatăl său.

Fireşte, şi către mama sa. Pe care o adora. O durere surdă începuse să îl lase fără putere imediat ce le pricepuse cuvintele. Însă starea tatălui lui îl neliniştea cu adevărat.

Erik Lysgaard era o persoană blândă, fragilă.

Unii îl acuzau de pasivitate, pe când alţii ştiau să îi aprecieze felul de a fi calm şi rezervat. În afara cadrului familial era absolut discret. Vorbea puţin, dar ştia să asculte. În consecinţă, Erik Lysgaard era un om pe care te bucurai că l-ai cunoscut, dacă reuşeai să treci peste prima impresie. Sigur că avea prietenii lui, câţiva cu care se ştia din copilărie şi o mână de foşti colegi de la şcoala în care lucrase până când durerile de spate îl făcuseră să obţină o pensie de invaliditate.

Însă, în primul rând, era bărbatul soţiei sale.

De unul singur practic nu mai există, iată ce gândise Lukas aflând de moartea mamei sale. Tata nu este nimic fără mama.

Astfel că, la început, îl înţelesese.

În noaptea aceea, în teribila noapte sfântă pe care Lukas nu avea s-o mai uite în veci, poliţia îl condusese la Nubbebakken. Cel mai în vârstă dintre poliţişti îi întrebase dacă nu dorea să rămână alături de ei până dimineaţă.

Numai că nici el, nici tatăl său nu mai doreau să vadă pe cineva prin preajmă.

Tatăl său, gârbovit cu totul, ajunsese aproape de nerecunoscut. Era atât de deformat şi de încovoiat încât aproape că nu aruncase nicio umbră spre fiul lui, când venise să îi deschidă uşa. Îi întorsese imediat spatele, fără a scoate un cuvânt, şi revenise în living.

Avea un mod de a plânge care te înfiora. Multă vreme fără vreun sunet, apoi cu gemete surde, îndelungi, fără suspine. O durere animalică ce-l înspăimânta pe Lukas care se simţea încă şi mai dezorientat decât se aşteptase să fie, mai ales fiindcă tatăl lui refuza orice fel de contact fizic. Şi nici să vorbească nu voia. La venirea zilei, o dimineaţă de Crăciun neagră ca de tuş şi ploioasă, Erik acceptase în sfârşit să încerce să doarmă. Chiar şi în momentul acela refuzase ajutorul fiului, deşi de mai bine de zece ani Eva Karin îi scotea ciorapii în fiecare seară, fără excepţie, şi îl ajuta să se întindă, după care îi masa

spatele dureros cu o alifie de casă trimisă de către un credincios din parohia de la Stavanger.

Cu toate acestea, Lukas îl înţelesese.

Numai că lucrurile nu rămăseseră astfel.

Trecuseră cinci zile de la crimă şi nimic nu se schimbase. Tatăl său nu mâncase nimic în tot acest timp. Băuse în schimb apă, multă apă, şi câteva ceşti de cafea cu lapte îndulcit, după-amiaza. Nici atunci când Lukas îl luase la el acasă, în speranţa că nepoţii vor trezi o cât de firavă scânteie de viaţă în bătrân, Erik tot nu vrusese să mănânce. Aşa că vizita se dovedise un eşec răsunător. Cei mici fuseseră îngroziţi să îşi vadă bunicul plângând în felul acela, atât de straniu, mai ales că nepotul cel mare, care împlinise opt ani, avea probleme fiindcă nu îşi putea închipui că bunica nu i se va mai întoarce niciodată.

— Haide, tati, că nu se poate aşa ceva.

Lukas aduse un scăunel lângă fotoliul tatălui său şi se aşeză.

— Trebuie să ne gândim la înmormântare. Trebuie să mănânci. Nu mai eşti decât umbra ta, tăticule. Nu se mai poate continua aşa.

— Înmormântarea nu va putea avea loc până când nu o va autoriza poliţia, răspunse tatăl.

Până şi vocea îi slăbise.

— Nu, dar trebuie să organizăm cele necesare.

— Ai tu grijă...

— Nu e bine. Amândoi trebuie să ne ocupăm.

Tăcere.

Ceasul cel vechi se oprise. Erik Lysgaard nu mai trăgea greutăţile de alamă în fiecare seară, înainte de a se duce la culcare. Nu mai avea nevoie să audă cum trece timpul.

Praful dansa în lumina de la fereastră.

— Tată, trebuie să mănânci.

Erik îşi ridicase privirile şi, pentru prima oară de la moartea Karinei, luase mâinile fiului într-ale sale.

— Nu. Tu trebuie să mănânci. Tu trebuie să continui să trăieşti.

— Tăticule...

— Eşti fructul fericirii noastre, Lukas. Niciodată un copil nu a fost mai binevenit decât tine.

Lukas înghiţi un nod şi zâmbi.

— Aşa spun toţi părinţii. Asta le spun şi eu copiilor mei.

— Da, dar multe lucruri nu ştii tu...

Chiar dacă afară nu amuţiseră zgomotele oraşului, era de parcă sunetele nu ar fi putut ajunge până în casa de la Nubbebakken. Lukas nici inima nu şi-o mai auzea bătând.

— Ce vrei să spui?

— Multe lucruri se duc în acelaşi timp cu dispariţia unei fiinţe omeneşti. Odată cu Eva Karin, a dispărut totul. Aşa şi trebuia să fie.

— Tăticule, am dreptul să ştiu. Dacă este ceva care priveşte viaţa mamei, viaţa voastră, care...

Hohotul sec de râs al tatălui său îl îngrozi.

— Tot ceea ce trebuie să ştii este că ai fost un copil adorat. Ai fost întotdeauna marea noastră dragoste, a mamei tale şi a mea.

— Am fost?

— Mama a murit, iar, în ceea ce mă priveşte, fără îndoială nici eu nu o s-o mai duc prea mult.

Lukas îi lăsă iute mâinile şi se ridică.

— Vino-ţi în fire! Acum trebuie să îţi revii!

Porni să străbată camera în lung şi-n lat.

— Chestia asta trebuie să înceteze. Acum. Acum! Mă-nţelegi, tăticule?

Bătrânul abia dacă reacţionase la izbucnirea violentă. Rămase nemişcat, în fotoliu, cu aceeaşi expresie întipărită pe figură de cinci zile şi cinci nopţi.

— N-am să accept aşa ceva! strigă Lukas. Nici mama nu ar fi acceptat!

Înhăţă o statuetă de porţelan de pe măsuţa cu rotile de lângă televizor. Două lebede formând o inimă fragilă, cadou de căsătorie de la părinţii Evei Karin. Supravieţuise la patru schimbări de locuinţă şi făcea parte din lucrurile la care mama lui ţinuse cel mai mult. Lukas apucă lebedele de gât şi le izbi cu o asemenea forţă de picior că îl dură toţi muşchii. Statueta se făcu ţăndări. Cioburile ascuţite îi intrară în palme. Când aruncă resturile pe jos, pe covor se împrăştiară şi picături de sânge.

— Nu ai dreptul să mori. Nu ai dreptul să mori, ce Dumnezeii mă-sii!

Asta mai lipsea.

Niciodată, nici măcar ca adolescent rebel, niciodată Lukas Lysgaard nu îndrăznise să înjure în prezenţa părinţilor. Tatăl se ridică, cu o prestanţă pe care nimeni nu i-ar fi bănuit-o. Din trei paşi ajunse lângă fiul lui şi ridică braţul. Pumnul se opri la doar câţiva centimetri de maxilarul băiatului. Şi încremeni aşa, ca într-un tablou absurd. De la el moştenea Lukas umerii largi care, acum, păreau să îşi fi regăsit locul de origine. De parcă tatăl său îşi dublase volumul. Lukas nu mai respira. Se ghemui sub privirile tatălui său de parcă ar fi fost din nou copil. Provocatorul, tânărul şi copilaşul lui tati în acelaşi timp.

— De ce a ieşit mama din casă seara? murmură.

Bătrânul lăsă mâna să îi cadă, moale.

— Este o poveste care ne-a privit doar pe Eva Karin şi pe mine.

— Cred că ştiu despre ce este vorba.

— Uită-te la mine.

Lukas îşi privi palmele. Avea câte o tăietură adâncă la baza ambelor degete mari. Sângele încă mai picura pe covor.

— Uită-te la mine, repetă Erik.

Lukas încă nu reuşea să îşi ridice ochii, dar simţi mâna bătrânului trecându-i peste obrazul prost bărbierit. În sfârşit, îl privi.

— Nu ştii nimic, îl asigură Erik.

Ba da, îi răspunse Lukas în gând. Şi poate c-am ştiut-o dintotdeauna. Oricum, de tare multă vreme.

— Nu ştii absolut nimic, repetă încă o dată tatăl său.

Stăteau atât de aproape încât respiraţia fiecăruia mângâia sincopat obrajii celuilalt. Şi, aşa cum gândurile grele se închid în carapacea dură a secretului atunci când nu sunt împărtăşite nimănui, la fel şi cei doi purtau în ei certitudinea unui lucru ce credeau că e necunoscut celuilalt. Aşa că aşteptau nemişcaţi, ruşinat fiecare în felul

lui, fără să mai spună nimic.

* * *

— Îmi e ruşine să recunosc, Synnove, dar e genul de caz faţă de care manifestăm o deosebită prudenţă.

Cel puţin Kjetil Berggren reuşise să mai coboare temperatura în încăperea strâmtă pentru audieri. Îşi suflecase mânecile cămăşii, sfidând regulamentul, şi se lovea cu un creion peste picior, cu aer absent.

Synnove îi povestise totul exact aşa cum fusese. Aşa înţelesese şi ea că fiecare cuvânt pe care îl pronunţa făcea dispariţia Mariannei tot mai puţin suspectă.

— Bine, şopti cu vocea vlăguită.

— Dar cu părinţii ei nu ai discutat.

— De când ne-am mutat împreună, Marianne nu s-a mai dus pe la ei.

— Înţeleg, îi răspunse poliţistul trecându-şi palma peste craniul ras destul de recent. În principiu sunt de acord cu tine: ai de ce să-ţi faci griji. Dar se-ntâmplă că...

Buna dispoziţie îi scăzuse mult faţă de clipa în care o smulsese din ghearele lui Ola Kvam, cu o oră şi jumătate mai devreme. Se foia pe scaun şi de jumătate de ceas nu îşi mai notase nimic.

— Pentru început, trebuie obţinute totuşi informaţii din

partea celor apropiaţi. Dacă am înţeles bine, nu ai mai vorbit cu nimeni despre asta.

Întrerupse bătăile exasperante cu creionul peste picior.

— Nici măcar cu părinţii ei, repetă Kjetil.

De parcă părinţii unei femei de patruzeci şi doi de ani ar fi deţinut răspunsul la toate întrebările cu putinţă.

— Când ne-am căsătorit, nu au venit şi ei, murmură Synnove. Şi-atunci cum de-ar putea şti aşa, dintr-odată, ce mai e cu Marianne?

— Totuşi s-a dus să o vadă pe mătuşa mamei ei, nu? S-ar putea deci ca şi mama...

— Mătuşa asta a mamei s-a ivit ca din neant! Ascultă-mă, Kjetil. Marianne a rupt toate legăturile cu părinţii ei după o ceartă groaznică, acum treisprezece ani. Sigur că am fost şi eu implicată. A păstrat o legătură cu totul superficială cu fratele ei. Bunicii sunt morţi, iar tatăl ei e copil unic. Mama îi conduce fraţii şi surorile cu mână de fier. Cu alte cuvinte, Marianne nu are familie. Pe urmă, în această toamnă a sosit o scrisoare de la sora asta a bunicilor, care a emigrat înainte să se nască Marianne şi a fost declarată... persona non grata în familie. O boemă. S-a măritat cu un afro-american pe la începutul anilor şaizeci, la vremea când astfel de chestii nu distrau prea

multă lume prin familiile de vază ale Sandefjordului. Ca urmare, a di vorţat şi a emigrat în Australia. Şi...

Synnave se întrerupse.

— Dar de ce ţi-oi fi dând atâtea informaţii lipsite de importanţă despre o femeie ciudată, care a descoperit dintr-odată că are o străne poată respinsă, cum a fost şi ea, din familie? Ceea ce contează este că Marianne nu a ajuns nicidecum la strămătuşa asta!

Începu dintr-odată să dea din mâini, răsturnând ceaşca plină cu cafea. Înjură simţind lichidul fierbinte căzându-i pe o coapsă şi sări în sus de pe scaun. Înainte de a-şi fi dat seama ce se întâmplă, Kjetil Berggren ajunse lângă ea, cu o sticlă de apă plată în mână.

— Asta e bună? Sau să torn altceva mai rece?

— Nu, mulţumesc, şopti femeia. E OK. Mulţumesc.

Kjetil Berggren se duse să caute nişte prosoape de hârtie la distribuitorul de lângă chiuvetă.

— Mi-ai spus, însă, că şi-a luat toate lucrurile cu ea, zise poliţistul fără a se întoarce către ea.

Synnave se lăsă în fotoliul inconfortabil.

— Nu a şters-o. Pur şi simplu a aruncat vechiturile. Ceea ce e cu totul altceva.

— Poftim.

Îi întinse un pachet întreg de prosoape de hârtie.

— Mi-ai mai spus că, la un moment dat, a dispărut timp de cincisprezece zile, continuă Kjetil. Fără o vorbă. Nici atunci, vreau să zic. Sper că înţelegi că lucrul nu este lipsit de importanţă. Că, adică, fat... că Marianne a dispărut după o ceartă groaznică, acum trei ani şi s-a dus în Franţa fără măcar să-ţi spună că pleacă din ţară. Sunt detalii de care, în poliţie, suntem obligaţi să ţinem seama atunci când ne hotărâm dacă investim maximumul de mijloace în...

— Da, dar nu ne-am mai certat de multă vreme. De altfel, nu ne-am certat niciodată cu adevărat.

În loc să se întoarcă la locul lui, de cealaltă parte a mesei, poliţistul se aşează direct pe birou, cu un picior sprijinit de scaunul de lângă Synnove. Gest pe care îl considera, probabil, prietenesc.

— Lasă-mă, că arăt ca naiba, şopti ea retrăgându-se. Şi nici nu miros a trandafiri. Îmi pare rău.

— Synnove, continuă poliţistul fără a observa că femeia chiar avea dreptate.

Lăsă o mână caldă pe umărul ei.

— Bun, o să văd ce pot face. Păstrez şi declaraţia ta despre dispariţie. Cel puţin este un început. Dar nu-ţi pot

garanta că vom întoarce lumea cu susul în jos. În orice caz, nu imediat. Până atunci, sunt o grămadă de lucruri pe care le poţi face chiar tu.

Femeia se ridică. Mai mult ca să scape de atingerea aceea pe care o simţea nepotrivită. Când întinse mâna după pulover, Kjetil Berggren sări de pe masă.

— Sună şi tu pe unde poţi. Presupun că aveţi destui prieteni. Dacă e să fie vorba despre... un adulter...

Din fericire, tocmai îşi trăgea puloverul peste cap. Fiindcă roşise toată. Aşa că se mişcă în fel şi chip până când îşi recăpătă controlul.

—... Atunci de fiecare dată există una sau mai multe persoane care ştiu asta.

— Am înţeles.

— În cazul în care aveţi un cont bancar comun, vezi dacă nu a scos ceva bani. Şi, dacă este aşa, de unde. Te sun peste câteva zile ca să văd dacă mai e ceva nou. Sau trec eu pe la tine. Tot în casa aia veche din Hystadveien stai?

— Acolo locuim, Marianne şi cu mine.

O spuse conştientă că aruncase o minciună.

— Doar dacă Marianne nu e moartă! conchise cu voce aspră, luându-şi hanoracul, înainte de a ieşi pe uşă.

Mulţumesc, Kjelil, mulţumesc for fucking nothing!

Trânti tare uşa la ieşire, mai să o scoată din balamale.

Noaptea de dinaintea tulburei dimineţi

Rolf nu ştia să închidă civilizat portiera maşinii.

O trântise atât de tare încât Marcus Koll îl auzi tocmai din balcon, deşi maşina era la adăpost, în garajul încăpător. Rolf explica de fiecare dată că toată viaţa condusese numai epave. Încă nu se obişnuise cu maşinile nemţeşti mai scumpe de un milion de coroane. Ca să nu mai vorbim de cele italieneşti, care costau chiar dublu.

Marcus alungă iritat o muscă hotărâtă să hiberneze în casa lor. O muscă enormă, toropită, care încă mai trăia în clipa în care Rolf intră în casă.

— Ce naiba faci acolo?

Marcus, în genunchi pe masa din sufragerie, dădea din braţe în toate părţile.

— O muscă, mormăi. N-ai putea să te porţi şi tu mai blând cu maşinile astea?

— O muscă? în anotimpul ăsta? Da, da, sigur că da!...

Trei paşi rapid şi o palmă în tăblia mesei.

— I-am tras-o! anunţă cu voce tare. Dar, apropo, masa

nu ar fi trebuit să fie pusă?

Marcus se dădu jos. Se simţea greoi şi neîndemânatic, trebuind să lase un genunchi pe un scaun ca să poată coborî. Ca de fiecare dată pe 31 decembrie, începuse ziua jurându-se că se va apuca de sport. De mâine. Era cea mai importantă intenţie a lui şi, de data aceasta, chiar avea să se ţină de ea. Doar dispunea de o sală cu tot echipamentul necesar la subsol. Despre care ştia doar vag cum arată.

— Vine şi mama acuşi.

— Mama ta? Ai rugat-o pe Elsa să vină să pună masa pentru o petrecere la care nici măcar nu a fost invitată?

Marcus oftase descurajat.

— Mama îşi dorea să îl ia pe micul Marcus pe la ea diseară. Ca să intre doar ei doi în noul an. Lucru vesel şi pentru unul, şi pentru celălalt.

— Nicio problemă, dar nu văd motivul pentru care femeia asta şi-ar pierde toată dimineaţa punând masa aici. Sun-o imediat. Spune-i că mă ocup eu. Şi, asta ce mai e?

Rolf îi întinse o cutiuţă metalică dreptunghiulară.

— Un hard-disk, răspunse Marcus pe ton glumeţ.

— I-auzi! Şi ce căuta în portbagajul de la Maserati?

— E maşina mea. De câte ori să-ţi spun că prefer să o foloseşti pe cealaltă? Nu există şofer mai prost decât tine

pe lumea asta şi...

— Auzi, ce te-a apucat?

Rolf zâmbi şi se aplecă să îl sărute. Marcus se feri, aruncând o privire către hard-disk.

— S-a stricat, explică. Şi l-am schimbat. Ăsta trebuie aruncat.

— Îl arunc eu, zise Rolf ridicând din umeri. Iar tu ar trebui să îţi regăseşti buna dispoziţie înainte să apară musafirii.

Ţinea încă hard-diskul în mână în clipa în care ieşise din living. Marcus trebui să facă un efort considerabil ca să nu o ia la fugă după el. Îşi dorea să distrugă el însuşi mizeria aceea de componentă.

Ei, nu e chiar aşa de grav, cugetă încercând să nu mai gâfâie. Nu era decât o măsură de precauţie. Fără îndoială inutilă. Complet inutilă. Respiraţia i se acceleră; încercă să se gândească la altceva.

La meniu, de exemplu.

Nu conta că Rolf dăduse de hard-disk.

Iar meniul nu şi-l amintea.

Ia să uităm noi hard-diskul. Ia să-l uităm. Doar nu are nicio importanţă.

— Ai sunat-o pe Elsa?

Rolf se întorsese cu braţele încărcate de feţe de masă, de şerveţele şi de lumânări.

— Marcus, cred că eşti... Marcus!

Rolf lăsă să-i cadă toate lucrurile din mână.

— Eşti bolnav? Marcus!

— Totul e-n ordine. Doar o ameţeală... Gata. Linişteşte-te.

Rolf îl mângâie pe spate. Cum era cu un cap mai înalt decât Marcus, fu nevoit să se aplece ca să prindă privirea abătută a prietenului lui.

— Ce e? încă o criză de anxietate?

— Ei, nu, zâmbi Marcus. Nu am mai avut aşa ceva de ani de zile. Doar ţi-am mai zis că tu eşti cel care m-a vindecat.

Nu-i era simplu să îşi mişte limba uscată şi grea. Mâinile i se acoperiseră cu o sudoare rece, aşa că le ascunse în buzunare.

— Vrei puţină apă? Să mă duc după apă, Marcus?

— Mulţumesc, mă simt mai bine. Puţină apă şi voi fi din nou în formă.

Rolf dispăru. Marcus era singur.

Măcar dacă nu ar fi fost atât de izolat. Măcar dacă ar fi stat de la început de vorbă cu Rolf. Ar fi putut găsi o soluţie împreună. Şi împreună ar fi putut descoperi ce era

mai bine de făcut. Numai împreună puteau învinge orice.

Răsuflă adânc. Îşi îndreptă umerii şi pocni din limbă pentru a pune iarăşi în mişcare glandele salivare. Se pălmui pe amândoi obrajii. Nu avea niciun motiv să îi fie frică. Se decise încă o dată:

Nu avea niciun motiv să fie neliniştit.

După Crăciun, citise un articolaş despre Niclas Winter în *Dagens Noeringsliv.* Printre rânduri se ghicea posibilitatea ca omul să fi murit din cauza unei supradoze. Fiindcă asemenea lucruri nu se scriau niciodată sau, în orice caz, nu la atât de puţin timp după deces. Moartea artistului era atribuită modului său de viaţă prea puţin ortodox, pentru a relua formula reuşită a jurnalistului. Deja se declanşase lupta privind drepturile asupra operelor încă nevândute, opere care beneficiau astfel de moartea creatorului lor. Trei proprietari de galerii de artă şi reprezentantul unui muzeu le estimau ca valoare la dublu faţă de săptămâna precedentă. Articolul era mai interesant decât te-ar fi lăsat să presupui locul din ziar unde fusese amplasat.

Niclas Winter murise din cauza unei supradoze, iar micuţul Marcus Jr. Nu avea de ce să se teamă. Prinse din zbor ideea şi se concentră asupra ei până când Rolf se întoarse în fugă cu un pahar mare de apă. Cuburile de

gheaţă scoaseră un clinchet când îl dădu pe gât dintr-o sorbitură.

— Mulţumesc, gata, mi-a trecut.

N-am de ce mă teme, îşi repetă când se apucară să aşeze masa. Faţă de masă roşie, şerveţele roşii cu tiv argintiu, lumânări roşii şi verzi în sfeşnicele de sticlă argintată. Niclas Winter nu putea să fie supărat decât pe el însuşi; nu ar fi trebuit să-şi tragă ditamai supradoza.

Moartea lui nu mă priveşte.

Îşi spusese asta şi aproape că o credea.

* * *

Trude Hansen credea că era 31 decembrie, seara.

Apartamentul său minuscul fusese dintotdeauna doar o adunătură de resturi de mâncare, sticle goale şi haine murdare. Bucăţi de folie de aluminiu erau presărate pe duşumea şi, într-un colţ, o cutie de pizza juca rol de litieră pentru animalul terorizat care miorlăia pe marginea unei ferestre.

— Hei, pis, pis, pis! Pisoiaş, pis, pis, pis! Hai la mama, hai!

Felina o scuipă, cu părul de pe spinare zbârlit.

— Eeei, nu te supăra pe mama, haide!...

Vocea îi era lipsită de nuanţe, dar limpede. Nu îşi

amintea dacă pisica mâncase ori ba. Astăzi, sigur nu. Poate nici ieri. Nu, sigur nici ieri. Făcuse o incredibilă criză de furie, fiindcă dementa de mâţă urinase pe pizza.

— Şşşt! Şşşt!

Trude se îndreptă către animalul care ţâşni ca o săgeată îmblănită pe canapea, unde se apucă să râcâie cu ghearele o pernă, metodic şi cât mai adânc cu putinţă.

Musai că era 31 decembrie, cel puţin Trude aşa credea.

Încercă să deschidă fereastra, care era înţepenită, şi îşi rupse o unghie. Până la urmă reuşi, brusc, cu zgomot. Aerul îngheţat se răspândi înăuntru, iar Trude îşi bombă pieptul dincolo de cercevea.

Deasupra acoperişurilor imobilelor dinspre răsărit, care nu o lăsau să vadă parcul Sofienberg, zări artificii. Sfere de lumină roşie şi verde cădeau plutind către pământ şi fântâni de lumină stropeau întregul cer. Mirosul de praf de puşcă se răspândise deja pe toate străzile. Îi plăcea la nebunie mirosul artificiilor. Din fericire, mereu se găsea câte cineva care nu se mai putea abţine până la miezul nopţii.

Nu-i mai rămăsese decât o singură doză. O pusese deoparte special pentru seara aceasta. Ziua fusese totuşi suportabilă graţie unei sticle de băutură pe care o uitase

cineva sub pat.

Nu avea niciun rost să se întrebe cât era ceasul, ar fi apucat-o durerea de cap.

În clipa în care închise fereastra, pisica o şterse afară. Trecu în viteză pe balustrada îngustă şi se aşeză la câţiva metri distanţă, unde se puse iarăşi pe miorlăit.

— Pis, pis, pis! Hai la mama, hai, pis, pis, pis!

Patrupedul se spăla. Fără grabă, cu grijă, trecându-şi limba peste blană. Ritmic, la fiecare patru mişcări, îşi trecea o labă peste ureche.

— Pisoiaş, bolborosi Trude cu voce cât de cât fermă, întinzând mâna către pisică. Gata, hai acasă. Imediat!

Simţi că tălpile nu îi mai erau pe podea. Dacă se prindea bine de pervaz, printre cele două pătrate ale ferestrei vechi, împărţite în patru, ar fi putut întinde mâna suficient de departe pentru a apuca mâţa de ceafă. Degetele i se strânseră pe marginea de lemn. Vântul îngheţat îi atinse braţul, făcând-o să clănţăne din dinţi.

— Pisoiaş! mai avu timp să rostească, apoi îşi pierdu echilibrul şi căzu.

Întrucât locuia la etajul doi, se lovi de asfalt cu capul şi cu umărul stâng şi muri pe loc. Fiindcă un bărbat tocmai îşi fuma ţigara la fereastra de vizavi, poliţia fu anunţată

imediat. Deoarece omul le povesti ceea ce se întâmplase, iar uşa apartamentului era asigurată cu un ivăr, nu apăruse nici cel mai mic motiv pentru a cerceta mai îndeaproape cazul. Fusese pur şi simplu un accident. Un accident nefericit.

Pe 31 decembrie 2008, cu o oră şi jumătate înainte de sosirea noului an, nici măcar o singură persoană de pe întreaga planetă nu s-ar mai fi putut gândi la Runar Hansen. Acesta fusese omorât în parcul de la Ostkant pe 19 noiembrie, la vârsta de patruzeci şi unu de ani. După decesul surorii lui, nu mai rămase din el nici măcar amintirea aceea vagă şi înceţoşată de stupefiante.

Şi nu-i mai păsa nimănui nici de pisica de pe marginea ferestrei.

Synnove Hessel mângâia pe spate pisica obeză. Aceasta se culcase liniştită pe genunchii stăpânei şi începuse să toarcă, încontinuu, în surdină. Sunetul şi abandonul total arătat de animalul care o împungea cu capul în palmă de câte ori înceta mângâierile aveau în ele ceva calmant.

— Sunt aşa de fericită că ai putut veni...

— Măcar atât să fi făcut şi eu, răspunse femeia aşezată la celălalt capăt al canapelei, ţinând în mână o cutie de bere. Nu simţeam cine ştie ce nevoie să-i trag vreun chef.

Apartamentul era şi mai frumos decât i-l descrisese Marianne când stătuse ultima dată de vorbă, la telefon, cu Synnove. Marianne se dusese pe la Tuva, în Grefsenkollveien, în după-amiaza zilei de sâmbătă, 20 decembrie. Era opt seara, iar Marianne păruse foarte interesată de călătoria pe care urma să o facă. Synnove încercase, fără a reuşi cu adevărat, să ascundă decepţia pe care i-o provoca faptul că nu petreceau împreună Crăciunul, înainte de terminarea convorbirii, tonul ei devenise rece, uscat.

Realiză că ultimele fraze mai atenuaseră puţin concizia şi surprinzătoarea lipsă de emoţie a SMS-urilor Mariannei. Cel puţin lipsa de emoţie, cu siguranţă.

— Ai verificat dacă a ajuns la hotel? întrebă Tuva pentru a treia oară în decurs de numai o oră.

— Da, da. A ajuns, s-a înregistrat şi a achitat camera. Însă, din acel moment, nu mai există nicio informaţie despre ea.

Se cutremură ca scuturată de un frison şi lăsă jos pisica.

— Nimic, din acel moment, repetă strâmbându-se. Ai zice că e o expresie extrasă din vreun roman poliţist.

Salonul nu era mare, însă perspectiva care se deschidea dincolo de ferestrele imense dădea casei un aer elegant.

Toate mobilele erau orientate către balconul uriaş şi, de la locul ei, Synnave vedea întregul Oslo. Se ridică.

— Facem o plimbare? întrebă Tu va.

— Acum? La unsprezece noaptea?

Synnave ajunse lângă fereastră. De afară, imobilul verde o speriase. O piesă de Lego gigantică aşezată pe mica esplanadă lipită de coasta muntelui, tăiată cu dinamită pe întreaga înălţime a clădirii. Abia ajungând în salonul de la etajul zece înţelesese entuziasmul copilăresc manifestat de prietena ei pentru noul apartament.

Synnove nu mai văzuse niciodată Oslo-ul atât de frumos.

Lumina scânteia de pretutindeni. În faţa ei, oraşul părea o podoabă de Crăciun făcută de zei, înconjurat cum era de dealurile întunecate şi de marea cea neagră. Artificiile explodau pe cer într-un ritm tot mai susţinut. Synnove şi Tuva primiseră fotolii de orchestră pentru spectacolul dat la distanţă timp de numai o oră.

— Nicio problemă, răspunse ridicând din umeri.

Peste cinci minute urcau dealul de la Grefsen. Frigul le ciupea feţele. Erau bine înfofolite, spre deosebire de ceilalţi oameni pe care îi întâlneau şi care plecau de pe la petreceri în ţinute de gală şi cu încălţări pe măsură. Câţiva

băieţi de doisprezece sau treisprezece ani se distrau aruncând petarde înspre un grup de tinere care ţipau şi săreau pe tocurile lor înalte. Un bărbat de o anumită vârstă, sosind din celălalt sens alături de un bătrân labrador cam prea gras, îi luă la înjurături. Băieţii îi răspunseră la fel, strigând şi râzând, după care dispărură pe un şantier unde intrarea era interzisă, escaladând un gard înalt de vreo trei metri.

— Ciudat e că nu a scos bani din cont, şopti Tuva cu răsuflarea tăiată. Eşti sigură de asta?

Synnove încetini pasul. Deseori uita că are o condiţie fizică mai bună decât a majorităţii a celor din jurul ei.

— Tot ce am putut cu adevărat controla a fost exact contul nostru comun. Marianne mai are un card al unui alt cont doar al ei. Trebuie să-i rog pe sticleţii ăştia ordinari să se intereseze ei la bancă.

Se opri.

N-are rost, îşi zise.

Ajunseseră la intersecţie. Tuva arătă cu degetul în sus, către o stradă goală care urca în serpentină până în vârf la Grefsenkollen. Synnove nu se mişcă.

— Sunt convinsă că e moartă, şopti.

Lacrimi îngheţate i se scurgeau pe faţă.

— N-ai de unde şti! protestă Tuva. Nu a dispărut decât de o săptămână! Mi-aduc aminte în ce hal erai de debusolată când s-a dus în Franţa fără să te anunţe şi nu a mai dat niciun semn de viaţă multă vreme. Marianne e foarte...

— Moartă! urlă Synmave. Nu-ncepe şi tu! De data asta e altfel. Atunci nu a vrut să mă mai vadă. Acum nu e la fel. N-ai cum să...

Tuva o luă în braţe.

— Iartă-mă! Voiam doar să te liniştesc. Poate că nu ar trebui să mai vorbim despre subiectul ăsta.

— Ba sigur că trebuie să vorbim!

Synnove începu iarăşi să meargă. Rapid. Accelerând cu fiecare pas. Tuva se ţinu după ea, ţopăind.

— Despre ce altceva ai vrea să vorbim? ţipă încă o dată Synnove. Despre cum e vremea? Eu vreau să vorbesc despre javra aia de strămătuşă care n-a anunţat pe nimeni când a văzut că nu apare Marianne. Despre...

— De sunat, ai sunat-o?

De acum Tuva alerga, pentru a nu mări distanţa dintre ele.

— Da. Nu dorea să vorbească pentru nimic în lume cu mama Mariannei, ceea ce am priceput fără greutate. Dar

băbuţa aia trebuie să fie...

Se opri. În mijlocul străzii se vedea un elan.

—... O cretină, mârâise. Am rugat-o să...

— Şşşt!

Elanul nu era decât la vreo douăzeci, douăzeci şi cinci de metri depărtare. Când dădea afară aerul, rotocoale gri îi înfăşurau botul. O femelă, constată Synnave aruncând o privire prudentă către pădure, de-o parte şi de alta a străzii, în căutarea vreunui pui. Nu observă niciunul, ceea ce nu însemna că femela era singură.

— Deocamdată pândeşte, şopti. Nu te mişca.

Animalul le studie vreo treizeci de secunde, cu capul ridicat şi cu urechile îndreptate înainte. Tuva abia de mai îndrăznea să respire.

— E prima dată când văd un elan viu, mărturisi în şoaptă, aproape neauzit.

Ceea ce arată cât timp stai tu pe afară, îi răspunse Synnave în gând, apoi răcni şi începu să bată din palme. Animalul tresări, se răsuci brusc, apoi dispăru cu salturi mari, graţioase, printre copaci.

— Uauuu! fluieră Tuva.

— Mătuşa aia e varză, o ţinu Synneve pe a ei, continuând să urce strada. Am întrebat-o de ce nu m-a

anunţat şi mi-a răspuns că nu îmi ştia numele de familie.

— Nu s-ar putea zice că nu e un motiv rezonabil! strigă şi Tuva, care se săturase să tot fie alergată. Ce naiba, aşteaptă-mă! Nu mai merge aşa de repede!

Synnave se opri, întorcându-se.

— La început, spuse scoţându-şi una dintre mănuşile cu un deget şi ridicând arătătorul în aer, Marianne i-a scris că fac filme documentare. Pe urmă, că mă cheamă Synnove. A treia oară...

Trei degete împungeau acum aerul în direcţia bolţii cereşti.

— Totuşi, femeia aia o fi având şi ea acces la Internet! N-are decât să intre pe Google! Synnave plus documentar şi află cine sunt!

Tuva o aprobă din cap, deşi nici ea nu s-ar fi gândit la aşa ceva.

Continuară să înainteze în tăcere. În spatele lor, artificiile se înmulţeau. Când trecură de intersecţia spre Trollvann, Tuva începu să se întrebe dacă va mai rezista multă vreme. Gâfâia şi nu îşi dorea altceva decât să se întoarcă, în loc să continue tot aşa, şchiopătând.

În sfârşit, ajunseră. O lumină caldă ieşea prin toate ferestrele restaurantului de la Grefsenkollen. Parcarea era

plină de maşini care cu siguranţă urmau să rămână acolo până mâine după-amiază. Pe când se apropiau, un alai imens de persoane în haine de sărbătoare ieşi pe uşile principale. Se opriră cu toţii pe trepte pentru a ciocni paharele de şampanie extaziindu-se în faţa spectacolului oraşului din vale. Trei bărbaţi cu braţele pline de artificii dădură colţul clătinându-se, porniţi să le dea foc în parcare.

— Pe aici, gâfâi Tuva îndreptându-se spre împrejmuirea terasei de la baza scărilor. Aici e chiar mai mişto decât la mine.

În fiord începură să urle sirenele de pe vapoare. În spatele lui Synnove şi Tuva, clienţii îşi exprimau zgomotos admiraţia faţă de focurile de artificii, de petrecere, de noul an care li se deschidea înainte. Cerul întreg era luminat. Cât vedeau cu ochii, doar plesnete, scântei, şuierături, ţipete, urlete, explozii.

— La mulţi ani! exclamă Tuva cu şovăială, strângând-o în braţe.

Synnove nu răspunse. Sprijinită cu mâinile de balustradă, privea oraşul. 2009 nu se născuse decât de câteva secunde şi, dacă ceea ce presimţea pentru noul an avea să se adeverească, o aşteptau douăsprezece luni

înfiorătoare.

Însă nu ştia că Marianne Kleive se găsea la aproximativ 8.110 metri de acolo. Şi dacă ar fi ştiut cu siguranţă că nu s-ar fi simţit deloc liniştită.

Pentru prima oară în viaţă, Synnove Hessel plângea de Anul Nou.

* * *

Erik Lysgaard îi promisese lui Lukas să nu plângă.

— Tăticule! Tăticule!

Erik tresări. Mai întâi refuzase să se ducă acasă la fiul său. Nu acceptase decât atunci când Lukas îl ameninţase că îşi va aduce întreaga familie la Nubbebakken şi că va organiza un soi de serbare pentru ţânci. Îi promisese să nu plângă. Dar nu îi promisese să vorbească.

Până la urmă, copiii se culcaseră. Astrid, soţia lui Lukas, îi aştepta, în halat, la capătul coridorului. Îi surâse vag socrului şi ridică o mână fără vlagă pentru a-i ura noapte bună. Seara fusese îngrozitoare.

Lukas purta o pijama cu dungi albastre şi nişte papuci uzaţi în picioarele goale. Se lăsă pe vine lângă fotoliul în care îi stătea tatăl, fără a-l atinge.

— Dormeai?

— Aşa cred. Am moţăit cât aţi mai aranjat voi pe aici.

— Acum trebuie să te culci. Am pregătit camera pentru oaspeţi.

— Mai degrabă aş rămâne aici, Lukas.

— Nu se poate, tăticule. Trebuie să te întinzi un pic.

— Stau foarte bine aici.

Lukas se ridică.

— Te porţi de parcă numai pe tine te-ar durea, spuse fiul cu voce obosită. Nu te mai recunosc, tăticule... Ai ajuns un... superegoist. Nu vezi că sufăr şi eu, nu vezi că toţi cei mici îşi caută bunica, nu vezi că...

— Ba da. Văd. Dar nu am ce face altceva.

Lukas începu să măsoare în lung şi-n lat salonul rămas în întuneric. Suflă într-o lumânare rămasă pe marginea ferestrei. Luă de pe jos un urs de pluş şi-l puse pe o etajeră. Se apucă să-şi roadă unghiile. Afară liniştea era totală. Auzi cum Astrid trage apa la toaletă, după care închise uşa, care scârţâia un pic.

— De ce nu ai minţit? întrebă dintr-odată.

Tatăl său ridică privirea.

— Să mint?

— De ce nu ai inventat o poveste oarecare, prin care să explici de ce ieşise mama la ora aceea? Că, de pildă, voia să ia aer. Că vă certaserăţi sau mai ştiu eu ce. Nu

contează. De ce i-ai spus poliţistului că nu îl priveşte?

— Fiindcă aşa este. Dacă aş fi inventat ceva, ar fi fost o minciună. Şi eu nu mint. Pentru mine este foarte important să nu mint. Tu ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine.

— Dar să te închizi în tine aşa, ca o scoică, nu-ţi pune probleme?

Lukas îşi deschise braţele într-un gest larg.

— Tăticule, de ce...

Se oprise observând privirea sfredelitoare a tatălui măsurându-l cu un fel de surâs.

— Nu mi-ai mai spus „tăticule” de când aveai zece ani.

— Tot trebuie să te întreb...

— Nu vei obţine niciun răspuns. Sper că ai înţeles, da? Nu îţi voi spune de ce a ieşit mama afară şi...

— Nu e vorba despre asta, îl întrerupse Lukas. Despre altceva.

Tatăl său tăcu, însă nu îl scăpă din ochi.

— Am avut întotdeauna senzaţia, încercă Lukas, că o împart pe mama cu altcineva.

— O împărţeam pe mama cu Iisus.

— Nu la asta mă gândeam.

Timp de câteva secunde se simţi complet dezorientat. Se aşeză pe canapea, atât de adâncă încât îi venea greu

să se aplece înainte. Era prea încordat ca să se lase pe spate, în perne. Se ridică iarăşi.

— Nu cumva am, pe undeva, o soră ori un frate?

Figura tatălui căpătă o expresie terifiantă. Ochii i se întunecară. Gura i se crispă, înconjurată de riduri profunde. Sprâncenele i se uniră într-o singură încruntare. Mâinile, uitate până atunci pe genunchi, se strânseră atât de tare încât încheieturile se albiră.

— Nu mă aşteptam la aşa ceva de la tine, îi răspunse cu o voce pe care nu i-o mai auzise vreodată.

— Păi... Adică tu şi cu mama, sau mama... Vreau să zic, aţi fost împreună dintotdeauna, că mai e şi povestea aia cu pădurea şi cu Iisus şi...

— Gura!

Tatăl său se ridică din fotoliu. Dar nu mai înălţă şi mâna ca să-l lovească. Rămăsese împietrit, cu ochii scânteind. Buza de jos îi tremura.

— N-ai decât să-ţi pui ţie asemenea întrebări, răspunse pe un ton glacial. Să te întrebi pe tine dacă Eva Karin, mama ta şi soţia mea, nu cumva a mai avut un copil despre care nu a mai vrut să audă vorbindu-se.

— Ba pe tine te întreb, tată! Şi nu am zis că a încercat să nege...

Taică-său se îndepărta.

— Mă duc la culcare, anunţă, dar, în pragul uşii, se întoarse. Nu voi răspunde niciodată, absolut niciodată la acest gen de întrebări. Pe tine să te întrebi, Lukas, doar pe tine.

Lukas rămase iarăşi singur în sufragerie.

— Ba pe tine te întreb, murmurase. Pe tine, tăticule!

Dacă măcar i-ar fi răspuns cu „da”. Chiar nu puteai să-mi răspunzi „da”, ca să îmi faci viaţa uşoară?

Îi era imposibil să se ducă la culcare. Ştia că nu avea să adoarmă. Pusese o întrebare şi aştepta un răspuns. Spera să primească un răspuns. Toate lucrurile ar fi reintrat în ordinea firească dacă tatăl lui ar fi confirmat că mai are un copil pe undeva. Un copil mai mare decât el, decât Lukas. Ceea ce ar fi explicat totul.

Numai că tatăl lui negase. Fiindcă nu vrei să minţi?

Lukas se întinse pe canapea fără a-şi scoate papucii. Îşi trase cuvertura de lână până sub bărbie, cum îl învelea maică-sa când era mic. Rămăsese astfel, fără somn, până în zori. Început de an nou negru ca tuşul.

PARTEA A DOUA

Ianuarie 2009

Urmărit

— Nu ştiu dacă a fost o idee bună să vă povestesc acest lucru. Stricto sensu nu am găsit nicio urmă care să indice că a intrat cineva aici, iar directorul nu vrea să implice poliţia. Or, eu...

— Puteţi s-o mai luaţi o dată de la început? sugeră Inger Johanne tuşind uşor.

Încerca să descopere o poziţie care să îi permită să stea comod.

— Bun, aşadar...

Supraveghetoarea generală Live Smith îşi trecu degetele prin părul des, grizonant. Păruse în dubiu încă de când o oprise pe Inger Johanne pe coridor, pentru a o ruga să o însoţească până în biroul ei. Acum părea să regrete, să vrea să scape cumva.

— Ţinând cont că suntem o şcoală specială, totuşi... începu cu şovăială în glas, deţinem informaţii destul de complexe despre fiecare elev. După cum ştiţi, elevii şcolii noastre prezintă forme foarte diferite de handicap funcţional şi, pentru a face cât mai bună oferta

pedagogică pentru fiecare, noi...

— Ştiu şi ce este această şcoală şi ce propune, o întrerupse Inger Johanne. Doar fata mea este înscrisă aici.

Nu-şi recunoştea vocea. Dură şi lipsită de inflexiuni. Tuşi încă o dată, nevoită să strângă paharul în mâna tremurătoare.

— Vă simţiţi bine?

Privirile lui Live Smith se fixară pe firişorul de apă care se scurgea pe puloverul lui Inger Johanne. Aceasta lăsă paharul pe masă.

— Mi s-a cam uscat gâtul. Cred că mă paşte o răceală. Vă ascult.

Se străduí să zâmbească, subliniindu-şi nerăbdarea cu un gest circular al mâinii. Live Smith îşi aranjă haina, îşi trecu o şuviţă rebelă pe după ureche şi răspunse pe un ton dulce-acrişor:

— Dumneavoastră mi-aţi solicitat să iau totul de la început.

— Da. Îmi pare rău. Nu aţi putea, totuşi...

— Bine. Versiunea scurtă este că, atunci când am ajuns aici vinerea trecută, adică înaintea acestui weekend, pentru a pregăti reînceperea cursurilor, am avut senzaţia că a intrat cineva aici.

Îi arătă încăperea cu un gest larg al mâinii, un birou spaţios, cu un fişet lipit de unul dintre pereţii mai laţi, alături de o uşă care dădea într-o cameră mică, încuiată. În afara acestui element de mobilier, pereţii erau acoperiţi cu desene ale copiilor, puse în rame de la Ikea. Perdelele stacojii, cu puncte galbene, fluturau împinse de căldura care urca din caloriferele de sub ferestre.

— Pur şi simplu e o impresie stranie, dacă vreţi. Era un alt... un alt miros pe aici, poate. Ba nu. Mai degrabă o altă... atmosferă.

Aproape că i se făcu ruşine şi zâmbi înainte de a adăuga:

— Ştiţi cum e.

Inger Johanne ştia.

— Nu e vorba că aş crede în chestii supranaturale, continuă Live Smith cu un zâmbet dezarmant, dar cu siguranţă cunoaşte-ţi acea senzaţie de...

— Nu e nimic supranatural, o întrerupse Inger Johanne. Din contră. Este una dintre calităţile noastre cele mai perfecţionate. Subconştientul observă lucruri pe care nu reuşim să le aducem la suprafaţă cum trebuie. Poate că a fost deplasat vreun obiect. Cum aţi spus-o şi dumneavoastră, poate fi vorba despre un miros aproape

imperceptibil. Cu cât am trecut prin mai multe experienţe diferite, cu atât această acumulare ne face cunoscute lucruri pe care nu ştim cum să le definim la început. Unele persoane sunt mai dotate decât altele în a înţelege ceea ce simt.

Reuşi, până la urmă, să înghită puţină apă.

— Uneori, aceste persoane îşi spun clarvăzătoare.

Sarcasmul îi mai potoli bătăile inimii.

— Pe urmă, mai era şi dosarul acesta, continuă Live Smith.

Şi din nou zâmbetul fugar, de după fiecare frază, de parcă ar fi încercat să minimalizeze totul. Un mic prilej de nelinişte. Care nu trebuie luat prea în serios. De obicei, pe Inger Johanne o irita peste poate acest soi de atitudine feminină. Acum însă făcea oricum destule eforturi ca să îşi menţină vocea cât de cât stabilă.

— Dosarul Kristianei, aprobă ea.

— Da. Deci...

Live Smith se opri să îşi tragă sufletul, de parcă ar fi căutat cuvântul cel mai puţin periculos. Dispărut. Rătăcit. Furat.

—... Poate pus unde nu trebuie şi atât, rosti în cele din urmă.

Ochii însă exprimau cu totul altceva.

— Cum aţi descoperit?

— Mă dusesem să caut alt dosar în acelaşi raft, când mi-am dat seama că nu era încuiat. Dulapul, adică. Nu era nici stricat, nici altceva. Doar că nu era încuiat. Mi-a fost ciudă pe mine fiindcă, după câte îmi aminteam, eu rămăsesem ultima pentru a încuia totul înainte de vacanţa de Crăciun. Avem reguli foarte stricte în ce priveşte stocarea informaţiilor despre elevii noştri. În bună parte este vorba despre informaţii medicale delicate, aşa că...

De data aceasta, zâmbetul fu urmat de o uşoară ridicare din umeri.

Inger Johanne rămase tăcută.

— Cum nu am observat urme de spargere nici la uşă, nici la dulapuri şi nici la sertare, mi-am zis că oi fi uitat eu. Dar, pentru mai multă siguranţă, am controlat dacă toate lucrurile sunt la locul lor. Şi erau. Cu excepţia...

— Dosarului Kristianei.

— Asta e.

Inger Johanne simţi nevoia aproape de neînfrânat de a smulge zâmbetul de pe chipul supraveghetoarei generale.

— De ce nu aţi reclamat la poliţie? întrebă.

— Directorul consideră că nu poate fi vorba despre o

intrare prin efracţie. Doar nu este nimic distrus. Nu sunt urme pe uşi, în fine, nu vizibile. Nimic nu a fost furat. Chiar dacă nici nu e ceva de furat în încăperea asta, în afară de computer...

Izbucni în râs. Un râs ascuţit, crispat.

Dar cu puştoaica mea cum rămâne? se întrebă Inger Johanne. Viaţa Kristianei, toate examinările, diagnosticele şi lipsa de diagnostice, reţetele şi erorile, evoluţiile şi căderile, întreaga existenţă a fetiţei contabilizată într-un dosar an după an, cu toată încrederea, acum dispăruseră.

— Dosarele copiilor sunt mai de preţ decât computerul, nu? replică Inger Johanne.

Zâmbetul de pe faţa supraveghetoarei generale se şterse.

— Bineînţeles, recunoscu Live Smith. Din acest motiv am şi considerat necesar să vă anunţ. Poate, însă, că directorul a avut dreptate. Nu a fost o idee bună. O să vedeţi că dosarul va apărea pe undeva, în cursul zilei de azi. Mi-am spus doar că, având senzaţia aceea, fiindcă dumneavoastră lucraţi în poliţie...

— Nu e cazul. Lucrez la universitate.

— Da, dar soţul e poliţist, aşa că... Adică, vreau să zic, tatăl Kristianei...

Încă o dată, Inger Johanne nu avea curaj să o corecteze. Se ridică, aruncând o privire către mica încăpere în care se afla arhiva.

— Aţi făcut bine că m-aţi anunţat. Îmi permiteţi să arunc o privire la dulapul acela?

— Dulapul cu sertare?

— Dacă aşa îi spuneţi, da.

— De fapt, numai directorul şi cu mine... După cum v-am spus, avem reguli foarte stricte în materie de...

— Vreau doar să-l văd! Nu voi atinge niciun dosar!

Supraveghetoarea generală se ridică şi ea. Fără a mai scoate vreun cuvânt, se duse până la uşă, găsi cheia potrivită într-un mănunchi cu multe altele şi deschise. Pipăi tocul din stânga. Un tub subţire de neon trosni şi pâlpâi pe tavan, înainte de a-şi stabiliza lumina cu un zumzet ascuţit, regulat.

— Aici e, arătă supraveghetoarea întinzând un deget.

Unul dintre pereţi era mascat de dulapuri ce urcau de la podea până la tavan. Inger Johanne se uită mai atentă la acela indicat de supraveghetoarea generală. Broasca părea suficient de solidă. Se mai apropie puţin, uitându-se pe deasupra ochelarilor, cu ochii mijiţi.

— E o mică zgârietură aici, spuse după câteva secunde.

E recentă?

— O zgârietură? Să văd.

Examinară împreună broasca.

— Nu văd nimic, mărturisi Live Smith.

— Aici, precizase Inger Johanne arătând cu un stilou. Aici, uşor într-o parte. Vedeţi?

Live Smith se aplecă, mijindu-şi şi ea ochii. Buza superioară i se ridică, dându-i un aer zâmbitor afectat.

— Nu...

— Ba da.

— În orice caz, eu nu văd nimic.

Inger Johanne oftă şi se ridică în picioare.

— Puteţi să deschideţi? întrebă.

De data aceasta, Live Smith o făcu fără să mai comenteze. Încă un clinchet de chei şi, în câteva secunde, dulapul era deschis. Înăuntru se aflau şase sertare, fiecare încuiat cu o cheie.

— În sertarul acesta se găsea dosarul Kristianei, preciză arătându-l pe cel de sus.

Deşi făcuse tot ce putea mai bine, Inger Johanne nu descoperise niciun fel de urmă de efracţie. Examină mica încuietoare din toate unghiurile. Bun, mobila era veche şi pe emailul de deasupra existau câteva dâre. Dar broasca

era intactă.

— Mulţumesc, şopti.

Live Smith închise sertarul, apoi uşa, încuindu-le pe rând.

— Aşaa... oftă liniştită când totul fu ca înainte. Îmi pare rău că am dat alarma fără motiv.

— Nici vorbă, răspunse Inger Johanne cu un zâmbet forţat, încă o dată: mai bine să prevenim decât să ajungem să tratăm. Mulţumesc.

Ajunse la uşă. Nici nu observase că rămăsese cu paltonul pe ea. Îi era cald şi aproape transpirase.

— Sunaţi-mă imediat, dacă găsiţi dosarul.

— Imediat ce îl vom găsi, răspunse râzând supraveghetoarea generală. Fireşte că aşa am să fac. De altfel, trebuie să vă spun că este o adevărată bucurie să vezi progresele pe care le face Kristiane.

Femeia aceea între două vârste păru să se transforme dintr-odată. Zâmbetele prosteşti dispărură. Mâinile, care nu încetaseră să tot dea după urechi şuviţele rebele, i se aşezară cuminţi pe genunchi în clipa în care luă loc din nou pe scaun. Inger Johanne nu se mişcă.

— Este o fetiţă fascinantă, continuă Live Smith. Cum mai avem pe aici, de altfel! Particularitatea Kristianei este că

latura ei imprevizibilă este ea însăşi imprevizibilă. Am mai avut cazuri de autism în şcoală, însă...

— Kristiane nu este autistă, o întrerupse Inger Johanne.

Live Smith ridică din umeri.

Dar nu mai zâmbi.

— Autism, sindrom Asperger sau doar puţin... specială. Nici nu contează cum doriţi să o caracterizaţi. Ceea ce voiam să spun este că ne bucurăm cu adevărat să o avem printre noi. Are o capacitate de învăţare extraordinară, şi nu mă refer doar la învăţarea pe de rost. Poate pune cele mai ciudate întrebări pe care, dacă le examinezi din punctul ei de vedere, realizezi că sunt bazate pe cel mai logic bun simţ.

De data aceasta zâmbetul era autentic. Ba chiar râse, un râs vesel, cristalin, cum Inger Johanne nu mai auzise. Deşi ştia puţine despre comportamentul fetiţei în familie, era remarcabil cât de bine o cunoştea supraveghetoarea pe Kristiane.

— Dar ştiţi bine toate acestea. Voiam doar să vă spun că educatorii direcţi nu sunt singurii care o iubesc pe Kristiane. Ne simţim cu toţii legaţi de ea, iar ea ne învaţă în fiecare zi ceva nou.

Inger Johanne îşi potrivi fularul. Când îşi trecu limba

peste buza de sus, simţi un gust sărat.

— Mulţumesc, murmură.

— Eu vă mulţumesc. Am cea mai frumoasă meserie din lume şi copii ca fetiţa dumneavoastră mă fac să simt recunoştinţă pentru fiecare zi petrecută în şcoală. O mulţime de copii de aici se lovesc peste tot de limite. Pot face trei paşi înainte, apoi dau doi înapoi... Nu şi Kristiane.

— Trebuie să plec, interveni Inger Johanne.

— Sigur că da. Să vă conduc?

Inger Johanne refuză din cap şi deschise uşa, apoi o lăsă să se închidă în urma ei, simţind în nări miros de săpun negru, marocan. Parcurse coridorul cu paşi mici. Ghetele pocneau pe linoleumul lustruit de curând. Când ajunse la uşile mari, din sticlă, se grăbi să le deschidă.

Gerul o asaltă, permiţându-i să respire mai uşor. Încetini pasul, înfundându-şi mâinile în buzunarele paltonului. Ca de fiecare dată, Kristiane insistase să parcheze la câteva sute de metri distanţă de şcoală, pentru a face apoi pe jos acelaşi drum ca de obicei.

În sfârşit, timpul se schimbase.

Lunga perioadă de ger întărise solul, pregătindu-l să primească zăpada uscată şi uşoară care cădea acum din abundenţă peste tot estul ţării. În cursul ultimelor zile de

vacanţă, pârtiile de schi care treceau prin plămânii verzi pe care capitala încă mai pretindea că şi-i păstrează colcăiseră de ţânci şi de copii mai măricei. Pârtiile de săniuţă îşi vedeau echipele albite de nea sosind zi de zi. Terenurile îngheţate de fotbal erau brăzdate de mici şi mari, toţi echipaţi cu lopeţi. Nu doar oraşul se luminase aşa, în haina cea albă, dar şi locuitorilor săi păruse să le scape un suspin colectiv de uşurare văzând că natura se declarase vindecată. Cel puţin pentru acest anotimp.

Inger Johanne îşi mai strânse puţin fularul, pentru a ţine zăpada la distanţă, şi încercă să chibzuiască într-un mod raţional.

Sigur că dosarul se rătăcise pe undeva, prin instituţie, nimic mai mult.

Numai că nu putea să creadă aşa ceva.

— Ce căcat! mormăi. Ce căcat de căcat!

Nu înţelegea cum ajunsese într-un asemenea hal de nervi. Sigur, mai în fiecare zi îşi făcea griji pentru Kristiane, dar de data aceasta depăşise orice limită. Rătăcit, spusese Live Smith. Grăbi pasul.

O spaimă nouă, înfricoşătoare puse stăpânire pe ea. Apărută odată cu individul de la gardul grădinii. Necunoscutul care o strigase pe Kristiane pe nume. Nu-şi

dădea seama în mijlocul acestei agitaţii care de atunci o măcina decât de faptul că îi făcea faţă de una singură. Isak se purta cu Kristiane cum ar fi făcut-o cu orice adolescentă voinică şi normală, alungând orice nelinişte cu hohote de râs. Yngvar o liniştise mereu pe Inger Johanne amintindu-i de momente în care lucrurile merseseră mult mai rău. Sau cel puţin făcuse asta mai demult. Acum îşi mai pierduse răbdarea. Aerul lui sastisit ori de câte ori îi sugera că era ceva care nu se lega cu fata ei o făcea tot mai adesea să păstreze tăcerea. Prea citise şi ea multe, încerca să se liniştească singură. Cantitatea de cunoştinţe acumulate de la naşterea Kristianei devenise o povară. În timp ce Ragnhild ştia deja că necunoscuţii puteau fi periculoşi, Kristiane nu făcea niciun fel de diferenţă între oameni. Oricine o putea lua şi pleca.

Delincvenţi sexuali.

Traficanţi de organe.

Nu ar fi trebuit să se mai gândească la aşa ceva. Kristiane era întotdeauna sub supraveghere.

Se apropia de maşină. Nu trecuse mai mult de un ceas de când parcase şi, cu toate astea, maşina era acoperită de zăpadă. Colac peste pupăză, un plug de deszăpezire ridicase un troian de un metru între bătrânul Golf şi banda

subţire de şosea curăţată pe un singur fir.

Inger Johanne se opri. Nu avea lopată în maşină, iar mănuşile cu un deget le uitase în biroul supraveghetoarei generale.

Pentru întâia oară îndrăzni să ducă până la capăt raţionamentul: cineva îi urmărea.

Şi nu pe toţi în general.

Pe Kristiane.

Familia Vik Stubo nu avusese niciodată perdele la ferestrele sufrageriei. Faptul că se vedea din stradă nu îi deranjase, iar încăperea părea mai luminoasă aşa. În ultimele zile Inger Johanne începuse totuşi să se gândească la nişte perdele, fie şi subţiri. Care să îi ascundă de privirile trecătorilor, pe care nu îi cunoştea, dar care, totuşi, erau acolo. Zona raţională din creierul ei ştia că un om de dincolo de gardul grădinii, un tip simpatic dintr-un magazin de jucării şi un dosar şcolar rătăcit nu constituiau probe reale. Instinctul, însă, îi spunea cu totul altceva.

Cu gesturi furioase, cu mâinile goale începu să dea zăpada jos de pe maşină. Deşi degetele îi deveneau tot mai grele, nu se lăsă până când nu termină treaba. Apoi se apucă, cu lovituri de picior, să dea la o parte peretele de

omăt compact lăsat de agregatul de curăţat zăpada. Când decise că poate scoate maşina, degetele de la picioare îi erau parcă trecute prin foc, iar gleznele o dureau groaznic.

Se lăsă pe scaun, introduse cheia în contact şi o învârti.

Cu motorul huruind, ţâşni în şosea trecând şi peste zăpada pe care nu reuşise să o dea la o parte. Schimbă vitezele şi plecă accelerând. La prima intersecţie îşi dăduse seama ce face şi frână brusc, exact la timp pentru a evita coliziunea cu un camion care venea din dreapta. Împietri, aplecată înainte, cu mâinile strânse pe volan. Adrenalina îi permitea să gândească cu o limpezime extraordinară. Într-o fracţiune de secundă realiză că a supraveghea o puştoaică cu nevoi speciale, de paisprezece ani, era ceva absurd.

Dar, de cum porni iarăşi maşina, angoasa reveni cu aceeaşi intensitate.

* * *

— Nu vă faceţi atâtea griji doar fiindcă nu se pot face prea multe, ciripi secretara lui Kristen Faber întinzându-i un dosar. Un client care nu apare înseamnă timp câştigat pentru o mulţime de alte lucruri.

Avocatul îi smulse dosarul din mână şi îl deschise îndreptându-se către uşa biroului. În urma lui rămase,

împrejurul locului de muncă al secretarei, un miros de corp nespălat, de loţiune după ras şi de alcool ieftin. Aceasta deschise un sertar şi scoase la iveală un spray. Mirosul de noapte pierdută se amestecă imediat cu acela, mai puternic, de lăcrămioare. Femeia trase aer pe nări, se strâmbă şi puse sprayul la loc.

— Nici măcar n-a sunat? strigă Faber, înainte ca o criză de tuse să facă orice răspuns de neauzit.

Secretara se ridică, luă o ceaşcă de cafea fierbinte de pe un dulap mic, în care se ţinea arhiva, şi intră în biroul avocatului.

— Nu, preciză după ce bărbatul termină de scuipat o grămadă de mucozităţi în coşul de hârtii plin până la refuz. Trebuie să-l fi împiedicat ceva. Uitaţi. Beţi asta.

Kristen Faber puse mâna pe ceaşcă, aproape să o răstoarne.

— Ce porcărie şi fobia asta de avion, mormăi. A trebuit să trag la măsea încă de la plecarea din curvele alea de insule Barbados.

Secretarei, o sexagenară slabă şi amabilă, nu-i era greu să îşi închipuie că nu curvele îi lipsiseră avocatului în Barbados. Şi mai ştia şi că nu doar în avion băuse el.

Lucra de aproape nouă ani pentru avocat. Nu erau decât

ei doi şi, din când în când, câte un stagiar. Pe hârtie, împărţeau localul cu încă trei avocaţi, dar încăperile erau în aşa fel separate încât puteau trece zile întregi fără a vedea pe nimeni altcineva. Faber dispunea de intrarea lui separată, de sala lui de aşteptare şi de toaletă personală. Biroul era încăpător, iar secretara era rareori nevoită să facă aprovizionarea cu cafea sau apă plată pentru sala de şedinţe comună.

De două ori pe an, de Crăciun şi în iulie, Kristen Faber lăsa baltă totul şi, împreună cu un grup de foşti colegi de facultate, toţi de sex masculin, toţi divorţaţi şi bogaţi, pleca în câte o staţiune de lux unde se purta de parcă ar mai fi avut douăzeci şi cinci de ani. Mai puţin pe plan financiar. Şi, de fiecare dată, se întorcea terminat. Avea nevoie de o săptămână ca să îşi revină şi apoi nu se mai atingea de nicio picătură de alcool până când nu se profila o nouă călătorie cu gaşca. Secretara îl bănuia că suferă de o formă specială de alcoolism. Care, oricum, pentru ea era absolut suportabilă.

— Avionul a sosit la timp? întrebă, ca să zică totuşi ceva.

— Nu. Am aterizat la Gardermoen acum două ceasuri şi, dacă nu era întâlnirea asta, aş fi avut şi eu timp să trec pe acasă, să fac un duş şi să mă schimb. Dă-o-n mă-sa!...

Plescăi din buze după ce sorbi o înghiţitură din cafeaua acrită.

— Mai stai un pic, te rog. Cred că ar trebui anulată întâlnirea de la ora două. Ar trebui să...

Ridică braţele şi se amuşină pe la subţiori. Urme de sare, de la transpiraţie, îi desenaseră un cerc mai deschis pe materialul de culoare închisă al costumului. Îşi retrase repede nasul înapoi.

— Îîh! Trebuie să mă duc acasă!

— Cum doriţi, zâmbi secretara. Mai aveţi şi la ora trei un client. Vă puteţi întoarce la timp?

— Da.

Aruncă o privire la ceas şi ezită.

— Păi... împinge întâlnirea de la două la două şi jumătate şi cel programat la trei să mai aştepte şi el un pic.

Secretara se duse să mai aducă nişte cafea şi micul bol cu ciocolată. Avocatul deja se scufundase în hârtii, fără să îi remarce întoarcerea.

— Ce ticălos, mârâi aruncându-şi privirile pe un dosar subţire. M-a bătut la cap până când a obţinut o întâlnire chiar în ziua în care m-am întors!

Secretara nu comentă, ci se întoarse la ale ei.

Durerea de cap nu întârziase. Faber îşi lipi degetul mare de un ochi şi arătătorul de celălalt. Însă apăsarea nu părea o rezolvare. Nici cafeaua, iar combinaţia dintre alcool şi cafeina îi dădea palpitaţii.

Cutia cu dosare în lucru dădea pe afară. Când aşezase ultimul dosar deasupra teancului deja existent, acesta alunecă şi căzu. Se ridică fără niciun chef şi culese hârtiile de pe jos. Stătu o clipă pe gânduri, apoi deschise un dulap şi puse acolo dosarele, Trânti sertarele închizându-le şi ieşi din birou.

— Trebuie sunat acest...

Secretara consultă lista cu programări privind pe deasupra ochelarilor semisferici.

— Niclas Winter, preciză ea. Pentru a-l reprograma, vreau să zic. După cum aţi şi spus, a fost mai degrabă insistent şi...

— Nu. Aşteaptă să dea el telefon. Doar am ce face săptămâna asta. Aşa, reiese că el e de vină că nu a sunat mai înainte.

Înhăţă valiza uriaşă pe care o lăsase pe unde apucase, la sosire, şi dispăru fără a mai închide uşa după el. Nu puse nicio întrebare despre cum petrecuse secretara sărbătorile de iarnă în Thailanda, cu copiii şi nepoţii.

Aceasta îi ascultă paşii răsunând pe scări. Valiza se lovea de fiecare treaptă, de parcă avocatul ar fi avut trei picioare de lungimi diferite.

Apoi tăcerea reveni, în sfârşit.

* * *

Căderile masive de zăpadă înăbuşiseră toate sunetele. Pacea zilei sfinte părea să stăruie prin împrejurimi. Rolf Slettan decisese să se întoarcă de la lucru pe jos, deşi urma să facă o oră şi jumătate de la clinica veterinară de la Skoyen până acasă, la Holmenkollasen. Trotuarul era acoperit cu aproape un metru de nea, aşa că fusese nevoit să facă ultimii kilometri pe urma îngustă trasată de plugul de curăţat zăpada pe mijlocul drumului. Rarele maşini care treceau din când în când patinând îl obligau să escaladeze troienele, încă de un alb imaculat. Respiraţia i se îngreunase şi era leoarcă de sudoare. Cu toate acestea, ultimele curbe le parcursese în fugă.

Din depărtare, casa părea scoasă din decorul unui film despre ocupaţia germană. Zăpada de pe stâlpii porţii se lăsase uşor în părţi, ascunzând în parte literele mari ale inscripţiei: „Sunt mulţumit că plec, sunt încântat că mă întorc”. Dune uriaşe de nea înconjurau curtea care, în cel mult câteva ore, urma să aibă nevoie iarăşi să fie curăţată.

Se opri în intrându-l din faţa porţii.

Marcus nu putea să se fi întors. Stratul de zăpadă de vreo zece centimetri arăta că nimeni nu sosise şi nici nu plecase de ceva vreme. Micul Marcus era la un coleg de clasă şi nu avea să revină înainte de opt. Casa era tăcută, întunecată, însă numeroasele lămpi exterioare din fier forjat îşi aruncau lumina plăcută, făcând să scânteieze fulgii care cădeau. Dragonii care scoteau limbile de la fiecare colţ al clădirii păreau gata să îşi ia zborul dintr-o clipă în alta, dând din noile lor aripi albe.

Tocmai îşi scutura zăpada de pe picioare, când atenţia îi fu atrasă de nişte urme de cauciucuri. O maşină virase lăsând o curbă adâncă în zăpadă, exact în faţa porţii. Nu putea să fi trecut prea mult timp de atunci. Lăsându-se pe vine, pipăi desenul lăsat de pneuri cu buricele degetelor. Probabil că o maşină trăsese mult dreapta pentru a permite celei din sens invers să treacă. Ridicându-se, urmări din ochi semnele de pneuri care reveneau în şosea.

Ciudat.

Făcu câţiva paşi, având grijă să nu le şteargă. Fiindcă se pierdeau dintr-odată. Încă vreo cincizeci de centimetri şi aproape că nu se mai observau. Doar o mică adâncitură mai arăta pe unde se întorsese maşina în drum.

Rolf Slettan merse după urme şi în cealaltă direcţie. Erau la fel de clare ca şi în mijlocul şoselei. Pradă unei nelinişti vagi, reveni la punctul de plecare, urmărindu-le cu grijă până unde se pierdeau sub urmele altor autovehicule. Între stradă şi proprietatea lor nu erau nămeţi. Rolf şi Marcus încredinţaseră deszăpezirea unei societăţi care trimitea de două ori pe zi un tractor. Acesta trebuie să fi trecut chiar în urma agregatului de la drumuri.

Nu ştia prea bine ce căuta. Dintr-odată, pricepu că maşina se oprise în faţa curţii lor. Deşi ninsese mult, tot rămăsese acolo o bună bucată de vreme. Diferenţa de adâncime a urmelor era evidentă. Mărimea urmei pneurilor îi arăta că era vorba despre o maşină neobişnuită. În orice caz, nu un camion ori o altă maşină de mare tonaj. Sosise de jos, se oprise în micul spaţiu din faţa porţii şi rămăsese acolo. În acest timp zăpada se strânsese după roţile din spate, însă urmele de sub maşină nu fuseseră acoperite.

Dintr-odată se auzi un motor demarând. Ridică ochii şi se întoarse înspre vârful colinei, la timp pentru a vedea o maşină dezlipindu-se de marginea trotuarului, chiar în staţia de autobuz, aproape de curba dinspre est. Fulgii de nea şi semiîntunericul îl împiedicară să poată citi numărul

de înmatriculare. O luă la fugă instinctiv. Nu făcuse însă nici cincizeci de metri când maşina dispăru şi liniştea se instală iarăşi. Nu se mai auzea decât respiraţia lui când se aplecă pentru a examina urmele lăsate de cauciucuri. Fulgii uşori dansau prin aer înainte să se aşeze pe modelul de pneu pe care i se păruse că-l recunoaşte. Extrase telefonul mobil din buzunar şi făcu o poză. Din cauza întunericului tot mai des, bliţul se declanşă şi el.

— Ce ticăloşi! murmură întorcându-se tot în fugă, cu telefonul în mână.

Străduţa liniştită, care şerpuia către liziera pădurii, nu era o arteră circulată. Imobile costisitoare se înălţau în zona aceasta, fără nicio ruşine, pe proprietăţi mari. De la o vreme, un val de furturi se abătuse asupra locurilor. Trei vecini fuseseră jefuiţi cât fuseseră plecaţi în vacanţa de Crăciun, în ciuda alarmelor şi firmelor de pază. Poliţia considera că era opera unor profesionişti. Cu câteva săptămâni mai înainte, familia care locuia în josul străzii fusese şi ea victima unei tâlhării. Trei bărbaţi pătrunseseră noaptea în casă şi luaseră ostatic proprietarul. Fiul acestuia, de nouăsprezece ani, fusese obligat să îi însoţească până la Majorstua, de unde scosese bani de pe patru carduri de debit şi trei de credit obţinute cu forţa de

agresori, după ce trăseseră un glonţ într-un tablou de valoare.

Urmele de lângă poartă rămăseseră la fel de clare. Încercând să ţină mobilul la aceeaşi distanţă de sol, Rolf Slettan le fotografie şi pe acestea. Se gândea să conecteze aparatul la computer, să mărească imaginile şi să le compare. În clipa în care puse telefonul la loc, în buzunar, observă şi un muc de ţigară. Chiar dacă fusese acoperit de zăpadă, ieşise la iveală într-un şanţ lăsat de tălpile bocancilor lui Rolf. Se aplecă şi râcâi în acelaşi loc, descoperind încă un muc, apoi altul. Îl analiză pe cel dintâi în lumina slabă a unui felinar, dar nu descoperi nimic. Nici măcar marca nu se putea citi.

Trei ţigări. Rolf Slettan se lăsase de fumat de mulţi ani, dar îşi amintea că pauza de ţigară se încheia cam în şapte minute. Trei ori şapte douăzeci şi unu. Dacă şoferul fumase ca să-i mai treacă de urât, însemna că rămăsese în locul acesta cam o jumătate de oră.

Poliţia presupunea că este vorba despre nişte indivizi din Europa de Est. În ziare scria că oamenii trebuiau să deschidă bine ochii prin zonele pe unde astfel de bande ar fi putut trece în revistă obiectivele, înainte să acţioneze. Drept pentru care mucurile de ţigară puteau avea valoarea

unor probe.

Aşa că le puse cu grijă într-un săculeţ de plastic negru din care avea mereu la el pentru a aduna excrementele de câine. Băgă punga în buzunar şi se întoarse către casă.

Intenţiona să sune imediat la poliţie.

* * *

Telefonul era scos din furcă, nu ştia de ce. Poate să-l fi mişcat vreuna dintre fete. În orice caz, de la Yngvar nu era niciun mesaj. Auzind paşi pe scări, încremeni, apoi auzi binecunoscuta voce:

— Eu sunt. M-am întors.

— Văd şi eu, zâmbi mângâindu-l pe obraz, în vreme ce el o săruta. Nu trebuia să fii la Bergen?

— Ba da. Acolo am şi fost. Dar cum sunt destule lucruri la care pot lucra şi de aici, am sărit în avionul de după-amiază. Cred că rămân o săptămână.

— Super! Ţi-e foame?

— Am mâncat. Ai primit mesajul de la mine?

— Nu. A avut ceva telefonul.

Yngvar îşi desfăcu în sfârşit cravata, după ce luptă atât de mult cu nodul, că Inger Johanne îi propusese să îl ajute.

— Acela care a inventat accesoriul ăsta bun de nimic ar trebui împuşcat, bombăni. Asta ce mai e?

Se încruntă uitându-se la maldărul de hârtii, cărţi, reviste şi reclame care inundau canapeaua, acoperind aproape toată măsuţa de alături. Inger Johanne se aşează chiar în mijlocul lor, în lotus, cu ochelarii pe nas şi o cană de o jumătate de litru de ceai aburind într-o mână.

— Mă apropii de ură, îi explică surâzătoare. Învăţ despre ea.

— Doamne! oftă bărbatul. De parcă nu mi-aş lua doza la muncă. Şi ce bei?

— Ceai. Două treimi Lady Grey şi o treime PuEhr chinezesc. Dacă vrei, vezi că a mai rămas în termosul din bucătărie.

Yngvar se descălţă şi se duse să îşi ia şi el o cană.

Inger Johanne închise ochii. Angoasa surdă, inexplicabilă tot nu o părăsise, însă după-amiaza însufleţită de prezenţa fetelor îi făcuse bine. Ragnhild, care urma să împlinească pe 21 ianuarie cinci ani, nu mai vorbea decât despre acest subiect şi organizase o gustare de aniversare pentru toate animalele de pluş şi păpuşile sale. Inger Johanne şi Kristiane se văzuseră împodobite cu câte o pălărie, în timpul cinei, făcute din chiloţii celei mici şi din autocolante Hannah Montana. Kristiane le ţinuse un lung discurs despre drumul planetelor în jurul soarelui, conchizând că,

atunci când va fi mare, se va face spaţionaută. Cum percepţia Kristianei în privinţa timpului putea fi o chestiune greu de pătruns şi cum aceasta nu părea să fie interesată decât extrem de rar de evenimente care urmau să aibă loc într-un viitor mai depărtat de câteva zile, Inger Johanne se bucurase să-i poată oferi toate cărţile pe care le citise când era mică, pe când se alina cu acelaşi gen de visuri.

Numai că, odată fetele adormite, neliniştea reapăruse.

Pentru a-i face faţă, se decise să lucreze.

— Vorbeşte-mi, îl rugă pe Yngvar, care se lăsase să cadă într-un fotoliu.

Acesta ridică ceaiul în dreptul ochilor, lăsând aburul să i se aşeze ca o mască umedă pe figură.

— Despre ce?

— Despre ură.

— Cu siguranţă ştii mai multe decât mine.

— Ia mai las-o. Chiar mă interesează părerea ta. Eei?

Inger Johanne sorbi din ceai. Amestecul era proaspăt, uşor, aroma amăruie.

— Mi-am zis... începu lăsând apoi o pauză, că îmi doresc să mă apropii din afară de conceptul de ură. Sigur, şi din interior, dar, pentru a spune ceva pertinent despre

delictele bazate pe discriminare, cred că trebuie să te scufunzi destul de adânc în conceptul însuşi. Cu toţi banii ăştia care năvălesc peste noi pe nepusă masă...

Ridicase privirea spre tavan, de parcă ar fi luat expresia literal.

—... Aş putea s-o implic pe fata aceea despre care ţi-am mai vorbit.

— Care fată?

— Charlotte Holm. Specializată în expresia şi evoluţia ideilor omeneşti. Ţi-am spus că a scris...

Aruncă o privire în jur, până descoperi broşura şi i-o flutură pe sub nas.

— *Dragoste şi ură – o analiză din perspectiva istoriei ideilor,* citi Yngvar.

— E pasionantă, declară Inger Johanne, după care lăsă deoparte lucrarea. Am discutat cu autoarea, care mi-a spus că putem să ne apucăm de treabă din februarie.

— Câţi o să fiţi? o întrebă el încruntându-se, de parcă numai gândul că se alcătuieşte un grup de cercetare, care va utiliza banul public pentru a sonda ura, îi trezea o profundă perplexitate.

— Patru. Probabil. O să fie distractiv. Mai mereu am lucrat de una singură. Iar acum...

Ridică o foaie de hârtie, iar cu cealaltă mână făcu un gest care indica tot ceea ce se găsea pe canapea.

— Este vorba despre ura legală. Ura verbală, protejată de libertatea de expresie. Dat fiind că în mare parte declaraţiile segregaţioniste împotriva minorităţilor corespund mobilelor crimelor evident bazate pe discriminare, mi se pare interesant să văd cum se leagă toate acestea. Şi unde sunt limitele.

— Limitele a ce?

— A ceea ce este acoperit de noţiunea libertăţii de expresie.

— Şi nu este vorba despre asta în toate cazurile?

— Ba da. Din păcate.

— Din păcate? Ba să-i mulţumim lui Dumnezeu că putem spune tot ceea ce vrem în ţara asta!

— Fireşte. Dar stai să vezi...

Îşi trăsese picioarele sub ea. Yngvar o privi. Întorcându-se acasă, nu-şi dorise altceva decât să se arunce-n pat, chiar dacă nu era nici ora zece. De fiecare dată se simţea rupt de oboseală după o zi de muncă de felul acela, pe cât de lungă pe atât de lipsită de finalitate, dar de somn nu avea chef. Pe măsură ce trecuseră anii, Inger Johanne şi cu el alunecaseră într-un soi de existenţă schematică,

conform căreia importante erau munca lui, neliniştile ei şi copiii. Când o mai vedea ca acum, aşezată în mijlocul unui ocean de documente, fără a spune nici cel mai mic cuvânt despre fetiţe, îşi amintea pentru câteva clipe ce anume îl făcuse să se îndrăgostească nebuneşte de ea.

— Libertatea de expresie este vastă, începu, căutând un articol în talmeş-balmeşul din jurul ei. Cum şi trebuie să fie. Dar, cum toată lumea ştie, are şi limite. Cea mai interesantă se găseşte în articolul 135 litera „a” din codul penal. N-aş vrea să te plictisesc prea tare...

— Nu mă plictiseşti deloc. Niciodată.

— Ba da.

— În orice caz, nu acum.

O umbră de zâmbet, apoi, mai departe:

— În câteva, foarte puţine ocazii, nişte oameni au fost condamnaţi în baza acestui articol. Puţini şi aceştia. Problema dezacordului, sau, mai degrabă, ar trebui să zic, a confruntării, este legată exact de libertatea de expresie. Dacă ar fi să te iei după ce am aici, pe canapea, în jurul meu...

Făcu un gest descumpănit, cu ambele mâini, până când descoperi cartea pe care o căuta.

—... Libertatea de expresie predomină. Punct.

— Se înţelege de la sine, răspunse Yngvar. Din fericire. Doar trăim într-o societate modernă.

— Modernă, modernă, dacă vrei. Am trecut în revistă tot ce au spus mizeriile alea de homofobi încă de când...

— Nu sunt cine ştie ce ştiinţifice punctele tale de vedere.

Inger Johanne nu se lăsă întreruptă. Oftă din greu şi îşi împreună palmele la ceafă.

— În momentul de faţă nici nu vreau să pozez în om de ştiinţă. Sunt obosită. Sătulă. Pentru a defini faptele drept delict bazat pe discriminare, nu ajunge ca autorul lor să deteste victima ca simplu individ. Ura trebuie dirijată către victimă ca reprezentant al unui grup. Şi, dacă e ceva ce-mi vine greu să pricep, este tocmai ura îndreptată împotriva unor grupuri într-o societate ca aceasta, norvegiană. În Gaza, bun, de acord. La Kabul, tot aşa. Dar aici? în Norvegia noastră sigură şi social-democrată?

Îşi umplu gura cu ceai şi aşteptă o clipă înainte de a-l înghiţi.

— Pentru început, am petrecut două luni studiind declaraţiile publice privindu-i pe musulmani, negri şi alte minorităţi etnice ori culturale. Este vorba despre concepţia de grup în tot ce are ea mai detestabil. Peste tot nu dai

decât de „ei”, „noi”, „ăia”, spuse închipuid ghilimelele în aer cu degetele. Până la urmă mi s-a făcut silă. Greaţă, Yngvar! Nu-mi dau seama cum mai pot dormi liniştiţi, noaptea, o mamă sau un tată, norvegieni musulmani, normali. Cum se simt când îşi duc copiii la culcare, îi bagă în pat şi le citesc poveşti, ştiind toate mizeriile pe care unii le spun şi le scriu, le gândesc şi le simt în privinţa lor...

Închise ochii şi îşi scoase ochelarii.

— De parcă toate astea ar fi ajuns legale. Cum şi trebuie să pară pentru cei mai mulţi. Libertatea de expresie politică în Norvegia e ca şi absolută. În schimb, cultura acestei expresii...

Suflă în ochelari aburindu-i, apoi îi şterse cu o pulpană a cămăşii.

— Îmi pare rău, reluă cu un zâmbet crispat. Numai că, pe bune, mi-aş face o groază de griji dacă aş aparţine uneia dintre aceste minorităţi prost văzute, mai ales dacă aş avea copii.

Yngvar pufni.

— În chestia asta, chiar că ai putea să îi înveţi multe... Adică, în felul în care îţi poţi face griji pentru copiii tăi, vreau să zic. Dar...

Se ridică şi lăsă cana de ceai de cealaltă parte a mesei.

Din câteva mişcări dădu la o parte grămada de hârtii şi se aşeză lângă Inger Johanne. O cuprinse cu braţul pe după umeri şi îi sărută părul care mirosea a clătite.

— Dar care este legătura cu crimele bazate pe discriminare? o întrebă în şoaptă. Astfel de declaraţii nu sunt o infracţiune, din contră, sunt protejate de principiul libertăţii de expresie.

— E că...

Inger Johanne îşi căută cuvintele.

— Întrucât substanţa acestor spuse... începu încă o dată, apoi se opri din nou. Întrucât conţinutul celor spuse şi scrise corespunde exact cu... cu ceea ce afirmă ceilalţi, cei care calcă în picioare... care ucid... şi cred că...

Înălţă cana, fără a bea din ea.

— Dacă trebuie să fim în măsură să afirmăm lucruri rezonabile despre acest gen de delicte, atunci trebuie să ştim ce le caracterizează. Cred că metodelor explicative tradiţionale care se referă la condiţiile de viaţă din copilărie, la pierderi greu de suportat, la poveşti conflictuale, la împărţirea resurselor, la conflicte religioase şi aşa mai departe ar trebui să le adăugăm şi cunoaşterea factorului... care le declanşează. Îmi doresc să ştiu dacă există o legătură între ceea ce este calificat drept

declaraţie discriminatorie, însă legală, pe de o parte, şi criminalitatea, logic ilegală, bazată pe discriminare, pe de altă parte.

— Adică dacă prima o facilitează pe a doua, vrei să zici?

— Între altele.

— Păi nu e evident? Fără însă ca prin asta să interzicem oamenilor libera exprimare!

— Bun, încă nu o putem considera o certitudine. Legătura, vreau să zic. Trebuie cercetat.

— Tati! Tatii!

Yngvar se ridică dintr-un salt. Inger Johanne închise ochii, rugându-se să nu se trezească şi Kristiane. Auzi doar vocea şoptită şi liniştită a lui Yngvar amestecându-se cu gânguritul adormit al lui Ragnhild. Tăcerea reveni. Vecinii de dedesubt trebuie să se fi culcat. Ceva mai devreme o iritaseră cu sonorul unui film de acţiune îndrăcit. Parcă ar fi fost şi ea în mijlocul împuşcăturilor.

— Gata, s-a rezolvat, spuse Yngvar lăsându-se să cadă la loc lângă ea. Probabil că a visat ceva. De fapt nici nu s-a trezit cu adevărat. Unde rămăseserăm?

— Mai multe nu ştiu, îi răspunse cu voce stinsă. Cinstit, mai multe chiar nu ştiu...

— Credeam că proiectul avea mare importanţă pentru

tine. Că are, vreau să zic.

Inger Johanne îşi lipi o palmă pe burta lui Yngvar şi se ghemui şi mai mult în braţele lui.

— Aşa şi e, murmură. Numai că am luat o supradoză de ură. Nici măcar nu te-am întrebat ce ai făcut azi.

— Las-o-ncolo, te rog...

Puţin câte puţin, îl simţea destinzându-se sub greutatea ei. Respiraţia i se accelera, iar ea şi-o sincroniza cu a lui. Cureaua era de acum prea strânsă, îşi dădea seama după colacul de carne care trecea pe deasupra.

— Yngvar, ce-ai zice dacă am pune perdele la ferestre?

— Mmm...

— Perdele, repetă. În salon. Mi se pare că iarna geamurile astea par mult prea mari şi întunecate.

— Dacă am voie să scap de alegere, de cumpărare şi de montare, sunt de acord.

— OK.

Trebuiau să se ridice. Şi ea să îşi pună în ordine hârtiile. Dacă puştoaicele se trezeau mâine dimineaţă primele, cum o făceau de fiecare dată, s-ar fi lăsat cu o dezordine şi mai mare decât era acum.

— Ce bine miroşi, îi şopti Inger Johanne.

— Totul e bun în mine, îi răspunse cu voce adormită, dar

atât de liniştitoare cum nu i-o mai auzise de mult. Şi, în plus, mai sunt şi cel mai bun poliţist din lume...

* * *

— Poliţia! Hei, tu! Stop! Stop, am zis!

Puştiul tocmai căzuse dintr-un Volvo VC90 verde închis. Plăcile de înmatriculare erau atât de pline de noroi încât numărul nu se mai putea citi, deşi vehiculul era, de altfel, destul de curat. Şmecheria cea mai banală, cugetă inspectorul Knut Bork ieşind din maşina lui amărâtă şi luând-o la fugă în urmărirea tânărului.

— Opreşte-l pe golanul ăla! îi strigă colegului care trecea deja strada cu paşi săltaţi.

De cinci zile şi cinci nopţi, serviciile sexuale contra cost fuseseră interzise în Norvegia. Noua propunere legislativă fusese votată de către Parlament fără prea mare tevatură, deşi prea puţine date indicau că o asemenea decizie avea să reducă semnificativ prostituţia. Racolarea la vedere dăduse provizoriu înapoi, fără îndoială pentru a se analiza situaţia nou creată. Încă se mai găseau un mare număr de persoane de ambele sexe dispuse să îşi vândă propriul corp, iar clienţii nu dispăruseră nici ei. Doar că treaba era puţin mai complicată pentru ambele părţi. Ceea ce, până la urmă, poate că şi era de aşteptat.

Puştiul nu se ţinea bine pe picioare, dar era rapid. Cu toate acestea, inspectorului Bork nu-i trebuiră mai mult de cincizeci de metri pentru a-l prinde.

Clientul din maşina de lux era terorizat. Avea cam treizeci şi cinci de ani şi încerca să ascundă cele două scaune speciale pentru copii de pe bancheta din spate, aruncând peste ele o pătură veche. Şliţul blugilor scumpi era încă desfăcut în momentul în care portiera îi fu deschisă cu forţa. Ieşit pe trotuar, după cum fusese invitat, începu să plângă.

— Ce dracu'! ţipă tânărul de pe cealaltă parte a străzii. O să mă omorâţi!

— Nici vorbă, i-o întoarse inspectorul Bork. Dacă eşti cuminte, nici măcar nu te legăm. OK? Cătuşele astea din plastic nu sunt deloc plăcute, aşa că eu, în locul tău...

Simţi că tânărul începea să se resemneze şi corpul subţire i se relaxa puţin câte puţin. Inspectorul Bork mai slăbi strânsoarea din spate. În clipa în care băiatul întorsese capul i se păruse încă şi mai tânăr decât de la distanţă. Trăsăturile îi erau armonioase pe faţa de copil şi cu siguranţă nu cântărea mai mult de şaizeci de kilograme. Cicatricea unui herpes se întindea de la buza superioară până la nara stângă, lărgită de mucus şi

abcese. Inspectorul Bork se înfiorase, simţind mai degrabă nevoia de a-i da drumul.

— N-am făcut nimic rău! boci tânărul trecându-şi mâneca hanoracului peste nas. Doar nu e interzis să te vinzi. Pe boul ăla de colo băgaţi-l la zdup.

— Cred că scapă doar cu o amendă. Dar fiindcă tu eşti martorul nostru, trebuie să stăm şi noi un pic de vorbă. Vino la maşină. Haide odată. Cum te cheamă?

Tânărul nu răspunse şi nici nu se mişcă în momentul în care Knut Bork îi făcu semn să-l urmeze.

— Uite cum stăm, începu poliţistul, avem două posibilităţi: una care e mai simplă şi mai puţin penibilă şi alta care nu e distractivă deloc. Nici pentru tine, nici pentru mine. N-ai decât să alegi.

Niciun răspuns.

— Cum te numeşti?

Tăcere în continuare.

— Bine, oftă Knut Bork scoţându-i legăturile. Mâinile la spate, te rog.

— Martin. Martin Setre.

— Martin, repetă poliţistul punând la loc cătuşele. Ai un act de identitate?

Tânărul scutură din cap şi ridică din umeri.

— Câţi ani ai?

— Optsprezece.

Knut Bork pufnise în râs.

— Adică şaptesprezece, se corectă Martin Setre. Da mai am puţin până la optsprezece.

Clientul gemea tot mai tare. Era aproape unu noaptea, iar pe stradă nu se vedea cine ştie ce circulaţie. Scrâşnetele tramvaiului se auzeau dinspre Prinsens Gate şi un taxi claxonă agresiv din cauza a două vehicule prost parcate, în clipa în care trecuse pe lângă ele cu lumina de avertizare aprinsă, în căutare de pasageri. Perioada petrecerilor de sărbători şi criza financiară justificau activitatea nocturnă şi în ianuarie, chiar dacă, de fapt, oraşul era gol.

— Knut! strigă colegul. Cred că ar trebui să vii şi tu.

— Haide-ncoace, oftă Knut Bork apucând braţul tânărului, un braţ subţire, pe care îl putea prinde cu totul în palmă.

Acesta îl urmase împotriva propriei voinţe.

— Cred că ar trebui să-i trecem pe băieţii ăştia doi în arest preventiv, continuă colegul pe când cei doi se apropiau. Ia te uită ce avem aici!

Bork aruncă o privire în maşină.

Cotiera centrală era ridicată, iar în spaţiul gol de sub aceasta era aşezată o pungă plină până la refuz. Knut Bork îşi trase o mănuşă de cauciuc şi prinse un colţ al pungii.

— Ca să vezi! şopti plescăind satisfăcut din buze. Haş presupun că e?...

Întrebarea, fără rost, nu obţinu niciun răspuns. Poliţistul cântări într-o mână punga, cu aer gânditor.

— Cam cinci sute de grame, conchise. Nu e de ici, de colo!

— Nu e a mea, se jelui adultul. A lui e!

Şi întinse arătătorul către Martin.

— Ce zici? Porni să urle Martin. Mulţumesc! Am cerut şi eu cinci grame pentru treabă şi uite ce-am primit!

Trase de fermoar, încercând să scoată ceva din buzunarul interior. Până la urmă reuşi să extragă un obiect mic pe care îl ţinea între arătător şi degetul mijlociu.

— Maxim trei grame, aruncă el printre dinţi, mişcând prin faţa ochilor un pacheţel ambalat în folie. Maxim! Păi mai coboram eu aşa din maşină dacă punga asta mare era a mea? N-o luam cu mine dacă era a mea? Te-ai tâmpit complet!

— Nu e o prostie ce zice...

Clientul suspină încă o dată, simţind cum mâna

poliţistului i se aşază pe umăr, în aşteptarea răspunsului.

— Vă rog! Nu se poate să fiu arestat! Fac orice... Vă dau tot ce vreţi...

— Uşurel! Uşurel! îl întrerupse Rnut Bork, ridicând o mână dezaprobatoare. Nu vă agravaţi situaţia, ia să ne gândim noi...

— Pot să plec? întrebă Martin cu voce pierită. O să aveţi o groază de chestii de făcut din cauza mea. Trebuie să mă predaţi la Protecţia Copilului, o să completaţi acte după acte şi...

— Parcă te-am auzit zicând că eşti major. Haide, vino.

Un autobuz de noapte, care tocmai apăruse, fu nevoit să se strecoare printre maşini. Înăuntru, un singur călător noctambul le aruncase o privire curioasă celor patru bărbaţi, după care vehiculul acceleră huruind. Abia după aceea reuşiră din nou să se audă unii pe alţii.

— Maşina mea, suspina bărbatul condus de acum către maşina poliţiei. Soţia va avea nevoie de ea dimineaţă! Trebuie să ducă copiii la grădiniţă!

— Daţi-mi voie să vă anunţ, începu Knut Bork ajutându-l să urce în spate, că mâine dimineaţă soţia dumneavoastră va avea probleme mult mai serioase decât lipsa maşinii.

Prostituatul

Problema era că multă lume începuse să se plângă de calitatea aerului. În definitiv nu era decât o duhoare. Şi totuşi administratorului îi fusese infernal de greu să redistribuie locatarii, pe măsură ce aceştia ieşeau din încăperile care le fuseseră repartizate, fiindcă protestau toţi, zicând că în asemenea chestii nu puteau locui sub nicio formă. Surprinzător era că duhoarea nu năvălise într-un singur sector al hotelului. Din contră, plângerile veneau când dintr-o parte, când dintr-alta, şi deveniseră copleşitoare. Ţinând cont de numărul de camere inutilizabile, numărul de solicitări pentru rezervare depăşise oferta.

Hotelul Continental din Oslo avea mândria lui, prin urmare nu putea accepta asemenea duhoare în camerele sale.

Fritjof Hansen, omul bun la toate al firmei, îşi spărgea capul de mai bine de cincizeci de minute pentru a descoperi o soluţie. Începuse cu prima cameră, cea refuzată de un franţuz înfuriat, care amenința că se va muta la Grand Hotel. Când deschisese uşa, îl luase în

primire un miros dulceag. Din câte îşi dădea seama Fritjof, nimic nu explica duhoarea. Baia era absolut curată. În niciun sertar nu era altceva în afara exemplarului obligatoriu din Noul Testament şi a broşurilor despre viaţa de noapte şi atracţiile din Oslo. Sigur, sub pat dăduse de o bucată de cârpă murdară şi, fapt care îl contrariase, de un prezervativ ascuns după un picior al patului. Dar nimic care să şi miroasă. După câte înţelesese, mirosul incriminat avea aceeaşi intensitate în toate camerele. Cum ieşise pe coridor, cum dăduse iarăşi de parfumul de lux şi de covoare curate. În camera de alături, nimic de semnalat. Când deschisese o uşă pe acelaşi coridor, însă ceva mai departe, duhoarea îşi făcuse apariţia din nou.

Era de neînţeles.

Se întorsese jos, la recepţie, unde stătea acum cu picioarele depărtate, cu mâinile la spate, adulmecând. La şaizeci şi trei de ani, mirosul lui Fritjof Hansen ajunsese în stare jalnică, fiindcă fumase timp de patruzeci de ani, câte un pachet de ţigări pe zi. Cum însă în ultimii trei ani renunţase la viciul în cauză, gustul şi mirosul i se mai îmbunătăţiseră.

— Edvard! strigă întinzând mâna către un valet care trecea clătinându-se, cu un sac la subţioară şi o valiză în

fiecare mână. Nu simţi pe aici un miros ciudat?

— Nu, gemu Edvard fără a se opri. Dar la subsol duhneşte de-ţi mută nasul!

— Aha...

Fritjof Hansen luă poziţie de drepţi ca soldaţii, şi alungă un fir invizibil de praf de pe ţinuta de serviciu. Costumul era verde, fără vreo cută, cu dunga pantalonilor perfect călcată. Pantofii negri străluceau. Cartela cu bandă magnetică prin care, graţie numărului de cod 111, decis fără cine ştie ce imaginaţie, putea intra în oricare dintre încăperile clădirii atârna de curea, la capătul unui cordon extensibil. Porni cu mers rigid, milităros.

Subsolul de la Continental era un labirint extrem de complicat, nu însă şi pentru Fritjof Hansen. De mai bine de şaisprezece ani se ocupa de toate cele trebuincioase în acest hotel. Când fusese numit şef al serviciului administrativ, acum un an şi jumătate, considerase că, într-o anumită măsură, fusese şi o formă de recompensă pentru loialitate. Până când nu ajunsese la Continental, nu se ocupase deloc cu administraţia, înainte umpluse cutii cu agrafe metalice pentru hârtii, într-o întreprindere subvenţionată pentru ocuparea profesională a persoanelor cu handicap, la Groruddal. Demonstrând aptitudini

excepţionale în folosirea propriilor mâini, ajunsese un soi de administrator neoficial. După o vreme, şeful lui îl sfătuise să candideze pentru o slujbă la Continental. Se prezentase proaspăt bărbierit la interviu, îmbrăcat într-un costum elegant şi echipat cu o trusă de scule. După obţinerea serviciului nu lipsise nici măcar o singură zi.

Subsolul, însă, nu îi plăcea.

Aparatura complicată de acolo era întreţinută de specialişti. Se întâmpla ca Fritjof să mai schimbe câte un bec ori să repare câte o uşă stricată, dar, altfel, hotelul semnase contracte de întreţinere pentru sistemul de încălzire. Şi pentru ventilaţie. Pe acoperiş şi într-o încăpere specială de la ultimul etaj exista un mecanism care aducea de afară aer proaspăt. Unitatea funcţională însă era la subsol. Cu trecerea anilor, totul fusese regândit în aşa fel încât acum existau două dispozitive aproape autonome. La ultima modernizare, proprietarii hotelului fuseseră sfătuiţi să renunţe la toată încurcătura aceea. Cum, până la urmă, preţul de întreţinere era cam prea piperat, un compromis între conducerea hotelului şi furnizori dusese la livrarea unui nou sistem, mai redus ca dimensiuni, care să îl înlocuiască pe cel vechi. Fritjof Hansen îi auzi torsul monoton încă înainte de a fi ajuns la capătul coridorului

unde se aflau uşile încuiate ale sălii maşinilor.

În capătul scărilor adulmecă iar. Damful nu mai era acelaşi din camere, în schimb, în acest sector, plutea un miros ciudat şi dulceag, amestecat cu iz de umezeală, praf şi vechime.

Fritjof Hansen nu credea în fantome. Credea doar în fratele lui, în Partidul Muncii şi în conducerea hotelului, care îi promisese că va fi angajat cât îl vor duce picioarele. Cu timpul, ajunsese să creadă şi în el însuşi. Strigoii erau invizibili. Şi ceea ce nu se vede nu există. Cu toate acestea, simţea de fiecare dată acelaşi fior neplăcut când intra pe coridoarele înguste, pline de uşi, dincolo de care se aflau lucruri pe care le cunoştea fără ca, de multe ori, să le înţeleagă şi rostul.

În locul în care coridorul o cotea la stânga, mirosul deveni mult mai puternic. Se apropie de instalaţia pentru aer condiţionat, montat în două camere alăturate. Cu fiecare pas, senzaţia aceea neplăcută se accentua. Poate că ar fi trebuit să meargă să mai ia pe cineva cu el. De pildă pe Edvard, care era un tip fain, dispus să stea la taclale ori de câte ori avea timp.

Numai că Edvard nu era decât un valet. Pe când el era şeful serviciului administrativ, avea legitimaţie plastifiată

prinsă pe piept şi o cartelă cu cod special care deschidea toate încăperile clădirii. Acesta-i era serviciul, iar recepţionerul îi spusese că avea un ceas la dispoziţie pentru a găsi explicaţia pentru mirosul neplăcut, înainte ca cei de la conducere să facă apel la un profesionist.

De parcă el ar fi fost altceva.

Chiar dacă cea mai mare parte a subsolului era veche, sala sistemului de ventilaţie era prevăzută cu un cititor modern de carduri. Şi-l trecu pe al său prin faţa cititorului şi formă codul cu o mână cât mai fermă cu putinţă.

Uşa se deschise.

Duhoarea îl asaltă în asemenea hal încât se dădu câţiva paşi înapoi. Se luă cu degetele de nas apoi înaintă iarăşi, cu precauţie.

În pragul camerei întunecate se opri. Mâna liberă căută întrerupătorul. Fu aproape orbit de tuburile fluorescente, care sloboziră dintr-odată o lumină albastră, dezagreabilă.

La patru metri distanţă, parţial ascunse în spatele unui aparat care habar nu avea la ce foloseşte, zări nişte picioare, de la genunchi până la tălpi. Îi era greu să îşi dea seama dacă erau ale unui bărbat sau ale unei femei.

În fiecare seară, fără excepţie, Fritjof Hansen îndeplinea un ritual invariabil: la ora zece fără douăzeci şi cinci se uita

la *CSI* pe TVN orge. O bere, o pungă mică de chipsuri şi *CSI,* înainte de culcare. Îi plăceau şi sezonul Miami, şi sezonul New York. Totuşi preferatul lui Fritjof Hansen era Gil Grissom, din sezonul original, de la Las Vegas. Acum, de când Grissom fusese schimbat cu un negru, nu era sigur că voia să mai urmărească serialul.

Grissom era cel mai bun dintre toţi.

În orice caz, Gil Grissom nu ar fi văzut cu ochi buni faptul că şeful serviciului administrativ al unui hotel respectabil tropăia pe la locul crimei, alterând nenumăratele indicii microscopice pe care le-ar fi putut descoperi. Fiindcă, Fritjof Hansen nu avea niciun dubiu, despre scena unei crime era vorba aici. Fără îndoială, persoana de lângă perete nu mai era de mult în viaţă. Îşi amintea că, într-unul dintre episoade, Grissom stabilise ora decesului urmărind dezvoltarea larvelor muştei de carne pe cadavrul unui porc. La televizor lucrurile nu păreau chiar aşa de triste.

— A dat în primire, şopti pentru a se convinge. A mort pute pe-aici...

Ieşi şi încuie uşa. Apoi apăsă pe clanţă pentru a verifica dacă zăvorul e fixat şi o porni spre scări. Până să ajungă în colţul unde coridorul făcea un unghi de nouăzeci de grade,

deja alerga.

* * *

— La început mă gândisem să-i dau drumul, dar când am dat de haşiş... Discutând serios cu el, mi-am dat seama că...

Inspectorul Knut Bork îi întinse raportul lui Silje Sørensen, în timp ce treceau amândoi prin parcarea poliţiei. Aceasta îl luă şi se opri, parcurgând în viteză întreaga pagină.

O examinare mai atentă stabilise că Martin Setre avea cincisprezece ani şi unsprezece luni. Prima parte a vieţii şi-o petrecuse alături de părinţii biologici. La grădiniţă avusese faima de a atrage asupra lui tot felul de accidente: fracturi repetate, vânătăi... Chiar dacă piciul se dovedise cam neatent, cu cele mai multe dintre răni venea de acasă. Când responsabilul pedagogic solicitase un raport medical, apăruse şi diagnosticul de „tulburare hiperkinetică”. Dar, înainte de a i se studia cazul, familia se mutase într-un orăşel din Ostfold. După vreo şase luni, fusese internat din cauza unor dureri abdominale din care nimeni nu înţelegea nimic. Pe la sfârşitul primăverii, când copilul era în ultimul an de grădiniţă, familia se mutase din nou, în urma vizitei neprevăzute a unei institutoare, care

descoperise puştiul închis într-o magazie pentru biciclete, cu prea puţine haine pe el. Femeia anunţase Protecţia Copilului, însă familia, din nou, îşi schimbase domiciliul înainte ca dosarul să intre în lucru. Viaţa lui Martin Setre continuase în acelaşi fel până când, la unsprezece ani, fusese internat la spitalul din Ullevâl cu un traumatism cranian. Din fericire, medicii reuşiseră să îi salveze viaţa. Să-i ofere însă o alta se dovedise un lucru mult mai delicat. De când fusese externat ba intra, ba părăsea fie instituţii specializate, fie familii de adopţie. Ultima dată fugise pe la Crăciun, dintr-un cămin din subordinea Protecţiei Copilului, unde ajunsese fără voia lui.

Părinţii scăpaseră basma curată din cauza lipsei de probe.

— Cmcct, mormăi Silje Sarensen ridicând ochii de pe raport.

— Poftim?

— Ce mai căcat! rosti ea, de data asta mai clar.

— Chiar aşa, admise Knut Bork invitând-o să meargă înainte. L-am adus aici.

Scoase o cheie din buzunar şi o învârti în broască.

— Formal, nu aveam niciun drept să îl ţinem încuiat, mărturisi inspectorul în şoaptă. Oricum, nu fără asistenţă

juridică. Numai c-ar fi şters-o într-o clipă dacă lăsam uşa neîncuiată. De trei ori a încercat s-o taie doar în timpul transferului de la Centrul de Urgenţe şi Studii de la Protecţia Copilului.

— E acolo de luni?

— La centrul de urgenţe, da. Aici nu e de mai mult de cinci minute.

Uşa se deschise.

Martin Setre nici măcar nu ridică ochii. Se legăna cu scaunul, cu un picior pus pe masă. Gheata murdară de pe podea era înconjurată de o mică băltoacă de zăpadă topită. Spătarul scaunului lovea ritmic peretele din spate, pe care începuse să lase o urmă.

— Ia potoleşte-te! ridică Knut Bork tonul. Imediat! Dânsa este doamna inspector principal Silje Sørensen. Vrea să stea de vorbă cu tine.

Tânărul tot nu îşi ridică privirile. Degetele i se jucau pe o cutie cu tutun de prizat, deşi pe buza superioară nu se zărea vreun semn al respectivului obicei. În schimb, inflamaţiile de natură herpetică nu se vindecaseră.

— Salut, îi zâmbi Silje trecând de cealaltă parte a mesei. Dacă vrei, să ştii că ai voie să îmi spui bună ziua.

Se aşeză.

— Ia te uită, şopti izbucnind în râs.

Tânărul ridică fruntea, fără a o privi însă în ochi.

— Cine v-a făcut să râdeţi?

— În niciun caz tu. Knut, ia uite-aici.

Făcu un semn către mai tânărul inspector. Acesta ridică uşor din sprâncene, după care îşi reluă expresia indiferentă. Întorsese scaunul şi acum stătea cu coatele sprijinite de spătar, ţinând în mână un dosar subţire.

— Ştii... începu Silje, când mi-a arătat dosarul tău, am făcut un pariu. Am băgat o sută de coroane pe ideea că o să te găsim hâţânându-te pe scaun, jucându-te cu cutia de tutun şi refuzând să-mi spui bună ziua. Am mai pus o sută pariind că n-o să mă priveşti în ochi în primul sfert de oră. S-ar zice că sunt pe cale de a mă îmbogăţi. De-aia râd.

Şi izbucni încă o dată în hohote.

Adolescentul coborî piciorul de pe masă, pocni cu picioarele scaunului podeaua şi îşi înfipse privirea în ochii poliţistei.

— N-a trecut un sfert de oră. Aţi pierdut.

— Doar pe jumătate, zâmbi Silje. E meciul meu egal cu Knut. Rezultatul meciului dintre mine şi tine rămâne de văzut.

Câteva bătăi uşoare în uşă mutară privirea

adolescentului în acea direcţie.

— Intră! strigă Knut Bork, iar uşa se deschise.

O femeie de vreo treizeci de ani, vizibil supraponderală şi îmbrăcată în haine largi, intră cu paşi grei, suflând ca o focă.

— Îmi pare rău că am întârziat câteva minute. Am avut tot felul de treburi astăzi. Sunt Andrea Solii, de la Protecţia Copilului.

Pronunţase ultimele cuvinte înspre Martin, căruia îi întinse mâna. Acesta şi-o ridică şi el, moale, pe a lui. Fără a se urni de pe scaun.

— Toate formalităţile trebuie să fie respectate, rosti Andrea Solii punând stăpânire pe ultimul scaun liber din încăpere.

Tânărul închise ochii, dând semne de plictiseală. În realitate, număra: în lista de asistenţi sociali, experţi, avocaţi şi membri ai unor comisii care trecuseră prin viaţa lui Martin Setre, Andrea Solii ocupa poziţia şaizeci şi doi. Cea dintâi de pe listă reuşise să îl facă să vorbească. Aşa că îi povestise totul în detaliu, încheind cu descrierea felului în care tatăl lui îl lovea cu capul de colacul veceului până ce nu mai ştia dacă era viu sau mort.

Fata care îl ascultase îi spusese că îl credea şi că totul

urma să se aranjeze.

Numai că nimic nu mersese după cum sperase, aşa că nu mai credea de multă vreme în minunatele lor cuvinte.

— Dacă am înţeles bine, ai fost adus aici acum trei zile, reluă Silje Sørensen. Pentru deţinerea a trei grame şi jumătate de haşiş, cum citesc aici. Ca să fiu sinceră, chestia asta mi-e absolut indiferentă. Şi nici cariera ta în prostituţie nu mă pasionează cine ştie ce. Dacă nu ar fi şi asta...

Ridică hârtia pe care Knut Bork o scosese din dosar.

— Asta. Raportul de interpelare din data de 21 noiembrie a anului trecut.

— Ce? V-aţi apucat să scormoniţi prin preistorie?

Martin se foi pe scaun.

— E de acum o lună şi jumătate, Martin. Şi pentru poliţie asta nu înseamnă preistorie. De fapt, nu de tine sunt eu interesată în toată povestea asta.

Adolescentul se aplecă înainte, trecând cutia de tutun de prizat dintr-o mână într-alta pe masă, ca la hochei.

— Hawre mă interesează. Hawre Ghani. Doar îl cunoşti, nu?

Surogatul de puc îşi acceleră pendularea între cele două palme.

— Haide, Martin. Doar aţi fost închişi împreună. Raportul indică limpede că vă cunoşteaţi. Vreau doar să ştiu...

— Nu l-am mai văzut de o eternitate pe Hawre, o întrerupse morocănos.

— Nici nu mă mir.

— Şi nu ştiu nimic despre el.

— Eraţi prieteni?

Tânărul se strâmbă.

— Adică: da sau nu?

— Nu prea-ţi faci prieteni când trăieşti ca mine. Oricum, nu avem dreptul să locuim în acelaşi loc mai mult de câteva săptămâni!

— Tu fugi de fiecare dată, interveni asistenta socială. Înţeleg că e foarte greu pentru tine, dar şi pentru noi...

— Puteţi discuta asta mai târziu, i-o tăie Silje Sørensen. Martin, trebuie să te întreb ceva. Îl cunoşteai bine pe Hawre?

Băiatul reîncepu să se joace cu cutia.

Rana de la nas sângera. Un firişor roşu cobora în zigzag prin crusta gălbuie dintre nara stângă şi buza de sus.

— Eu şi... Hawre? Hawre nici nu era poponar de-adevăratelea. Avea şi el nevoie de marafeţi, asta-i tot!

— Tu eşti?

— Ce?

— Homo?

— Nu aveţi dreptul să îmi puneţi această întrebare.

În curte începu să urle o sirenă. De pe pervazul ferestrei, două coţofene îi priveau cu ochii lor negri ca antracitul, fără a părea speriate de zgomot.

Ochii lui Martin se îngustară, iar mâinile i se mai potoliră.

— Acum, dacă tot m-aţi întrebat, răspunsul e da. Nu e nicio ruşine.

Întregul lui trup încordat era o sfidare şi, acum, el era cel care nu mai voia să coboare privirea.

— Nu te contrazic, răspunse Silje.

Dacă băiatul ăsta ar fi cântărit cu zece kilograme mai mult şi dacă n-ar fi avut rana de pe chip, ar fi putut fi chiar frumos. De altfel, şi dinţii îi erau terminaţi, spectacol destul de rar pentru un puşti norvegian în anul 2009. Când vorbea, i se vedea un strat gros de tartm care probabil că ascundea şi ceva plombe prost puse pe incisivi. Avea însă ochi mari, albaştri şi gene lungi, arcuite, ca ale unui copil.

— Oamenii ăştia n-ar putea pleca de aici? o întrebă.

— Cine?

Martin întinse un deget către poliţist şi asistenta socială.

— Pot ieşi, răspunse Knut Bork. Dar Andrea Solii trebuie să rămână. Nu avem dreptul să te ascultăm fără să fii asistat.

Se ridică fără alte comentarii, aşeză dosarul alături de foaia de hârtie din faţa lui Silje Sørensen şi împinse sub masă scaunul pe care stătuse.

— Chemaţi-mă când terminaţi. Sunt în biroul meu.

Uşa se închise, iar Martin se uită urât la Andrea Solii.

— Nu am nevoie de asistenţă. Puteţi ieşi şi dumneavoastră.

Silje o luă înaintea reprezentantei de la Protecţia Copilului:

— Nici nu se pune problema. Las-o baltă. Vorbeşte-mi, mai degrabă, despre tine şi despre Hawre.

Martin se apucase să dea cu limba peste rană. Sângele din nas, amestecat cu salivă, căpătă o tentă apoasă şi o bucată mare de coajă se desprinse brusc.

— Futu-i! ţipă ducându-şi mâna la gură.

Sângele curgea; Andrea Solii scoase un pachet de batiste de hârtie din geanta încăpătoare pe care o purta cu ea. Martin luă trei şi le apăsă peste rană.

— Nu eram amanţi, Hawre şi cu mine! răspunse piţigăiat, trădând faptul că vocea încă îi era în schimbare.

Eram doar prieteni.

— Un om are cel mai adesea măcar o idee vagă pe unde i s-ar putea afla prietenii, comentă Silje.

Tânărul nu răspunse. Ochii îi sclipeau, dar Silje nu ştia dacă din cauza turnurii pe care o luase conversaţia sau a buzei dureroase. Ca să mai câştige timp, desfăcu o sticlă de Farris şi turnă apa în trei pahare, fără să mai întrebe dacă doreşte cineva.

— Hawre e mort, preciză poliţista cu voce calmă.

Coţofenele se ridicară în acelaşi timp de pe marginea ferestrei, scoaseră un strigăt răguşit şi dispărură în întunericul de deasupra oraşului. Ninsoarea încetase. Era patru şi un sfert după-amiază. Sunetul paşilor grăbiţi ai celor nerăbdători să se întoarcă acasă ajungea până la ei de pe coridor.

— Aşa mă gândeam şi eu, murmură Martin.

Lăsă bucata însângerată de şerveţel să cadă pe jos, puse braţele pe masă şi îşi ascunse faţa între ele.

— Aşa mă gândeam şi eu, mai suspină o dată.

— Când l-ai văzut ultima oară?

Lui Silje Sørensen îi venea să se ridice, să se apropie să-i treacă un braţ pe după umeri. Să-l strângă la piept. Să-l liniştească, de parcă ar fi existat vreo modalitate de a

linişti un puşti de nici şaisprezece ani, care de multă vreme a renunţat la orice speranţă într-o viaţă decentă.

— Când l-ai văzut pentru ultima oară? repetă poliţista.

— Nu-mi aduc aminte, răspunse băiatul printre lacrimi.

— E destul de important, Martin. Fiindcă Hawre a fost omorât.

Suspinele se întrerupseră dintr-odată.

— Omorât? întrebă cu voce gâtuită.

— Da. De asta este extrem de important să îţi aminteşti.

— Credeţi că eu l-am omorât pe Hawre?

Nu era nici înfuriat, nici acuzator. Pur şi simplu, lui Martin Setre i se părea normal ca toată lumea să îl considere vinovat de orice şi oricând.

— Nu, deloc. Nu cred că tu ţi-ai omorât prietenul.

— Super! pufni băiatul îndreptându-se în scaun.

Andrea Solii arătă cu degetul către pachetul cu batiste de hârtie, însă Martin nu îl mai atinse.

— Fiindcă nu aş fi făcut niciodată aşa ceva!

— Totuşi, nu ai putea încerca să îţi aminteşti când l-ai văzut pentru ultima oară? S-o luăm din 21 noiembrie. Atunci când aţi fost prinşi amândoi. Era o vineri. Îţi mai aminteşti cât de cât?

Băiatul răspunse cu o mişcare aproape imperceptibilă a

capului.

— Aici scrie că ai fost preluat de Protecţia Copilului şi condus la Urgenţe. Hawre, în schimb, a reuşit să o şteargă în timpul transportului. L-ai mai văzut după asta?

— Da...

Părea că se gândeşte serios. Un rid oblic îi împărţea în două rădăcina nasului.

— Am şters-o şi eu a doua zi. Oricum... de văzut... duminică ne-am văzut. Şi...

Pentru prima oară se atinse de paharul cu apă plată.

— Îmi puteţi da Coca-Cola în loc de apă? şopti.

— Sigur. Poftim.

Poliţista îi întinse o sticlă. Băiatul o desfăcu şi bău fără să mai umple paharul. Se strâmbă de durere în momentul în care gura sticlei îi atinse rana, care încă mai sângera.

— Duminică ne-am văzut. Sunt absolut sigur, fiindcă...

Se întrerupse.

— Fiindcă? se arătă interesată Silje Sørensen.

— Nu vă spun.

— Trebuie să înţelegi că...

— Nu vă voi spune nimic despre seara aceea. OK? De altfel, nu are nicio legătură. Fiindcă ne-am văzut şi ziua următoare.

— Foarte bine, se arătă de acord Silje, uitându-se la calendarul de pe telefonul mobil. Adică... luni, 24 noiembrie?

— Nu ştiu ce dată era, dar sigur în lunea de după arestare, în orice caz. Trebuia...

Luă în sfârşit batista de hârtie, tamponându-şi cu grijă buza. Încă avea lacrimi pe gene. Nu mai plângea, dar părea şi mai epuizat.

— Trebuia doar să ne plimbăm. Să mergem la cinema. Aveam nevoie de bani.

Silje Sarensen avea în faţă un stilou şi o foaie de hârtie. Pe care încă nu notase nimic. Puse mâna pe stilou, fără a se atinge de hârtie.

— Ce film trebuia să vedeţi? întrebă după care adăugă: Pentru a putea verifica data, vreau să zic.

— *Max Manus.*

— Ei, Martin... *Max Manus* a ieşit chiar înainte de Crăciun.

— Bun. De acord. Atunci înseamnă că nu îmi mai aduc aminte. Aşa e. Nu-mi mai aduc aminte ce voiam să vedem fiindcă, oricum, la cinema tot nu am mai ajuns.

— Atunci ce aţi făcut?

— Trebuia... Bun, trebuia să dăm de ceva bani. Aşa că

ne-am dus la gara centrală.

Privirea băiatului o căută iarăşi pe a poliţistei, ca pentru a primi confirmarea că femeia înţelegea ce vrea el să spună. Poliţista aprobă, mişcând uşor din cap.

— La gară era plin, era o mulţime de lume.

— La ce oră?

— N-am idee. Poate să fi fost după-masă. Oricum, târziu nu era. Pe urmă ziceam că ne ducem şi la cinema. Ne-am aşezat în acelaşi loc ca de obicei şi...

— Unde, adică?

— La intrarea dinspre piaţă.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă n-a venit nimeni.

— Nimeni? Parcă ziceai...

— Nimeni dintre cei pe care îi aşteptam. Nimeni care să...

Se juca din nou cu cutia de tutun de prizat. Poliţista observă că avea degetele fine şi deosebit de lungi, aproape feminine.

— Şi-atunci ne-am hotărât să ne ducem în Oslo City. Tocmai dădeam să ieşim când a apărut un tip care ne-a vorbit în engleză. Sau să fi fost americană? Nu mai ştiu. Cred că era american, totuşi.

— Ia te uită! Şi ce dorea?

— Ca de obicei! răspunse Martin. Dar parcă nu reuşea să ne-o spună aşa, în faţă. Parcă nu... Un gagiu ciudat. Special.

— Cum aşa?

— Nu prea ştiu. În orice caz, eu nu am vrut să mă duc. Era...

Rămase pe gânduri o vreme, aşa că Silje mai adăugă o întrebare:

— Îţi mai aminteşti cum arăta?

— Un porc bătrân. Ţoale scumpe. Şi aşa, mai gras.

— Ce înţelegi prin bătrân?

— Cel puţin patruzeci de ani! Scârbos. Şi punea nişte întrebări intime. Mie nu-mi plac bătrânii. Douăzeci şi cinci de ani e bine. Mai mult, în niciun caz. Hawre însă avea mai multă nevoie de bani decât mine, aşa că a plecat cu tipul.

Coborî ochii spre sticla de Coca-Cola.

— Era îmbrăcat în genul acela de haine care să scoată în faţă cât este de bogat. Înţelegeţi?

Silje Sarensen înţelegea cum nu se putea mai bine. Era inspectoarea principală cea mai bogată din ţară după ce, la optsprezece ani, primise o avere drept moştenire. Ceea ce nu o făcuse s-o ia razna din cale-afară. Prezentându-se

la şcoala de poliţie, tocmai de eticheta care i s-ar fi putut pune încercase să scape. Acum se obişnuise atât de mult cu statutul ei financiar încât mai toate hainele şi le cumpăra de la H & M. Îl aprobă însă din cap, înţelegând foarte bine ce dorise Martin să spună.

— Şi apoi?

Băiatul ridică fruntea. Ochii lui o înspăimântară: şocul produs de vestea morţii prietenului lui îl făcuse să alunece într-o completă apatie. Înălţă din umeri şi mormăi câteva cuvinte pe care poliţista nu reuşi să le priceapă.

— Poftim?

— Nu-mi mai amintesc bine ziua aceea.

— Şi de atunci nu l-ai mai văzut pe Hawre?

Tânărul nu se putea abţine să nu îşi treacă limba peste rana de sub nas. În loc să răspundă, scutură din cap.

Raportul provizoriu al autopsiei indica faptul că Hawre Ghani murise între 15 şi 25 noiembrie. Martin Setre îl văzuse pe Hawre Ghani pe 24, după care acesta din urmă dispăruse cu un client din străinătate.

— Trebuie să mă ajuţi, zise Silje.

Tânărul rămase tăcut.

— Trebuie să alcătuiesc un desen al individului cu care a plecat Hawre. Poţi să mă ajuţi?

— OK. Dacă îmi daţi mai înainte ceva de mâncare.

— Sigur că da. Ce vrei?

Pentru întâia oară poliţista observă ceva ce aducea cu un zâmbet pe faţa împietrită.

— O friptură cu ceapă şi piure, răspunse Martin. Mor de foame.

* * *

Yngvar Stubo încercă să îşi ascundă vacarmul din pântece tuşind. Cu o oră în urmă mâncase un măr şi o banană, dar tot avea un gol în stomac. În seara de 31 se urcase pe cântarul din baie pentru prima oară în ultimii doi ani. Ecranul afişase un număr cu trei cifre care îl îngrozise. Dat fiind că îi era peste poate să îşi facă timp şi pentru sport într-o agendă deja plină până la refuz, era obligat să renunţe la mâncare. În cel mai mare secret se înscrisese pe vektklubb. No, un site care îi răspunsese fără întârziere şi la obiect că i se evalua consumul cotidian la patru mii de calorii. Iar coborârea la o mie opt sute se dovedea un adevărat coşmar.

În birou păstra întotdeauna trei batoane de ciocolată. Deschisese sertarul, contemplând ambalajele dungate. Ei, o jumătate parcă nu ar fi fost chiar atât de grav... De acord, cu trei zile în urmă introdusese numărul de calorii

de pe codul de bare al pachetelor de ciocolată în calculatorul de la vektklubb. No şi hotărâse să nu se mai atingă niciodată de grozăviile astea. Numai că, acum, foamea era atât de mare încât îl împiedica să gândească limpede.

Sună telefonul.

— Yngvar Stubo sunt, rosti cu voce mai amabilă decât de obicei.

Simţea o recunoştinţă profundă pentru întrerupere.

— Sigmund la telefon.

Sigmund Berii era prieten cu Yngvar şi cel mai apropiat dintre colegi de aproape zece ani încoace. Era departe de a fi unul dintre vârfurile de la Kripos, dar lucra din greu, iar loialitatea lui era fără cusur. Sigmund vota cu Partidul Progresului, ţinea cu Valerenga şi lua cina numai de la Fjordiand[5] şapte zile pe săptămână de când divorţase, cu un an în urmă. Timpul liber şi-l petrecea cu cei doi băieţi ai lui, pe care îi diviniza. Sigmund Berii era puntea de legătură a lui Yngvar cu realitatea. Lucru pentru care îi era recunoscător. Prietenii şi colegii de la universitate ai lui Inger Johanne îl făceau să participe tot mai des la cine în cursul cărora nu scotea un singur cuvânt. Oricum, nu le-ar

[5] Firmă norvegiană care vinde mâncăruri proaspete ambalate în vid.

fi folosit la nimic să le vorbească despre cum arăta cu adevărat viaţa în ţara asta. Îl prefera pe Sigmund Berii şi modalitatea lui abruptă de a generaliza totul. Măcar se baza pe viaţa trăită în mijlocul oamenilor obişnuiţi.

— Am dat de o grămadă de scrisori injurioase, îl anunţă Sigmund.

— Tot la Bergen eşti?

— Da. Le-am descoperit într-un seif din biroul doamnei episcop.

— I-ai deschis seiful?

— Hai, opreşte-te... Deci, despre scrisori. De existenţa seifului nu s-a aflat decât de câteva zile. Secretara avea un cod, însă nu era cel bun. Un gagiu de la firma care l-a montat i-a făcut felul. Şi-am dat înăuntru de o grămadă de căcat, dacă pot să-mi permit...

— Adică?

— Ia ghiceşte.

— Haide, Sigmund, n-am timp să mă joc...

— Chestii porno şi nu hetero!

Îl auzise pe Sigmund zâmbind la celălalt capăt al firului.

— Doar de-astea, adăugă.

— Printre ele se vorbeşte şi despre emailuri? dori Yngvar să ştie. Sau despre poşta clasică? Ceva anonime?

— Câte puţin din toate. Şi multe mesaje printate. Cele mai multe anonime, dar şi unele semnate cu numele întreg. Tare multă mizerie, Yngvar. Tare mult căcat, îţi dai seama? Ştii ce n-am înţeles eu niciodată?

Lista ar fi prea lungă, îi răspunse Yngvar în gând.

— De ce trebuie neapărat să sară toţi în sus aflând ce face cutare sau cutare la el în pat? Ştii că antrenorul de hochei al lu' ăla micu' e homo? Şi e un tip super. Hotărât, nu vreo cârpă cu cei din echipă şi extra mişto. E prezent la toate antrenamentele. Ceea ce nu se putea spune despre jigodia dinainte, deşi avea acasă nevastă şi patru mucoşi. Unii dintre părinţi au făcut ei ceva valuri când au dat peste gagiu în nu ştiu ce ziar, dar ar fi trebuit să-l fi văzut tu atunci pe bătrânul Sigmund Berii ce-a dat din el!...

Râsul pârâi în receptor.

— Păi, i-am pus eu la punct de nu s-au văzut! Ştii, nu pot spune că un pederast oarecare şi un dement de agresor sexual sunt unul şi acelaşi lucru. Mi-am făcut un prieten pe viaţă din flăcăul ăla. Ne-am dus de vreo două-trei ori la o bere... Chiar e un tip formidabil. Şi tare de tot pe gheaţă. A fost şi în naţionala de juniori, până când nu s-a mai putut. Că şi-ăia sunt o şleahtă de homofobi.

Yngvar îl asculta, iar curiozitatea îi sporea cu fiecare

secundă. Privirea îi stăruia, însă, asupra ambalajelor dungate.

— Ce aţi făcut cu scrisorile? întrebase absent.

Sigmund mesteca.

— Iartă-mă, îi răspunse cu gura plină. Trebuia să înghit şi eu ceva. Au la Bergen nişte clătite nemaipomenite!

Sertarul cu ciocolată pocni. Sigmund continuă:

— Am pus un informatician la treabă, la computerul ei. Ca să găsească şi adresele IP, printre altele. Sigur că vom examina şi emailurile. Mă întreb de ce o fi ascuns totul? Nu există nicio plângere.

— Cea mai mare parte dintre oamenii care au şi viaţă publică îşi pierd o bună parte a timpului ca să ascundă toate chestiile astea. În caz că fac obiectul vreunei controverse. Foarte puţini sunt cei care bat toba. Nu ar face decât să pună gaz pe foc. Inger Johanne tocmai lucrează la un proiect...

— Ahaa! Ce face puştoaica mea preferată? îl întrerupse Sigmund.

De mai mulţi ani, colegul lui Yngvar se ataşase fără drept de apel de Inger Johanne. Fenomenul se manifesta în general printr-un entuziasm zgomotos de fiecare dată când o vedea ori vorbea despre ea. Dacă mai şi bea

câteva pahare, înşira tot felul de complimente greoaie, dublate de atingeri primite extrem de prost. Odată, Inger Johanne chiar îi trăsese o palmă de răsunase casa, când o apucase de un sân după ce se pilise cu nişte coniac, invitat fiind pe la ei. Cu toate acestea, dintr-un motiv pe cât de absurd, pe atât de misterios, îl aprecia în felul ei.

— Bine, răspunse Yngvar. Dar hai odată pe la noi!

— O! De ce nu weekendul ăsta, ar da la fix să...

— Sună-mă tu când ai noutăţi, îl întrerupse Yngvar. Trebuie să fug. Salut.

Dădu să închidă, dar auzi mai departe vocea lui Sigmund, deformată de aparat:

— Aşteaptă! Nu închide!

Yngvar duse înapoi la ureche telefonul.

— Zi! Ce mai e?

— Voiam să îţi spun că nu în toate scrisorile este vorba despre homosexualitate.

— Păi despre mai ce?

— În unele se vorbeşte despre avort.

— Despre avort?

— Da. Ştii că doamna episcop era de-a dreptul fanatică în legătură cu subiectul ăsta.

— Şi ce e scris acolo? Dar, mai ales, cine a scris?

Sigmund tocmai terminase de mâncat.

— Găseşti câte un pic din toate. În orice caz, scrisorile nu sunt toate la fel de agresive. Mai degrabă dureroase, dacă vrei. De pildă, una de la o tipă care ar fi dorit să nu se fi născut niciodată.

Fusese rezultatul unui viol şi, întrucât mama ei fusese prea tânără, nu îndrăznise să spună adevărul decât când se dovedise a fi prea târziu. Viaţa s-a dus de râpă pentru fata asta chiar din ziua în care s-a născut.

— Mdaaa... O persoană care îi reproşează episcopului propria sa existenţă.

— Aha.

— Dar, de fapt, ce dorea?

— Încerca să o convingă, totuşi, că uneori avortul este justificat. Ceva de genul ăsta. Nu prea ştiu... Yngvar, multe scrisori au fost trimise de inşi nebuni de legat. Sunt şi eu de părerea ta, poate că nu ar trebui să le dăm o importanţă exagerată. Plecând, însă, de la principiul că tot nu avem mare lucru, trebuie să le examinăm. Te-ntorci şi tu aici repede?

Yngvar, cu telefonul între umăr şi cap, deschise iarăşi sertarul, luă unul dintre batoanele de ciocolată şi îi desfăcu ambalajul.

— Mă tem că nu mai repede de săptămâna viitoare. Dar te mai sun eu până atunci. Pa.

Lăsă telefonul deoparte şi rupse în patru bucata de ciocolată. Se apucă de mâncat, ţinând îndelung sub limbă fiecare pătrăţel, mai mult sugându-l decât mestecându-l. Când prima parte dispăru, trecu la a doua. Ca să o savureze integral avu nevoie de cinci minute, iar la sfârşit îşi linse degetele.

Se simţea mai bine cu moralul. Şi cu glicemia, iar judecata i se limpezise. Câteva secunde mai târziu, realizând că tocmai înghiţise fără niciun rost două sute şaisprezece calorii, se simţi atât de deprimat încât îşi luase paltonul din cuier şi stinse lumina. Doar începuse ziua de miercuri, 7 ianuarie, iar şapte zile de înfometare ajungeau deocamdată.

Acum, cel puţin îşi putea oferi o cină adevărată.

Furie

Pe 9 ianuarie, către ora cinei, cineva sună la uşa unei vile de pe Hystadveien, din Sandefjord.

Synnove Hessel era întinsă pe canapea. Plutea undeva, între somn şi trezie, într-o torpoare încărcată de visuri lugubre. Noaptea nu mai reuşea să adoarmă. Ceasurile de întuneric păreau în egală măsură interminabile şi ratate. Marianne era imposibil de căutat când toată lumea dormea, când peste tot era închis şi, cu toate astea, nici odihna nu şi-o putea găsi. Zilele erau din ce în ce mai rele. Din când în când mai aţipea câte un pic.

Altceva mai important tot nu avea de făcut.

Din contul comun nu fusese scos niciun ban. Synnove încă nu putuse verifica şi contul personal al Mariannei. Luase legătura cu spitalele din teritoriu, însă fără succes. Nu mai rămăsese niciun prieten căruia să nu îi fi telefonat. Chiar şi cunoştinţele vagi şi rudele cele mai îndepărtate fuseseră rugate să comunice dacă mai aflaseră ceva despre Marianne după 19 decembrie. Cu două zile mai înainte, Synnave îşi făcuse curaj şi sunase şi la socri. Ultimul lor mesaj fusese o scrisoare mizerabilă pe care i-o

trimiseseră când nu mai fusese nicio îndoială că Marianne dorea să îşi părăsească bărbatul pentru a se muta la o femeie. Nici acest telefon nu limpezise lucrurile în vreun fel. În clipa în care mama Mariannei înţelesese cine o suna, dăduse drumul unei tirade incoerente de două minute, după care îi trântise telefonul în nas. Synnove nici măcar nu avusese timp să îi explice despre ce era vorba.

Marianne dispăruse.

Synnove nu mai mâncase de o săptămână şi jumătate. De la dispariţie, nu-şi mai folosise altfel zilele decât căutând. Ieşise noaptea la plimbări interminabile cu câinii ei husky. Acum nici pentru asta nu mai avea putere. De două zile potăile trebuiseră să se mulţumească cu padocul. Cu o seară mai înainte uitase şi să le dea de mâncare. Îşi adusese aminte pe la două dimineaţa. Lacrimile îl înspăimântaseră pe dulăul din fruntea atelajului, care schelălăise şi dăduse din coadă cerându-şi porţia de atenţie înainte de a îndrăzni să o atingă pe cea de hrană. Până la urmă, Synnove se strecurase într-una dintre nişele lor şi adormise acolo, cu Kaja în braţe. Se trezise un ceas mai târziu, rebegită de frig.

Soneria se auzi încă o dată.

Synnove tot nu se mişcă. Nu dorea să vadă pe nimeni.

Mulţi încercaseră să vină pe la ea, puţini reuşiseră să intre în casă.

Ding-dong!

Din nou.

Se ridică grăbită de pe canapea, împăturind cuvertura. Fiindcă o chinuia o durere, îşi masă ceafa avansând cu paşi târşâiţi spre uşă şi pregătindu-se să mai convingă un prieten că dorea să fie singură.

Deschizând şi văzându-l pe Kjetil Berggren, mai că-i veni să leşine. Nu, nu era vorba decât despre o confuzie înfiorătoare, Marianne urma să se întoarcă şi viaţa să reînceapă ca mai înainte.

Kjetil Berggren arăta sinistru. Synnave se dădu un pas înapoi din cadrul uşii, care se deschisese larg. În spatele lui mai era o femeie. Avea la vreo cincizeci de ani şi era îmbrăcată într-un palton. În jurul gâtului nu avea, ca mai toată lumea, un fular care să o apere de frigul muşcător de ianuarie, ci un guler ca de pastor.

Doamna protopop era la fel de întunecată la faţă ca şi poliţistul.

Synnove mai făcu un pas înapoi, după care căzu în genunchi şi îşi ascunse faţa în palme. Unghiile i se înfipseră în carne, desenându-i şanţuri roşii ca sângele pe

amândoi obrajii. Urlă. Un urlet de jale, care nu semăna cu nimic din ce auzise Kjetil Berggren până atunci. Nu sări să o prindă de braţe decât în momentul în care femeia începu să dea cu capul de gresia de la intrare. Încercă să îl izbească de două sau trei ori cu pumnul, apoi se prăbuşi iarăşi.

Fără să fi încetat cu urletele.

Durerea intensă îi făcu să răspundă şi pe câinii din curte. Cei şase câini de sanie se apucară să urle ca lupii, cum aproape că erau. Corul de jale se ridică spre plapuma de nori joşi, răsunând tocmai până la Framnes, de cealaltă parte a fiordului cenuşiu şi lipsit de oameni pe timpul iernii.

* * *

O sirenă străpunse zumzetul regulat al circulaţiei, în clipa în care se opriră la o intersecţie, la culoarea roşie a semaforului, în retrovizor, Lukas observă o lumină albastră, intermitentă, şi încercă să apropie maşina cât mai mult de bordură, fără a urca pe trotuar. Ambulanţa venea prea repede, depăşind coloana de maşini şi fiind cât pe ce să dea peste un bărbat mai în vârstă, care tocmai traversa regulamentar prin faţa limuzinei BMW X5 a lui Lukas. Probabil că era surd.

— La un fir de păr a trecut, şuieră Lukas către tatăl său, fără a-şi lua ochii de la pietonul speriat.

Maşinile din spate începură să claxoneze. Erik Lysgaard nu îi răspunse nimic. Aşezat pe scaunul din dreapta, păstra obişnuita lui tăcere. Hainele îi erau de acum prea mari. Centura de siguranţă îl făcea să pară de-a dreptul plat, extrem de slab. Părul îi atârna în laţe jalnice şi părea cu zece ani mai bătrân. Lukas fusese nevoit să îi amintească să facă un duş, de dimineaţă, fiindcă seara, când acceptase fără niciun chef să fie îmbrăţişat, nu mirosea deloc a apă de trandafiri.

Nimic nu se schimbase.

Lukas insistase încă o dată să îşi ia tatăl la ei acasă, în Os. Erik protestase din nou, ca şi data trecută, dar fiul sfârşise prin a câştiga. Cei mici fuseseră la fel de înfricoşaţi ca şi data trecută văzându-şi bunicul şi de vreo două-trei ori se enervase şi Astrid.

— Trebuie să planificăm un pic lucrurile, începu Lukas. Poliţia m-a anunţat că putem organiza înmormântarea săptămâna viitoare. Va fi un eveniment de amploare, nu avem de ales. Pe mama o iubea multă lume.

Erik tăcea şi nici faţa nu îi exprima ceva anume.

— Tăticule, trebuie să-ţi revii.

— Ocupă-te tu de toate. Mie nu-mi pasă.

Lukas întinse mâna către aparatul de radio şi îl închise. Strângea atât de tare mâinile pe volan încât încheieturile degetelor i se albiseră, iar viteza cu care se îndrepta către Arstad l-ar fi costat permisul în caz că era oprit. Când făcură stânga spre Nubbebakken, intrând o clipă pe sens opus, pneurile automobilului urlară.

— Tăticule, reluă aproape în şoaptă, de ce a dispărut una dintre fotografiile ei?

Pentru prima oară de la plecare, tatăl îşi privi fiul în ochi.

— O fotografie?

— Din dormitorul mamei.

Erik lăsă privirea în jos.

— Vreau să mă întorc acasă la mine.

— Pe etajera aceea au fost întotdeauna patru fotografii. Acolo se aflau şi a doua zi după moartea mamei, când am venit să te văd. Îmi aduc aminte bine, fiindcă poliţistul a încurcat uşile. Una dintre fotografii a dispărut. De ce?

— Vreau să mă întorc.

— O să te întorci. Dar mai întâi, răspunde-mi!

Lukas trânti un pumn în volan. Durerea îl săgetă de-a lungul braţului, făcându-l să mormăie o înjurătură.

— Du-mă înapoi acasă, ceru iarăşi Erik. Acum!

Glasul îngheţat al tatălui îl amuţi. Călcă ambreiajul. Mâinile îi tremurau şi se simţea aproape la fel de pierdut ca atunci când poliţia sosise aducându-le vestea cea dureroasă. Câteva minute mai târziu, când intrară în micul spaţiu dintre poarta deschisă şi casa tatălui său, revăzu cu claritate trăsăturile femeii din fotografia dispărută. Era brunetă şi, deşi imaginea era în alb-negru, probabil că ochii îi erau albaştri. Ca ai lui Lukas. Avea nasul fin şi drept, tot ca al lui, iar zâmbetul îi trăda faptul că unul dintre incisivii superiori cam trecea peste cel alăturat.

Ca şi în cazul lui Lukas.

În fotografie se ghicea prea puţin din îmbrăcăminte pentru a se putea stabili când fusese făcută. Nu o observase niciodată, până în adolescenţă. Acum, când era şi el tată, şi când constatase ce extraordinar simţ de observaţie au copiii, ajunsese la concluzia că poza nu se aflase acolo când fusese el mic. Doar o dată se interesase despre cine era vorba. Maică-sa zâmbise şi îl mângâiase pe obraz:

— O prietenă pe care nu o cunoşti.

Lukas opri maşina şi ieşi pentru a-şi ajuta tatăl.

Nu mai schimbară niciun cuvânt, nici măcar nu se mai priviră.

După ce uşa se închisese în urma lui Erik, Lukas se urcă înapoi în maşină, unde rămase multă vreme, până când zăpada topită îl împiedică să mai poată vedea prin parbriz, iar temperatura dinăuntru scăzu simţitor.

Senzaţia că prietena aceea a mamei lui îi semăna atât de tare era profund dezagreabilă.

* * *

— Cât poate să-ţi semene! Spitting image!

Karen Winslow izbucni în râs uitându-se la fotografia lui Ragnhild. O ţinea în mână, pieziş, pentru a evita ca luminile lustrei să se reflecte în poză, şi cu capul într-o parte. Ragnhil era în cadă, cu şampon pe cap şi cu o răţuşcă de cauciuc enormă pe burtă. Monstrul de un galben strident părea că e pe punctul să sară pe ea.

— Aşadar, e cea mică, spuse înapoindu-i fotografia. Dă-mi s-o văd şi pe cea mare.

Fotografia era făcută de Crăciun. Kristiane stătea pe treptele casei din Hauges vei, cu un aer foarte serios. Măcar o dată se uitase şi ea drept în obiectiv şi îşi scosese căciula. Electricitatea statică îi zbârlise părul în toate direcţiile, iar lumina care trecea prin geamul de la uşă o învăluise într-un soi de aureolă.

— Uau! exclamă Karen, dintr-odată mai serioasă şi ea.

Ce copil frumos! Câţi ani are? Nouă? Zece?

— Paisprezece peste puţin timp, răspunse Inger Johanne. Dar nu e chiar ca toţi ceilalţi copii...

Se miră că nu îi venea greu să o spună.

— Aha. Şi ce nu e în ordine?

— Cine ştie? răspunse Inger Johanne. Kristiane s-a născut cu o malformaţie cardiacă şi a fost supusă la trei operaţii dificile în primul an de viaţă. Nimeni nu ştie să spună dacă defectele de aici provin sau din naştere.

Karen zâmbi încă o dată, privind fotografia mai de aproape. Fosta colegă îi amintea lui Inger Johanne numărul de ani care se scurseseră de la terminarea studiilor. Karen fusese întotdeauna zveltă şi într-o bună condiţie fizică. Acum părea şi mai slabă, cu muşchii şi mai încordaţi, iar părul negru începuse să se grizoneze. Purta ochelari, probabil de puţină vreme, fiindcă tot timpul ba şi-i punea, ba şi-i scotea, fără a şti prea bine ce să facă cu ei când nu îi stăteau pe nas.

Ultima dată se întâlniseră acum optsprezece ani. Cu toate acestea, se recunoscuseră instantaneu. În momentul în care Karen coborâse din taxi, în faţa restaurantului Victor de Sandaker, Inger Johanne primise cea mai lungă îmbrăţişare din câte îşi amintea, ceea ce, după ce intrase,

o făcuse să se simtă pur şi simplu fericită.

Chelnerul aşează o cupă de şampanie în faţa fiecăreia dintre ele.

— Doriţi să vă aduc imediat meniul? le întrebă zâmbind.

— Mai putem aştepta, răspunse repede Inger Johanne.

— Fireşte. Revin.

Karen ridică paharul.

— To you! exclamă surâzătoare. Ţi-ai închipuit vreodată că o să ne mai vedem? Incredibil!

Gustară din şampanie.

— Mmm... Delicioasă! mai vorbeşte-mi despre Kristi... Krysti...

— Kristiane. Specialiştii au considerat multă vreme că s-ar putea să fie vorba despre o formă de autism. Sindromul Asperger, poate. Dar nu e deloc aşa. De acord, are nevoie ca lucrurile să rămână la fel şi poate trece prin perioade lungi în care este obsedată de ordine şi de logică. Uneori te duce cu gândul la un savant, aşadar la un autist cu posibilităţi extreme ale inteligenţei. Apoi, dintr-odată, fără să ştim ce a produs transformarea, pare o puştoaică banală, poate puţin mai rezervată. Chiar dacă are probleme în a-şi face prieteni, e deosebit de flexibilă în relaţiile cu alte persoane. E...

Inger Johanne ridicase iarăşi paharul, surprinsă de cât de bine îi făcea să discute despre fata ei cea mare cu cineva care nu o văzuse niciodată.

—... Foarte afectuoasă în familie.

— E adorabilă, o asigurase încă o dată Karen, dându-i înapoi fotografia. Eşti extraordinar de norocoasă să ai un aşa copil.

Afirmaţia o făcu pe Inger Johanne să simtă că o inundă un val de căldură, de ruşine chiar. Isak îşi iubea fata mai mult decât orice pe lume, iar Yngvar era şi el cel mai iubitor tată vitreg cu putinţă. Bunicii de toate părţile o adorau pe Kristiane, care se integrase pe cât de bine se putuse în mediul social din jurul familiei Vik Stubo. Unii chiar ziceau despre Kristiane că fusese norocoasă născându-se într-o astfel de familie. Live Smith îi lăsase lui Inger Johanne impresia că e bucuroasă să aibă copilul în şcoala ei.

Nimeni, însă, nu spusese că Inger Johanne e norocoasă având o fată precum Kristiane.

— Aşa e... Sunt... E un noroc incredibil să o am.

Clipi repede, pentru a-şi opri lacrimile. Karen întinse o mână pe deasupra mesei şi i-o pusese pe obraz. Curios lucru: gestul se dovedea binevenit în pofida anilor

îndelungaţi în care nu se mai văzuseră.

— Copiii sunt cel mai frumos dar al lui Dumnezeu, continuă Karen. Întotdeauna, întotdeauna sunt o binecuvântare, indiferent de unde ar veni. They should be treated, loved and respected acordingly[6].

O lacrimă începu să alunece pe obrazul lui Inger Johanne.

Americanii şi cuvintele lor frumoase, îşi zise. Americanii şi frumosul, grandilocventul, pomposul lor fel de a vorbi. Surâse scurt şi îşi şterse lacrima cu dosul palmei.

— Doriţi să comandaţi?

Chelnerul îşi făcu iarăşi apariţia, privindu-le când pe una, când pe cealaltă.

— Da, răspunse Inger johanne. Ar fi bine dacă aţi avea un meniu în engleză, aş scăpa de tradus pentru prietena mea.

Dar chelnerul nu avea grija asta. Timp de zece minute prezentă şi descrise diferitele feluri de mâncare, răspunzând curiozităţii lui Karen. După ce se puseseră de acord asupra mâncării şi vinului, Inger Johanne fu obligată să recunoască faptul că prietena ei era mult mai lipsită de fasoane decât ea. Până şi chelnerul părea impresionat.

---

[6] Trebuie trataţi, iubiţi şi respectaţi în consecinţă.

Începură cu stridii.

Care nici măcar nu erau în meniu şi despre care nici chelnerul nu spusese nimic în vasta sa prezentare a ofertei restaurantului. Când încheiase, Karen lăsase capul într-o parte, îi trimisese un surâs orbitor şi insinuase că fiecare bucătar-şef care se respecta avea puse deoparte câteva stridii.

Întotdeauna, insistase.

Şi aşa şi era.

Numai că Inger Johanne nu mâncase niciodată stridii.

Era cercetătoare şi avea doctoratul dat. Umblase mult şi nici cu banii nu o ducea rău. Îi plăcea bucătăria de bună calitate. În China mâncase carne de câine şi în apropiere de Angkor Vat, într-o dugheană, păianjeni prăjiţi. Totuşi, nu riscase niciodată să vadă cum sunt stridiile.

Se uită în farfurie. De pe patul lor de gheaţă, cochiliile degajau un parfum uşor de mare. Nimeni nu pretindea că substanţa aceea vâscoasă şi cenuşie era şi apetisantă. Aruncă o privire către Karen, care pusese câteva picături de vin alb amestecat cu oţet pe fiecare stridie, înainte de a ridica prima cochilie la buze şi de a-i sorbi conţinutul. Cu ochii închişi, băgă stridia în gură şi o înghiţi, înainte de a exclama:

— Perfect!

Inger Johanne o imită.

Nu mâncase niciodată ceva mai bun decât stridiile.

— Inger, atacă iarăşi discuţia Karen de îndată ce cochiliile fuseseră golite, tell me more. Tell me everything. Absolutely everything!

Aşa că vorbiră mâncând următoarele două feluri. Despre studii şi prietenii comuni din vremea aceea. Despre familii, părinţi, bucurii şi frustrări. Despre copii. Vorbeau amândouă odată, întrerupându-se şi râzând. Acustica era deplorabilă în încăperea aceea mică. Râsul lui Karen se lovea de pereţii înalţi, deranjând celelalte persoane. Cu toate acestea, chelnerul era mereu la fel de amabil, umplându-le discret paharele de câte ori ameninţau să se golească de tot.

— Karen, trebuie să te întreb ceva.

Inger Johanne se uită la cel de-al patrulea platou care îi ajunsese în faţă, o prepeliţă pe pat de piure de anghinare. Şanţuri fine de parmezan desenau un cerc în jurul păsării şi al celor câteva roşii cherry în bulion.

— Vorbeşte-mi despre APEC, o rugă.

— De unde ştii unde lucrez?

Karen se şterse delicat la gură cu şervetul, după care

apucă iarăşi cuţitul şi furculiţa.

— Am găsit pe Google. Cum în acest moment sunt implicată într-un proiect care...

Karen izbucni într-un râs care făcu paharele să scoată un sunet de clopoţei.

— Uite cum au trecut două ore de când tot stăm de vorbă, fără să ne fi întrebat care pe unde lucrează şi ce anume! Haide, povesteşte-mi!

Şi Inger Johanne începu să povestească despre munca ei la Institutul de Criminologie, despre teza de doctorat pe care o susţinuse în 2000, despre pasiunea pentru cercetare şi despre modul în care se achita de obligaţiile universitare inerente serviciului actual, despre bucuriile şi frustrările nevoii de a împăca şi cariera, şi exigenţele celor două fete ale ei. Până la urmă abordă şi proiectul la care lucra în prezent. Când încheie, prepeliţele nu mai erau decât nişte schelete mici în mijlocul unor farfurii goale.

— Trebuie să vii pe la noi, sugeră Karen. Lucrurile cu care ne ocupăm ar putea fi foarte importante pentru cercetarea ta.

— Acum e rândul tău, îi răspunse Inger Johanne. Hai!

Îi solicită chelnerului o mică pauză înaintea felului următor. Simţea că băuse cam mult, dar nu mai conta. Nici

nu mai ţinea minte de când nu mai intrase într-un restaurant, darămite de când nu se mai simţise atât de bine. Prin urmare, în clipa în care chelnerul îi umplu încă o dată paharul, îi trimise un zâmbet pe post de mulţumire.

— Cabinetul de avocatură a fost înfiinţat în 1971, începu Karen ridicându-şi paharul în lumină pentru a admira culoarea vinului, la Montgomery, în Alabama. Fondatorii care, în treacăt fie zis, erau albi făceau parte din mişcarea pentru drepturi civile. Cabinetul a fost deschis în primul rând pentru a lupta împotriva rasismului. O investiţie fără beneficii financiare, se înţelege de la sine.

Se întrerupsese de parcă ar fi căutat modalitatea de a spune cu cât mai puţine cuvinte o poveste tare lungă.

— La început, se poate spune că funcţionam ca un birou de asistenţă juridică gratuită. Chiar dacă, de pildă cu, personal nici nu eram angajată acolo, ţine cont!

Râsul îi explodă din nou între pereţii localului şi un cuplu vârstnic, aflat la două mese distanţă, se uită urât la ele.

— Pe vremea aceea eram încă în elementary school. În 1981, cabinetul a deschis o secţiune de investigaţii pentru a fi mai aproape de atingerea scopului real: nişte State Unite în acord cu propria lor constituţie, cândva atât de revoluţionară. În primii ani, lupta s-a dus în primul rând

contra white supremacy groups.

— A Ku Klux Klan-ului, murmură Inger Johanne.

— Şi a lor. Fiindcă am deschis numeroase procese împotriva unor membri. În câteva rânduri am ajuns atât de departe încât am reuşit închiderea unor tabere de instrucţie şi interzicerea unor celule importante ale organizaţiei. Sigur, problema e că...

Oftă şi mai bău o gură de vin.

—... KKK nu e singur în domeniu. Mai avem Imperial Klans of America, Aryan Nations, Church of the Creator... You name it. Am extins activitatea an după an, iar astăzi avem recenzate nouă sute douăzeci şi şase de grupuri rasiste în Statele Unite. Unele, deosebit de active.

Apăsase pe cuvântul „deosebit”.

— Presupun că nu toate sunt îndreptate împotriva afro-americanilor.

— Sigur că nu. De pildă, avem mişcarea separatiştilor negri care vrea să-i scoată pe toţi ceilalţi din circulaţie! Şi evreii au duşmani peste tot. Inclusiv la noi.

Karen părea dintr-odată îmbătrânită. Ridurile din jurul ochilor nu de la prea mult râs proveneau, după cum crezuse Inger Johanne la început. Acum Karen era serioasă şi ridurile i se adânciseră.

— Institute for Historical Review, Noontide Press... Mult prea multe. La rândul lor, evreii au Jewish Defense League, care cu siguranţă trebuie şi ea catalogată drept organizaţie discriminatorie. Oricum: There is hate enough to go around in this world[7]. Avem grupări îndreptate contra sud-americanilor, contra native Americans, contra tuturor emigranţilor, pe o bază mai generală şi lipsită de prejudecăţi...

Un surâs ironic puse punct ultimei fraze. Acum vorbea mai încet. Cu toate acestea, cuplul de lângă perete tot le trimise o privire indignată înainte de a se ridica şi de a pleca. Trecând prin spatele ei, Inger Johanne îi auzise bombănind ceva despre o cină ratată şi despre faptul că până şi pentru americani ar trebui să existe nişte limite.

— Pe urmă vin cei care detestă homosexualii, continuă Karen.

Pe masă apăruse desertul.

— Carpaccio de căpşuni şi vafe cu vanilie, anunţă chelnerul aşezându-le farfuriile în faţă, şi sorbet cu şampanie. Poftă bună!

— Cât de mari sunt grupurile astea în realitate? întrebă Inger johanne când rămaseră din nou singure.

---

[7] Ură e destulă pe pământ. (în limba engleză în original).

Karen lăsă lingura printre bucăţile de căpşuni, se sprijini cu coatele de masă şi răspunse cu voce lentă, cu ochii fixaţi în fundul farfuriei:

— E o întrebare delicată. Organizaţiile declarat rasiste sunt mai mari decât ne-am dori. Unele sunt foarte vechi şi organizate după model paramilitar. Altele, mai ales the anti-gay groups, sunt mai greu de...

Băgă lingura în gură şi închise ochii de plăcere, mestecând.

—... Cum să zic... de definit?

Inger Johanne o aprobă din cap. Doar lupta şi ea cu aceeaşi problemă.

— Din cauza legăturilor puternice cu o comunitate religioasă, legitimă în sine? întrebă.

— Da. Printre altele, şi din această cauză. În principiu, definim un grup bazat pe discriminare ca organizaţie mai mult sau mai puţin durabilă, care incită într-o formă sau alta la ură împotriva unor anumite comunităţi. Membrii acestor grupuri nu comit nicio infracţiune dacă nu depăşesc limitele libertăţii de expresie admise în cea mai mare parte a ţărilor, dacă nu încurajează acte condamnabile sau nu le săvârşesc ei înşişi, atâta vreme cât ţinta individuală a criminalităţii de acest tip este aleasă

pe motivul apartenenţei la un alt grup suficient de mare de persoane, care prezintă semne distinctive speciale şi observabile.

Îşi trase sufletul, făcând o pauză.

— Ţi-ai învăţat bine discursul, zâmbi Inger Johanne.

— Păi da, l-am mai spus de câteva ori până acum!

Deja mânca mai puţin grăbită. Inger Johanne se săturase, împinse ceva mai departe de ea, pe masă, farfuria cu desertul din care nu mâncase decât jumătate.

— Să luăm un exemplu. S-a întâmplat în 2007. Un tânăr, Satender Sing, era în vacanţă pe malul lacului Natoma, din California. Era din insulele Fiji şi într-o zi lua masa cu nişte prieteni indieni într-un restaurant. Nişte rusofoni au crezut că Satender era homosexual şi, ca să scurtez povestea destul de lungă, l-au omorât.

Inger Johanne păstră tăcerea.

— Homosexuali ucişi fiindcă sunt homosexuali: e un fapt incontestabil, continuă Karen. Specificul acestui caz este că asasinii aparţineau unui grup foarte numeros de imigranţi slavi, credincioşi practicanţi din regiunea Sacramento şi oponenţi sălbatici ai homosexualităţii. Se vorbeşte despre circa o sută de mii de persoane, membre a şaptezeci de parohii fundamentaliste într-o zonă care,

mai înainte, avea un procent serios de homosexuali. E puţin spus că, în momentul de faţă, relaţiile dintre aceste grupuri sunt explozive. Creştinii se dedau unei propagande homofobe foarte active la posturi de televiziune şi de radio, având un enorm potenţial de mobilizare. În timpul unor manifestaţii de protest ale homosexualilor au fost mai mulţi contra manifestanţi decât manifestanţi.

Oftă adânc şi zgârie cu furculiţa restul de sos din farfurie.

— Când, însă, alunecă astfel de credincioşi spre criminalitate? continuă. Pe de o parte, ura de care dau dovadă nu lasă loc dubiilor. Retorica utilizată şi, mai ales, atenţia disproporţionată pe care o acordă temei subliniază faptul că este vorba despre ură în stare pură, ură maladivă. În plus, mai mulţi dintre şefii lor spirituali refuză să se distanţeze de asemenea crime, de pildă de uciderea lui Satender. Pe de altă parte, libertatea de expresie este foarte avansată, cum e şi normal, aşa că nu puţini membri ai acestor biserici, pe tot cuprinsul Statelor Unite, îşi fac un titlu de glorie din a încuraja direct crimele de acest tip şi alte acte de violenţă.

— Adică justifică manifestările de ură, refuză să le condamne când apar şi se spală pe mâini fiindcă nu au

spus ca atare: „Ucideţi-i!”

— Asta este, o aprobă Karen. Şi când preotul zice: pederaştii se bălăcesc în păcat şi vor cunoaşte o moarte atroce, vor arde-n iad, vor... Bun, mereu spun că acestea sunt cuvântul şi voinţa lui Dumnezeu, pe care doar le citau. Dacă unii copii ai Domnului le iau la propriu, nu e o problemă. Şi, cum bine ştii, libertatea credinţei şi a expresiei e...

—... Baza însăşi a existenţei Statelor Unite, completă Inger Johanne.

— Mai doriţi cafea?

Chelnerul trebuie să fi avut o perfectă stăpânire de sine. Trecuse o jumătate de ceas de când nu mai erau decât ele în salon. Iar angajaţii restaurantului nu aşteptau decât un singur lucru: să termine ele odată cu masa. Cu toate acestea, bărbatul le umplu ceştile cu răbdare şi se duse să mai aducă nişte lapte cald.

— Toate lucrurile astea sunt teribile, continuă Karen după ce chelnerul se îndepărtă. În afara parohiilor extremiste din destule colţuri ale Statelor Unite, avem şi organizaţii mult mai puternice, precum American Family Association. Nici acestea nu incită la crimă, fireşte, însă fac un tămbălău incredibil şi intoxică din ce în ce mai mult

ambianţa dezbaterilor publice. Îţi poţi închipui că, acum ceva timp, au dus o campanie de boicot la adresa celor de la McDonald’s?

— Nu mi se pare lipsită de bun-simţ, zâmbi Inger Johanne. Care a fost motivaţia?

— Că lanţul comercial a cumpărat spaţii publicitare în timpul unei Parade Gay.

— Şi ce a ieşit din asta?

— Din fericire, un eşec. De data asta. Numai că unele astfel de grupuri sunt puternice şi au mijloace financiare şi de influenţă, fiindcă nu resursele le lipsesc. Sunt tot nişte vectori ai urii, dar nu pot fi considerate criminale. În schimb, ceea ce este cel mai îngrozitor lucru e că...

Ridică paharul într-un toast mut.

—... De puţin timp au fost descoperite semne ale unei persecuţii mult mai sistematice. Şase crime având ca ţinte homosexuali în ultimele douăsprezece luni, trei la New York, una la Seattle şi două la Dallas, nu au fost încă elucidate. Poliţiile locale au tratat destulă vreme cazurile ca fiind izolate. Metodele erau diferite şi circumstanţele altele. Cabinetul nostru a aflat, totuşi, că doi dintre cei omorâţi erau veri, al treilea fusese coleg de şcoală cu cel dintâi, al patrulea călătorise prin Interrail în Europa cu cel

de-al doilea, iar ultimii doi avuseseră scurte relaţii cu cel de-al patrulea, la un interval de doi ani. FBI a redeschis cazul, dacă se poate spune aşa. Fără ca asta să îi apropie de găsirea vinovatului. Cu toate acestea, cabinetul nostru nu va renunţa la caz până când nu va fi rezolvat.

— Fir-ar al naibii! murmură Inger Johanne. Şi ce ipoteze aveţi?

— Multe.

Zgomotele din bucătărie erau tot mai puternice. Teluri şi polonice se loveau de blatul meselor, iar vacarmul unei maşini de spălat vasele ajunsese omniprezent. Inger Johanne se uită la ceas.

— Cred c-ar cam trebui să plecăm, începu nesigură. Karen, îţi mai place să te plimbi?

— Mie? Mă plimb fără oprire!

Inger Johanne făcu semn să i se aducă nota. Aceasta era de mult gata, însă Karen o prinse din zbor înainte ca Inger Johanne să îşi fi dat seama măcar de sosirea chelnerului.

— Plătesc eu!

Inger Johanne nu mai avea puterea de a protesta.

— Ce-ar fi să trecem pe la mine pentru un ultim păhărel? întrebă, pe când prietena ei scotea cardul. Stau la doar douăzeci de minute de aici. Poate un pic mai mult,

ţinând cont de starea drumului.

— Super! se entuziasmă Karen după ce îl complimentă pe chelner, îşi luă paltonul şi se îndreptă către ieşire.

— Ce oraş liniştit e Oslo-ul! se miră după ce ajunseră pe trotuar.

Semafoarele tricolore de la intersecţia dintre Hans Nielsen Hauge vei şi Sandakerveien treceau de la portocaliu la roşu fără a avea vreo maşină pe care să o oprească. Noroiul şi reziduurile gazelor de eşapament de la circulaţia diurnă erau acum ascunse de o pătură subţire de zăpadă proaspătă. Abia dacă se vedea câte o urmă de paşi pe trotuar. Stratul de nori de deasupra oraşului tot jos rămăsese, iar şirul de lumini întins din centru către sud-vest îi dădea o nuanţă gălbuie.

— Fiindcă este vorba despre un cartier mai mult rezidenţial, explică Inger Johanne. Oraşul mai doarme şi el după Crăciun. Norvegienii pur şi simplu înnebunesc în decembrie, ca să zic aşa. Ianuarie, în schimb, este luna bunelor intenţii.

Ocoliră videoclubul din colţ, urcând pe Sandakerveien.

— Unde rămăseserăm? întrebă Karen.

— La ipoteze, îi aminti Inger Johanne. Cele legate de crimele cu homosexuali.

— Da, da!

Din mers, Karen îşi strânse mai bine fularul. Inger Johanne uitase cât de înaltă îi era prietena şi ce picioare lungi avea. Ca să nu rămână în urmă, fu nevoită să întindă pasul.

— Referindu-ne la această the anti-gay movement, vedem apărând câteva constelaţii ciudate. Evreii şi creştinii, musulmanii şi, în cazul nostru, câteva grupuscule de extremă dreaptă, care nu au reuşit să se împace sute şi sute de ani, şi-au descoperit acum un duşman comun: the gay community. Astfel, am catalogat un grup care-şi spune „The 25’ers”. Specificul lor este că fac ceea ce fac într-o tăcere incredibilă.

— Tăcere? Nu prea caracterizează asemenea grupuri care, din contră, fac cât mai mult tapaj cu putinţă.

— În general, da. Dar ăştia sunt diferiţi. Credem că au apărut din mediile mai tradiţionaliste, fundamentaliste, şi musulmane, şi creştine. Se pare că sunt de părere că lucrurile nu evoluează suficient de repede. Că a venit vremea pentru terapia de şoc. Aceleaşi personaje dinainte, dacă vrei, dar într-o configuraţie diferită. Acelaşi obiectiv, însă, voinţa de a recurge la mijloace diferite pentru a-l atinge.

Câteva clipe păşiră în linişte. Conversaţia luă o turnură pe care Inger Johanne nu era prea convinsă că ar dori să o dezvolte.

— Ce mijloace? întrebă totuşi, ajungând în punctul în care strada Sandakerveien încetează urcuşul şi o ia spre nord-vest.

Karen se oprise atât de brusc încât, până să îşi dea seama, Inger Johanne mai făcu câţiva paşi.

— Chiar că nu e prea frumos la Oslo, declară uitându-se-n jur.

Inger Johanne zâmbise.

— Locul în care ne aflăm acum cred că este unul dintre cele mai urâte, dintre cele mai îngrozitoare din capitala noastră. Nu că mi s-ar părea mie prea frumoasă, dar nu o judeca, totuşi, după ceea ce vezi aici.

În dreapta, mai multe antrepozite în clădiri paralelipipedice încercau să se ascundă ruşinat în zăpadă. În faţă, de-a lungul străzii Nycoveien, care dădea, la câteva sute de metri distanţă, într-un sens giratoriu gol, jumătate din zidul de la Storosenter fusese dărâmat în vederea extinderii. Enorma peticeală, cum părea centrul de afaceri, te ducea cu gândul mai degrabă la nişte ruine decât la un şantier. Pe acoperiş clipea un o roşu, uriaş, un

ochi iritat de ciclop. Între cele două străzi, neoanele turcoaz fixate vertical pe un imobil de birouri creau un reflex filiform în zăpadă. La stânga, o mână de clădiri cu acoperişuri de ţiglă păreau aruncate cum se nimerise. Dintr-un motiv necunoscut, arhitectul găsise oportun să scoată la iveală toată ţevăraia de la canalizare, aşa încât ansamblul trimitea, cu gândul la decorurile unui film ştiinţifico-fantastic căruia i se tăiase din buget din cauza proastei calităţi.

— Totul va arăta mai bine de îndată ce vom ajunge în Nydal, conchise Inger Johanne. Hai!

Porniră mai departe fără prea mare tragere de inimă, chiar prin mijlocul şoselei.

— Ştim încă prea puţine despre The 25’ers, continuă Karen după ce o luară iarăşi din loc. Avem însă motive să credem că s-a produs o alianţă cel puţin nefericită între fundamentaliştii musulmani şi omologii lor creştini. Presupunem că numele grupului vine de la suma cifrelor din numerele 19,24 şi 27. Primul trimite la Coran, celelalte două la nişte pasaje din scrisorile lui Pavel către romani. E extrem de complicat. Sigur că nu intră în discuţie nicio parohie. Şi nicio grupare politică.

— Atunci?

— Un grup militant. O forţă paramilitară. Credem că ştim identitatea acel puţin trei dintre membri: doi creştini ultraconservatori şi un musulman. Toţi trei au fost şi în armată. Unul chiar în Forţele Speciale. Problema este că şi ei ştiu că noi am aflat cine sunt, aşa că s-au mai potolit. Deocamdată se comportă destul de normal. Din păcate, toate datele duc la concluzia că este vorba despre un grup destul de important. Important şi foarte bine administrat. FBI-ul s-a cam blocat în cazul ăsta, iar APLE nu poate face mare lucru. Sigur, însă, că încercăm să facem tot ce putem.

— Dar ce naiba mai fac şi ăştia? îşi manifestă Inger Johanne nerăbdarea.

— Omoară homosexuali de ambele sexe. The 25’ers e clubul nemulţumiţilor. Cei care vor fapte, nu vorbe.

Se oprise un moment, pentru că o maşină venind din sens invers le obligase să se apropie de troienele de pe marginea străzii.

— Din fericire, în Norvegia se mulţumesc să se înjure unii pe alţii, zise Inger Johanne.

Karen zâmbi din colţul gurii şi se opri înaintea altui sens giratoriu.

— Da, dar aşa începe, răspunse. Exact aşa începe...

Cum nu se vedea nicio maşină până departe, traversară.

— Mişcările homofobe norvegiene sunt şi ele predominant de natură religioasă? întrebă Karen.

— Da şi nu. Aş zice că „mişcarea” pare marcată mai degrabă de conservatorismul creştin. Unii încearcă să construiască raţionamente de natură morală ori filosofică pentru a-şi argumenta homofobia. Examinând însă mai îndeaproape aceste argumente, observi că toate se bazează pe o religiozitate profundă.

Inspiră profund, apoi oftă.

— Şi-apoi mai e şi gălăgia continuă a caravanelor.

— Care caravane?

— E doar o expresie. Mă refer la populaţie. Nu tocmai creştină, cât despre filosofie, nici de doi bani. Doar că nu-i place pe homosexuali şi cu asta basta.

Ajunseseră în dreptul şcolii de comerţ, iar Karen se oprise în faţa vitrinei unui magazin G-Sport. Echipamentul de munte care o interesa nu părea să fi intrat în reducerile de preţ de ianuarie. În geam putea vedea şi chipul lui Inger Johanne.

— Întotdeauna am crezut că sunteţi mult înainte... în problema echităţii. A luptei împotriva rasismului. A drepturilor homosexualilor.

Karen se aplecă brusc spre vitrină, şoptind ceva ce părea un calcul făcut în minte.

— O mie o sută de dolari? Pentru schiurile astea? Am unele exact la fel şi nu m-au costat decât patru sute cincizeci. Acum înţeleg de ce e media salarială atât de ridicată la voi!

— Ceva s-a întâmplat în momentul în care homosexualii au început să aibă copii, zise Inger Johanne gânditoare, de parcă atunci i-ar fi venit noua idee. Înainte, lucrurile mergeau în general bine. Povestea asta cu copiii s-a dovedit a avea şi un revers colosal.

Stratul de zăpadă fusese sfâşiat. Trei stele se iviseră printr-o spărtură neagră de pe boltă, deasupra Grefsenkollen-ului. De când plecaseră de la restaurant începuse şi vântul, aşa că temperatura coborâse. Inger Johane îşi frecă palmele, suflând aer cald în mănuşile de lână cu un deget. Gestul o făcu să simtă frigul umed, aşa că îşi înfundă mâinile în buzunare fără a mai fi îndrăznit să îşi scoată mănuşile.

— Tot mai multe lesbiene fac copii, continuă. La începutul anului a fost votată o lege matrimonială care le acordă dreptul la inseminare artificială, ca în cazul cuplurilor heterosexuale. În ultimii ani, homosexualii au

fost foarte activi. Merg în Statele Unite pentru a căuta ovule şi mame purtătoare. Toate astea au dus la...

Se urniseră iarăşi din loc.

— Ştii cum sunt numiţi copiii ăştia? întrebase iritată. Copii de manufactură! Pui de lucru manual!

Karen ridică din umeri.

— Istoria se repetă, oftase. Nu e nimic nou sub soare. Când s-au înregistrat primele căsătorii între albi şi negri, s-a pretins că aşa ceva vine în contradicţie cu poruncile lui Dumnezeu. Cu voinţa lui, cu natura, cu tradiţia, cu tot ceea ce eram obişnuiţi. Şi copiii lor au fost ridiculizaţi cu tot felul de porecle. Half-castes. Nu e prea departe de „copiii de manufactură”.

Inspiră adânc.

— O să treacă şi asta, Inger Johanne. Peste câteva zile vom avea un preşedinte half-caste! Acum şase ani nimeni nu ar fi crezut că mai întâi vom avea o preşedintă, apoi un afro-american. Păcat de Helen Bentley, în treacăt fie spus. Că, adică, nu vrea să mai candideze pentru un mandat. Despre Obama nu pot vorbi decât de bine, deşi, în fond...

Se făcuse unsprezece şi jumătate. Se apropia un autobuz. Ajuns lângă ele, şoferul căscă, dar tresărise, obligat să frâneze brusc, fiindcă tocmai trecea strada o

pisică.

—... În fond cred că ar fi o victorie şi mai mare dacă am avea tot o preşedintă, continuase Karen în şoaptă, de parcă i-ar fi încredinţat lui Inger Johanne un secret periculos. Când preşedinta cea mai puternică de pe planetă declară că renunţă la Casa Albă pentru familia ei, după patru ani, niciunul mai mult, parcă nu îmi vine a crede.

Inger Johanne încercă să îşi păstreze zâmbetul pe buze. Nu simţea prea des nevoia de a comenta evenimentele dramatice din mai 2005. Cele douăzeci şi patru de ore petrecute alături de Helen Bentley, într-un apartament din Frogner, pe când întreaga lume considera că preşedinta americană e moartă, deveniseră o amintire bine închisă într-un sertar al memoriei, pe care nu îl deschidea decât extrem de rar spre a-i examina conţinutul. Fusese obligată la tăcere în numele siguranţei Norvegiei, dar şi a Statelor Unite, şi nu încălcase jurământul, pe care îl şi semnase. Acum, însă, simţea pentru întâia oară nevoia de a-şi încălca promisiunea.

— Nu am auzit niciodată vorbindu-se despre The 25’ers, mărturisi pentru a nu îşi da drumul la gură. Poţi să îmi spui mai multe?

Ajunseră pe Gullhaug Torg.

Karen trecu geanta pe celălalt umăr. Deschise şi închise gura de mai multe ori, fără a fi spus ceva, de parcă nu ştia ce cuvinte să aleagă.

— Furia, răspunse până la urmă. În timp ce toate celelalte mişcări bazate pe discriminare se hrănesc din agitaţie, prejudecăţi şi religiozitate deformată, organizaţii precum The 25’ers joacă pe cartea sfintei furii. Ceea ce este altceva. Mult mai periculos.

Se opriră pe podul de deasupra râului Akerselva, aplecându-se peste balustradă. Apa era mică, iar de-a lungul malurilor se înşirau sculpturi în gheaţă foarte reuşite.

— Şi cum... cum îşi finanţează toate organizaţiile astea activitatea?

— Depinde, răspunse Karen. Şi comunităţile religioase extremiste se finanţează ca orice altă confesiune. Primesc donaţii şi au partizani plini de bani. De altfel, nu presupun costuri de funcţionare prea mari. Grupările paramilitare adună şi ele bani de la ai lor. Există însă motive serioase pentru a crede că resursele unor astfel de organizaţii provin în mare parte din zona marii criminalităţi.

Lăsase o pauză pentru a admira o arcă întunecată de

gheaţă, aşezată pe trei bolovani uriaşi.

— Ku Klux Klan şi Aryan Nations, de pildă. Dacă KKK îşi îndreaptă ura în mod tradiţional împotriva afro-americanilor, şi cine ştie câţi or fi ucis de-a lungul timpului, Aryan Nations se bazează pe o reprezentare pseudo-teologică conform căreia anglo-saxonii şi nu evreii sunt poporul ales de Dumnezeu. Sigur că îi detestă şi pe negri, dar, pentru ei, evreii sunt virusul care infectează corpul umanităţii. Au o mare popularitate prin puşcării şi, de altfel, aceasta le este politica dusă în mod conştient de conducătorii lor. Banii vin din...

Se întorsese către Inger Johanne şi desfăcuse unul după altul degetele mâinii stângii, în timp ce enumera:

— Escrocherie, furt, droguri, jafuri armate.

Patru degete se ridicau către cer; le însoţi îndată şi cel mare.

— Şi crime. Ucigaşi plătiţi, de exemplu. Pentru genul acesta de acte există şi intermediari, ştii bine.

Cum Inger Johanne nu era prea informată în domeniul mercenarilor, tăcu.

— Intermediarul primeşte comanda asasinatului, o lămuri Karen. Dacă victima este un homosexual, se poate face apel la unul dintre cei care au declarat că inşii de felul

ăsta trebuie oricum să moară. Dacă este vorba despre un negru, atunci se caută o organizaţie care...

Ridică din umeri într-un gest elocvent.

— Cam ăsta ar fi tabloul, concluzionă trăgându-şi nasul.

Un răţoi însingurat, care se culcase pe malul dinspre vest, îşi extrase ciocul de sub aripă privindu-le, în speranţa că le va vedea aruncându-i ceva firimituri de pâine de pe pod. Constatând că nu se întâmplă nimic, îşi băgă la loc ciocul sub aripă şi redeveni un bulgăre de pene de culoare închisă.

— În privinţa celor din The 25’ers, despre ei ştim încă şi mai puţine, reluase Karen precizările. Oricum destule pentru a ni-i aminti pe unii care îşi spuneau The Order, grup apărut prin anii ’70 ca disidenţă faţă de KKK ŞI AN. Ţinta le era revoluţia şi grăbirea căderii guvernului american. Doar atât. Diferenţa cea mai clară dintre ei şi noile grupări este colaborarea cu diferitele culte religioase. Şi nu sunt singurii, din păcate. Mai e, de pildă, un grup de criminali care...

Inger Johanne puse o mână pe umărul lui Karen.

— Stop, zâmbise. Nu am curaj să aud şi mai multe. Cred că mi-am făcut plinul la ură pentru seara asta. Vreau să mai vorbim şi despre copiii tăi, despre soţ, despre... fratele

tău! Tot aşa de înrăit aleargă după fuste?

— You bet! S-a însurat a treia oară!

Când plecaseră mai departe, Inger Johanne îşi strecură braţul sub al lui Karen.

— De-acum ajungem, o anunţă luând-o la dreapta. Yngvar se va bucura că ai venit cu mine.

Nu era o minciună. Chiar avea să se bucure.

De obicei, după ce fetele, chestiunile de serviciu, treburile casei şi restul erau gata, Inger Johanne se simţea de-a dreptul golită de puteri. Yngvar şi cu ea se duceau din când în când la cină pe la prieteni, cel mai adesea pe la vechi prieteni ai ei, ieşiri pe care Inger Johanne le privea însă cu oarecare teamă. Foarte rar invitau şi ei. Sigur că era plăcut, însă câteva zile înainte şi câteva după se simţea complet epuizată. Yngvar, în schimb, ştia foarte bine cum să omoare câteva ceasuri. Chiar dacă petrecea foarte mult timp şi cu nepotul lui, cu Amund, care nu avea decât câteva luni când fata lui cea mare şi prima soţie muriseră într-un accident dramatic, tot mai reuşea să se vadă în mod regulat cu numeroşii lui prieteni. În ultima vreme începuse din nou să cocheteze cu ideea de a-şi cumpăra un cal. Cum dispunea de circa zece-douăsprezece ore libere pe săptămână, nu ştia cum să şi

le mai umple.

Pe Inger Johanne o bătea neîncetat la cap: mai ieşi şi tu, haide, mai ieşi. Invită lume pe la noi. Du-te la cinematograf cu o prietenă.

— Kristiane se descurcă foarte bine şi fără tine câteva ore, îi repeta mai des decât i-ar fi plăcut ei să se gândească la acest subiect.

Deci sigur avea să fie încântat.

Se apropiau de Maridalsveien. Norii alergau pe cer, iar vântul, vâjâind prin coroanele desfrunzite ale copacilor, aproape că acoperea zgomotul maşinilor pe Ringveien, către nord.

Încă trei minute şi aveau să ajungă acasă.

Mai că-i venea să o trezească pe Kristiane.

Doar aşa, ca să i-o arate.

Iar când vei ajunge

— Înainte de orice, trebuie să îţi arăt asta, o anunţă Kjetil Berggren, aşezând în faţa ei patru obiecte pe o bucată de cârpă albă. Gândeşte-te şi nu te grăbi.

Vocea îi era joasă şi plină de înţelegere, de parcă ar fi fost deja la înmormântarea Mariannei. Numai că niciunul, nici celălalt nu erau îmbrăcaţi potrivit pentru o asemenea ocazie. Ziua de sâmbătă, 10 ianuarie, începuse, iar hanoracul ponosit al lui Kjetil Berggren era agăţat într-un cuier, lângă uşă. Când ocolise biroul pentru a se aşeza înapoi, la locul lui, fusese nevoit să îşi ridice un ciorap peste cracul pantalonilor săi trei sferturi.

— Mă aşteptam să te găsesc într-un combinezon şi cu ghete de patinaj, zise Synnove.

Poliţistul nu răspunse.

— Mă simt mai bine acum, îl anunţă cu voce stinsă. Mai relaxată.

Dormise pentru întâia oară în ultimele paisprezece zile. De-adevăratelea. Imediat ce Berggren şi doamna protopop o lăsaseră în pace, cu o seară în urmă, hrănise câinii, după care se băgase în pat. Şi se trezise după paisprezece

ceasuri. Câteva clipe nu înţelesese nici unde se afla şi nici ce simţea. Când o izbise certitudinea morţii Mariannei, începuse să plângă. Dar, cu toate acestea, acum era altfel. Nu mai avea de ce să-şi facă griji. Marianne murise, iar căutarea ei se încheiase. Cândva, durerea va deveni şi ea suportabilă. Acum, după paisprezece zile de iad, înţelegea. Ceea ce fusese o durere imobilă se transformase, în sfârşit, punându-se în mişcare. Spre ceva anume. Când avea să ajungă la destinaţie, totul urma să fie mai bine.

Până în dimineaţa aceasta nici nu observase cât de încordată putuse fi timp de două săptămâni. O durea spatele şi întorcea greu capul dintr-o parte într-alta. Maxilarul i se păruse chiar blocat în momentul în care încercase să înghită puţin lapte cu fulgi de ovăz, pe post de mic dejun întârziat. Până la urmă renunţase şi făcuse o baie fierbinte. Rămăsese în cadă până când apa ajunsese călduţă, iar pielea de pe vârful degetelor i se încreţise.

Synnove Hessel umblase apoi fără ţintă prin casa tăcută. Pentru prima oară o băgase pe Kaja înăuntru pentru a se mai consola şi pentru companie. Marianne îi pusese condiţia să ia nişte câini de sanie care, însă, trebuiau să rămână doar în curte. Kaja ezitase în prag, apoi se lăsase convinsă să intre şi sărise pe canapea.

Synnove şi căţeaua îşi potoliseră împreună tristeţea până pe la ora trei, când Kjetil venise să o ia, după cum conveniseră.

Intraseră în aceeaşi încăpere ca şi ultima oară. O funcţionară din Oslo era acolo la sosirea ei, dar nu dorise să stea de vorbă decât cu Kjetil. Cel puţin deocamdată.

— Synnove, înţeleg că asta înseamnă mult pentru tine, şi...

— Kjetil, îl întrerupse, vorbesc cât se poate de serios. Dacă ai avea cea mai mică idee prin ce-am trecut de la dispariţia Mariannei, ai înţelege că e mai uşor să...

Se opri şi închise ochii.

— Hai să trecem peste asta, OK?

— Ţi-ai îngrijit rănile de pe faţă? dorise Kjetil să afle.

— A fost ceva superficial.

Poliţistul fu pe punctul de a protesta. În loc de asta, făcu un semn din cap către mica faţă de masă dintre ei.

— Pot să le ating? îl întrebă.

— Din păcate, nu.

Verigheta din aur alb era puţin mai mare decât a ei. Diamantul din montură era mat şi, dacă nu ştiai de el, i-ai fi putut ignora prezenţa. Marianne ţinuse la încastrarea diamantelor. Synnove ar fi preferat o verighetă clasică, din

aur galben, fără alte brizbizuri. Una tradiţională. Fiindcă Synnove îşi dorea să fie căsătorită cu Marianne ca oricare altă femeie şi atunci verigheta era bine să fie cât mai simplă.

— Nu am mai avut timp să ne căsătorim.

— Credeam că...

— Eram partenere înregistrate legal. Ca şi cum am fi administrat o firmă, dacă vrei. Graţie noii legi, ne propuseserăm să ne căsătorim la vară.

Zgârieturile de pe faţă o ardeau de câte ori lacrimile curgeau peste ele.

— În orice caz, verigheta ar fi putut fi a ei.

Întinse o mână fără vlagă pentru a o arăta pe cealaltă. Trase apoi aer adânc în piept şi continuă într-un ritm exagerat:

— Şi colierul. Şi portcheiul este al ei fără nicio îndoială. USB-ul nu l-am văzut, dar trebuie să mai fie vreo treizeci prin casă. Poţi pune totul la loc? Poţi pune totul la loc?

Îşi ascunse faţa în mâini.

— Presupun... începu cu voce gâtuită, că trebuie să identific lucrurile astea pentru că ai vrut să nu o văd pe Marianne.

Kjetil Berggren nu răspunse. Cu gesturi rapide, fără a

atinge cele patru obiecte, le aranjă pe fiecare în punga lui de plastic şi strânse mica faţă de masă în jurul lor.

— Vom face şi o analiză ADN, o lămuri. Din păcate, este aproape sigur că defuncta este Marianne.

— Au zis că a plătit, obiectă Synneve aşezându-şi în sfârşit palmele pe genunchi. Cei de la hotel au spus că Marianne şi-a plătit camera!

— Da, camera a fost plătită. Însă nu de ea.

— Atunci, de cine? Dacă a făcut-o altcineva, atunci acela trebuie să fie criminalul, aşa că nu va fi complicat să... Nu au supraveghere video? Listă de clienţi? E cel mai simplu lucru...

Amuţi observând figura lui Kjetil.

— Hotelul Continental are camere de supraveghere în anumite spaţii ale imobilului, îi răspunse fără grabă. Printre altele, şi la recepţie. Numai că înregistrările se şterg după o săptămână. De săptămâna viitoare trec la înregistrare computerizată, aşa că imaginile se vor păstra mai multă vreme. Până acum au lucrat numai pe VHS. Ştii foarte bine că nu se ţin la infinit casetele...

— VHS, murmură nevenindu-i să creadă. Într-un hotel de lux?

Poliţistul aprobă din cap şi continuă:

— Nota a fost achitată pe 19, seara. O dovedeşte jurnalul de casă. Recepţionerul ne-a spus că plata a fost făcută de către un bărbat. În numerar. I-a fost greu să ne ofere o descriere precisă. A fost multă lume în hotel în seara aceea, în plină perioadă de pregătire a sărbătorilor. Theatercafe era plin până la refuz, şi mai există o ieşire şi pe Dagligstue. Aşa că toată lumea trece prin dreptul recepţiei.

— Ceea ce înseamnă că...

Synnove nu ştia nici ea prea bine ce însemna.

— În plus, mai aveau şi o nuntă în aceeaşi seară, continuă poliţistul. Era zgomot şi agitaţie peste tot. S-a mai ivit şi o poveste destul de dramatică cu o fetiţă care a ieşit din hotel şi era să nimerească sub roţile unui autobuz. Ba nu, sub ale tramvaiului. În orice caz, era un talmeş-balmeş total, aşa că recepţionerul nu îşi mai aminteşte decât că, de plătit, a plătit cineva.

— Atunci cine... cine ar fi avut interesul să facă toate astea? Nu pricep nimic... Să o omoare, să o ascundă, să plătească nota... E complet absurd... Cui să-i fi dat prin cap aşa ceva?

— Asta încercăm să descoperim, răspunse Kjetil calm. Cheia enigmei este de ce a fost ucisă Marianne. Dacă ai şi

cea mai mică informaţie care ne-ar putea ajuta...

— Sigur că nu am, îl întrerupse. Sigur că n-am nici cea mai mică idee de ce ar fi dorit cineva să o omoare pe Marianne! Nu exclud s-o fi făcut chiar ticăloşii ăia ai ei de părinţi!

Kjetil se decise să nu dea un răspuns afirmaţiei celei delirante.

Synnove îşi scoase puloverul, îşi ridică paharul cu apă, apoi îl lăsă înapoi pe masă fără să bea. Îşi pipăi verigheta şi îşi trecu degetele prin păr.

Încercând să facă timpul să treacă.

Pe asta trebuia să se concentreze în zilele viitoare: să facă timpul să treacă. Timpul care cicatriza toate rănile. Numai că, de fiecare dată când se uita la ceas, constata că nu trecuseră decât treizeci de secunde de la ultima verificare.

Şi nicio rană nu se cicatrizase.

— Pot să plec? murmură.

— Da. Te conduc până acasă. Nu ar trebui să te obosim cu prea multe întrebări, dar...

— Cine?

— Cum adică, cine?

— Cine mă va obosi?

— Ei bine, întrucât corpul a fost găsit la Oslo şi crima, după toate probabilităţile, acolo a şi fost comisă, cazul aparţine poliţiei din Oslo. Le vom oferi asistenţă în tot ce vor dori, însă...

— Vreau să plec.

Se ridică. Kjetil Berggren observă că puloverul era prea mare pentru ea şi că umerii se distingeau prin ei. În cele două săptămâni trebuie să fi slăbit cinci sau şase kilograme.

— Trebuie să mănânci, o sfătui. Poţi să mănânci?

Fără să îi răspundă, îşi luă hanoracul de pe spătarul scaunului.

— Nu e nevoie să mă conduci, îi spuse. Vreau să merg puţin pe jos.

— Bine, dar nu-mi ia decât trei minute ca să...

— Vreau să merg pe jos, îl întrerupse.

La uşă, se întoarse iarăşi spre el.

— Nu m-ai crezut. Nu m-ai crezut când ţi-am zis că Mariannei i s-a întâmplat ceva groaznic.

Poliţistul îşi privea unghiile fără a mai spune ceva.

— Sper să te mustre conştiinţa, continuă.

Bărbatul clătină din cap fără să-şi ridice privirea.

Nu mă mustră deloc, îi răspunse în gând. Nu mă mustră

deloc, fiindcă Marianne era moartă de mult când ai venit să ne anunţi dispariţia.

Dar nu mai scoase niciun cuvânt.

* * *

Despre eficienţă nu era nimic de reproşat. Desenatorul oficial al poliţiei nu se mulţumise doar cu o schiţă, ci îi realizase profilul, reprezentarea din faţă, de sus până jos, până la detalii de genul inelului ori al unei insigne pe care Martin Setre credea că îşi aminteşte să o fi văzut la reverul hainei individului. Silje Sørensen zăbovi asupra desenelor înainte de a le lăsa deoparte, pe birou.

Avea mai degrabă rezerve faţă de genul acesta de instrumente de lucru, chiar dacă ea însăşi le solicitase.

Cei mai mulţi oameni erau nişte martori jalnici. Aceeaşi situaţie sau acelaşi personaj putea suscita, după comiterea faptei, descrieri pe cât de diferite, pe atât de variate. Martorii se refereau la acţiuni care nu avuseseră loc vreodată, la lucruri care nu se întâmplaseră niciodată. Cu entuziasm şi cu foarte multe detalii. Şi nu minţeau. Numai că nu îşi aminteau bine, şi atunci acopereau golurile de memorie cu fragmente din cele trăite ori imaginate.

Cu toate acestea, portretele-robot aveau uneori o

importanţă capitală. Erau însă necesari un desenator bun şi un martor cu un mare simţ de observaţie. Existau acum programe de computer perfecţionate, care facilitau operaţiunea sau o făceau mai precisă, însă poliţista prefera desenele de mână.

Ceea ce şi obţinuse.

Examină portretul.

Bărbat alb, între patruzeci şi cinci şi cincizeci de ani. Nota care însoţea dosarul spunea că Martin Setre nu era absolut sigur dacă ţeasta individului era rasă ori îi căzuse părul. În orice caz, era chel. Faţă rotundă. Ochi de culoare închisă, fără ochelari. Nas drept şi bărbie lată, aproape colţuroasă. O guşă dublă de-abia profilată. Greoi, cum o arăta şi desenul integral, nu însă obez. Înălţimea era estimată la circa un metru şaptezeci.

Un ins îndesat, cam gras şi zâmbitor.

Silje presupunea că portretul fusese astfel desenat fiindcă bărbatul nu încetase să zâmbească. După ce citi rapid nota, teoria îi fu confirmată.

Dinţi frumoşi.

Haine închise la culoare. Palton negru peste o cămaşă în ton. La fel şi cravata, al cărei nod nu era prea strâns. Desenul era în alb-negru, iar toate nuanţele acelea de gri îi

atacau moralul. Ridicând portretul pentru a-l privi mai atentă, îşi spunea că trebuie să existe mii de bărbaţi care să semene mai mult sau mai puţin cu acesta. Sigur, Martin spusese că insul vorbea engleza, ori engleza americană, dar utilizarea unei limbi străine era un truc de când lumea folosit până la epuizare...

Avea mici gropiţe în obraji, de la zâmbet.

Knut Bork intră fără să bată la uşă, iar Silje tresări.

— Iartă-mă, şopti acesta încurcat, nu ştiam că eşti aici. N-ai şi tu nimic mai bun de făcut sâmbătă după-masă?

— Auzi, dacă nu eram aici, uşa nu ar fi fost descuiată, da?

— Eu...

Knut Bork era înalt, cu pielea extrem de albă, aproape palid, cu păr blond-roşcat şi ochi de un albastru cu irizări de gheaţă. Când roşea, n-o făcea cu jumătăţi de măsură. Aşa că acum semăna cu un semafor.

— Nu e nicio problemă, zâmbi Silje întinzându-i mâna. Ce ai să-mi transmiţi?

— Asta, răspunse bărbatul pe o voce morocănoasă, întinzându-i un dosar subţire. În legătură cu cazul Marianne Kleive.

Poliţista luă dosarul şi îl puse alături de portretul-robot,

fără să se uite la el.

— Asta ne lipsea, mormăi. O crimă spectaculoasă într-unul dintre cele mai bune hoteluri ale oraşului. Te-ai uitat prin tabloide?

Knut ridică din sprâncene, oftând din greu.

— Noutăţi? îl întrebă, făcând un semn din cap spre dosar.

— Încă vreo câţiva martori, nimic altceva. Jumătate din Oslo pare a-şi fi petrecut seara respectivă în hotelul ăla nenorocit. Ştii cum e: toată lumea crede că are ceva interesant de povestit. Suntem potopiţi de apelurile celor care au ceva să ne spună.

Silje îşi duse la gură ceaşca de cafea.

— Să nu ai niciun martor este uneori mai bine decât să dai peste o mie de martori. Iar cel mai rău lucru este că trebuie să-i luăm pe toţi în serios. Fiindcă, totuşi, unul dintre ei s-ar putea să fi văzut ceva extrem de important. Hai noroc!

Lichidul era călduţ şi amar.

— Mai stai mult?

— Aş putea să te întreb şi eu acelaşi lucru... îi răspunse inspectorul. Au venit desenele? Dă-mi-le şi mie...

Dădu ocol biroului şi se aplecă peste schiţe.

— Fără semne particulare, murmură.

— Fără. E un pic mai înalt decât media, deşi conceptul de medie ar implica să nu fie singurul prins în povestea asta...

— Crezi că e o pistă falsă?

Ridică unul dintre desene la nivelul ochilor.

— Poate, oftă. Dar e singura pe care o avem.

— Asta ce mai e, o întrebă arătând cu degetul către obiectul distinctiv. O insignă?

— Ceva de genul ăsta. Nu te-ai prins?

— Un trifoi cu trei foi?

— Da.

— Toate desenele sunt în alb-negru, numai trefla e roşie.

— Aici Martin nu a avut nicio îndoială. De obicei nu se prea folosesc culori în astfel de desene fiindcă pot încurca. Dar insigna ori Dumnezeu ştie ce-o mai fi fost şi chestia asta sărea în ochi din cauza roşului ei aprins.

— Şi... mâzgăliturile alea ce mai înseamnă?

Se apucară să studieze imaginea. Pe fiecare frunză a trifoiului era desenat ceva ce putea semăna cu o literă dintr-un alfabet străin.

— Martin a declarat că pe fiecare frunză era o literă,

explică Silje. Dar nu îşi mai amintea care.

Knut Bork luă o cutie cu dropsuri de pe birou.

— Pot să iau una? întrebă, scormonind înăuntru cu degetele înainte să afle răspunsul.

— Te rog, bombăni Silje. Ia o mână. Parcă-mi spune ceva insigna asta. Ce zici?

— Da, răspunse Knut Bork şi izbucni în râs. Şi-ţi zic eu ce! Bunica are una pe fiecare dintre haine!

Se opri brusc din râs. Silje îl pironi cu privirea. Knut era din nou roşu ca bujorii, iar gura lui te ducea cu gândul la un peşte nimerit pe uscat.

— Knut... îl întrebă cu blândeţe, e-n regulă? Ce-ai...

Şi ţâşni aşa de violent din scaunul de birou, că acesta se izbi de peretele din spate. Knut Bork era mult mai masiv decât ea. Câteva secunde, Silje se gândi să se urce pe masă, dar renunţă. Se duse în spate, îşi trecu braţele pe sub ale lui, îşi împreună palmele peste piept, cu degetele mari spre diafragmă, şi strânse din toate puterile.

Trei proiectile negre ţâşniră din gura lui.

Bărbatul tuşea şi gâfâia, aşa că Silje îi dădu drumul.

— Mulţumesc, sughiţă Kurt. Nu mai puteam să... Ia uită-te!

Arătă spre perete. Pastilele pentru gât se lipiseră acolo

schiţând un triunghi cu latura de mai puţin de jumătate de centimetru.

— Tir grupat, adăugă încă gâfâind.

Silje îl privi cu sprâncenele ridicate, apoi se aşeză la loc.

— Acum poţi să-mi spui ce e cu insigna?

Kurt duse mâna la gât, mai tuşi o dată şi răspunse cu voce spartă:

— Norske Kvinners Sanitetsforening.[8]

— Poftim?

— Literele asta spun: N, K şi S, deci: Norske Kvinners Sanitetsforening.

Îi smulse desenul insignei din mâini, de parcă ar fi insultat-o. Un trifoi roşu cu trei foi şi cu o literă pe fiecare dintre lobi.

— Trebuie să verific, şopti lăsând hârtia jos, apoi tastă numele asociaţiei în căsuţa de căutare.

— Vezi, interveni Knut Bork, exact cum ţi-am zis.

Silje se uita fix la pagina de primire de pe site-ul asociaţiei.

Într-adevăr, logoul era un trifoi roşu cu trei foi, pe fiecare fiind înscrise cu alb literele N, K şi S.

— Păi cum...

---

[8] Asociaţia Voluntară de Ajutor Social a Norvegienilor.

Ideile refuzau să i se aşeze cum trebuie în minte.

— Clientul unei prostituate şi un potenţial criminal, începu cu voce întretăiată. Sex masculin. Umblă fără ţintă şi agaţă băieţi. În centrul Oslo-ului.

Înghiţi şi îşi umezi buzele.

— Purtând la vedere, pe reverul paltonului, o insignă de la NKS. Ce mai e şi asta? încearcă să ne bage-n ceaţă sau ce?

Knut Bork luă desenul şi îl înfipse în tabla de plută de lângă fereastră. După care se dădu doi paşi înapoi. Rămase o clipă nemişcat, cu capul lăsat într-o parte, după care se întoarse pe neaşteptate către Silje.

— Poate că asta şi face, Silje, îi dădu el dreptate. Insul ăsta ne ia de fraieri.

* * *

Când bărbatul de la celălalt capăt al firului se prezentă ca fiind de la poliţie, Marcus Koll Jr. crezu pentru o clipă că îşi bate joc cineva de el. Câteva secunde mai târziu fu nevoit să îşi recunoască greşeala, se ridică şi începu să umble încolo şi-ncoace prin living. La început făcu atâtea eforturi de concentrare ca să nu pară dezorientat, încât nu mai înţelegea ce i se spunea.

Nu avea de unde să ştie.

Aşa ceva era de neconceput, încerca să se convingă.

Se opri în faţa ferestrelor uriaşe, ce dădeau spre sud.

Grădina în pantă era luminată. Brazii îngreunaţi de zăpadă erau aproape de un albastru fluorescent, pe fundalul de întuneric compact de cealaltă parte a gardului. Un strat de nori joşi ascundea oraşul şi fiordul. Din locul în care se afla, altă lume parcă nu mai exista în afara proprietăţii sale.

Cu excepţia omului de la telefon.

— Iertaţi-mă, răspunse Marcus, încercând să strecoare o umbră de zâmbet în glas. Puteţi să repetaţi? Se aude cam prost.

— Informaţiile, se alertă vocea. Luni ne-aţi dat nişte informaţii despre banda de tâlhari care operează în zonă.

Un vânt uşor făcu să cadă zăpada din copacul cel mai apropiat. Cristalele îngheţate scânteiară în lumina felinarului. În partea de jos a grădinii erau doi pini uriaşi, cu trunchiurile drepte curăţate, ale căror coroane erau fasonate ca nişte sfere, de parcă ar fi fost doi soldaţi în post.

Marcus încercă să se liniştească.

Era ca el. Sigur că nu ştia absolut nimic.

Şi nu avea niciun motiv să fie neliniştit.

— A, da, răspunse, apoi înghiţi. Nu eu v-am sunat.

— Nu sunteţi Rolf Slettan? Şi aţi sunat de la 23.07 ****?

— Nu.

Marcus se strădui să respire adânc.

— E soţul meu. Rolf. El v-a sunat. Eu mă numesc Marcus Koll. Cum v-am spus şi la început.

Câteva clipe de tăcere.

Clipele care fac diferenţa, îşi spuse Marcus. Micul crâmpei de timp al tulburării mute. Ori al dispreţului. Ori al amândurora. Se obişnuise, cum o face fiecare, cu propriile-i păcate, după ce le dusese cu sine atâta vreme. Înainte ca Marcus cel mic să înceapă şcoala, Marcus Koll Jr. acceptase să i se publice portretul în *Dagens Neeringsliv,* în lista celor o sută cele mai bogate persoane din ţară, cu tot cu detaliul că este şi homosexual, şi tată. Ideea era că Marcus cel mic ar fi fost mai protejat, din moment ce toată lumea ştia adevărul şi, ca atare, bârfele nu mai erau necesare. Şi că oamenii nu vor mai fi nevoiţi să facă pauze la telefon...

Numai că nu toată lumea citea *Dagens Neeringsliv,* constatase el după câteva săptămâni.

— A, da, i se răspunse de la celălalt capăt al firului. Şi e şi el acolo? Rolf Slettan?

— Da. Dar tocmai duce copilul la culcare.

Tăcerea dură atât de mult, încât Marcus crezu că legătura de această dată se întrerupsese.

— Alo?

— Da, îi răspunse poliţistul. Aici sunt. Puteţi să îi spuneţi să mă sune? Informaţiile pe care ni le-a oferit nu au fost încă utilizate şi aş dori să îi mai pun două sau trei întrebări...

— Să sune la numărul care mi s-a afişat pe ecran? îl întrerupse Marcus.

— Eeei... da, se poate şi aşa. Spuneţi-i să ceară cu inspectorul Pettersen. Credeţi că mă poate suna în seara aceasta?

— Nu cred. Avem alte planuri. Dar, dacă este important, o să am eu grijă să vă sune. Cam într-o jumătate de oră.

— Daaa... Ar fi foarte bine. Aseară s-au mai întâmplat nişte lucruri şi ar fi...

— Bine, îi voi comunica.

Închise fără a mai mulţumi şi lăsă receptorul pe măsuţă. Realiză că în living e prea întuneric.

Dădu încet ocol camerei, de la întrerupător la întrerupător, până când încăperea deveni atât de bine luminată, încât imaginea grădinii dispăru aproape cu totul

din cauza contrastului puternic dintre interior şi exterior.

Rolf îi vorbise despre urmele din faţa porţii. Marcus se enervase, aproape că îl apucaseră năbădăile, considerând că Rolf dă o importanţă exagerată unor urme insignifiante, lăsate de cine ştie cine care îşi întorsese acolo maşina. Nu era un spaţiu închis, ci un refugiu natural pentru cei ce veneau din sens invers. După ce începuse să ningă mai puternic, la începutul anului, astfel de urme se vedeau tot mai puţin.

Abia când Rolf avusese prilejul să îi explice mai detaliat, acceptase şi Marcus discuţia. Fusese nevoit să recunoască faptul că era o ciudăţenie să oprească cineva chiar acolo, după cum o demonstrau diferitele adâncimi ale urmelor şi mucurile de ţigară. Când însă Rolf afirmase că numita maşină oprise ceva mai sus, după ce analizase urmele de lângă poartă, şi că demarase şi dispăruse imediat ce încercase să îi distingă numărul şi marca, Marcus îl oprise.

Senzaţia clară a lui Rolf că e cineva cu ochii pe ei se potrivea mult prea bine cu neliniştea tot mai mare care îl cuprinsese de ceva vreme. Se uita tot mai des peste umăr, fără a şti ce caută. Nici pe cine. Nu reuşise să observe nimic concret, dar impresia de a avea o umbră vie se accentuase încă dinaintea Crăciunului. Fusese necesar să

aştepte primele zile ale noului an pentru a înţelege că acea criză de panică din cauza căreia era mai-mai să rămână lat cu patru zile înainte de Crăciun, după mai mulţi ani de calm, nu provenea din conflictele morale care îl sfâşiau.

Era de parcă ochiul cuiva nu îi părăsea nicio clipă.

Problema, aşa cum o vedea Marcus Koll Jr., era că posibila lor urmărire nu avea nimic de-a face nici cu tâlhăriile şi nici cu bandele de răufăcători.

Asta admiţând că într-adevăr cineva îi spiona.

— Nu, spuse mai tare şi se aşeză la loc în fotoliu.

Nu era decât o iluzie.

Aşa trebuia să fie.

Era el acum exasperat, prea exasperat, iar Rolf poate că zărise pur şi simplu un cuplu de îndrăgostiţi care se oprise acolo ca să se sărute. Un pic de pupat şi câte-o pauză de ţigară. Sau nu fusese decât un automobilist cu simţul răspunderii, care se oprise acolo pentru a da un telefon.

Auzi soneria de la uşă.

A sosit bona, îşi spuse, închizând ochii.

Era zece seara şi se simţea prea obosit pentru a ieşi din casă.

Peste trei luni şi cinci zile se împlineau zece ani de la

moartea tatălui său.

Marcus Koll deschise iarăşi ochii, se ridică şi se trase de urechi pentru a se trezi. Soneria mai sună o dată. Traversând livingul, hotărî că 15 aprilie va fi ziua în care toate grijile urmau să ia sfârşit. Chiar dacă acea zi îşi pierduse cea dintâi semnificaţie, rămăsese un punct de reper în viaţa lui. 15 aprilie avea să marcheze o întoarcere de 180 de grade, după care totul s-ar fi întors în matcă. Cu condiţia să trăiască până atunci. Casa de pe deal avea să redevină un adevărat fort, un zid de apărare pentru familia lui, departe de regatul tatălui.

Îşi făcu încă o dată acest legământ, şi se simţi mai bine.

Înaintea zorilor

Inger Johanne se simţea extraordinar de liniştită când sunase deşteptătorul, în dimineaţa zilei de luni, 12 ianuarie, la ora cinci şi jumătate. Nu pricepu imediat de ce se trezea atât de devreme, aşa că mai rămase un moment în acel plăcut no man’s land dintre vis şi realitate, pe când Yngvar se răsucea către sursa vacarmului pentru a o face să tacă. Căldura uscată de sub plapuma din puf de eider o făcu să şi-o strângă cât mai aproape de corp. Când Yngvar se întinse şi el, cu un geamăt, la loc în pat, se lipi toată de el.

— Trebuie să plec, mormăi bărbatul. Avionul pentru Bergen decolează peste două ceasuri.

— Ragnhild doarme, şopti ea. Kristiane şi Jack sunt la Isak. Nu vrei să mai aştepţi un sfert de oră?

Lucru pe care mai că avea să îl regrete cam peste un ceas când, rămas fără micul dejun, conducea grăbit, din cauza întârzierii, spre Gardenmoen, şi chinuit de zgomotele dureroase ale stomacului.

Inger Johanne, în schimb, se simţea mai bine. Seara petrecută cu Karen Winslow nu se încheiase decât

sâmbătă dimineaţă spre ora trei. Şi ar fi ţinut şi mai mult dacă prietena ei nu ar fi avut de parcurs cei două sute de kilometri dintre Oslo şi Lillesand a doua zi. Yngvar se dusese cu Ragnhild pe la ginerele şi pe la nepotul lui, Amund, sâmbătă dimineaţă, şi nu se întorseseră decât seara. Inger Johanne nici nu mai ţinea minte de când nu mai dormise atât de mult. După un mic dejun îndelungat şi trei ore de citit ziare, se dusese la piscina de la Toyen şi înotase un kilometru şi jumătate. Seara trecuse Sigmund Berii pe la ei. Fără să fi fost invitat. Adusese o pizza Dolly Dimple şi bere călduţă. Musafirul nedorit îi oferise lui Inger Johanne pretextul de a se culca înainte de ora zece.

Lucru care îi căzu de minune.

Încă nu o slăbise bucuria de a-şi fi revăzut vechea colegă de facultate. Duminică, Ragnhild se culcase prea târziu şi în sfârşit ajunsese la vârsta la care mai recupera câte puţin din ceea ce pierduse în ajun. Inger Johanne se plimba prin casă în pijamaua largă a lui Yngvar. Pregăti o doză zdravănă de cafea şi se instală pe canapea, cu laptopul pe genunchi. Întrucât cursurile încă nu se reluaseră, după perioada sărbătorilor de iarnă, se hotărâse să îşi petreacă în casă întreaga zi. Ragnhild putea dormi cât avea chef, chiar dacă responsabilul pedagogic de la

grădiniţă se enerva când cea mică nu era adusă înainte de zece.

Inger Johanne îşi deschise mailul. Pe ecran se afişară nouă mesaje noi, în cea mai mare parte lipsite de interes. Unul dintre ele era din partea poliţiei. Îl citi rapid şi înţelese imediat că era cel primit de Yngvar sâmbătă dimineaţă şi se referea la asasinarea Mariannei Kleive. Poliţia primise lista completă a invitaţilor nunţii de la Hotelul Continental şi dorea să afle dacă unii dintre aceştia observaseră ceva interesant pentru anchetatori. Inger Johanne îl ştersese fără să mai stea pe gânduri. Yngvar răspunsese deja în numele amândurora. În ceea ce o privea, Inger Johanne dorea să îşi aducă aminte cât mai puţin din seara aceea dramatică, în care Kristiane fusese la doi paşi să ajungă sub roţile tramvaiului.

Karen Winslow avusese deja timp să răspundă la întrebarea trimisă în ajun de Inger Johanne care, acum, îşi strânse mai bine pledul în jurul ei şi deschise mesajul, sorbind din cafeaua fierbinte.

Dragă Inger!

A fost super să te revăd! A fost o seară minunată şi o plimbare interesantă (!) prin oraş! A fost formidabil să îţi cunosc soţul şi trebuie să spun că al meu ar avea de

învăţat două-trei chestii de la el.

Căldura şi generozitatea lui când s-a trezit cu noi proţăpite în mijlocul casei, în miez de noapte, mi-a depăşit toate aşteptările.

Îţi scriu din aeroportul din Oslo. Nunta a fost incredibilă, însă drumul dus-întors la Lillesand s-a dovedit a fi un coşmar...

După cum ne-am înţeles, îţi voi lămuri câteva puncte ale cercetărilor/anchetelor noastre cât mai curând posibil. Acum, doar pentru a răspunde întrebărilor din mailul tău de dimineaţă: numele The 25'ers se bazează pe suma cifrelor din numerele 19,24 şi 27 (asta parcă am uitat-o, nu?). Teoria noastră este că numerele 24 şi 27 fac referire la Epistola lui Pavel către Romani, capitolul întâi, versetele 24 şi 27. Verifică şi tu. Numărul 19 se pare că are o referinţă mai „magică" prin Coran. E prea complicat ca să îţi explic în mailul ăsta, dar dacă o să cauţi Rashad Khalifa pe Google o să-ţi poţi face o idee. Dacă numerologii noştri nu s-au înşelat, numele The 25'ers e ceva destul de înfricoşător...

Se anunţă avionul, aşa că trebuie s-o şterg.

Nu uita mai ales ceea ce aţi PROMIS, tu şi familia ta, adică să veniţi la vară pe la noi!!!

Numai bine şi te sărut mult de tot.

Karen.

Inger Johanne reciti mailul. Nu ar fi stricat să îl printeze ca să nu uite detaliile acelea stranii. Imprimanta era însă în dormitor. Când deschise uşa, fu asaltată de aroma puternică de pilotă, somn şi sex. Yngvar refuza să doarmă cu fereastra deschisă când termometrul cobora sub cinci grade. Cu gesturi rapide conectă laptopul la imprimantă. O serie de zgomote o informau că documentul era în curs de imprimare, aşa că se duse târându-şi paşii până la fereastră şi o deschise larg.

Gerul muşcător o făcu să închidă ochii.

Biblia, îşi spuse în gând.

Nu era prea sigură dacă au un exemplar în casă. Ştia însă că Yngvar avea un Coran în bibliotecă. Insistase să aibă propriile rafturi în dormitor, cinci metri de amestec delirant de titluri. Seria de lux din Clubul cărţii despre cărţile sfinte erau vecine cu o lucrare de referinţă despre arme, cu o carte groasă de heraldică, vreo douăzeci de cărţi despre cai şi creşterea lor, o ediţie antediluviană din Encyclopedia Brittannica şi tot ceea ce Frode Overli desenase şi publicase vreodată. Fără să închidă fereastra, se lăsă pe vine în faţa bibliotecii aşezate în dreptul lui

Yngvar. Zări fără greutate Coranul. Ediţia era îmbrăcată în foiţă de aur şi decorată cu motive orientale. Alături se găsea o carte atât de uzată, încât coperta din spate se dezlipise. O scoase cu precauţie, simţindu-i cartonul lustruit de vreme.

Biblia.

O deschise încetişor. „Pentru Yngvar de la tataia şi mamaia, 16 septembrie 1956”, citi pe pagina de gardă scrisul îngrijit, de mână. Îşi spuse că asta trebuie să fi fost ziua botezului, fiindcă Yngvar se născuse de Sfântul Ion, în acelaşi an.

Închise fereastra pe jumătate şi luă ambele cărţi sub braţ. Cu mailul imprimat într-o mână şi cu telefonul mobil în cealaltă, se întoarse pe canapea.

Biblia lui Yngvar era o traducere din 1930, citise în colofon. Dădu paginile până la Epistola lui Pavel către Romani şi lăsă degetul să îi alunece de-a lungul foii.

24. De aceea Dumnezeu i-a dat necurăţiei, după poftele inimilor lor, ca să-şi pângărească trupurile lor între ei.

Ezită.

...ca să-şi pângărească trupurile lor între ei...

— Vrea să spună că se culcau unii cu alţii, şopti, apoi continuă până la versetul douăzeci şi şapte.

...asemenea şi bărbaţii, lăsând rânduiala cea după fire a părţii femeieşti, s-au aprins în pofta lor unii pentru alţii, bărbaţi cu bărbaţi, săvârşind ruşinea şi luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor.

Deşi înţelegea ceea ce citea, închise cartea şi, obosită, îşi aşeză laptopul pe genunchi. Ar fi trebuit să se gândească la asta imediat, în loc să scormonească prin rafturile lui Yngvar. N-o mai făcuse decât o singură dată, mai demult, şi din cauza asta fusese supărat pe ea vreo câteva ceasuri.

În două minute descoperise acelaşi text pe net, dar în traduceri mai recente.

24. De aceea i-a lăsat Dumnezeu pradă necurăţiei, în voia poftelor inimii lor, aşa încât îşi necinstesc singuri trupurile.

Mult mai limpede, se gândise clătinând din cap.

Şi versetul douăzeci şi şapte câştigase în claritate:

La fel şi bărbaţii, abandonând raportul firesc cu femeia, s-au aprins de patimă unii pentru alţii; săvârşind neruşinarea bărbaţi cu bărbaţi, şi-au primit ei înşişi cuvenita răsplată pentru perversiunile lor.

Inger Johanne se considera o agnostică. Termenul i se părea mai frumos decât „indiferentă”. Era însă nevoie

uneori să lucreze cu oameni credincioşi, în probleme profesionale, şi, de fiecare dată, încerca să procedeze cu tot respectul cuvenit. Cu excepţia unui flirt religios din adolescenţă, credinţa într-un Dumnezeu nu o interesase niciodată peste măsură. Pur şi simplu, aşa stăteau lucrurile.

Până de curând.

În ultimele luni trebuise să se aplece asupra religiilor cât mai concentrată cu putinţă. Texte ca acela pe care tocmai îl citise nu o înspăimântau. Ca atee şi cercetătoare, le judecase după contextul istoric, părându-i-se interesante în sine. Luate ca atare, cu influenţa pe care ar fi putut-o avea asupra oamenilor din 2009, cuvintele Sfântului Pavel i se păruseră înfiorătoare.

Dacă APLE şi Karen aveau dreptate şi dacă interpretarea pe care o dăduseră numelui de The 25’ers provenea din aceste texte, atunci clar era vorba despre o organizaţie homofobă pe faţă şi basta. Fără subterfugii ori înfloriturі. Nici vorbă de biserică ori comunitate religioasă.

Un autentic grup bazat pe discriminare.

Dacă se dovedea că unii creştini ultraconservatori se asociaseră cu musulmanii radicali pentru a alcătui o organizaţie propriu-zisă, erau toate motivele să se creadă

că ura pe care o puteau manifesta era mai violentă decât tot ceea ce studiase ea în ultimele luni.

Inger Johanne reciti ultimul rând de mai multe ori.

...şi luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor.

Se cutremură şi luă din nou exemplarul mailului.

Numărul 19.

Numele cu rezonanţă arabă Rashad Khalifa.

Degetele loveau tastatura ca nişte ciocane.

400 de rezultate pe Google.

— Bună, mami! Vreau cerealele.

Ragnhild trecuse prin living ca o săgeată, în picioarele goale. Inger Johanne de-abia mai avusese timp să lase laptopul pe măsuţă înainte ca fata să-i sară-n braţe.

— Azi nu mă duc la grădiniţă, râse cea mică. Azi rămân cu tine şi cu păpuşile!

Inger Johanne o împinse uşor, s-o poată privi.

— Ba nu, iubito, te duci la grădiniţă. Azi e zi de şcoală.

— Ba de jucării, insistă Ragnhild bosumflându-se.

— Altă dată, drăguţo. Mama are astăzi de lucru. Aşa că te duci la grădiniţă. Ai uitat că vă duceţi la schi, la Solemskogen? Unde-o să prăjiţi cârnaţi la focul de tabără şi-o să faceţi tot ce mai e de făcut pe-acolo?

Celei mici i se întinse zâmbetul pe tot chipul.

— Nu! Câte zile mai sunt până la ziua mea?

— Nouă. Fix peste nouă zile o să împlineşti cinci ani.

Ragnhild izbucni fericită în râs.

— Vreau cea mai frumoasă masă de aniversare din lume!

— Şi ca să te faci mare, o să pregătim fulgii de ovăz. Dar mai înainte o să ne băgăm amândouă la duş.

— Bine, răspunse fetiţa şi plecă ţopăind ca un iepuraş către baie.

Spectacolul o făcu pe Inger Johanne să zâmbească. După un weekend rafinat, îşi dorea să profite de ora în care erau doar ea şi fata ei cea mică, înainte de a începe cum se cade noua săptămână.

Tare ar mai fi vrut să nu se mai gândească la The 25’ers...

* * *

Ultimul care deschise uşa micii capele a crematoriului de la cimitirul Est se numea Petter Just. Se opri o clipă, întrebându-se dacă nu cumva se înşela. Era douăsprezece fără trei minute, dar nu se strânseseră mai mult de vreo douăzeci de persoane. Petter Just, fost coleg de clasă al lui Niclas Winter, care nu îşi mai văzuse prietenul de o groază de ani, crezuse că va fi înghesuială.

Fiindcă Niclas se descurcase foarte bine, după câte citise. Era client al multor muzee şi colecţii private. Cam cu un an înainte, ziarul local publicase un reportaj amplu despre atelierul lui Niclas, şi avusese impresia că artistul era în pragul recunoaşterii internaţionale.

Un bărbat slab, de vârstă incertă, cu nişte ochelari care indicau faptul că era aproape orb, îi strecură în mână o hârtie. O fotografie a lui Niclas împodobea pagina de gardă chiar deasupra numelui, a datelor naşterii şi morţii, scrise cu caractere arhaice.

Petter luă broşurica şi se duse să se aşeze fără să facă zgomot pe o banchetă din fundul capelei.

Clopotele bătură de patru ori, rupând tăcerea, după care orga preluă ea sarcina.

Capela era simplă, aproape lipsită de podoabe. Pe jos era pusă ardezie, iar pereţii de un maro deschis lăsau loc, la câţiva metri sub acoperiş, unor ferestre înguste şi prelungi. Pe peretele din fund nu exista iconostas, ci o frescă din care Petter Just nu pricepea nimic. Te ducea mai degrabă cu gândul la un afiş de campanie al Partidului de Centru, cu fundalul lui cu copaci şi câmpuri cu cereale, cu ţărani şi cu un cal care semăna cu cei din rasa norvegiană Fjording. Niciun astfel de animal nu pusese vreodată

piciorul prin Orientul Mijlociu, îşi zise, încercând să găsească o poziţie confortabilă pe banca tare, învelită într-un material roşu plin de pete.

Era convins că Niclas ajunsese celebru. Nu genul de celebritate *din Seog Hor* sau *VG,* fireşte, însă cunoscut în domeniul lui. Un artist adevărat, într-o oarecare măsură. Când Petter decisese să vină la înmormântare, o făcuse mai ales fiindcă se distraseră amândoi din greu, la vremea lor. La un moment dat chiar prea din greu, s-ar fi putut spune. Niclas nu avea limite nici în materie de droguri, nici în altele. Şi nici nu prea ţinea să afle ce era de capul celor cu care şi-o trăgea.

Gândul acesta îl făcu să roşească.

În orice caz, el nu mai punea botul la aşa ceva. Avea o prietenă, o gagică haioasă, şi aşteptau primul lor copil în iulie. Nu fusese niciodată ca Niclas, dar când mama lui zisese în treacăt că fostul lui prieten murise şi că înmormântarea era programată pentru astăzi, ţinuse să îi aducă un ultim omagiu.

Mai nimeni nu cânta.

Personal, nu avea nici măcar puterea de a-şi mişca buzele aşa cum, după câte i se păruse o clipă, o făceau cei doi bărbaţi aşezaţi cu trei rânduri în faţa lui.

Nu era decât o singură femeie, care nu părea cine ştie ce distrusă şi nici nu se obosise să caute prin şifonier nişte haine negre. Era îmbrăcată destul de elegant, însă roşul nu prea mergea la funeralii. Şi părea că se plictiseşte.

Muzica se întrerupse. Preotul înaintă până la pupitrul din faţa căii centrale, ce semăna mai mult cu un taburet enorm, gata să se prăvălească pe neaşteptate.

Cei doi bărbaţi din faţa lui Petter începură să discute în şoaptă.

Mai întâi asta îl iritase. Nu era frumos să stai aşa, de vorbă, în timpul unei predici. Poate că nu i-o fi zicând predică, dar, în orice caz, tot nu era corect să nu îţi ţii gura când vorbeşte preotul.

—... Găsit mai multe opere de artă... nici copii, nici fraţi, nici surori...

Petter Just auzea frânturi din discuţie. Fără să vrea, se concentra asupra celor doi indivizi.

—... În atelier... fără moştenitori...

Preotul făcu semn celor de faţă să se ridice. Cei doi vorbăreţi erau atât de prinşi, încât nu reacţionară decât după ce toată lumea era în picioare. Tăcură un moment, apoi începură iarăşi să şuşotească.

—... Multe creaţii fără cine ştie ce anvergură... desene...

o ultimă operă de artă... nimeni nu ştia că...

Nesimţiţii stricau toată clipa de reculegere. Petter Just se întinse dintr-odată peste bănci.

— Ţineţi-vă gura, pentru numele lui Dumnezeu! mârâi. Puţin respect, ce naiba!

Cei doi se întoarseră spre el consternaţi. Unul trebuie să fi avut în jur de cincizeci de ani, chelea, purta ochelari şi nu se bărbierea în jurul gurii. Celălalt era ceva mai tânăr.

— Scuzaţi-ne, răspunse cel mai în vârstă şi zâmbiră amândoi, întorcându-se spre preot.

Probabil că îi speriase, din moment ce nu mai scoseseră nicio vorbă până la încheierea ceremoniei care, de altfel, nu mai ţinuse prea mult. Nu mai vorbise nimeni în afara preotului. Nu ca atunci când Lasse, cel de-al treilea membru al trioului, cel care servea la Godlia, prin anii optzeci, murise într-un accident de maşină, acum doi ani. Funeraliile avuseseră loc în capela mare de alături şi nu fusese destul loc pentru toţi cei care doreau să intre. Luaseră cuvântul opt persoane şi un grup muzical cântase *Imagine.* Un val de flori şi lacrimi la greu.

Aici nimeni nu plângea, iar pe sicriu nu era aşezată decât o singură coroană.

Observaţia îi umplu ochii de lacrimi.

Ar fi trebuit să ia mai demult legătura cu Niclas. Fără chestiile alea pe care nu îşi dorea decât să le uite şi care nu i se potriveau nicidecum, ar mai fi putut întreţine prietenia.

Deodată se simţi teribil de încurcat. Chiar înainte de a răsuna ultima notă, se ridică. Îl împinse la o parte pe bătrânelul miop şi deschise uşa mare, grea, din lemn.

Afară începuse din nou să ningă.

Plecă în fugă, fără a şti bine în ce direcţie.

Ori de ce fugea.

* * *

— Pe nepusă masă, începuse Sigmund Berii după ce îşi scoase ghetele şi îşi aşeză picioarele pe măsuţa dintre fotoliile din camera lui Yngvar, m-am trezit cu o gagică.

Yngvar duse o mână la nas, se strâmbă şi agită de câteva ori arătătorul spre picioarele colegului lui.

— Felicitări, îi răspunse rapid, cu vocea gâtuită de râs şi pumnul strâns, lipit de gură. Dar vezi că-ţi put ciorapii a mort de ţi-e mai mare dragul! ia-ţi mizeriile de la nasul meu! Şi pune-ţi ghetele la loc!

Sigmund se aplecă cât putu mai mult spre propriile picioare, inspiră adânc şi strâmbă un pic din nas.

— Hai, că nu e chiar aşa rău, constată, punându-şi

picioarele din nou pe măsuţă. În orice caz, gagica aia nu s-a plâns. Visez ori te spargi de râs?

— Cine era? dori Yngvar să afle aşezându-se puţin mai departe, pe pat. Şi de cât timp a început povestea?

— Herdis, răspunse Sigmund entuziasmat. Ea e... Herdis e... ia ghici! ghici cu ce se ocupă!

— N-am idee, îşi pierdu Yngvar răbdarea. Vrei ori nu să-mi spui ceva?

Sigmund extrase o sticluţă de whisky din buzunarul interior al hainei. Luă unul dintre paharele de plastic pe care Yngvar le găsise în baie şi îl umplu aproape până sus, apoi i-l întinse.

— Mulţumesc.

Sigmund îşi turnă şi lui.

— Herdis, repeta cu satisfacţie, de parcă şi simpla pronunţare a numelui ei constituia o adevărată voluptate. Herdis Vatne e profesoară de astrofizică.

— Pfiii!...

Lui Yngvar îi sări whisky-ul şi pe pat, şi pe haine.

— Ce zici?! Ce-ai zis!?

Sigmund se îndreptă în fotoliu cu o figură descurajată.

— Adică, vrei să zici că nu puteam şi eu să agăţ o universitară, da? Treaba ta, Yngvar, ca de obicei eşti plin

de prejudecăţi. Trebuie, în schimb şi cu orice preţ, să aperi cu ghearele, dacă se poate, pe toţi negrii ăia care ne umplu statisticile de criminalitate, să mă tot freci la cap cu dificilele lor condiţii de viaţă şi...

— Gata! Şi nu mai folosi cuvântul ăsta.

— Vezi, şi asta tot o prejudecată e! Să nu gândeşti decât de bine despre nişte indivizi numai fiindcă fac parte dintr-un anumit grup social! Şi despre nimeni altcineva. Eşti sceptic şi când vine vorba de cel mai amărăştean interlop pe care-l interogăm, dar ajunge să fie un pic mai închis la culoare decât noi, că şi dai în depresie, că aşa sunt ei, mai cool şi...

— N-auzi să termini? Nu-mi arde de glume!

Yngvar se ridică în capul oaselor. Sigmund ezită şi adăugă îndârjit:

— Oricum, uite că nu mă crezi când îţi zic că mi-am tras o gagică profă la facultate. Sau ţi se pare comic. Şi eu numesc chestia asta opinie preconcepută. Ceea ce, ca să fiu cinstit, chiar mă poate răni.

— Iartă-mă. Îmi pare rău, Sigmund. Sigur că mă bucur pentru tine. Ai...

Întinse un deget spre telefonul mobil al lui Sigmund.

— ... ai vreo fotografie cu ea?

— Sigur!

Sigmund butonă la mobil până dădu de ceea ce căuta. Ridică apoi ochii zâmbind către Yngvar.

— Super felie! Mişto şi inteligentă. Aproape ca Inger Johanne.

Yngvar luă aparatul şi se uită atent la fotografie. O blondă de vreo patruzeci de ani îl privea cu un zâmbet larg întins pe buze. Dinţii erau albi şi regulaţi, nasul un pic cârn. Trebuie să fi fost destul de slabă întrucât, fie şi pe ecranul de mici dimensiuni, vedea că ridurile din jurul ochilor erau adânci şi că, de fiecare parte a bărbiei, mai cobora câte un rid. Ochii erau albaştri şi doar uşor fardaţi.

Semăna cu oricare altă cvadragenară norvegiană suficient de bine conservată.

— Trebuie să recunosc... murmură, întinzându-i înapoi mobilul.

— Mă gândisem să vă anunţ de sâmbătă, dar Inger Johanne s-a dus la culcare aşa, pe nepusă masă... Şi-atunci m-am gândit să mai aştept, fiindcă ieri Herdis trebuia să îmi vadă pentru prima oară puştii. Mă rog, nu chiar pentru prima oară, fiindcă băiatul ei joacă hochei cu Snorre. Sunt prieteni de mult. Dar trebuia să mă lămuresc cum merg lucrurile când se văd... în cadru privat. Cu toţii. Ştii cum e:

nu pot ieşi cu o fată care nu ţine la copiii mei. Şi invers.

— S-ar zice că a mers la fix.

— Mdaa. Nici că se putea mai bine. Ne-am dus la film, pe urmă am cinat la Herdis. Are un apartament!... Şi enorm, şi simpatic. La Frogner. Şi eu care-n cartierul ăla mă simt de-a dreptul străin. Dar trebuie să recunosc că e drăguţ pe-acolo.

Mai luă o gură de whisky, plescăi satisfăcut din buze şi se lăsă pe spate în fotoliu.

— Iubirea e ceva tare frumos, declară solemn.

— Adevărat.

Tăcură o vreme, până ajunseră la jumătate cu paharele de whisky. Yngvar, întins în pat şi cu trei perne sub spate şi ceafă, simţea că începe să se scufunde într-un soi de sfârşeală. Închise ochii şi apoi tresări, dându-şi seama că era gata să scape paharul din mână.

— Dar de mândreţea noastră de femeie, ce părere ai?

— De cine? De Herdis?

— De Eva Karin Lysgaard, fraiere!

Yngvar nu răspunse. Îşi petrecuseră întreaga după-amiază încercând să pună în ordine enorma cantitate de documente privitoare la acel caz. Se scurseseră deja nouăsprezece zile de când doamna episcop fusese

înjunghiată şi, la drept vorbind, poliţia din Bergen nu se apropiase nici măcar cu un milimetru de rezolvarea cazului. Nu puteau fi însă învinuiţi de ceva, îşi zicea Yngvar, până la urmă nici el nu era mai puţin rătăcit în iţele poveştii. Până acum colaboraseră fără poticneli. Pentru început, Yngvar preluase responsabilitatea interogării martorilor mai importanţi, în timp ce Sigmund servea drept intermediar între Kripos şi serviciile poliţieneşti din Bordaland. Rol de care se achita la perfecţie. Să descoperi un all-rounder mai jovial decât Sigmund Berii chiar ar fi fost o încercare extremă, atâta vreme cât reuşea să dezamorseze mai toate începuturile de conflict înainte ca lucrurile să se-ncingă de-a binelea. De o săptămână preluase şi verificările. Poliţia din Bergen se ocupa de ancheta propriu-zisă şi de coordonarea acesteia, acţionând în deplină independenţă, în timp ce Sigmund şi Yngvar încercau să îşi formeze o viziune de ansamblu din toate informaţiile care curgeau către ei.

— Cred că am făcut o mare greşeală, mărturisi dintr-odată Yngvar. Inversul celei pe care o facem în general.

— Adică?

— Am împins prea departe cercetările.

— Yngvar, regula numărul unu: să nu neglijezi nicio

posibilitate!

— Ştiu, se strâmbă Yngvar. Dar ia fii atent...

Luase un blocnotes şi un stilou de pe noptieră.

— În privinţa teoriei cu criminalul dement sau cu una dintre acele bombe cu ceas cu care ni se tot împuie urechile...

— Şi cu solicitanţii de azil, completă Sigmund, pregătindu-se să peroreze pe tema aceasta când o privire asasină a lui Yngvar îl făcu să ridice palmele în semn de pace.

— Dacă ar fi fost aşa, l-am fi găsit de mult, încheie Yngvar subiectul. Genul acesta de crime este comis de persoane în criză psihotică, persoane care, cel mai adesea, umblă fără ţintă pe străzi după ce au ucis, acoperite de sânge şi măcinate de demoni interiori, până când pur şi simplu dai de ele câteva ore mai târziu. Or, se împlinesc imediat trei săptămâni de când n-am văzut nici un singur maniac scoţând nasul la lumină. Niciun spital psihiatric nu a anunţat vreo evadare, nu s-a constatat nimic suspect în sectoarele cu solicitanţi de azil, aşa că e complet...

Pocnise cu stiloul în carnet.

—... Exclus să căutăm tipul ăsta de criminal.

— Îmi închipui că şi poliţia din Bergen gândeşte la fel.

— Da. Dar nu exclud nicio posibilitate.

Sigmund dădu din cap.

— Asta e regula, întări Yngvar. Şi se adună o grămadă de variante cu alternativele lor cu tot, care învălmăşesc şi mai tare treaba. Uite, de pildă scrisorile cu insulte: ţi s-a întâmplat vreodată să dai de vreun criminal printre expeditorii genului ăsta de corespondenţă?

— Păi, daaa... răspunse Sigmund ezitând. În cazul Anne Lindh era cel puţin un criminal nemulţumit de...

— Ministrul Afacerilor Străine din Suedia a fost lovit de un smintit autentic, îl întrerupse Yngvar. N-o fi fost el aşa juridic vorbind, însă practic, da. Un misfit cu cazier psihiatric încărcat care, dintr-odată, şi-a descoperit obiectul propriei uri. Două săptămâni mai târziu, când a fost interogat, s-a dovedit că lăsase atâtea urme încât...

—... Încât tu şi cu mine am fi pus mâna pe el în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, zâmbi Sigmund.

Yngvar îi întoarse unul mai larg şi de-a dreptul prostesc.

— Suedezii n-au avut noroc. În anumite cazuri complicate, extrem de complicate...

Tăcerea se lăsă din nou între cei doi. Din camera alăturată venea până la ei zgomotul unui duş furtunos, apoi al apei de la veceu.

— Eu cred că scrisorile sunt o pistă falsă, şoptise Yngvar. Ca şi povestea cu avortul, pe care o tot storc ziarele. Numai militanţilor antiavort le-ar putea da prin cap să ucidă pentru a-şi susţine cauza. Ca-n Statele Unite. Nu apărătorilor întreruperii de sarcină. Hai că-i absurd!

— Până la urmă ce părere ai? în curând termini turul pistelor pe care le avem. Pe care-o cloceşti mai serios?

— Ia zi, ce făcea afară la ora aia, întrebă Yngvar cu privirile în gol. Trebuie să reuşim să aflăm de ce ieşise din casă în seara când a fost ucisă.

Sigmund goli paharul şi, după ce-l privi o clipă, deschise cu gesturi hotărâte sticla de Famous Grouse şi-şi mai turnă unul aproape plin.

— Ia-o-ncet, îl potoli Yngvar. Ne sculăm devreme.

Sigmund tratã cu dispreţ sfatul prietenului.

— Problema e că pe ea n-o mai putem întreba. Bărbat-su refuză fără drept de apel să ne spună scopul plimbării. Colegii noştri i-au precizat că este obligat să explice, ba chiar l-au ameninţat cu un interogatoriu în toată puterea cuvântului. Cu toate consecinţele posibile...

— Nu-l vor putea aduce niciodată pe Erik Lysgaard în faţa justiţiei. Nu ar avea niciun sens. Suferă şi aşa destul. Trebuie găsit altceva.

— Ca de exemplu?

Yngvar îşi goli paharul şi refuză cu o mişcare a capului propunerea lui Sigmund de a-i mai turna unul.

— Întrebatul din uşă-n uşă.

— Unde? în tot Bergenul?

— Nu. Ar trebui...

Deschise sertarul noptierei şi scoase harta oraşului.

— Ar trebui decisă o zonă de cercetare cam aşa, explică, desenând cu arătătorul un cerc pe harta pe care o ţinea înaintea colegului lui.

— Păi, e cam jumătate din oraş, oftă Sigmund.

— Nu. E doar partea de est a centrului. De nord-est.

Sigmund îi luă harta din mână.

— Yngvar, să ştii că asta este propunerea cea mai prostească pe care mi-ai făcut-o vreodată. Toată mass-media a explicat cu cea mai mare claritate că rămâne o anumită incertitudine în privinţa motivaţiei episcopului de a ieşi la plimbare în seara aceea de Crăciun. Dacă ar exista nişte oameni care să fi ştiut că trebuia să vină să îi vadă, cu siguranţă de mult ar fi dat telefon la poliţie. Cu condiţia să nu aibă ceva de ascuns căci, dacă aşa este, aiuristica asta a ta de operaţiune din uşă-n uşă oricum nu poate duce la nimic.

Aruncă harta pe pat şi mai sorbi o gură din pahar.

— Lasă că poate pur şi simplu ieşise să ia aer. Ceea ce nu ne duce nicăieri.

Yngvar se uita iarăşi în gol cu o privire pe care Sigmund i-o cunoştea foarte bine.

— Mai ai şi alte idei la fel de bune, îl întrebă bând încă puţin whisky. Ca să ţi le pot torpila pe loc?

— Fotografia, răspunse Yngvar, aruncând o privire la ceas.

— Aha, fotografia... Care fotografie?

— E unsprezece şi jumătate. Trebuie să mă culc.

— De care fotografie vorbeşti?

Sigmund nu părea dispus să se ducă în camera lui. Din contră, se aşezase şi mai confortabil în fotoliu, punându-şi picioarele pe pat.

— De cea care a dispărut. Ţi-am mai vorbit despre fotografia din „camera bonei”...

Şi făcu ghilimelele în aer.

—... În care presupunem că se ducea Eva Karin când nu putea dormi. Prima dată când am văzut încăperea erau acolo patru fotografii, când m-am întors, după două zile, numai trei. Tot ce îmi amintesc e că era vorba despre un portret.

— Păi, Erik Lysgaard nu vrea să...

— Ar cam trebui să uităm de existenţa lui Erik. E lost case. Multă vreme am crezut că posibilitatea de a afla mai multe despre promenada nocturnă va veni la el. Doar că gagiul s-a închis în el pentru totdeauna. Lukas, în schimb...

— Nu prea pare nici el să vrea să coopereze, dacă vrei părerea mea.

— Poate că nu te înşeli. Şi atunci nu ai cum să nu te întrebi de ce un om în doliu, care nu şi-ar putea dori altceva decât să vadă elucidată uciderea mamei sale, este atât de rezervat în faţa poliţiei. În general, chestiile astea nu au decât o singură explicaţie...

Observă că Sigmund ridică din sprâncene, ca pentru a-l încuraja să îşi ducă gândul mai departe.

— Secretele de familie, răspunse teatral Sigmund.

— Te-ai prins! De obicei nu au legătură directă cu cazurile în cercetare, dar acum nu avem dreptul să presupunem aşa ceva în niciun fel. Mi se pare că Lukas nu e chiar...

Pauza fusese ceva mai lungă de data aceasta. Sigmund aştepta răbdător, fiindcă paharul încă nu i se golise.

—... Chiar sigur de tatăl lui, încheie până la urmă Yngvar.

— Ce vrei să spui?

— Evident, ţin mult unul la celălalt. Asemănarea lor este izbitoare şi pe plan fizic, şi psihologic şi nu văd ce motive ar exista pentru a-şi scurtcircuita relaţia. Cu toate astea, sunt nişte lucruri pe care nu şi le-au spus. Lucruri recente. Îţi dai seama de asta când eşti cu ei doi în aceeaşi încăpere. Nu animozitate, mai degrabă un fel de...

Era nevoit să îşi caute încă o dată cuvintele.

—... Încredere pierdută.

— Nu cumva se bănuiesc unul pe altul de ceva?

— Nu cred. Dar e o problemă între ei, un soi de scepticism profund care...

Aproape din reflex îşi mai privi o dată ceasul.

— Vorbesc serios, Sigmund. Trebuie să mă culc. Ia tai-o!...

— Băi, tare eşti naşpa şi-mi strici cheful, bombăni acesta, dându-şi jos picioarele de pe pat.

Nu mai avu curajul să-şi pună pantofii ca să se întoarcă în camera lui, două uşi mai departe, ci îi luă între arătătorul şi mijlociul unei mâini, în cealaltă ducând sticla de whisky.

— Când coborâm la micul dejun?

— Eu, la şapte. Pe urmă mă duc la Os. Sper să-l prind pe

Lukas înainte de a pleca la muncă. Unica noastră speranţă este ca, până la urmă, Lukas să binevoiască să ne ajute.

Începu să caşte prelung, ducându-şi două degete la tâmplă. Ajuns la uşa lui, Sigmund se întorsese:

— Eu o să dorm ceva mai mult. O iau spre comisariat pe la nouă. O să le zic că te-ai dus să stai un pic de vorbă cu Lukas. Bergenezilor ăstora pare că li se pare normal să-ţi vezi doar de treaba ta. Ceea ce, acasă, nu ar fi fost niciodată cu putinţă.

— Super. Noapte bună.

Prietenul îi mai mormăi câteva cuvinte de neînţeles înainte ca uşa să se închidă cu un pocnet uşor.

Schimbându-se în îmbrăcămintea de noapte, Yngvar realiză că încă nu o sunase pe Inger Johanne. Înjură în barbă şi îşi privi ceasul, deşi doar cu două minute în urmă constatase că se făcuse 11: 36.

Cum era prea târziu să îi mai dea telefon, se băgă în pat.

Fără să poată adormi.

* * *

Numărul 19 nu o lăsa pe Inger johanne să doarmă. Îşi petrecuse întreaga seară citind despre Rashad Khalifa şi teoria lui asupra originii divine a Coranului. Indiferent unde

îşi îndrepta gândurile în speranţa de a găsi somnul, mizeria aceea de număr 19 ţâşnea pe loc pentru a o trezi iar şi iar.

După un ceas, aruncase prosopul. Poate s-ar fi găsit vreo prostie de văzut la televizor. Vreun serial poliţist ori un sitcom care s-o adoarmă, totuşi. Deşi trecuse de unu noaptea, TV3 transmitea deseori tâmpenii de genul ăsta.

Pe canapea era o dezordine totală.

Peste tot numai hârtii şi printuri de pe Internet.

Inger Johanne îşi amenința studenţii cu decapitarea sau alte forme de moarte pe cât de violentă, pe atât de oribilă în cazul în care aveau nefericirea de a cita Wikipedia în vreo bibliografie ştiinţifică. Or, ea utiliza sursa de pe net fără încetare. Diferenţa dintre ea şi studenţi, îşi zicea, era că o făcea cu simţ critic. Numai că în această seară nu fusese deloc simplu. Istoria lui Rashad Khalifa era fascinantă, şi toate legăturile care apăreau nu făceau altceva decât să o ducă şi mai departe, pe firul straniei poveşti.

Se îndreptă fără zgomot spre bucătărie, decisă să aplice remediul băbesc învăţat de la mama ei. Puse lapte într-o cratiţă şi două linguri mari de miere. Când observă că amestecul e pe cale să dea în clocot, turnă înăuntru puţin

coniac. Când era mică, habar nu avea de cel din urmă ingredient. Când ajunsese adultă, îi explicase ferm mamei ei că i se părea mai mult decât iresponsabil să le dai alcool copiilor ca să îi faci să adoarmă. Mama îi obiectase, explicându-i că alcoolul se evapora şi că, oricum, era considerat medicament. Oricum, în acest sens era folosit. În orice caz, nu utilizase respectivul amestec decât extrem de rar, adăugase, observând că tot nu îşi convinsese fata.

Care acum, în bucătărie, zâmbea la gândul amintirii, scuturându-şi capul.

Îşi puse o cană plină, ce se înfierbântase aşa de tare, încât nu mai putea fi ţinută în mână.

O aşeză pe măsuţă şi desfăcu canapeaua. Aprinse apoi televizorul şi trecu pe canalul TV3. Înţelese cu greu la ce se referea filmul. Imagini întunecate arătau copaci care se clătinau sub o furtună infernală. Când, dintr-odată, un vampir îşi făcu apariţia printre trunchiuri, stinse aparatul.

Fără să vrea, luă grămada de foi de lângă cana cu lapte. Deşi era clar o prostie, ţinând cont de ziua care urma, se instală comod pentru a afla ceva mai mult despre Rashad Khalifa şi ciudata lui teorie despre numărul 19.

Egipteanul imigrase în Statele Unite când ajunsese aproape adult şi studiase biochimia. Traducerea în engleză

a Coranului i se păruse proastă, aşa că îl retradusese integral, de unul singur. Pe la jumătate, la sfârşitul anilor şaizeci, se gândise că trebuie şi analizat. Din punct de vedere matematic. Ţelul era de a dovedi că era vorba despre un text divin. După mai mulţi ani de muncă, elaborase teoria numărului 19, conform lui, un fel de cheie recurentă a divinităţii, prin care putea fi înţeles cuvântul lui Allah.

Inger Johanne nu avea cunoştinţele necesare pentru a urmări colosalul raţionament al straniului musulman. O parte părea bazat pe matematici destul de elaborate, pe când altele erau doar nişte constatări banale. Ca, de exemplu, faptul că întâiul verset al Coranului, Basmalah, se repeta de 114 ori, un multiplu al lui 19. În alte părţi, lucrurile erau luate literal, ca în referirea la al treizecilea verset al surei 74, care spune: *Iar asupra lui sunt nouăsprezece păzitori.*

Sorbi prudentă o gură din lichidul fierbinte. Teoria mamei ei nu mergea: alcoolul îi ardeau limba şi nasul.

Rashad Khalifa făcea un număr incredibil de calcule, observă încă o dată. Cel mai absurd era acela în care aduna toate numerele din Coran pentru a dovedi că suma lor era divizibilă cu 19. Nu pricepuse imediat ce era uimitor

în asta, apoi, văzând că 19 era un număr prim şi, prin urmare, divizibil doar cu el însuşi şi cu unu, îi fusese mai uşor să înţeleagă.

— Păi, există un număr îngrozitor de mare de numere prime, şopti.

În living se făcuse frig.

Montaseră repartitoare la radiatoarele de la calorifer în speranţa de a face un lucru bun şi pentru mediu, şi pentru facturi. Dacă Yngvar fixa termostatul la o temperatură mai ridicată, pentru a menţine şi noaptea o căldură constantă, ea îl dădea înapoi pentru ca dispozitivul să funcţioneze doar aşa cum îşi programaseră. Ceea ce acum regreta. O clipă se gândise să facă focul în sobă, dar optase să se ducă în dormitor să ia plapuma din puf de eider.

Laptele începuse să se răcească. Bău un gât zdravăn, lăsă cana de o parte şi se puse iarăşi pe citit.

Lumea islamică păruse la început entuziasmată de descoperirile excentricului, luându-i munca în serios. Musulmanii din întreaga lume aprobau ideea demonstraţiei matematice a existenţei lui Allah. În articolele sale din *Scientific American,* chiar şi scepticul notoriu Martin Gardner vorbea despre descoperirea matematică a lui Khalifa ca despre un eveniment remarcabil.

Apoi, lucrurile se înrăutăţiseră pentru americano-egipteanul Rashad Khalifa.

Fiindcă se descoperise şi pe sine în Coran.

Şi nu se mulţumise doar să se creadă un profet descendent din Profetul Mahomed, ci fondase propria lui religie. După The Submitters, toate celelalte religii, inclusiv Islamul corupt, trebuiau să moară de îndată ce, acum, şi Coranul, şi Biblia anunţau amândouă sosirea profetului şi învierea unui Islam pur şi intact.

Privirea lui Inger Johanne se tulburase, aşa că lăsă hârtiile deoparte.

Putea să doarmă şi pe canapea.

Şi nu mai voia să se gândească la Rashad Khalifa.

Nu era de mirare că, în pofida celor afirmate, îşi găsise adepţi, îşi spunea căutând o poziţie cât mai confortabilă. O bună parte a musulmanilor moderni vedea cu ochi buni atacurile îndreptate împotriva teologilor cultului lor. Pe de altă parte, numerologia a sedus dintotdeauna pe cei înclinaţi către fanatism, pe extremiştii de toate culorile. Teoriile lui Khalifa îşi găseau neîncetat apărători, chiar dacă autorul lor fusese asasinat în 1990 de către un fanatic musulman. După ce se emisese o fatwa în cursul aceleiaşi adunări în care se decisese şi condamnarea lui

Salman Rushdie.

— Doamne-Dumnezeule, murmură, încercând să închidă ochii, ce ţi-e şi cu religiile astea!...

Numărul 19 îi dansa pe sub pleoape.

Se făcuse două şi zece.

Ziua care urma avea să fie de groază dacă nu reuşea să adoarmă cât mai repede. Se ridică dintr-un salt, ducându-se în baie pentru a căuta un somnifer, cu pilota la subţioară. De obicei, era de ajuns doar să se gândească la pastile. Acum, însă, chiar luase jumătate, pe care o dădu pe gât cu apa de la robinet.

Peste un sfert de ceas dormea buştean, fără vise, în patul ei.

* * *

Lukas Lysgaard aşteptase ca toată lumea să adoarmă. Îi lăsase lui Astrid un bilet în care îi spunea că îl neliniştea starea tatălui său şi dorea să verifice dacă totul era în ordine cu acesta, dar că se va întoarce în timpul nopţii. Maşina o lăsase în stradă pentru ca uşa garajului, care se deschidea prin pornirea unui mic motor, să nu trezească pe nimeni.

Condusul îi făcuse bine. Dacă mama sa adorase întotdeauna lumina, Lukas preferase întunericul. Şi când

era copil, se simţea în siguranţă când se întuneca. Noaptea era prietena lui şi lucrurile stăteau aşa încă de când era mic şi mai locuiau în casa cea mare din Nubbebakken. Chiar de pe la şase ori şapte ani se trezea deseori pentru a se minuna de umbrele care dansau pe pereţii camerei lui. De stejarul uriaş care zgâria la fereastră şi pe care un felinar însingurat îl lumina din spate, aruncând peste pat cele mai frumoase desene din lume. Când nu reuşea să doarmă, pleca din pat şi urca fără zgomot scara interioară care ducea la mansardă. În semiîntuneric, printre cufere şi mobile ieşite din uz, haine roase de molii şi jucării atât de vechi încât nimeni nu mai ştia cui aparţinuseră mai întâi, putea rămâne în reverie ore în şir.

Lukas Lysgaard plecase de acasă, din Os, pentru a da de un Bergen adormit în frigul umed al iernii. Acum era hotărât.

Nu avea de ce să se plângă de copilărie.

Ştia bine că fusese un copil iubit. Când era mic, credinţa părinţilor lui îi priise. Se adaptase Dumnezeului lor cu aceeaşi uşurinţă cu care alţi copii îşi apropie idealurile părinţilor, până când se fac destul de mari pentru a se revolta. La el, fenomenul se petrecuse în linişte. Imaginea

pe care şi-o făcuse despre Cel de Sus, ca personaj părintesc, în care puteai avea toată încrederea şi care era indulgent, atent şi omniprezent, devenise mai îndoielnică pe la doisprezece ani.

Or, în casa din Nubbebakken asemenea dubii nu îşi aveau locul.

Credinţa mamei lui era absolută. Bunătatea sa faţă de ceilalţi, independentă de credinţa şi convingerile ei, generozitatea şi indulgenţa chiar pentru cei mai slabi erau, totuşi, puternic ancorate în certitudinea că Mântuitorul era fiul lui Dumnezeu. Intrând în adolescenţă, Lukas descoperise că, de fapt, mama sa nu credea. Ştia. Eva Karin Lysgaard era sigură de credinţa ei, aşa că nu îndrăznise niciodată să o pună în faţa propriilor lui îndoieli. La rândul lui, Dumnezeu încetase să îi mai răspundă la rugăciuni. Creştinismul se închidea tot mai mult în sine, aşa că Lukas se dusese să caute în altă parte răspunsul la enigmele vieţii.

După serviciul militar, începuse studii de fizică şi îşi renegase credinţa religioasă. Mereu în aceeaşi deplină tăcere. Sigur, de căsătorit se căsătoriseră la biserică. Şi copiii fuseseră botezaţi.

Acum era fericit. Şi mama lui fusese fericită de fiecare

dată când îşi ridicase deasupra capului nepoţii în faţa adunării din biserică, după ce îi unsese chiar ea cu mirul botezului.

Ceva, totuşi, fusese mereu diferit între ei doi, îşi spunea apropiindu-se de casa tatălui său.

Cât fusese mic, nu-şi dăduse niciodată seama. După moartea mamei, încercase să îşi aducă aminte când apăruse vaga senzaţie că aceasta avea un secret. Poate că se închegase încetul cu încetul, odată cu slăbirea credinţei lui. Deşi Eva Karin îşi jucase fără pauze rolul de mamă, moral întotdeauna şi fizic cât de des se putea, pentru el era din ce în ce mai limpede, pe măsură ce creştea, că îl împărţea cu încă cineva. Era ca o umbră prezentă în casa lor. Sau ceva lipsea.

Avea o soră. Altă explicaţie nu exista.

Îi era greu să înţeleagă de ce şi pentru ce, dar, într-un fel, faptul trebuia să fi fost legat de mântuirea mamei sale la şaisprezece ani. Poate că rămăsese gravidă. Poate că Iisus îi vorbise când încerca să avorteze. Ceea ce putea explica şi singurul subiect în legătură cu care îşi păstrase intransigenţa, fanatismul în anumite momente: nu era dreptul omului să pună capăt unei vieţi create de Dumnezeu.

Făcuse socoteala că mama trebuie să fi avut şaisprezece ani în 1962.

Nu era simplu să fii şi gravidă, şi nemăritată pe-atunci. Încă şi mai puţin pentru o fată declarat virgină.

Femeia din fotografie îi semăna ca două picături de apă. Îşi amintea că în rarele ocazii în care se interesase cât de puţin despre persoana din portret simţise un soi de descurajare, aproape de dezgust faţă de necunoscuta cu dinţi frumoşi, dar un pic cam strâmbi.

Lukas trebuia să găsească fotografia, apoi să dea de sora lui.

Ajuns la Nubbebakken, parcase la o oarecare distanţă de casa tatălui.

Ajunsese apoi în faţa uşii, încercând să nu facă prea mult zgomot cu mănunchiul de chei.

Odată intrat, se opri să asculte.

Casa părinţilor nu fusese niciodată tocmai silenţioasă. Mobilele scârţâiau, balamalele urlau. Când bătea vântul, ramurile se izbeau de geamuri. Ceasul bătea atât de tare încât se auzea cam de peste tot de la primul nivel. Ţevăraia suspina la intervale regulate. Casa lui Lukas fusese întotdeauna o casă vie. Duşumelele erau vechi, dar nu uitase unde are de pus piciorul pentru a nu trezi pe

nimeni.

Acum, totul era mort.

Afară nu era nici măcar o adiere de vânt şi, chiar şi când călcă pe una dintre scânduri care, de obicei, gemea sub greutatea lui, nu îşi auzi decât zvâcnetul inimii în timpane.

O luă pe scara îngustă şi îşi ţinu respiraţia până ajunse la etaj. Uşa dormitorului tatălui era întredeschisă. Respiraţia lentă şi regulată a acestuia te lăsa să presupui că dormea adânc. Lukas înaintă cu prudenţă până la uşa care dădea spre scara ce ducea în pod. Cheia antică, din fier forjat, era lăsată ca de obicei în broască, aşa că o întoarse trăgând de clanţă în sus şi înspre el, aşa cum se cerea făcut. Declicul de la sfârşit îi tăie respiraţia.

Tatăl lui însă nu se trezi.

Deschise uşa extrem de încet.

Apoi se strecură înăuntru.

Urcă fiecare treaptă punând tălpile cât mai aproape de perete cu putinţă, după cum ştia să o facă încă de când avea şase ani. Ajunse aproape fără zgomot în încăperea largă şi plină de praf. Scoase lanterna de la centură şi începu să caute.

Şi aşa se reîntâlni cu copilăria. În nişte lăzi pline cu vârf, din apropierea micii ferestre rotunde dintr-un colţ, erau

aşezate toate hainele şi încălţămintea pe care le purtase în prima copilărie. Alături se mai găseau şi alte lăzi cu îmbrăcăminte. Mama nu aruncase nimic. Încercă să îşi amintească ultima oară când urcase în pod şi îşi dădu seama că nu o mai făcuse de când se mutaseră pentru întâia oară de aici. Avea doisprezece ani şi plânsese timp de două luni în somn fiindcă nu voia să plece din Bergen.

Cu toate acestea, lucrurile i se păreau ciudat de familiare.

Mirosul podului nu se schimbase. Praf, pastile anti-molie şi metal amestecate cu cremă de ghete şi alte arome greu de definit şi liniştitoare.

Dintr-odată se întoarse şi înaintă fără zgomot până lângă scară, luminând cu lanterna locul în care se terminau treptele.

Îşi distingea bine urmele paşilor în stratul gros de praf. Şi alt rând de urme, fără desen pe talpă, ca de papuci. Mai erau şi altele care, privite de aproape, se vedea că duceau în două direcţii diferite. Cineva intrase aici cu puţin timp înainte.

Lukas zâmbi. Tatăl lui îşi închipuise întotdeauna că podul era un loc sigur. În fiecare seară de 24 decembrie, Lukas trebuia să se prefacă uimit descoperind darurile.

Tatăl lui le ascundea aici, sus, în Ajunul Crăciunului, fără a-i da prin cap pentru nimic în lume că Lukas era un maestru în arta de a deschide pachetele şi de a le închide la loc fără a se putea observa ceva.

Se ridică şi se uită împrejur.

Podul era enorm. O sută de metri pătraţi, dacă nu îl înşela memoria. Îl cuprinse descurajarea gândindu-se la timpul care i-ar fi trebuit pentru a scormoni prin talmeş-balmeşul de obiecte şi de sentimente pentru a descoperi ceva atât de insignifiant cum era un portret.

Fasciculul lanternei dansa pe urmele de lângă scară.

Amprentele papucilor, aproape invizibile, mergeau în direcţia inversă celei pe care o luase Lukas. Spre vest, unde era o altă ferestruică. Se duse în vârful picioarelor până acolo.

Un zgomot venit de jos îl făcu să încremenească.

Se auzeau clar nişte paşi. Care se opriseră.

Lukas îşi ţinea răsuflarea.

Tatăl lui se trezise. I se părea că îi aude respiraţia, deşi îi despărţeau cincisprezece metri. Parcă se apropiase de uşa podului.

— Să-mi bag! articulară buzele lui Lukas, fără a emite însă nici cel mai mic sunet.

Nu închisese complet uşa, de teamă că va face zgomot la întoarcerea din pod. Tatăl se ducea cu siguranţă la toaletă şi observase că uşa de la pod era deschisă, de parcă nu ar fi fost ceva neobişnuit.

Fiindcă, uneori, dacă uitai să o încui, uşa se putea deschide singură. Lukas închise ochii şi se rugă la Dumnezeu pentru întâia oară de nici nu mai ţinea minte când.

Doamne, fă ca tata să creadă că uşa s-a deschis singură...

Şi, de această dată, pronia îl ascultă.

Îşi auzi tatăl bombănind, apoi închizând uşa.

Şi încuind-o.

Până la urmă, Dumnezeu nu prea ascultase ruga. Era încuiat şi numai Dumnezeu putea şti cum avea să se justifice. Un val de înjurături mute îi ţâşni de pe buze înainte de a-şi aminti că putea ieşi şi pe fereastra de la pod. Nu avea decât şase ani când scăpase din pod pe acolo pe lângă coş, coborând pe treptele pentru coşar şi luând-o pe marginea acoperişului până la stejarul cel mare din faţa dormitorului lui.

De acolo era o joacă de copil să ajungă pe pământ.

Dar mai întâi trebuia să dea de fotografia surorii lui.

Aşteptă zece minute, pentru a fi sigur că tatăl a adormit la loc.

Apoi traversă în tăcere podul.

Fu atât de simplu că nu îi veni să îşi creadă ochilor. Poza era ascunsă sub o cutie de banane plină cu ziare vechi, aflată pe un scaun din alte vremuri, pe care credea că şi-l aminteşte de pe când locuiau la Stavanger. Sclipi în rama ei când intră în lumina lanternei. Nu îşi dăduse niciodată seama că era chiar veche. Se oxidase cu trecerea anilor, dar greutatea şi reflexele cadrului cizelat îl convinseseră acum.

Fu şocat în clipa în care fasciculul lumină chipul surâzător.

Femeia părea să aibă cam douăzeci de ani, chiar dacă nu era uşor de ghicit. Din îmbrăcăminte nu i se vedea decât cămaşa cu guler mic, pe ale cărui colţuri era brodat ceva ce putea fi o floare albă pe fondul tot alb al ţesăturii. Peste cămaşă purta o haină de culoare mai închisă, o jachetă tricotată, subţire, după toate aparenţele, unicoloră.

Nu prea modernă, constată.

Scoase fotografia din ramă, căutând numele fotografului sau altceva scris care să îl poată ajuta să înainteze în

căutarea surorii pe care de multă vreme credea că o are, căutare la care nu avea să renunţe până nu o găsea.

Nimic.

Clişeul era absolut anonim. Lăsă rama deoparte şi se duse să se aşeze într-un fotoliu vechi de lângă zona de sud a acoperişului. Apoi îşi puse lanterna în echilibru, pe umăr, în aşa fel încât să poată lumina fotografia.

Dacă mama rămăsese gravidă în 1962, atunci femeia aceasta trebuia să aibă patruzeci şi şase de ani. Nu ştiuse niciodată în ce perioadă a anului avusese mama revelaţia. Portretul trebuie să fi fost făcut acum cel puţin douăzeci şi cinci de ani.

1984.

El avea cinci ani. Nu ştia cum era moda pe atunci. Fratele mai mare al celui mai bun prieten al lui purta un pulover pastelat, din mohair, pe care şi-l băga în pantaloni şi părul făcut super-permanent.

Mângâie chipul din fotografie cu vârfurile degetelor.

Părul femeii nu era făcut permanent şi, chiar dacă nu erau uşor de ghicit culorile într-o poză alb-negru, ar fi pariat că haina era roşie.

Lui Lukas nu îi păruse niciodată rău că nu are un frate sau o soră. Crescuse cu certitudinea că e singur la părinţi,

unicul copil cu care fuseseră dăruiţi aceştia. Îşi găsea prieteni cu uşurinţă, iar acestora uşa le era deschisă în **permanenţă** şi îl invidiau, căci era vizibil în centrul atenţiei alor lui şi primea deseori tot ce era mai nou înainte ca alţi părinţi să se gândească măcar dacă au şi ei posibilitatea să le cumpere.

Simţea cum femeia din fotografie îi vorbeşte.

Îi unea o dragoste comună.

Băgă fotografia sub cămaşă, fixată la curea. Rama o ascunse la loc, acolo unde o descoperise. Se duse la lucarna rotundă sperând să o poată deschide şi acum, după atâţia ani.

Ceea ce se întâmplă fără probleme.

Aerul rece şi umed îl luă cu **asalt,** făcându-l să-şi închidă ochii instantaneu. Deschizându-i, se întrebă dacă mai încape şi acum prin porţiunea îngustă. Căută din ochi ceva pe care să se poată sui şi găsi un scăunel despre care îşi aminti că era folosit în bucătăria de la Stavanger. Îl luă, îl desfăcu şi îl aşeză chiar sub ferestruică. Umerii şi-i strecură cu greu, însă, odată partea de sus afară, restul nu mai punea nicio problemă.

Dar apăreau alte încercări.

Îşi dădea seama că ar fi fost o adevărată nebunie să

încerce să treacă de pe acoperiş în stejar pe întuneric. Doar felinarul îi permitea să mai vadă cât de cât. Dar nu îndeajuns. Întrucât avea nevoie de ambele mâini ca să traverseze acoperişul şi să ajungă lângă copac, lanterna nu i-ar mai fi fost de folos. Chiar dacă o băga la centură, tot nu ajungea.

De acum, Lukas Lysgaard avea douăzeci şi nouă de ani şi era tatăl a trei copii, nu un puşti fără minte, dar şi fără frică. Coborî de pe acoperiş cu precauţie şi se întoarse în pod fără să fi făcut cine ştie ce zgomot.

Se aşeză la loc, în fotoliu. Scoase telefonul mobil şi îi trimise un mesaj lui Astrid:

Rămân noaptea la tata. Sun mâine. Lukas.

După care trecuse aparatul pe silenţios.

Îşi propuse să aştepte să se facă zi, chiar dacă pe o aşa vreme se scula mai târziu. Scoase din nou fotografia surorii lui, căci acum era sigur că ea era, şi o privi îndelung în lumina lanternei Maglite.

Poate că avea şi nepoţi, şi nepoate.

În orice caz, o soră avea.

Ideea îl ameţea, parcă, şi, dintr-odată, simţi cum îl cuprinde un fel de moleşeală. Mădularele îi cântăreau tone şi nu mai reuşea să ţină poza de cât îi tremurau mâinile. O

băgă din nou sub cămaşă, stinse lanterna şi se lăsă pe spate, în fotoliu.

Adormi în zori.

Copilul dispărut

La deşteptare, Yngvar Stubo se simţi atât de obosit încât se întrebă o clipă dacă era normal să se suie la volanul maşinii de închiriat care îi fusese pusă la dispoziţie. De băut practic nu băuse, dacă nu punea la socoteală paharul oferit de colegul lui. Cu toate acestea, întregul corp îi era greu şi simţea un fel de toropeală apăsătoare, care nu-l ajuta deloc să se ridice din pat. Ca şi când în el s-ar fi urzit ceva neplăcut.

Trei căni de cafea, două porţii de omletă cu bacon şi un corn proaspăt, ceva mai târziu, i se părură o rezolvare simplă a problemei.

Se apropia de Os.

Nu dorise să îşi anunţe vizita. Sigur, era un risc, fiindcă nu avea cum şti dacă Lukas Lysgaard era acasă ori nu. Cu toate acestea, Yngvar prefera să păstreze avantajul psihologic pe care apariţia poliţiei îl implică de fiecare dată. Nu mai fusese niciodată pe la Lukas, dar în clipa în care vocea metalică a GPS-ului îi ceruse insistent să o ia la dreapta, pe un câmp pe care nu se vedea nicio urmă de drum de ţară în direcţia indicată, se hotărâse să întrebe pe

cineva. O femeie de vreo şaizeci de ani pedala grăbită pe pista pentru biciclete, părând să ştie unde se duce.

— Iertaţi-mă, o întrebă după ce apăsă butonul pentru coborârea geamului, cunoaşte-ţi locurile acestea?

Femeia dădu din cap, rezervată.

Poliţistul spuse adresa, însă persoana din faţa lui nu deveni mai vorbăreaţă.

— Lukas Lysgaard, adăugă văzând-o că e pe punctul să-şi vadă de drum. Pe Lukas Lysgaard îl caut.

— A, da? îi răspunse ea cu un zâmbet trist. Bietul băiat. O luaţi pe a treia la dreapta, mergeţi drept înainte trei sute de metri, pe urmă o luaţi la stânga şi-o să vedeţi o căsuţă roşie în ruină. O ţineţi tot înainte şi când drumul face o curbă veţi zări o vilă albă. Mergeţi până în vârful dealului şi-aţi ajuns. E o casă galbenă cu garaj dublu.

Yngvar repetă instrucţiunile, obţinu drept răspuns o aprobare din cap, mulţumi şi demară.

Apropiindu-se, privi ceasul de bord: 8: 10.

Poate că ajungea prea târziu.

Fiindcă muncea în Bergen, Lukas pleca, fără îndoială, devreme de acasă. Yngvar nu se prea pricepea la infrastructura Vestlandului, dar zilele acestea de după Crăciun îl lămuriseră că, la ora de vârf, circulaţia la sud de

Bergen putea fi suficient de densă încât să paralizeze şoseaua către centrul oraşului, cum veneai dinspre Flesland. Chiar dacă Flesland era la nord-vest de Os, după câte înţelesese, tot rămâneai blocat din cauza aglomeraţiei dinspre centru.

Viră în faţa unei clădiri mari, galbene, de prin anii optzeci, cu gratii la ferestre, cu balconaşe şi cu tot soiul de alte caracteristici ale unei locuinţe practice şi lipsite total de bun gust.

Parcă în faţa porţii şi se îndreptă către ea.

Dinăuntru se auzeau ţipete de copii şi oftaturi de lehamite, provenind, presupuse Yngvar, de la soţia lui Lukas. Un miorlăit jalnic îl făcu să se dea înapoi de pe treptele de piatră şi să ridice ochii. O pisică tigrată stătea pe acoperiş, deasupra intrării. Privirea i se încrucişă cu ochii verzi ai patrupedului, care se lăsă să alunece pe marginea acoperişului, sări în josul peretelui şi se strecură în casă în momentul în care uşa se deschise.

— Bună ziua.

Yngvar urcă cele trei trepte şi întinse mâna. Astrid Tom te Lysgaard îl privi surprinsă.

— Bună ziua, răspunse ea, sleită, strângându-i mâna.

— Mă numesc Yngvar Stubo. De la Kripos. Lucrez la

ancheta privitoare la uciderea soacrei dumneavoastră şi...

— Ştiu cine sunteţi, îl întrerupse, fără a părea că vrea să îl lase înăuntru. Lukas nu e acasă.

— A plecat la serviciu?

— Posibil. Astă-noapte a fost la tatăl lui.

— Înţeleg.

Yngvar zâmbi. Astrid Tomte Lysgaard încă nu îşi făcuse toaleta de dimineaţă. Halatul îi era prea mare, iar picioarele de un alb lăptos trădau un trup scheletic. Avea cearcăne mari în jurul ochilor, cu pungi cam prea mari, totuşi, pentru vârsta ei.

— Îmi pare rău, continuă femeia făcând un gest din mână. Suntem în întârziere, aşa că dacă nu e nimic altceva care să...

Un ţânc de trei ani îşi iţi capul prin deschiderea uşii.

— Salut! îi strigă piciul cu voce veselă. Pe mine mă cheamă William şi mamaie e moartă de tot.

— Pe mine mă cheamă Yngvar. Şi sunt poliţist. Am venit să-ţi văd pisica.

— Da. O cheamă Borghild.

Copilul, peltic, pronunţă „Boighil”.

Zâmbetul lui Yngvar se lăţi.

— Ia te uită ce nume frumos pentru aşa pisică grasă şi

frumoasă! Dar acum trebuie să te îmbraci. Nu te duci la grădiniţă?

— Ai auzit?

Astrid surâse şi ea, chinuită, şi ciufuli părul băieţelului.

— Şi poliţia ţi-a zis să te-mbraci. Şi ştii bine că mereu trebuie să faci ce zice poliţia.

Piciul se răsuci pe călcâie şi ţâşni ca din puşcă.

— Cum vă simţiţi? se interesă Yngvar.

Femeia tot nu părea dispusă să îl lase să intre. Dar nici nu închise uşa.

— Ei, ştiţi cum e...

Ochii i se măriseră.

— Pentru Lukas nu este deloc uşor, continuă frecându-şi cu un gest iute ochiul stâng. Dispariţia Evei Karin e ceva extrem de grav. Şi aproape la fel de greu e să-l vedem pe Erik...

Mâinile îi erau fine, degetele lungi şi subţiri. Nu-şi desfăcea braţele încrucişate decât pentru a da după ureche, cu un gest repetat şi mecanic, o şuviţă de păr.

— Şi, pe urmă, lui Lukas i-a intrat în cap că...

Din stradă claxonă o maşină. Yngvar întoarse capul şi văzu o maşină cu bancheta din spate plină de copii ieşind de pe aleea vecină, iar şoferul îi făcu un semn lui Astrid.

Aceasta ridică vag mâna, a salut.

— Ce i-a intrat în cap lui Lukas? întrebă poliţistul.

— Ah... Nu ştiu prea bine...

Pisica Borghild apăruse din casă şi se freca acum de picioarele goale ale stăpânei.

— Acum chiar trebuie să plec, îl anunţă ea dându-se un pas înapoi. Trebuie să pregătesc copiii pentru grădiniţă şi şcoală. Îmi pare rău că aţi făcut drumul de pomană.

— Nu e vina dumneavoastră.

Yngvar coborî treptele.

— Mă iertaţi pentru deranj. Ştiu foarte bine cum e în astfel de dimineţi.

Fără o vorbă, Astrid închise uşa. Yngvar ajunse lângă maşină şi deblocă uşa. Intră, se aşeză la volan şi începu să înjure cartela ridicolă pe care cei de la Renault o preferaseră cheilor clasice. O introduse în lăcaşul ei şi apăsă butonul de demaraj. Nu se întâmplă nimic.

— Vrei ori nu, trebuie s-o iei din loc!

Scoase cartela, nu înainte de a trage un pumn în volan, apoi repetă procedura. Motorul porni.

După cinci minute în care nu avusese alt gând decât să se întoarcă la Bergen, se hotărî să meargă la Nubbebakken. Dacă se ducea după Lukas la universitate,

dramatiza prea tare lucrurile. Astrid îl anunţase că starea lui Erik se înrăutăţea fără încetare, aşa că, poate, Lukas alesese să rămână lângă tatăl lui, chiar dacă erau în timpul săptămânii.

Accelerase.

Ploaia începuse din nou şi, dincolo de stratul gros de nori, soarele începea timid, şovăielnic, să coloreze peisajul cenuşiu.

* * *

Lukas se trezi, fiindcă geamul rotund nu mai era întunecat, ci de un gri de antracit. Nu-şi mai simţea braţul drept, aşa că şi-l eliberă de sub propria-i greutate. Se răsucise în fotoliu prin somn, şi-şi presase mâna de el. Revenindu-şi, se simţea de parcă şi-ar fi afundat braţul într-un viespar. Îl înţepa, îl durea, aşa că se strâmbase şi se ridicase scuturându-şi-l până când umărul protestase.

Era deja ora nouă şi zece, în dimineaţa zilei de marţi, 13 ianuarie.

Ar fi trebuit să fie prezent la şedinţa de la institut, de la nouă. Privi ecranul telefonului mobil, constatând că avea cinci apeluri ratate. Trei de la un coleg care trebuia să vină şi el la aceeaşi şedinţă, două de la Astrid.

Speră din tot sufletul să nu-i fi dat prin cap să îl sune şi

pe taică-său, dar era improbabil, ţinând cont că soţia lui nu suporta încă să stea de vorbă cu el.

Îşi roti de câteva ori gâtul pentru a scăpa de împunsătura din ceafă.

Jos nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Poate că tatăl său nu se trezise.

Fotografia surorii lui era încă în buzunarul cămăşii, acolo unde o băgase înainte de a adormi. Se îndoise puţin în cursul nopţii, dar nu se boţise. Mai strânse o gaură la curea, ca să nu îi cadă, după care se urcă iarăşi pe scăunel şi deschise lucarna.

Dimineaţa de ianuarie era lugubră.

Totul era ud. Culorile păreau şi ele să hiberneze. Pe fondul gri, stejarul desena un contur negru. Lukas se strecură prin deschiderea îngustă şi se ridică în mâini. Odată ajuns pe acoperiş, se opri să îşi tragă sufletul. Îşi propti tălpile pe scara pentru coşar. Era mult mai încordat acum decât în copilărie. La jumătatea distanţei dintre lucarnă şi marginea acoperişului auzi sosind o maşină şi încremeni.

Motorul se opri. Se trânti o portieră.

Poarta scârţâi groaznic, apoi Lukas auzi cum paşii se îndreaptă către uşa tatălui său.

Soneria răsună în casă, înăbuşită şi distorsionată de distanţă, dar limpede. Încă nu îndrăznise să coboare privirea. Până la urmă o făcu. De unde era, vedea doar mica prelungire a acoperişului, de deasupra intrării, şi treptele care duceau la ştergătorul de picioare.

Apoi observă şi cine era. Uşa se deschise.

Lukas îşi ţinu răsuflarea, cu ochii aţintiţi la bărbatul de jos. Dacă lui Yngvar Stubo i-ar fi dat prin cap să ridice privirea, l-ar fi văzut imediat.

Vocile se auzeau clar.

— Bună ziua, îmi pare rău că vă deranjez, rosti poliţistul. Îl căutam pe Lukas. Voiam să mai discut cu el anumite amănunte. E aici?

Vocea tatălui era ca de obicei searbădă şi lipsită de vlagă.

— Nu.

— Nu? I-am telefonat soţiei lui şi...

Stubo se dădu un pas înapoi. Lukas închise ochii.

— Îmi pare rău, continuă uriaşul de dedesubt. Sigur, aş fi putut suna înainte să vin, dar... Ce mai faceţi? Aveţi ceva nou pentru noi?...

— În regulă, îl întrerupse tatăl lui Lukas, trântind uşa. Lukas era ud până la piele. Paltonul îl lăsase în maşină, iar

ploaia îngheţată îi cădea peste ceafă, de unde i se scurgea pe spate. Se aplecă în faţă ca să protejeze fotografia. Şi deschise ochii.

Yngvar Stubo era la cinci metri de perete, cu capul înclinat într-o parte. Când privirile li se încrucişară, poliţistul îndoi de câteva ori arătătorul. Zâmbi uşor, dădu din cap aproape imperceptibil şi întinse un deget către poartă.

Lukas înghiţi în sec şi simţi că îl ia şi cu frig, şi cu căldură, îi trebuiră doar trei minute ca să coboare de pe acoperiş. Timp în care urma să găsească şi cea mai bună explicaţie cu putinţă. În afară de asta, nu trebuia să se lase descoperit de tatăl lui. Era prea mult şi aşa că avea o explicaţie de dat poliţistului.

Când atinsese solul, după ce sărise de pe o cracă groasă, tot nu ştia ce va povesti.

Adevărul, poate, se gândi o secundă, apoi alungă acel gând şi ocoli casa pentru a ajunge lângă Yngvar Stubo, după poartă.

* * *

Inger Johanne ajunsese de multă vreme la concluzia că adevărul era cea dintâi victimă a oricărui conflict. Cu toate acestea, îi era greu să accepte că realitatea putea fi atât

de deformată ca în articolul pe care încerca să îl citească în timp ce Ragnhild îşi hrănea ursul de pluş.

— Uite! se entuziasmă copiliţa arătându-i botul năclăit al ursului. Ursulică moare după terci!

— Nu mai face aşa, murmură Inger Johanne. Şi mănâncă odată, numai tu.

Sorbi o gură de cafea. Corpul îi era greoi din cauza somniferelor şi timpul o presa. Însă nu reuşea să se desprindă de ziar.

— Mami, ce citeşti?

Ragnhild mui botul ursului în lapte şi în dulceaţă de căpşuni, Inger Johanne nici măcar nu ridicase ochii. Nu vedea cum ar fi putut explica războiul din fâşia Gaza unei puştoaice de cinci ani.

— Nişte lucruri despre nişte oameni răi, răspunse absentă.

— Oamenii răi se duc la închisoare, spuse ritos Ragnhild. Tati îi prinde şi-i trimite la zdup!

— La zdup? repetă Inger Johanne privindu-şi fiica pe deasupra ziarului. Unde-ai învăţat cuvântul ăsta?

— Zdup, arest, pârnaie, închisoare. Tot aia e. Şi mai e şi celula pentru dentiţie preventivă.

— Detenţie preventivă, o corectă Inger Johanne.

Kristiane ţi le-a spus?

— Mmm, răspunse Ragnhild dând cu limba botul ursului. Şi de ce se vorbeşte despre oamenii răi?

— E un interviu. Cu un om pe care-l cheamă...

Se uită la fotografia lui Ehud Olmert. Pe urmă dădu câteva pagini.

— Hai că n-avem timp, zâmbi. Te speli pe dinţi? Termin şi eu până eşti gata.

Fetiţa luă ursul la subţioară şi dispăru în baie. Inger Johanne tocmai împăturea *Aftenposten* când privirea îi căzu pe o notiţă de pe prima pagină, care o făcu să deschidă, fără să vrea, ziarul la pagina 5.

Cazul Marianne rămâne o enigmă – mai bine de 300 de martori interogaţi astăzi.

Chiar nu avea nevoie în dimineaţa asta de încă o crimă îngrozitoare. Cu toate acestea, nu se putu împiedica să nu citească articolul. Poliţia încă nu dispunea de vreo pistă serioasă, în orice caz nu de una de care să vrea să vorbească, dar concluzia era că respectiva crimă fusese înfăptuită la hotel. Nimic nu indica faptul că ar fi fost deplasat cadavrul. Inspectorul principal Silje Sørensen dădea asigurări că ancheta privind uciderea Mariannei Kleive, o învăţătoare de patruzeci şi doi de ani, era

prioritatea numărul unu a instituţiei şi că va lua amploare în zilele următoare. În principiu cazul avea să fie elucidat, dar inspectorul prevenea opinia publică arătând că investigaţia va lua ceva timp. Mult timp.

Inger Johanne evitase să se mai ţină la curent şi cu acest caz. După descoperirea cadavrului nu îşi mai aruncase ochii nici pe manşetele tabloidelor care, ca de obicei, săreau calul, dar nici pe articolele mai obiective, din *Aftenposten.* Căsătoria surorii ei fusese şi aşa destul de greu de suportat; numai să se gândească şi că, nu departe de Kristiane, mai avusese loc şi o crimă.

Nu înţelegea prea bine ce o împinsese să deschidă ziarul, aşa că îl aruncă fără chef.

Totuşi o idee, un crâmpei de idee începuse să apară. Deşi nu şi-o dorea.

Se ridică brusc.

— Nu! exclamă strângând pumnii. Nu!

Fără să mai cureţe resturile micului dejun, fugi cu paşi greoi în baie, de parcă bufnetul paşilor ar fi putut alunga germenele înfiorător al ideii ce i se înfiripa în minte.

— Lasă că spală mami restul, ţipă smulgând periuţa din mâna lui Ragnhild cu atâta violenţă încât fetiţa izbucni în lacrimi. N-ai de ce să plângi, haide-odată, deschide gura.

Femeia era moartă.

Inger Johanne auzea limpede glasul Kristianei, de parcă fata ei cea mare ar fi fost alături.

— Albertine, îşi spuse Inger Johanne cu voce tare.

— Nu vreau bona! strigă Ragnhild muşcând periuţa.

Femeia era moartă, mami.

Kristiane o spusese de mai multe ori pe când o aducea acasă de la Stortingsgaten, dezorientată şi îngheţată.

— Mami! răcni Ragnhild. Mă doare!

— Iartă-mă, răspunse Inger Johanne lăsând brusc periuţa, de parcă ar fi ars-o. Iartă-mă, iubito! Mami e o proastă!

Căzu în genunchi, îşi luă în braţe copilul, îi lipi faţa de gâtul ei şi o strânse la piept.

— Mă sufoci! gâfâi Ragnhild. Mami, nu mai pot să respir!

Inger Johanne slăbi îmbrăţişarea, prinse fetiţa de umeri, o privi în ochi şi încercă să zâmbească.

— Trebuie să mă ajuţi şi tu, începu să zică, după care înghiţi un nod. Poţi s-o ajuţi pe mami?

— Daaa...

Ragnhild se încruntă, cu expresia cuiva pe care încerci să îl atragi către un lucru pe care nu îl suportă.

— Cui are Kristiane obiceiul să-i zică „femeia”? întrebă

Inger Johanne încercând să zâmbească şi mai vesel.

— Tuturor persoanelor pe care nu le cunoaşte. Adică femeilor.

— Poate şi celor pe care nu le cunoaşte prea bine?

— Nu...

— Ba da! Ca pe Albertine, de exemplu. Nu a avut grijă de voi decât de cinci sau şase ori. Or, câteodată, Kristiane îi mai zice „femeia”, nu?

Ragnhild izbucni în râs. În lumina puternică din baie, lacrimile îi sclipeau printre gene.

— Haide, mami, nu fi proastă! Kristiane îi zice Albertinei Albertine şi gata. Dar azi, fără bonă, mami, da? O să rămâi aici şi...

Femeia era moartă.

— Da, aşa e, răspunse Inger Johanne ridicându-se. Hai să te-mbrac.

Deşi nu mai era deloc cu gândul la ce făcea.

Nu ea luă pastila de fluor, strecurând-o în gura lui Ragnhild. Nu Inger Johanne Vik se duse în bucătărie pentru a căuta cutiile cu alimente fără să arunce măcar o privire spre ziar. Apropiindu-se de treptele de la ieşire, abia dacă simţea mâna fragilă a copilului în mâna ei.

Sufletul. Nu poţi să-l vezi când pleacă.

Masa de Crăciun.

Cuvintele Kristianei când vorbeau despre moarte.

— Mami, şopti Ragnhild când i se puneau ghetele, pari ciudată, ciudată rău.

Inger Johanne nu-şi mai găsea puterea să răspundă.

Nici, cel puţin, să încerce să mai surâdă.

* * *

Lukas Lysgaard îi făcuse mereu lui Yngvar impresia unui om deosebit de serios. Poate că nici nu era de mirare, din moment ce se cunoscuseră în împrejurări atât de dramatice. Cu toate acestea, i se părea că descoperă şi o latură meditativă, tristă aproape, în firea lui Lukas. Care nu avea neapărat legătură cu moartea mamei lui.

Nu-l văzuse niciodată zâmbind.

Acum însă semăna cu o pisică plouată, iar zâmbetul din colţul gurii era pur şi simplu prostesc.

— Bună ziua, spuse întinzând mâna, după care, gândindu-se o clipă, o lăsă să cadă. Sunt ud leoarcă şi îngheţat. Îmi pare rău...

— Putem intra în maşina mea. Înăuntru e cald.

Lukas urcă fără să mai comenteze.

— Bine, oftă Yngvar lăsându-se în scaun, cu mâinile pe volan, fără însă a porni motorul. Ce-a mai fost şi asta?

Lui Lukas nu i se ştersese de pe buze surâsul, rictus liniştitor de adolescent care nu mai ştie ce să zică.

— Deh... ezită. Voiam doar... Când eram mic... înainte de a ne muta la Stavanger, am făcut-o de mai multe ori. Adică m-am urcat pe acoperiş. Ca să mă călesc, poate. Când şi-a dat seama, mama a fost îngrozită. Era... ciudat.

— Mdaa, se arătă Yngvar de acord. Aşa e.

Degetele îi băteau darabana pe volan.

— Şi s-ar presupune că asta explică şi faptul că, la aproape treizeci de ani, aţi încercat să faceţi acelaşi lucru, în ploaia îngheţată de ianuarie, la doar câteva săptămâni de la moartea mamei dumneavoastră, în timp ce tatăl vă este mai dărâmat decât oricând?

Dintr-odată începu să cadă grindina, care izbi în capotă cu zgomot asurzitor. Yngvar profită de pauză pentru a porni motorul şi a da încălzirea la maxim. Cum nu înţelesese mare lucru din demonstraţia făcută de tipul de la Avis cu frâna de mână, ţinea piciorul pe pedala cu aceeaşi funcţie în timp ce motorul era lăsat în punct mort.

— Lukas, nu mai am puterea de a vă...

Îşi trase nasul şi se întoarse puţin către cel cu care vorbea.

— Nu mai am puterea de a vă trata de parcă aţi fi din

porţelan. OK? începu fixându-şi privirea în ochii lui Lukas. Sunteţi tată de familie, matur şi cultivat. De la moartea mamei dumneavoastră a trecut destul timp. La drept vorbind, am început să mă satur de faptul că nu îmi răspundeţi la întrebările pe care vi le adresez.

— Păi, am răspuns la tot ce...

— Ia mai lăsaţi-o! se răsti Yngvar aplecându-se către el. Se spun multe despre răbdarea mea, Lukas. Unii pretind că sunt chiar un ins politicos. Mult prea politicos chiar, se zice uneori. Dar dacă vă închipuiţi că am să vă las să plecaţi înainte de a-mi explica vitejiile de pe acoperiş, vă-nşelaţi. Vă-nşelaţi rău!...

Geamurile maşinii se aburiseră. Lukas rămăsese fără grai.

— Ce făceaţi pe acoperiş? repetă Yngvar.

— Coboram din pod.

Yngvar trânti un pumn în volan, care se cutremură.

— Ce naiba căutaţi în pod şi cine vă oprea să coborâţi pe scară, ca toată lumea?

— Nu are nicio legătură cu moartea mamei, mormăi Lukas coborând privirea. E vorba despre altceva. E... ceva personal.

Dinţii începură să îi clănţăne şi îşi cuprinse pieptul cu

braţele.

— Eu hotărăsc dacă e personal ori nu, mârâi Yngvar. Vă acord douăzeci de secunde, niciuna în plus, pentru a-mi da răspunsul corect. Dacă nu, vă bag în arest până cooperaţi.

Lukas îl privi fără să clipească, cu un amestec de perplexitate şi de frică.

— Căutam ceva, şoptise atât de slab încât aproape că nu se auzea.

— Ce?

— O chestie absolut... care...

Îşi acoperi faţa cu mâinile.

— O fotografie, afirmă Yngvar fără să mai întrebe. O fotografie.

Lui Lukas i se tăie respiraţia.

— Cea din camera mamei dumneavoastră. Care era acolo când am venit, în dimineaţa de după crimă, dar care, apoi, a dispărut.

Grindina se transformase în ploaie torenţială. Picături enorme explodau la impactul cu parbrizul. Lumea din afară îşi pierduse contururile. Erau ca într-un cocon, iar Yngvar simţea cum furia aceea stranie, neobişnuită pentru el, îl părăsea la fel de neaşteptat cum îl şi cuprinsese.

— De unde ştiţi? întrebă Lukas lăsându-şi palmele să-i

cadă pe genunchi.

— Nu ştiu. Ghicesc. Aţi găsit-o?

— Nu.

Yngvar oftă încă o dată, încercând să găsească o poziţie mai relaxantă.

— A cui e fotografia?

— Nu ştiu. Acesta este adevărul. N-am idee.

— Dar aveţi o teorie.

Tăcerea se instală iarăşi în automobil. O maşină venind din sens invers transformase parbrizul, din cauza farurilor, într-un caleidoscop în galben şi gri deschis. După care penumbra îi luase iarăşi în stăpânire.

Lukas nu mai spuse nimic.

— Sunt cât se poate de serios, continuă calm Yngvar. Voi face tot ce îmi stă în putere pentru a vă transforma viaţa într-un calvar dacă nu vă hotărâţi imediat să comunicaţi.

— Cred că am o soră pe undeva. Cred că era fotografia ei. A surorii mele mai mari.

Un copil, îşi zise Yngvar, cum o mai făcuse şi cu câteva zile înainte.

Un copil dispărut. Un copil care, poate, până la urmă, nu dispăruse chiar de tot.

— Mulţumesc, spuse în şoaptă. M-aş fi bucurat dacă aţi fi găsit fotografia.

— Nu s-a putut. Cu siguranţă tata a distrus-o. Dumneavoastră ce-aţi fi făcut? Sigur, dacă aş fi găsit-o...

Yngvar zâmbi pentru prima dată de când Lukas coborâse de pe acoperiş. Îşi trecu degetele prin păr şi dădu încet din cap.

— Dacă am avea fotografia, v-am putea descoperi foarte repede sora. Dacă mai trăieşte şi dacă nu locuieşte prea departe de Norvegia. Şi dacă este într-adevăr sora dumneavoastră. Fiindcă nu se ştie. Cum nu se ştie nici dacă fotografia are ori nu vreo legătură cu moartea mamei dumneavoastră. Dar vă pot asigura că mi-aş fi făcut timp pentru a încerca să aflu!

— Păi cum... Cum aţi putea utiliza o fotografie fără nume pentru...

— Avem baze de date gigantice. Programe complete. Şi chiar dacă nu ar ajunge toată tehnologia din lume...

Piciorul care apăsa pedala de frână mai că amorţise, aşa că schimbă în viteza întâi şi opri motorul.

— Chiar dacă ar trebui să bat din uşă în uşă în tot Bergenul, să lipesc cu mâna mea afişe în întreaga ţară, să solicit indiferent care canal de televiziune sau oricare

ziar... tot aş găsi-o. Fiţi sigur.

Lukas dădu din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu. Aproape cuvânt cu cuvânt. Acum pot să plec? Am lăsat maşina pe alee.

Întâlnind privirea lui Lukas, Yngvar miji ochii.

— Da. Însă nu uitaţi ce v-am spus astăzi. De acum toleranţa faţă de disimulări e zero. OK?

— OK, aprobă Lukas deschizând portiera. La revedere.

Odată ieşit din maşină, se întoarse către poliţist.

— Vă mulţumesc pentru că nu m-aţi spus lui tata.

— Bine, zise Yngvar făcându-i semn să plece, după care porni motorul, semnaliză şi plecă fără grabă.

Lukas ajunse lângă maşina lui cu paşi mici, cu o mână pe pântece, unde simţea marginile fotografiei pe care nu dorea să o împartă cu nimeni.

În orice caz, nu acum.

* * *

— Nu s-au terminat orele, repetă Kristiane pentru a cincea oară când se întorseseră, în sfârşit, acasă. Nu s-au terminat orele.

— Nu, o aprobă Inger Johanne. Dar vreau să discut cu tine ceva foarte important. De asta am venit să te iau aşa de devreme.

— Nu s-au terminat orele, o luă Kristiane de la capăt, pe când urcau scara. Orele se termină la ora patru, când mă duc la tata. Azi stau la tata. Orele se termină la ora patru.

Inger Johanne o urmă fără un cuvânt. Abia când ajunseseră în living desfăcuse larg şi entuziast braţele, declarând:

— Astăzi mami şi Kristiane stau cuminţi la ele, în gogoaşa de mătase! Doar noi două! Vrei o ciocolată caldă cu frişcă?

— Dam-di-rum-ram, răspunse Kristiane legănându-se încet pe canapea.

Inger Johanne se apropia, aşezându-se alături de copil. Îi ridică puloverul şi maioul, plimbându-şi degetele pe spatele îngust. Kristiane zâmbi şi se lăsă pe genunchii mamei. Rămaseră aşa minute în şir, până când Kristiane începu să cânte.

— Fă-ţi o coroniţă de flori, hai să dansăm şi să cântăm, căci vioara sună frumos în desiş.

— Minunat cântec, şopti Inger Johanne.

— Nu rămâne acolo, singur şi posac, arată că şi tu eşti tânăr...

Apoi amuţi.

— Ce frumos cântec de primăvară! o lăuda Inger

Johanne. Un cântec de primăvară în ianuarie. Ce şmecheră eşti...

— Cântă primăvara şi ea vine!

Râsul Kristianei era fragil ca un pahar de cristal. Inger Johanne trecu un deget de-a lungul vertebrelor ieşite în relief ale Kristianei, de la ceafă până la baza spatelui.

— Mai mângâie-mă, zâmbi Kristiane. Mai mângâie-mă.

— Îţi aduci aminte de nunta mătuşii Maria?

— Da. De fapt, unde e Sulamita în realitate?

— Draga mea, Sulamita s-a făcut bucăţi. Îţi aminteşti?

Când Kristiane împlinise un an, primise în dar o maşină de pompieri roşie. Decisese că e o pisică şi o numise Sulamita. Iar aceasta o urmase ca o umbră timp de mai bine de opt ani. Roţile i se desprinseseră, culorile se şterseseră, scara dispăruse de mult de pe acoperiş. Farurile erau oarbe, iar mica Sulamita nu mai semăna nici a comision de pompieri, nici a pisică după ce Yngvar trecuse cu maşina peste ea, dând înapoi pe alee.

Kristiane fusese de neconsolat.

— Sulamita era o pisică bună. Mami, pot avea o alta?

— Îl avem pe Jack, îi răspunse Inger Johanne. Ştii că lui nu-i prea plac alte pisici.

— Sunt copilul invizibil.

Inger Johanne îşi trecea degetele, în zbor, ca nişte fluturi, peste pielea fină a spatelui Kristianei.

— Uneori, nu mă vede nimeni.

— Când? şopti Ingvar Johanne.

— Sulamita, sulamata, sulatulamins şi totul e-ntins.

— Nici la nunta mătuşii Maria nu te-a văzut nimeni?

— Haide, mami, haide, mai mângâie-mă.

— Dar tu ai văzut pe cineva? Chiar dacă persoana aceea nu te-a văzut şi ea pe tine?

Inger Johanne încercă fără folos să îşi amintească ce spusese în noaptea aceea, la hotel, Kristiane, din moment ce ea însăşi era terorizată, furioasă şi incapabilă să mai înţeleagă ceva.

— O doamnă a fost acolo omorâtă, răspunse Kristiane aşezându-se dintr-odată lângă mama ei. Marianne Kleive. Învăţătoare. Căsătorită cu celebra realizatoare de documentare, de multe ori premiată, Synnove Hessel! în Norvegia, femeile se pot căsători între ele. Şi bărbaţii.

După care vocea i se transformă iarăşi într-o psalmodiere monotonă.

— Citeşti prea multe ziare, zâmbi Inger Johanne luând-o în braţe.

— Foarte iubită, cu durere regretată.

— Citeşti şi anunţurile mortuare?

— Crucea indică faptul că defunctul este creştin. Steaua lui David indică faptul că mortul este evreu. Mami, dar pasărea ce înseamnă?

Kristiane ridică ochii spre Inger Johanne.

— Că se doreşte ca mortul să odihnească în pace, murmură aceasta.

— Vreau şi eu o pasăre în anunţul meu de deces.

— Tu nu ai să mori.

— Ba da, într-o zi da.

— Tuturor ne vine rândul.

— Şi ţie, mami.

— Da. Şi mie. Dar mai e destul timp.

— Nu ai de unde şti.

Tăcerea reveni. Abia dacă mai şuşoteau câte ceva, îmbrăţişate pe canapea. Mama îşi petrecu un braţ ca o centură de siguranţă în jurul copilului plăpând de paisprezece ani. Lumina care se revărsa în living aproape că le orbea. Simţea pieptul înmugurit al micuţei, semnele inevitabile că şi Kristiane avea să devină adultă, chiar dacă pubertatea se mai lăsa aşteptată.

— Nu, admise până la urmă Inger Johanne. Nu am de unde şti. Dar cred că mai este destul timp. Sunt

sănătoasă, şi nici prea bătrână nu sunt. Kristiane, ai văzut vreodată un mort?

— Mami, tu o să mori înaintea mea.

— Da, aşa sper. Niciun părinte nu îşi poate dori să moară după copiii lui.

— Şi de mine cine o să aibă grijă?

Încă de la naşterea Kristianei, când Inger Johanne fusese singura care înţelesese că ceva nu era în ordine cu copilul ei, aceeaşi întrebare şi-o pusese şi ea. Şi-apoi iar şi iar.

— O să fii mare, iubito. Şi o să ai singură grijă de tine.

— Niciodată nu voi putea avea grijă de mine. Nu sunt ca toţi ceilalţi copii. Merg la o şcoală specială. Sunt autistă.

— Nu eşti deloc autistă, eşti...

Inger Johanne se ridică brusc în capul oaselor, lăsându-şi palma să alunece pe sub bărbia Kristianei.

— Într-adevăr, nu eşti ca ceilalţi copii. Aşa e. Eşti pur şi simplu tu însăţi şi nimic altceva. Iar eu te iubesc mult de tot fiindcă eşti aşa cum eşti. Şi ştii ceva?

Kristiane îi zâmbi la rândul său şi o privi în adâncul ochilor.

— Nici eu nu sunt chiar ca toţi ceilalţi. De fapt, asta cred că simte fiecare. Niciunul dintre noi nu se simte chiar ca toţi ceilalţi. Şi mereu va exista cineva care să vegheze

asupra ta. Ragnhild, de exemplu. Şi Amund. Oricum ai lua-o, e nepotul tău!

Kristiane izbucni în râsul ei curgător, cristalin.

— Sunt mai mici decât mine!

— Da, dar când o să mor eu, ei vor fi mari. Şi vor putea avea grijă de tine.

— Am văzut eu o persoană moartă. Sufletul cântăreşte douăzeci şi unu de grame. Dar nu se vede când dispare.

Inger Johanne tăcu. O ţinea în continuare de bărbie pe Kristiane, a cărei privire se întorsese din nou spre interior, spre locul acela în care nimeni nu avea să pătrundă vreodată cu adevărat, şi care revenise la vocea ei monocordă şi mecanică:

— Marianne Kleive, patruzeci şi doi de ani, a murit pe 19 decembrie 2008. Episcopul Eva Karin Lysgaard, foarte iubită de toţi şi adânc regretată, ne-a părăsit pe 24 decembrie 2008. Data înmormântării va fi anunţată ulterior. Crucea indică faptul că este creştină.

— Gata, şopti Inger Johanne trăgând-o spre ea. Gata, haide.

Era ora douăsprezece şi un nor trecea prin faţa soarelui crud de ianuarie. În salon se făcuse un semiîntuneric plăcut. Inger Johanne închise ochii şi îşi strânse fata în

braţe, legănând-o.

— Sunt copilul invizibil, murmură Kristiane.

Frica

Poate că nu ar fi trebuit să aibă un copil.

Şi numai această idee îl făcea să i se strângă stomacul. Îşi ridică genunchii şi puse palmele pe locul în care, când era mic, simţea că se terminau coastele şi începea abdomenul. Acum, totul era moale, chiar dacă stătea întins cu spatele în sus, un pântece flasc şi cam prea mare şi o durere ascuţită dincolo de stratul de grăsime.

Întreaga viaţă a lui Marcus Koll gravita în jurul copilului său.

Munca, societatea, familia, nimic nu făcea cât micul Marcus. Când Rolf intrase în viaţa lor, îşi găsise, de fapt, loc în viaţa unui cuplu. Cu toate acestea deveniseră repede o familie tustrei, o familie pe care Marcus avea de gând să o apere cu orice preţ. Însă copilul rămânea axul roţii familiale a lui Marcus Koll.

Micul Marcus îl acceptase rapid pe Rolf. Afecţiunea era reciprocă. Niciuna, nici două, Rolf emisese opinia că şi-ar putea adopta fără probleme copilul vitreg.

Cu timpul, însă, lăsaseră baltă subiectul.

Marcus nu povestise nimănui, niciodată, de visul lui din

copilărie.

Că, adică, îşi dorea să aibă copii.

Fusese un tânăr puternic. Lupta cu tatăl lui chiar solicita multă energie. Îi luase uimitor de puţin timp pentru a se afirma drept ceea ce era. În adolescenţă păruse uneori provocator cu încăpăţânarea lui. La maturitate devenise mai abil, mai flexibil.

Bravada se transformase în hotărâre. Aroganţa, în mândrie. Dezamorsa potenţialele conflicte pornite din realitatea faptului că era diferit cu o doză zdravănă de autoironie, şi nu simţise nicicând nevoia de a cocheta cu mediile homosexuale pe care era sigur că le putea găsi fie în Bergen, unde studiase, fie la Oslo, unde se întorsese după ce îşi luase licenţa, la NHH – Şcoala Norvegiană de Economie şi Administrarea Afacerilor. Din contră, considerase mereu o adevărată încercare să seducă oamenii de care se simţea atras. Până să îl întâlnească pe Rolf, nu cucerise decât bărbaţi heterosexuali. Îşi simţea orgoliul satisfăcut la gândul că, înaintea lui, aceştia nu avuseseră de-a face decât cu femei. E drept, nu mai simţea acelaşi lucru când respectivii se întorceau la existenţa lor heterosexuală.

Marcus Koll Jr. fusese un homosexual atipic pentru

vremea lui.

În plus, îşi dorea mai mult decât orice pe lume un copil. Singurul regret pe care şi-l asumase în momentul în care se decisese să nu mai joace teatru, pe la şaisprezece ori şaptesprezece ani, fusese că viitorul nu avea să îi aducă urmaşi. Nu vorbise nimănui despre asta. Sigur, mama lui îşi dăduse seama, aşa cum mamele îşi citesc uneori copiii mai bine decât o fac ei înşişi. Însă nu discutaseră niciodată despre micul gol din sufletul lui Marcus: absenţa unui copil pe care să îl iubească.

Totuşi, ani şi ani de-a rândul, Marcus Koll fusese un tânăr împlinit.

Îi mergea bine şi nu simţise niciun moment că orientarea lui sexuală s-ar fi putut întoarce împotriva lui. Nici în mediul profesional, nici printre prieteni şi colegi. Într-o anumită măsură, ajunsese proba lor că îşi asumaseră corectitudinea politică. În a doua jumătate a anilor ’80 şi la începutul anilor ’90, homosexualitatea recunoscută era ceva excepţional, iar prezenţa lui în viaţa altor persoane le furniza acestora, oricum ar fi luat-o, un subiect de conversaţie.

Era atât de mulţumit de viaţa pe care o ducea, încât nici măcar nu îşi dăduse seama când începuse să se sature de

ea. Era atât de apreciat, încât nu înţelegea ce cantitate uriaşă de energie risipea pentru a-şi administra diferenţa. În mijlocul vieţii heterosexuale în care trăia, cu mica excepţie a faptului că făcea sex cu bărbaţi şi nu ascundea acest lucru, sufletul i se fărâmiţase puţin câte puţin, căpătase o oboseală pe care nu o observase sosind.

Apoi, prietenii lui începuseră să aibă copii.

Marcus Koll îşi dorea şi el.

Aşa că se hotărâse.

Când plecase în California pentru a semna contractul cu o mamă purtătoare şi cu o donatoare de ovule, abia trecuse la cârma fostelor firme ale tatălui său. Avea tot viitorul în faţă, nu banii îi lipseau, aşa că îşi putuse justifica numeroasele călătorii în Statele Unite din anul următor prin afacerile pe care le desfăşura.

Târziu, într-o seară de ianuarie, trecuse pe la maică-sa cu copilul în braţe. Femeia înţelesese totul într-o clipă, de cum deschisese uşa, şi începuse să plângă. Îşi luase cu grijă în braţe noul nepot, îl strânsese la piept şi intrase în apartamentul enorm pe care i-l făcuseră cadou fiii şi fiica ei după ce se îmbogăţiseră. Nu se obişnuise deloc cu noul spaţiu, însă, la sosirea lui Marcus cu micuţul în braţe, se aşezase chiar în mijlocul canapelei uriaşe de care nu se

atinsese nimeni până în acel moment. Apoi şoptise, cu nasul lipit de obrazul copilului:

— Mamaia e acasă, băieţel. Mamaia a ajuns în sfârşit acasă. Şi la mamaia ta eşti acasă la tine.

— Marcus îl cheamă, îi explicase Marcus, care plângea fără oprire. Nu ca pe mine, ci ca pe străbunicul lui.

Nici nu s-ar fi putut vreodată gândi că l-ar fi putut pierde pe micul Marcus.

Poate că nu ar fi trebuit să se ducă niciodată după el.

— Te-ai trezit? mormăi Rolf întorcându-se în pat. Cât e ceasul?

— Dormi, şopti Marcus.

— Tu de ce nu dormi?

Se întorsese pe o parte, cu capul sprijinit în palmă.

— Ai insomnii aproape în fiecare noapte, continuă Rolf, căscând.

— Ba nu. Haide, culcă-te la loc.

Doar afişajul ceasului electronic trimitea în încăpere puţină lumină. Marcus îşi privi mâinile. În întuneric, pielea avea un reflex verzui. Încercă să zâmbească.

Odată cu sosirea fiului lui se instalase frica. Sentimentul diferenţei, faptul incontestabil că nu era şi nu avea să fie niciodată precum ceilalţi, devenea tot mai limpede.

Crezuse mereu că e simplu să te aperi pe tine însuţi. La intrarea copilului în viaţa lui observase cât de lipsit de apărare se putea simţi uneori în faţa prejudecăţilor cărora până atunci le întorsese spatele şi pe care le considerase vestigii ale unei epoci trecute. Crezuse întotdeauna că lumea mergea înainte. După apariţia micului Marcus, avea din când în când senzaţia că evoluţia societăţii descria, mai degrabă, o curbă asimetrică şi imprevizibilă, pe care îi era greu să o urmărească. Bucuria şi dragostea pe care le simţea pentru fiul lui erau omniprezente. Frica de a nu reuşi să îl protejeze împotriva răutăţii lumii şi a prejudecăţilor sfârşise prin a-l sfâşia. Tocmai atunci, însă, apăruse Rolf, iar lucrurile se schimbaseră. E drept, nu cu totul. Marcus se simţea stigmatizat în toate sensurile cuvântului. Cu toate acestea, Rolf nu era decât forţă şi veselie, iar micul Marcus ducea o viaţă fantastică. Or, fiindcă acesta era lucrul cel mai important, Marcus decisese încet-încet să ţină pentru el episoadele de lehamite, perioadele de suprasaturaţie şi depresie. Perioade care ajunseseră din ce în ce mai rare.

Până când Georg Koll, răposatul şi ticălosul lui tată, îi mai jucase un ultim renghi.

— Ce se-ntâmplă? întreba Rolf, acum treaz de-a binelea.

Plapuma din puf alunecase într-o parte. Rolf era gol şi nu îşi schimbase poziţia: lungit pe-o parte, cu un picior îndoit şi celălalt întins. Chiar şi în lumina atât de slabă, desenul abdominalilor tot era vizibil.

— Nimic.

— Ba da. Clar e o problemă.

Pilota fâşâi când îşi acoperi trupul atletic.

— Nu vrei să-mi spui, este? De la o vreme parcă nu mai eşti tu însuţi. Dacă e vorba de afaceri şi nu-mi poţi spune, atunci zi aşa! Doar n-o să continuăm...

— Dacă-ţi spun că nu e nimic, îl întrerupse Marcus întorcându-se şi el pe o parte. Hai să dormim.

Îşi dădea seama că Rolf nu se mişca şi îi simţea privirea arzătoare în ceafă.

Ar fi trebuit să stea de vorbă cu el de cum apăruse problema. Acum, după luni de nelinişte, realiza că nici măcar nu se gândise la posibilitatea de a o discuta cu soţul lui. Era şocat: Rolf era una dintre persoanele cele mai avizate în acest sens din câte cunoştea şi cu siguranţă ar fi descoperit o soluţie. Ar fi analizat calm situaţia şi ar fi găsit rezolvarea prin dialog. Rolf era o fire pozitivă, optimistă şi credea cu tărie că totul, chiar şi tragedia cea mai sinistră, putea avea şi o latură bună. Ajungea doar să ai răbdarea

de a o descoperi.

Sigur că ar fi trebuit să stea de vorbă cu Rolf.

Era primul lucru pe care ar fi trebuit să îl facă.

Împreună puteau reuşi orice.

Rolf tot nu se mişcase. Marcus privea ţintă ceasul deşteptător. Clipi când cifra se schimbă de la 03: 07 la 03: 08. Inspiră adânc şi îşi căută cuvintele care ar fi trebuit să poarte cu ele povestea penibilă pe care ar fi trebuit de multă vreme să i-o împărtăşească.

Dar, până să le găsească, Rolf se răsucise.

Erau acum spate în spate.

Câteva minute mai târziu, respiraţia lui Rolf deveni grea şi regulată.

Subit, Marcus pricepu de ce îi era greu să-i vorbească: fiindcă Rolf nu l-ar fi iertat niciodată.

Niciodată.

Dacă i-ar fi mărturisit tovarăşului lui, viaţa aşa cum o ştia şi cum îi plăcea lui Marcus ar fi fost terminată. I-ar fi pierdut nu doar pe Rolf, dar şi pe micul Marcus. Frica îl covârşi. Rămase treaz până când cifrele trecură de la 06:59 la 07:00.

* * *

Inger Johanne se trezise cu un tresărit, leoarcă de

sudoare. Cearşafurile i se lipiseră de piele. Încercă să se elibereze din strânsoarea umedă şi nu făcu altceva decât să îşi înfăşoare picioarele în deschizătura husei de la pilotă. Se simţi prizonieră şi începu să dea disperată din picioare ca să scape. Husa se rupse. Până la urmă ieşise, încercând să îşi amintească coşmarul.

Dar creierul îi era complet gol.

Luă cu mână tremurătoare paharul cu apă de pe noptieră şi îl goli. Când să-l pună la loc, îl scăpă pe jos. Strânse pleoapele într-o strâmbătură protectoare, dar îşi aminti că o trimisese la Isak pe Kristiane. Iar Ragnhild nu se trezea niciodată la această oră.

Se răsturnă pe pernă, încercând să se relaxeze, dar tot greu respira.

Deşi seara stătuse de vorbă cu Yngvar la telefon mai bine de douăzeci de minute, nu-i spusese nimic despre discuţia cu Kristiane. Nici lui Isak nu-i povestise când acesta se întorsese prost dispus de la şcoală. Uitase să îl anunţe că se dusese ea după Kristiane, deşi aveau o înţelegere clară şi un program la fel. Văzându-l apărând în capul scărilor, cu privirea întunecată, se mulţumi să îi explice că îşi luase o zi liberă şi considerase potrivit să stea şi ea măcar o dată singură cu Kristiane.

Sigur, îi părea rău că nu l-a anunţat.

Ca de obicei, Isak luase lucrurile cum erau, aşa că, în momentul în care plecase acasă cu fata, dispoziţia deja i se schimbase în bine.

Kristiane fusese martor al evenimentelor legate de uciderea Mariannei Kleive. Asta era sigur. În orice caz, văzuse defuncta în seara crimei. Cu toate acestea, Inger Johanne nu prea ştia ce să le spună lui Isak şi lui Yngvar. Fiindcă fata nu îi mărturisise ce se întâmplase. Hotărâtoare pentru ea fuseseră mimica şi limbajul corporal ale copilului, vocea şi cuvintele folosite.

Adică exact genul de detalii care pe Isak îl făceau să o ironizeze, iar pe Yngvar să se arate teribil de descurajat.

Şi dacă unul dintre ei, sau amândoi, ar fi admis totuşi că are dreptate, Yngvar ar fi insistat să anunţe imediat poliţia. Fără îndoială că şi Isak ar fi făcut la fel. Era el în multe un tată bun, dar nu putea pricepe cât de vulnerabilă era Kristiane.

Adolescenta nu putea suporta ca nişte necunoscuţi să intre cu cizmele în universul ei pentru a-i pune întrebări despre un eveniment pe care se părea că reuşise să îl refuleze într-un fel sau altul. Evident, rezolvarea unui caz de crimă era ceva foarte important. Dar nu cu Kristiane.

Lucrul acesta, Inger Johanne avea să îl ducă la bun sfârşit singură.

Pulsul i se mai liniştise. Cum începuse să tremure în propria-i transpiraţie, se hotărî să schimbe lenjeria de pat. Scoase un rând curat şi nu îi luă decât cinci minute pentru a termina cu gesturi repetate de atâtea ori. Husa pilotei lui Yngvar nu avusese curajul să o schimbe. Diferenţa între cele două era ciudată, dar a lui mai putea aştepta până mâine.

Se întinse la loc şi închise ochii.

De dormit, însă, nu putea adormi. Se răsuci în pat, încercând să se gândească la altceva.

Kristiane văzuse nişte lucruri îngrozitoare. O crimă sau rezultatul acesteia.

Iar acum cineva o urmărea.

Se zvârcoli iar. Pulsul i se accelerase din nou.

Se ridică în capul oaselor. Lucrurile nu puteau continua aşa. Deşi, pentru moment, nu putea face nimic. Nu putea chema pe nimeni la ora asta, iar Kristiane era în siguranţă la Isak. Trebuia să găsească o modalitate de a trece noaptea.

Mâine o să-i povestească lui Yngvar.

Decizia o mai linişti.

O să-l roage să se întoarcă. Nu trebuia să îi spună de ce, el avea să priceapă din vocea ei că e necesar să o facă. Yngvar se va întoarce de la Bergen şi o să-i povestească tot.

Deocamdată nu îi putea spune nimic.

Numai că, dacă avea dreptate în presimţirile ei, Kristianei nu avea să-i fie bine.

Situaţia era insuportabilă. Luă perna lui Yngvar, şi-o puse pe pântece şi o cuprinse de parcă ar fi fost copilul ei.

Ar fi putut să se ridice şi să lucreze.

Ba nu.

Avea trei cărţi pe noptieră. Luă una. Dădu paginile până la cea căreia îi îndoise colţul şi începu să citească. The Road, de Cormac McCarthy, nu reuşi nicidecum să o liniştească. După trei pagini închise şi cartea, şi ochii.

Creierul îi lucra la capacitate maximă, iar Inger Johanne se simţea fizic rău.

Yngvar îşi dorea de mult un televizor în dormitor. Acum regreta că nu cedase. Nu că ar fi reuşit să urmărească vreun program, dar simţea nevoia acută de a auzi voci omeneşti. Într-o clipă de rătăcire, îşi propuse să o trezească pe Ragnhild. Mai bine deschidea aparatul de radio cu deşteptător. Acesta era reglat pe NRK P2, dar

muzica simfonică ce umpluse încăperea era la fel de tristă ca şi romanul postapocaliptic al lui McCarthy. Căută pe scală până când găsi un post local care transmitea muzică pop toată noaptea şi-l dădu cât de tare îndrăznise întrucât dormitorul vecinilor era chiar deasupra dormitorului lor.

Dagens Noeringsliv căzuse pe jos.

Se aplecă şi luă ziarul. Era ediţia de ieri, pe care nu o citise. De altfel nici nu era mare lucru de citit: pe pagina întâi se discuta exclusiv despre criza financiară. Până acum prăbuşirea pieţelor financiare din întreaga lume nu o interesase, chiar dacă n-o recunoştea. Şi ea, şi Yngvar erau bugetari, aşa că niciunul nu avea cum să îşi piardă slujba, iar dobânzile erau în cădere liberă. De multă vreme nu se mai simţiseră atât de liniştiţi.

Ajunse la ultima pagină, ca de obicei.

Se vorbea despre răposatul artist Niclas Winter. Inger Johanne îi văzuse mai multe lucrări, mai ales *Vanity Fair, reconstruction* o impresionase, când se dusese cu toată familia în centru, într-o duminică, şi stătuse un ceas între cele trei instalaţii ale lui Niclas Winter din Radhuskaia. Kristiane fusese fascinată, Ragnhild mai preocupată de pescăruşi şi de fântâni, pe când Yngvar pufnise în râs şi clătinase din cap la ideea că şi aşa ceva se putea numi

artă.

Conform celor scrise în articol, omul nu avea moştenitori.

Mama şi bunicii îi erau morţi. Nu avea nici fraţi, nici surori, iar mama îi fusese singură la părinţi. Pur şi simplu nu era nimeni care să moştenească mica avere pe care Niclas Winter, fără îndoială, o lăsase după el. În afară de *I was thinking ofsomething blue and maybegrey, Darling,* care era gata, în atelierul artistului mort se mai găsiseră încă patru lucrări.

Experţii supralicitau, în panegiric, opera *Cock Pitt,* un omagiu homo-erotic adus soţului Angelinei Jolie. O ofertă de patru milioane de coroane fusese înaintată pentru respectiva lucrare.

Surse ale *Dagens Noeringsliv* credeau că însuşi actorul era cel care dorea să achiziţioneze lucrarea.

Cu toată criza, banii trăgeau la opera lui Niclas Winter acum, că tot murise. Statoilhydro ceruse deja sculptura contramandată şi se lupta din răsputeri s-o câştige înainte ca judecătorul sindic să constate anularea contractului. Estimarea provizorie a operei ducea undeva la cincisprezece ori douăzeci de milioane. Poate chiar mai mult. Articolul sublinia faptul că Niclas trăise din

împrumuturi şi fusese la mâna unor mecena, relaxându-se financiar abia post-mortem. Un destin deloc excepţional printre artişti, preciza omul de afaceri şi colecţionarul Christen Sveaas, care poseda două instalaţii destul de modeste ale lui Niclas Winter în vasta lui colecţie de la Muzeul Kistefos, constatând cu satisfacţie creşterea radicală a valorii celor două lucrări.

O notiţă indica faptul că Niclas avea şi el dramele lui. Se trata medicamentos şi relativ cu succes de HIV. În ultimii optsprezece ani urmase trei cure de dezintoxicare. Ultima dată, cu patru ani în urmă, încercarea se dovedise o reuşită. Cele mai bune dintre operele sale fuseseră create după aceea, iar doi dintre colaboratorii săi se arătaseră surprinşi să afle că Niclas începuse iarăşi să consume heroină. Se afla în pragul recunoaşterii internaţionale şi, mai ales în ultimele săptămâni, părea un om mulţumit, fericit aproape. Ţinând cont că precedentele căderi fuseseră consecinţa unor eşecuri artistice, era greu de înţeles cum de apelase încă o dată la stupefiante.

Inger Johanne simţea că respiraţia i se mai calmase şi că o cuprindea oboseala. Uneori, aflând de necazurile altora, te mai distanţezi de ale tale. Lăsă ziarul să-i cadă pe plapumă şi închise ochii.

Kristiane e în siguranţă, îşi spuse simţind că o ia somnul.

Nu se mai obosise să se întindă ori să stingă lumina. Nu-şi dorea decât să alunece în întunericul din spatele pleoapelor. Să doarmă. Doar să doarmă.

Kristiane este în siguranţă la Isak şi mâine o să-i spun lui Yngvar. Şi totul o să fie bine.

Peste patru ceasuri, când se trezise, ziarul tot pe plapumă era, deschis la povestea răposatului artist Niclas Winter.

* * *

— Aţi văzut articolul acesta?

Avocatul Kristen Faber ridică în silă ochii din actele pe care le studia şi luă ziarul pe care i-l întindea secretara.

— Despre ce este vorba? murmură încercând să înghită restul de corn vienez fără a face prea multe firimituri.

O ploaie fină de foietaj şi de pastă de migdale i se aşează pe cămaşă, aşa că se aplecă în faţă încercând să o scuture fără a o păta.

— Nu e ziarul de ieri?

— Ba da. L-am luat acasă după program, ca de obicei, şi am dat de chestia asta. Nu e de mirare că nu vi s-a prezentat clientul. E mort.

— Cine?!

Mesteca acum cât putea de atent, ridicând ziarul cu mâna rămasă liberă.

— Aha, se lămuri cu gura plină. Ăla. Drace! Era destul de tânăr, nu?

— Dacă aţi citi articolul... începu secretara cu zâmbet înţelegător.

— Nu citesc niciodată *Etter bors.* Ia să vedem. Niclas Winter, da. Aşa e. Supradoză, pricep. Săracul de el. Ai fi zis că...

Se oprise din mestecat.

— Măi, să fie! Era cunoscut. Şi eu, care n-am auzit niciodată de tipul ăsta. Altfel decât ca un potenţial client, vreau să zic.

Lăsă ziarul pe masă, iar secretara se duse după mătură şi făraş. Se apucă de citit articolul fără să se mişte din loc, în timp ce secretara mătura prin jur. Încă nu îl terminase când aceasta reveni cu termosul plin cu cafea fierbinte, după ce dusese mătura.

— Astfel de mic dejunuri nu sunt prea sănătoase, adăugă femeia cu voce veselă, umplându-i ceaşca. Ar trebui să mâncaţi înainte de a pleca de acasă. Pâine integrală ori cereale. Nu cornuri şi brioşe, pentru numele lui Dumnezeu. De exemplu, de când nu aţi mai băut o

cană de lapte?

— Dacă aveam nevoie de vreo mamă pe-aici, o angajam pe a mea. Pe unde-o fi mizeria aia de act?

Începu să treacă în revistă grămada de cazuri în lucru. Era sigur că pusese plicul maro în partea stângă a biroului înainte de a se duce la duş, după întoarcerea obositoare din Barbados. Şi-acum nu-l mai găsea.

— Băga-l-aş!... Am audiere peste un sfert de oră. Nu poţi să-ncerci să-mi găseşti dosarul? Era un plic sigilat pe care scria „Privitor la Niclas Winter”. Plus codul numeric personal.

Se ridică, îşi puse haina, îşi luă servieta şi ieşi.

— Şi... Vera! Nu-l deschide! îmi rezervpentru mine plăcerea!

Uşa pocni în urma lui şi liniştea reveni în biroul avocatului Kristen Faber.

* * *

Astrid Tomte Lysgaard nu era convinsă că îi plăcea liniştea ce se instala în casă când Lukas era la muncă iar cei mici la grădiniţă şi la şcoală. Niciuna dintre prietenele ei nu era casnică, mai puţin în cele douăsprezece luni obligatorii de după naştere, dar avea senzaţia că, totuşi, cele mai multe dintre ele o invidiau pentru calmul zilnic

dintre orele opt şi jumătate şi patru şi jumătate.

Şi ei i se întâmplase asta cândva.

Treburile casei rar îi luau mai mult de trei ore, dar, cel mai adesea, mai puţin. Chiar dacă ea ducea copiii la şcoală şi îi şi aducea, chiar dacă făcea toate cumpărăturile, tot îi mai rămânea destul timp. Şi atunci citea. Îi plăcea să se plimbe. De două ori pe săptămână făcea sport la Nautilus, în Idrettsveien. Foarte rar simţea adierea plictisului, dar nu o ţinea niciodată prea mult. Când Lukas se întorcea acasă, toate treburile erau făcute şi masa era gata. După-amiezile erau liniştite, compania lui, agreabilă, şi viaţa de familie, încă şi mai bună. Îşi puteau consacra timpul copiilor mai degrabă decât gospodăriei, iar Lukas îi dovedea zi de zi recunoştinţa fiindcă alesese să facă lucrurile aşa cum le făcea.

După moartea soacrei, însă, totul se schimbase.

Lukas îşi purta doliul într-un mod care o îngrozea.

Era distant.

Mecanic.

Discuta puţin şi se enerva repede, chiar şi când era vorba despre copii. De obicei, el era cel care îl ajuta pe cel mare la lecţii, însă acum îi era greu să se concentreze la exerciţiile pentru grupa pregătitoare. În schimb începuse

să modifice aranjamentul în garaj pentru a monta nişte etajere noi lângă peretele din spate. Or, acolo trebuia să fi fost de-a dreptul ger şi când, într-un târziu, se întorcea în casă, cina în tăcere şi se ducea la culcare fără măcar să o fi atins.

În casă domnea o linişte perfectă, care ei nu îi plăcea.

Lăsă jos fierul de călcat şi dădu drumul la radio. Încă o zi demoralizatoare apăsa pe dalele ude. Până la urmă, ar mai fi trebuit să înceteze şi ploaia asta. Întotdeauna ianuarie era o lună de o tristeţe infinită, dar anul acesta parcă era prea de tot. Fără discuţie, presiunea coborâtă avea asupra ei un efect fizic, din moment ce, de mai multe zile, o chinuia o uşoară durere de cap.

Care începuse să se agraveze. În spatele tâmplelor durerea era vie, iar ea încerca să o domolească masându-şi-le. Degeaba. Se gândea să se ducă până în baie să ia două pastile de paracetamol, înainte de a termina de călcat.

În dulăpiorul farmaceutic, pe care-l ţinea încuiat, nu mai erau analgezice. Doar căutase cu disperare printre pansamentele Asterisc şi Flux, printre flacoanele de Pyrisept şi Vademecum, însă nu dăduse de nimic împotriva durerilor de cap, cu excepţia unor comprimate pentru

copii.

Eşecul o făcea să i se pară că durerea de cap devine şi mai stăruitoare.

Apoi se gândi la tabletele lui Lukas pentru dureri de cap.

Care ar fi putut-o ajuta.

Problema era că nu se aflau în dulăpiorul farmaceutic. Lukas considera că încuietoarea nu era prea sigură şi că medicamentele erau prea puternice şi s-ar fi putut dovedi periculoase dacă ar fi căzut în mâinile unui pici băgăreţ de opt ani. Drept pentru care le ţinea sub cheie într-unul dintre sertarele biroului lui enorm. Astrid ştia unde ţine cheia: în spatele ediţiei originale din *Ocolul pământului în optzeci de zile,* pe care părinţii lui i-o făcuseră cadou când împlinise douăzeci de ani.

Nu deschisese niciodată sertarul lui Lukas, aşa că ezită înainte de a băga cheia în broască.

Sigur, nu îşi ascundeau nimic unul altuia.

Poate că ar fi trebuit să îl sune şi să-l întrebe.

Dar, până la urmă, era bărbatul ei, se gândi obosită, iar ea nu dorea decât o tabletă. Lukas nu-i interzisese nicicând să îşi bage nasul prin sertarele lui. Nu era genul lor să îşi interzică ceva.

Mecanismul se deschise cu un zgomot uşor. Deschise

sertarul, iar privirea îi căzu pe o fotografie veche, cu o femeie. Stătu o vreme uitându-se la ea, după care o luă cu grijă şi o aduse sub lumina mai puternică a lămpii de birou.

Figura nu îi era necunoscută. Astrid, însă, nu reuşea să îşi dea seama de unde i se părea că o ştie. Într-un fel, nasul drept îi amintea de cel al lui Lukas, dar, probabil, era o întâmplare. Femeia din fotografie avea o dantură ciudată, în care unul dintre incisivii de sus abia dacă îl acoperea pe cel de jos, dar mulţi oameni sunt aşa. Lill Lindfors, de exemplu, de care fusese îndrăgostită până peste cap când erau puşti.

Chiar dacă nu avea nici cea mai mică idee cine ar fi putut fi femeia din poză, înţelegea că, oricât de straniu părea, mai văzuse portretul. Fără să ştie şi unde. Tot uitându-se la ea, realiză că îi trecuse durerea de cap, aşa că puse rapid la locul lui portretul, închise sertarul, îl încuie şi duse cheia la locul ei.

Ieşind din biroul lui Lukas, închise fără zgomot uşa, de parcă ar fi făcut ceva rău.

* * *

Pe Silje Sørensen o deprima grămada de dosare cu omoruri neelucidate care i se strânsese pe birou. Aproape

că nu mai era loc nici pentru o cană de cafea pe masa supraîncărcată, deşi totul era aranjat cu grijă în dosare. Se aşeză în fotoliu, împinse într-o parte teancul de tăieturi de prin ziare şi aşeză cana înainte de a trece la treabă.

Priorităţile trebuiau redefinite.

Cazurile se acumulaseră unul după altul.

Acţiunile mai mult sau mai puţin legale şi protestele sindicatului poliţiştilor faţă de condiţiile grele de muncă, salariile prea mici, lipsa de efective şi ameninţările care planau asupra celor care se pensionau degradaseră de mai bine de un an relaţiile dintre stat şi poliţie. Funcţionarii nu mai erau de acord să facă ore suplimentare. Lucrurile nu mai mergeau la fel de rapid ca înainte. Membrii organizaţiei sindicale, peste unsprezece mii, începuseră să îşi redefinească şi ei priorităţile. Chiar dacă cifrele nu fuseseră încă verificate, se părea că procentul de cazuri rezolvate pentru ianuarie era serios mai mic decât în aceeaşi perioadă a anului trecut. Poliţiştii solicitau tot mai des dreptul la timp liber şi se îmbolnăveau tot mai mult. Uneori ciudat de mulţi în acelaşi timp, mai ales înaintea weekendurilor, când apărătorii ordinii publice erau mai solicitaţi decât de obicei.

Ceea ce uşura treaba infractorilor.

Lumea se simţea tot mai puţin în siguranţă. Poliţia, care se bucurase dintotdeauna de încredere, era pe cale de a-şi pierde simpatia populaţiei. Ziarele serveau într-un ritm tot mai dezlănţuit poveşti despre victime ale violenţei care nu aveau cum depune plângere întrucât comisariatele lor de cartier nu dispuneau de suficienţi angajaţi, despre birouri ale poliţiei de proximitate închise în weekend şi despre victime ale unor tâlhării care trebuiau să aştepte zile întregi pentru ca poliţia să vină şi să ridice amprentele. Dacă venea.

Silje Sørensen era şi ea în sindicat, dar de multă vreme renunţase să mai numere orele suplimentare. Unicul etalon îi erau reacţiile de acasă. Când băieţii ajungeau aproape de necontrolat, iar soţul devenea taciturn, încerca să rămână ceva mai mult cu ei. Altfel, venea la birou şi în afara orelor de program, pe cât de des o putea face.

Fiind copilul unic al unui armator, nimeni nu ar fi bănuit că va urma şcoala de poliţie. Maică-sa îi făcuse un şoc isteric aflând pe ce cale o apucase fata ei şi nu se calmase decât după vreun an. Cheltuise o avere pe şcoli din Elveţia şi din Anglia, se plângea, şi uite-o cum îşi risipeşte viitorul într-o funcţie publică! Dacă tot avea chef să frecventeze criminali sau alte chestii şi mai rele, de ce naiba nu se

făcuse avocat? Sau, la nevoie, tot în poliţie, dar jurist?

Era exact genul de reacţie pe care-l sperase Silje.

Tatăl zâmbise cu gura până la urechi şi o sărutase pe frunte când aflase că fusese admisă la şcoala superioară de poliţie. Deşi nu asta urmărise.

Nici în copilărie, nici în adolescenţă Silje Sørensen nu fusese o revoltată. Nu protestase niciodată. Nici măcar atunci când, la zece ani, părăsise ţara ştiind că nu avea să îşi mai revadă părinţii decât în vacanţe. Nici cinci ani mai târziu, când fusese obligată să petreacă două luni în Elveţia, unde ziua începea la şase şi jumătate şi unde surorile catolice nu ezitau să utilizeze pedepse fără îndoială condamnate de Convenţia de la Geneva. Silje nu crâcnise când tatăl ei hotărâse că trebuia să încheie cinci ani de studiu în doar doi şi jumătate. Aşa îşi luase licenţa în engleză înainte de a fi împlinit nouăsprezece ani. La majorat, drept recompensă a răbdării tăcute şi a eforturilor ieşite din comun, tatăl trecuse pe numele ei jumătate din avere.

Şcoala de poliţie devenise primul protest conştient al lui Silje Sørensen.

În primul an de stagiu, când fusese pusă în subordinea legendarei Hanne Wilhelmsen, realizase rapid că această

alegere sfidătoare a carierei avea să fie chiar o fericire pentru ea. Era pe deplin satisfăcută de soartă. Mentorul ei, o fiinţă recalcitrantă şi închisă în sine, o învăţase mai tot ce trebuia să ştie despre munca de poliţist. Chiar dacă Hanne Wilhelmsen îşi mina neobosită propria popularitate din cauza stilului ei încăpăţânat, Silje o admirase fără încetare. În momentul în care inspectorul principal Wilhelmsen se alesese cu un glonţ în spinare, în cursul unei intervenţii dramatice în Nordmarka, glonţ care o lăsase paralizată pe viaţă de la brâu în jos, lucrul o îndurerase pe Silje de parcă ar fi fost vorba despre sora ei. Şi nu-şi revenise niciodată cu adevărat după ce Hanne le întorsese spatele puţinilor prieteni care îi mai rămăseseră în uriaşul şi ponositul sediu al poliţiei din Gronlandsleiert.

Silje Sørensen era mândră de profesia ei, dar descurajată de limitele interne în care era constrânsă să lucreze.

Se decise să trieze cazurile după gravitatea lor. Amărâtele de bătăi cu cuţite şi scandalurile insignifiante din baruri, care nu se lăsaseră cu răni serioase, aterizară într-un teanc aparte.

Vă descurcaţi voi, cu siguranţă, îşi zise încercând să uite că, în cea mai mare parte dintre cazuri, era vorba despre

autori cunoscuţi. Neînceperea urmării penale ar fi sunat ca o provocare grosolană în urechile victimelor. Aşa stăteau lucrurile, până la urmă, şi erau în acord cu toate directivele parchetului şi ale conducerii poliţiei, deci nu avea de ce îşi face griji trecând lucrurile deosebit de grave înaintea celor de mai puţină gravitate. Muritorii de rând poate că pricepeau mai greu ce califica poliţia drept grav, dar nu mai conta.

O oră mai târziu, dosarele erau împărţite în cinci teancuri.

Silje goli şi ultimele picături din cafeaua călduţă, apoi băgă în dulapul din spatele ei trei dintre teancuri.

Pe urmă încă două.

Cel mai subţire cuprindea crimele. Trei dosare. Primul destul de firav, al doilea cam la fel. Al treilea era atât de gros încât îl prinse cu două elastice în cruce, să nu-i cadă foile.

Se ridică brusc şi se duse la panoul de plută din faţa biroului. Trecu în revistă toate notele prinse în piuneze, înainte de a pune una pe masă şi de a arunca restul la coşul de gunoi. Scoase din dulap trei foi A4. Venise vremea să le alinieze în partea de sus a panoului.

Runar Hansen, scrise cu marker roşu pe prima.

19.11.08.

Pe următoarea notă: Hawre Ghani.

24.11.08.

Muşcă din capacul markerului şi căzu pe gânduri, după care adăugă un semn de întrebare.

24.11.08?

Încă nu se putea spune cu precizie când fusese omorât Hawre Ghani, dar că fusese omorât nu mai era nicio îndoială. Cei de la medicină legală descoperiseră urme incontestabile de strangulare, cu toată starea groaznică a cadavrului. Părea prea puţin plauzibil ca tânărul să se fi spânzurat de unul singur cu o sârmă până aproape să-şi detaşeze capul de restul trupului, după care să se fi aruncat în mare. Institutul de medicină legală lăsa doar să se subînţeleagă data decesului, dar ancheta arătase că victima nu mai dăduse niciun semn de viaţă după ce dispăruse cu un client luni, 24 noiembrie, în faţa gării centrale din Oslo. Fireşte, fuseseră verificate toate camerele de supraveghere. Fără rezultat. Ceea ce corespundea explicaţiilor prostituatului Martin Setre: individul îi agăţase chiar în faţa intrării.

Un individ abil, oftă Silje obosită.

Marianne Kleive, scrise apoi, pe ultima foaie.

19.12.08.

Puse capacul la marker şi se dăduse doi paşi înapoi. Simţi colţul biroului împungându-i fesele şi se aşeză.

Trei crime. Niciuna elucidată.

Pe Runar Hansen chiar îl avea pe conştiinţă. Nici măcar nu îndrăznea să se uite la dosarul lui subţire. Aşa că îşi ţintui privirile pe numele lui, nume necunoscut de drogat care trecuse la tutun, făcut bucăţi în parcul Sofienberg, fără să-i fi păsat cuiva. Runar Hansen avusese parte doar de examinarea rapidă a locului crimei în orele care urmaseră descoperirii cadavrului, raportul de autopsie şi un anunţ în *Aftenposten.* Şi două audieri de martori, care nu spuseseră altceva decât că Runar Hansen nu avea nici domiciliu, nici serviciu stabil şi că avea o soră pe care o chema Trude.

Cel puţin în ancheta despre Hawre Ghani tot se mai întâmplase câte ceva. Portretul-robot se distribuise pe circuit intern. Conveniseră că nu venise încă timpul de a face public desenul. Experienţa le dovedise că asta ar fi dus la o maree de informaţii. Bărbatul avea o înfăţişare atât de comună încât ar fi fost asfixiaţi de mărturii categorice. Prin urmare, Knut Bork lucra la caz în mediul prostituţiei. Solicitase un nou raport, cât mai complet cu

putinţă, asupra vieţii tânărului încă de la sosirea lui în Norvegia, în speranţa că îşi va putea constitui o imagine cât mai precisă a tristului destin al lui Hawre Ghani.

Ancheta privind asasinarea Mariannei Kleive mergea însă din plin.

Uciderea învăţătoarei de patruzeci şi doi de ani avea toate ingredientele pentru a face valuri în presă. Fotografiile pe care puseseră mâna cei de la *VG* la numai două ore după descoperirea crimei arătau o femeie de o frumuseţe rară. Păr blond şi des, uşor buclat, zveltă, picioare lungi, uşor atletice. Genul de tipă după care se dădea în vânt mass-media. Semăna cumva cu handbalista Gro Hammerseng, îşi zicea Silje prinzând cu o piuneză, sub numele înscris pe foaia de hârtie, articolul decupat acum câteva zile din *VG.* Chiar dacă Synneve Hessel nu era o celebritate, ocupa totuşi un loc destul de important în mediile cinematografice norvegiene pentru ca ziarele să îşi poată justifica formulări care-ţi luau ochii precum „celebră şi de mai multe ori premiată” când se refereau la văduva îndoliată. Care nici ea nu arăta rău în imagini, chiar şi îmbrăcată în hanorac şi cu părul răvăşit în Nepal, la North Base Camp, la 5.208 metri altitudine.

Ajuta şi faptul că omorul fusese săvârşit la venerabilul

Hotel Continental. La două zile după descoperirea cadavrului, *VG* dedica o întreagă pagină unui reportaj despre un anumit Fritjof Hansen, după toate aparenţele o persoană destul de modestă pe care hotelul o folosea ca om bun la toate. El era cel care descoperise trupul neînsufleţit şi, mulţumită pasiunii lui pentru serialul *CSI,* ţinuse lumea la distanţă până când poliţia sosise pentru a ridica probele. Fotografia îl arăta stând într-un fotoliu încăpător, cu o cutie de bere de o jumătate de litru şi un pachet mic de chipsuri, părând să ducă pe umerii lui toate problemele lumii.

Câteodată, Silje Serensen ajungea să regrete că mai există şi presă. Să-şi dorească să tragă o linie peste noţiunea de libertate a acesteia.

Luă din nou cana de cafea.

Goală.

Se încruntă şi mai privi o dată cele trei nume. Căută pe pipăite markerul, fără a-şi lua ochii de la panou. Smulse capacul cu dinţii şi se duse să scrie PARCUL SOFIENBERG sub numele lui Runar Hansen şi data decesului acestuia. Sub cel al lui Hawre Ghani notase PROSTITUAT şi, ca să încheie, adăugase şi sub imaginea Mariannei Kleive luminată de soare, pe muntele Gaustatoppen, în bluză, cu

blugi rupţi şi bocanci, UNIUNE CONSENSUALĂ.

În momentul în care se aşeză la birou, cineva bătu la uşă.

Îşi scoase din gură capacul markerului şi strigă:

— Intră!

Knut Bork făcu întocmai.

— Salut! Mă întrebam dacă aş putea... începu încercând să se oprească din gâfâit.

— Vino-ncoace, îl întrerupse Silje Sørensen. Vino lângă mine.

Inspectorul Bork ridică din umeri şi o ascultă.

— Ce faci? Ce mai e şi asta? o întrebă arătând cu capul spre panoul de plută.

— Sunt cele trei anchete pentru care sunt deocamdată răspunzătoare.

— Trei e cam mult.

— Aveam patru, dar am făcut una cadou. Ce ţi se pare surprinzător în ele?

— Surprinzător? Ar trebui să văd mai întâi dosarele şi să...

— Ba nu. Cazurile îţi sunt cunoscute, Knut. Uită-te însă numai la ce e pe panou.

Poliţistul se încruntă fără să mai spună nimic.

— Bine... Uită-te la ce am scris sub nume.

— Parcul Sofienberg. Prostituat. Uniune consensuală.

Tot nu vedea legătura.

— Mmm... Aha! Cei de la ambulanţă care...

— Nu. Bun, e şi asta, dar altceva? Nu mă refer la acea parte a parcului de lângă biserica Sofienberg, ci la cea din spate. Dinspre est.

— Homosexualii, răspunse prompt inspectorul. Cerere, ofertă, schimb. Nu e un loc prin care să-mi placă să mă plimb noaptea.

— Ai nimerit-o, şopti Silje cu un zâmbet plictisit. Acolo a fost descoperit Runar Hansen. A fost omorât între douăsprezece şi douăsprezece şi jumătate într-o noapte rece şi ploioasă de noiembrie. Cam asta e tot ce ştim. Că l-am găsit după ce a fost omorât, vreau să zic.

— Era pederast?

— Habar n-am. Până aflăm, concentrează-te asupra specificului locului. Pricepi unde vreau să ajung?

Îl privea atentă. O umbră de uimire îi trecu colegului ei prin ochi când înţelese.

— Drace! şuieră trecându-şi o mână peste firele blonde ale bărbii. Ciudat cum de n-a urlat până acum ANGL!

Asociaţia Naţională a Gay-ilor şi Lesbienelor încerca de multă vreme să convingă Ministerul Justiţiei să ia în serios violenţele împotriva comunităţii de homosexuali. Silje Sørensen îşi spunea de mult că atacurile împotriva

homosexualilor nu erau niciodată despărţite de celelalte agresiuni comise sub influenţa băuturilor alcoolice. Împotriva femeilor. A bărbaţilor. A hetero şi homosexualilor. Oamenii beau şi ei. Şi deveneau agresivi. Loveau, spintecau, violau şi ucideau. Pentru fiecare victimă homosexuală, Silje putea numi fără a sta pe gânduri alte o sută de victime heterosexuale. Nu înţelegea de ce li se tot împuiau urechile cu chestia asta.

Dar acum era ceva surprinzător.

— Runar Hansen se afla într-un parc renumit pentru oferta sa homosexuală, începuse Silje. Hawre Ghani a dispărut cu un client. Marianne Kleive era căsătorită cu o femeie. Au fost omorâţi în moduri deosebite, în locuri diferite şi niciunul dintre ei nu a avut vreo legătură cu ceilalţi cât trăiau. În orice caz, după ceea ce ştim. Dar...

Miji ochii.

— Port răspunderea a trei anchete pentru cazuri de omor fără vreo legătură între ele, dar toate implicând o posibilă relaţie cu homosexualitatea. Care este probabilitatea să se întâmple aşa ceva fără nicio legătură între cazurile date?

— Foarte mare, răspunse Knut Bork rozându-şi unghia de la arătător. În ce vrei să te bagi? Zău, Silje, adică de ce

n-a văzut nimeni până acum legătura asta?

Nu-i răspunse. Se uitau amândoi în tăcere, îndelung, la cele scrise pe panoul de plută.

— Toată lumea îşi bate joc de cel dintâi caz, continuă Silje într-un târziu. Despre al doilea nu ştie nimeni nimic. Vreau să zic, oamenii au citit prin ziare că a fost pescuit un cadavru din port şi, în câteva rânduri, se zice că este vorba despre un solicitant de azil. Nimic mai mult. În privinţa Mariannei Kleive...

Iarăşi ezită, aşa că, după o vreme, Knut încheie el fraza:

— Cazul este atât de deosebit şi de absurd, încât nimeni nu se gândeşte la orientarea sexuală a victimei.

Silje înaintă până lângă panou, eliberă din piuneze foile de hârtie şi articolele decupate, le mototoli şi le aruncă la coş. Knut Bork rămase cu braţele încrucişate, nemişcat, pe când poliţista revenea pe scaunul ei de la birou.

— Povestea asta o vom păstra pentru noi. Deocamdată. Poate că e doar o coincidenţă, poate că aceste legături nu sunt decât nişte pure întâmplări, sau poate că...

—... Nu e decât o treabă destul de sordidă, completă colegul ei, căruia începuse să îi sângereze degetul.

* * *

Pentru a doua oară în doar trei săptămâni, Inger

Johanne era singură acasă, ceea ce aproape că o speria. Apartamentul era cu totul diferit fără zgomotele obişnuite făcute de copii. Se surprinse trecând cu paşi de pisică dintr-o încăpere în alta.

— Vino-ţi în fire, murmură înainte de a pune CD-ul pe care Line Skytter i-l înregistrase, scrisese şi dăruise de Crăciun.

Kristiane rămânea la Isak până joi, iar Ragnhild se ducea la bunicii din partea ei la fiecare una din două zile de miercuri şi stătea peste noapte acolo.

De mai multe ore încerca să îl prindă pe Yngvar, dar intra mereu căsuţa vocală. Probabil că era într-o şedinţă. Când în sfârşit se făcuse dimineaţă, după noaptea agitată şi plină de angoasă, acceptase că soluţia era să stea de vorbă cu el. Îndoielile nu îşi mai aveau locul ca în timpul nopţii, când îşi tot schimbase părerea. Se hotărâse s-o facă şi asta îi permitea să vadă întregul problemei cu mai mult optimism.

Măcar de-ar fi ştiut ce văzuse Kristiane.

Înţelegea că trebuia să fi fost ceva, dar ce oare? Nu părea oportun să o mai contrazică. Poate mai târziu, îşi zise umblând fără ţintă, numai în ciorapi, fără să ştie ce ar fi fost cazul să facă.

Muzica înregistrată de Line nu îi plăcea lui Inger Johanne. Se duse să dea mai încet vocea lui Kurt Nilsen chiar în mijlocul minunatului refren al baladei lui.

Trebuia să mănânce, însă nu îi era foame.

Probabil că şedinţa lui Yngvar se prelungea. Trecuseră deja trei ore de când îi lăsase primul mesaj în care îl ruga să o sune.

Sigur, ar fi putut şi ea să lucreze.

Ori să citească.

Să se uite, poate, la un film.

Puse mâna pe telefon şi formă fără să se mai gândească numărul lui Isak, care răspunse imediat.

— Salut, Inger Johanne sunt.

— Salut, îl simţi zâmbind la celălalt capăt al firului.

— Te-am sunat ca să...

— Ca să mă-ntrebi ce mai face Kristiane, o completă. Superbine. Am fost la Bislett, la piscină, chiar dacă doar în weekend sunt primiţi şi copiii. A fost atât de cuminte încât fata de la casă a lăsat-o să intre.

— Ai lăsat-o singură în vestiarul femeilor?

— Sigur că da. E prea mare de acum ca s-o mai iau cu mine la bărbaţi! N-ai observat că au început să îi crească sânii? Şi un pic de păr pe pubis! Fata noastră creşte, Inger

Johanne, şi e normal s-o trimit singură la femei.

Nu-i răspunse nimic.

— Inger Johanne, oftă el, să ştii că se descurcă foarte bine! Am gătit tacos şi a fript singură toate bucăţile de carne fără să o ajut. Pe urmă a tocat legumele. Când e aici, luăm întotdeauna cina împreună. Mai are puţin şi împlineşte paisprezece ani. N-o să poţi să te porţi cu ea toată viaţa de parcă ar fi un copil.

Ba e un bebeluş.

Cel mai vulnerabil bebeluş din lume.

— Alo?

— Da, da, mormăi Inger Johanne. Mă bucur că vă simţiţi bine. Voiam doar să ştiu dacă...

— Vrei să vorbeşti cu ea? E aici.

Un vacarm asurzitor se auzi de undeva din spate.

— Ups! exclamă Isak. A căzut ceva pe jos. Îi zic eu să te sune un pic mai târziu.

— Nu, nu, nu e nevoie. Salut. Pe vineri.

— Salut!

Vocea lui dispăru, iar Inger Johanne lăsă cam iritată telefonul pe masă. Se îndreptă către fereastră fără să mai calce în vârful picioarelor. Traversă încăperea greoi, fără a-şi da prea bine seama dacă agresivitatea matinală era

îndreptată împotriva ei înseşi ori a lui Isak.

Încă nu pusese perdelele.

Omătul era atât de mare încât gardul dinspre Hauges vei nu se mai vedea. Troienele erau enorme. Oamenii nu mai ştiau unde să pună zăpada pe care o curăţau de pe alei. În lipsă de spaţiu, o aruncau direct în mijlocul străzii, aşa că o bună parte se întorcea la locul ei de fiecare dată când plugul trecea huruind.

Nu se vedea nimeni. Răceala geamului o făcu să se cutremure. Omul de zăpadă uriaş pe care îl ridicaseră la final de săptămână puştii din casa de vizavi o privea fix cu ochii lui negri de cărbune. Nasul şi-l pierduse. Braţele din crengi de mesteacăn se întindeau în stânga şi-n dreapta ca ghearele unei vrăjitoare. Pe cap avea o şapcă veche, iar şalul roşu îi acoperea jumătate din faţă.

O ducea cu gândul la insul de la gard.

Se trase un pas într-o parte.

Mâine va cumpăra perdele.

Îşi dăduse seama, deodată, că se înşelase.

Spaima care o măcina încă de la Crăciun nu apăruse odată cu omul de la gard. Senzaţia că cineva o urmăreşte pe Kristiane nu se născuse după ce respectivul o întrebase ce daruri primise de sărbători. Dacă reacţia ei fusese atât

de puternică, asta se datora faptului că neliniştea era deja acolo. Căutarea idioatelor de coaste de porc şi toată agitaţia pentru pregătirea unui Revelion care să-i mulţumească mama nu făcuseră decât să o abată pentru un timp.

Nu bărbatul de lângă gard generase frica. Aceasta exista încă de la căsătorie. De când Inger Johanne îşi văzuse fata pe şinele tramvaiului fiind sigură că o va pierde, realizase că tulburarea care o invada ţinea de altceva, de mult mai mare amploare decât convingerea că fata ei e în pericol de moarte. Până la urmă totul ieşise bine şi, chiar dacă era puţin neliniştită, nu-şi amintea să mai fi fost într-o asemenea stare de acum cinci ani, de când primise nişte ameninţări voalate din partea lui Wenche Benke.

Inger Johanne se îndreptă grăbită spre computer şi îl deschise.

Dură o eternitate până când să se afişeze pagina de pornire, după care greşi de patru ori până să tasteze corect şi să citească pe Google informaţii referitoare la celebra scriitoare. Primi 26.900 de rezultate. Încercă să îşi limiteze căutarea. Tot ceea ce dorea să ştie despre femeia aceea era dacă tot locuia în Noua Zeelandă.

Wenche Benke nu fusese condamnată pentru crimă. Cu sânge rece şi fără ca Inger Johanne să fi înţeles vreodată mobilul, omorâse o serie de celebrităţi în iarna lui 2003 şi în primăvara lui 2004. Inger Johanne îi asistase pe Yngvar şi pe Sigmund în ancheta deosebit de complicată, care nu le adusese decât certitudinea că Benke era vinovată. Fără a o putea dovedi. Apreciata scriitoare venise să o vadă într-o frumoasă zi de primăvară, când nu mai era nicio îndoială că asasinul nu va fi prins niciodată. Inger Johanne o plimba pe Ragnhild, care abia de se născuse, când Wenche Benke îi mărturisise vinovăţia, zâmbind liniştită. Nu astfel încât recunoaşterea să fi avut vreo valoare în justiţie, dar nici atât de ambiguu încât Inger Johanne să nu priceapă. Ameninţarea surdă pe care o lăsase să planeze în momentul în care se îndepărtase sub soarele de primăvară era subînţeleasă, dar suficient de clar direcţionată pentru a o înspăimânta pe Inger Johanne. Angoasa nu i se mai potolise decât peste vreun an, când scriitoarea se căsătorise cu un maior cu cincisprezece ani mai tânăr decât ea şi emigrase în Noua Zeelandă. Nu venea în Norvegia decât la lansarea cărţilor ei, lucru pentru care Inger Johanne evita pe cât posibil, mai toată toamna, să se uite pe paginile de cultură ale ziarelor.

Aha, aia e!

Un articol din *VG,* din septembrie.

Wenche Benke la soare, printre oi. Împreună cu bărbatul ei cumpărase o fermă la Te Anau. Toamna trecută nici măcar pentru promovarea cărţii sale nu apăruse. Şi atunci cei de la *VG* se duseseră ei să o vadă.

Acum, pentru mine aici este acasă, declară celebra scriitoare arătându-ne cu mândrie turma de oi. Scriu mai bine aici. Trăiesc mai bine. Aici rămân.

Inger Johanne respira mai uşor.

Povestea de acum nu avea nimic de-a face cu Wenche Benke.

Deci spaima care o măcina acum apăruse pe 19 decembrie, în seara în care fusese ucisă Marianne Kleive. Inger Johanne clipi, văzând numărul 19 ca pe o gravură verde, strălucitoare, în spatele pleoapelor.

Blestematul de număr 19.

Deschise ochii, privind drept în faţă.

Sună telefonul.

Eva Karin Lysgaard fusese omorâtă pe 24 decembrie.

Niclas Winter, despre care se interesase în noaptea trecută, murise pe 27.

Murise. Nu fusese asasinat. Murise din cauza unei

supradoze.

19,24 şi 27. Suma cifrelor era 25.

Administrarea unei supradoze unui toxicoman era o modalitate binecunoscută de a masca o crimă.

Soneria telefonului se opri. Peste câteva secunde începu iarăşi.

— Alo, îngăimă lipindu-şi mobilul de ureche.

— Bună, iubito. Văd că m-ai sunat de o mulţime de ori. Îmi pare rău că nu ţi-am răspuns. Toată după-amiaza am trecut din şedinţă în şedinţă. Nu înaintăm deloc şi...

— Nu-ţi face probleme, îl întrerupse. Nu era nimic important.

— Ce mai faci? Pari aşa... un pic stranie.

— Ba nu. Ba da. Totul e-n regulă. Dormeam... doar atât. M-a trezit telefonul. Cred că mă duc să mă culc.

— De acum?

— Am la somn de recuperat... N-ai vrea să închidem, că-mi fuge somnul...

— Sigur că da...

Îl simţea atât de dezamăgit, încât mai că-şi schimbă hotărârea.

— Somn uşor, spuse Yngvar.

— Pa, iubire. Ne sunăm mâine, da? Noapte bună.

Rămase multă vreme cu telefonul în mână. Din combina stereo, Toni Braxton gemea *Un-Break My Heart.* Pe Hauges vei urla un motor scos din viteză. Vântul trebuie că îşi schimbase probabil direcţia, fiindcă veşnicul zumzet de pe Maridalsveien şi cel al circulaţiei greoaie de pe Ringveien se auzeau atât de limpede încât i se păru că s-a spart o ţeavă în baie.

Chiar dacă orientarea sexuală a lui Niclas Winter nu era menţionată în articolul din *Dagens Noeringsliv,* nu era greu s-o descoperi printre rânduri. Era seropozitiv. Ceea ce putea proveni şi din consumul de heroină, dar şi din raporturile sexuale neprotejate cu alţi bărbaţi. Lucrarea *Cock Pitt,* în orice caz, în această direcţie ducea.

Eva Karin Lysgaard era heterosexuală, căsătorită şi mamă de familie, dar se remarcase prin apărarea hotărâtă a drepturilor homosexualilor.

Marianne Kleive era măritată cu o femeie.

Inger Johanne se ridică de pe canapea, simţind că murea de foame.

Dar frică nu îi mai era.

Pista

Mă tem că plicul de la Niclas Winter a dispărut, mărturisi secretara lui Kristen Faber intrând în biroul acestuia, în dimineaţa zilei de joi, 15 ianuarie. L-am căutat peste tot şi nu am dat de el.

— A dispărut? Ai pierdut dosarul unui client?

Avocatul vorbea cu gura clefăind o bucată de corn cu glazură groasă de ciocolată, care-i lăsase un strat maro pe buza superioară.

— De luni nu m-am mai atins de plic, îi răspunse calmă femeia. Îl lăsasem exact aici, pentru a vi-l da.

— Ce căcat! mormăi Kristen Faber. Chiar e aşa de greu să dai de un plic cât toate zilele?

— Fireşte că nu m-am uitat prin sertarele dumneavoastră, îi răspunse la fel de imperturbabilă. Va trebui să verificaţi singur.

Aşa că avocatul începu să tragă nervos sertarele.

— Am lăsat plicul în teancul de pe colţ, bombăni. Sigur l-ai rătăcit pe undeva.

În loc de răspuns, secretara luă farfuria şi plecă.

— Alo! îi strigă el înainte de a ajunge la uşă. Ia uite, ăsta

e înţepenit! Mi-ai făcut praf biroul...

— Nici vorbă. Încă o dată: nu m-am atins de sertarele dumneavoastră. Dar pot să încerc să vă ajut.

Lăsând deoparte farfuria, se apropie de birou şi, în loc să tragă şi să scuture sertarul, încercă să îl deblocheze. Văzând că nu reuşeşte, îi propuse să îl forţeze.

— Poate cu un coupe-papier, murmură căzută pe gânduri. Sau un şperaclu. La arhivă e o cutie de scule.

— Ai înnebunit?

O dădu la o parte, încercând încă o dată să deschidă sertarul recalcitrant.

— Eşti conştientă cât costă biroul ăsta? Trebuie să chemi un tâmplar. Sau un lăcătuş. Nu ştiu ce meseriaş trebuie pentru aşa ceva, dar rezolvi până mă întorc după-amiază, OK?

Fără să se mai uite la ea, băgă dosarul în servietă şi îşi luă paltonul şi o robă din cuierul de lângă uşă.

— Sigur putem termina azi, dar s-ar putea ca judecătorul să vrea s-o mai lungească. Aşa că nu m-aş mira să ne întindem până târziu. M-ai auzit, da? O să am o grămadă de lucruri pe care să le cauţi după audienţa de azi şi, probabil, o să ai şi tu destule de făcut aşteptându-mă.

Secretara zâmbi şi îl aprobă cu un uşor semn din cap.

Uşa se trânti. Secretara se aşeză confortabil pe scaun pentru a-şi bea cafeaua şi a citi ziarele. Intră apoi pe pagina de Internet *Spre un permis de conducere.* Soţul ei începuse să aibă probleme cu vederea, aşa că venise timpul şi pentru ea să treacă examenul înainte ca fidelul său şofer să nu mai vadă nimic.

Nu eşti niciodată destul de bătrân pentru nimic, şi e timp din belşug, îşi zise.

* * *

Inger Johanne aşteptă răbdătoare să se facă ora opt. Ultima jumătate de ceas i se păruse interminabilă şi nu avea nici calmul necesar pentru a citi ziarele. Mândria nu o lăsă să sune înainte de opt dimineaţa. De fapt se trezise de la cinci, după şapte ore de somn profund şi neîntrerupt. Fără să se fi gândit la ce făcea, scosese echipamentul de schi şi plecase cu maşina la Grinda pentru o scurtă plimbare matinală. După cinci sute de metri făcuse calentoarsă. Pârtiile erau din nou proaspăt ninse, aşa că schiurile ultramoderne pe care Yngvar i le dăruise de Crăciun nu ar mai fi făcut nici cât o ceapă degerată pe o asemenea zăpadă. Personal şi-ar fi dorit nişte schiuri late, însă vânzătorul îl convinsese pe Yngvar că în Nordmarka

deocamdată erau la modă schiurile de fond. Ajunsă însă la punctul de plecare, se întrebase dacă nu ar fi fost posibil să schimbe porcăriile alea de beţişoare chinezeşti. Ca să nu mai zică şi de bocanci, care-i strângeau în asemenea hal gleznele încât o duceau mai degrabă cu gândul la schiatul alpin. Plus că nu reuşise niciodată să înveţe tehnica aceea ca a patinatorilor şi nici nu avea chef s-o facă. Cu toate acestea, aventura fusese de bun augur.

Îşi pregăti omletă cu bacon pentru micul dejun şi parcă nu-şi amintea să fi mâncat vreodată, dimineaţa, ceva mai bun. Se aşeză apoi pe canapea, cu cana de cafea în mână. Telefonul era lăsat pe jos, la încărcat. Îl ridică, îl scoase din priză şi căută numărul în agendă.

I se răspunsese după primul apel.

— Wilhelmsen la aparat, se auzi o voce lipsită de intonaţie.

— Salut, Hanne! Eu sunt, Inger Johanne. Totul e-n regulă?

Dintre toate modalităţile jalnice de a începe cu Hanne Wilhelmsen o conversaţie, întrebarea dacă totul e cum trebuie era pesemne pe primul loc.

— Merge, merge, răspunse vocea în aşa fel încât Inger Johanne fu cât pe ce să se înece cu cafeaua.

— Poftim? tuşi.

— Am zis că merge. Mulţumesc pentru cadoul pe care i l-ai făcut Idei de Crăciun. I-a plăcut foarte mult. Tu ce mai faci?

Hannei ar fi trebuit să i se dăruiască de Crăciun un curs intensiv de bune maniere.

— Binişor. Ştii cum e... Tot felul de chestii de rezolvat, Yngvar e plecat la Bergen aproape toată săptămâna şi acum trebuie să mă descurc singură cu cele mici.

Pesemne că Hanne nu ştia prea multe despre regulile conversaţiei din moment ce deja plutea o tăcere absolută la celălalt capăt al firului.

— O să fiu concisă, începu Inger Johanne. Mă întrebam dacă n-ai putea să mă ajuţi într-o chestie simplă.

— Adică?

— Am nevoie... Am nevoie să stau de vorbă cu cineva de încredere din poliţia din Oslo. De preferinţă cineva care lucrează la Omucideri sau la Moravuri. Nu prea jos în ierarhie.

— N-am mai băgat de şase ani nasul pe-acolo.

— Da, se poate zice şi aşa, dar mă gândeam că...

— Şi de ce îmi ceri mie? Te poate ajuta, totuşi, Yngvar.

Pentru a mai câştiga puţin timp, Inger Johanne sorbise

din cafea.

— Nu ţi-am zis că e la Bergen?

— Şi are telefon.

— Da, dar...

— E vreo problemă cu Kristiane?

Hanne izbucni în râs. Ia te uită, râde, se gândi Inger Johanne cu o crescândă uimire.

— Nu chiar, dar...

Ba da, completă în sinea ei.

Deocamdată nu vreau să vorbesc cu Yngvar. Nu vreau să mi se pună întrebări cu substrat critic. Refuz orice fel de obiecţii, de contraziceri. Kristiane trebuie protejată pe cât e cu putinţă. Vreau mai întâi să am eu sufletul împăcat.

—... Ar crede pe loc că sunt...

—... Un pic cam isterică?

Iarăşi râsul acela uşor, neobişnuit.

— Prea oricând gata să crezi că e ceva care nu merge cum trebuie, preciză Hanne. Cam pe-aici ar fi punctul sensibil, nu?

— Poate...

— Silje Sørensen.

— Poftim? Cine?

— Apelează la Silje Sørensen. Dacă poate cineva să te

ajute, atunci ea e persoana cea mai indicată. Trebuie să închid. Hai, că am treabă.

— Treabă?

Numai gândul că Hanne Wilhelmsen poate fi ocupată în apartamentul ei luxos din Vestkant, în care trăia într-un exil liber asumat, i se părea absurd.

— M-am apucat şi eu să mai muncesc un pic.

— Să munceşti?

— Inger Johanne, ai un fel cam curios de a vorbi la telefon. Câte un singur cuvânt, urmat de un semn de întrebare. Da, m-am întors cumva la treabă. Aşa, pentru mine. Uşurel...

— Păi... ce faci?

— Treci zilele astea pe la mine şi mai stăm de vorbă. Acum chiar trebuie să închid. Sun-o pe Silje Sorensen. Pa.

Telefonul amuţi. Lui Inger Johanne nu-i veni să îşi creadă urechilor.

Se împrietenise cu Hanne Wilhelmsen din pură întâmplare. Inger Johanne avusese nevoie de ajutor pentru unul dintre proiectele sale şi se dusese să o vadă pe taciturna inspectoare principală pensionată. Ciudat lucru, dar se simţise binevenită. Nu se vedeau prea des, dar, în cursul anilor, se ţesuse între ele o prietenie tăcută şi

durabilă, fără manifestări vizibile ori obligaţii.

Inger Johanne nu o mai auzise niciodată pe Hanne vorbind ca acum.

Fusese atât de surprinsă încât nici măcar nu încercase să afle cine este Silje Sørensen. Chestie care o enerva, însă îşi aminti că îi văzuse numele în ziar. Conducea ancheta în cazul uciderii Mariannei Kleive.

Nici că putea pica mai bine.

Cu siguranţă era încă prea devreme pentru a da telefon. Yngvar nu ajungea nicicând la serviciu înainte de opt şi jumătate, şi probabil că tot acelaşi program îl aveau şi ofiţerii poliţiei din Oslo.

Prin urmare rămase pe canapea, ţinând cu amândouă mâinile cana de cafea aşteptând să se facă ziuă de-a binelea în vreme ce medita la ce ar fi putut să i se fi întâmplat Hannei Wilhelmsen.

* * *

— Ce s-a-ntâmplat? murmură Astrid Tomte Lysgaard deschizând uşa şi zărindu-l în prag pe Lukas.

Nu era decât unsprezece şi ar fi trebuit să fie la muncă. Arăta de parcă s-ar fi adus vestea încă unui deces.

— Nici n-ai idee ce bolnav sunt, zise el intrând cu paşi şovăitori. Mă doare gâtul. Am febră. Mă duc să mă culc.

— M-ai speriat, şopti Astrid ducându-şi mâna subţire la inimă, apoi întinzând-o ca să-l mângâie pe obraz. Parc-ai fi văzut o fantomă.

— Sunt doar bolnav, spuse el fără chef. Nu mă simt deloc bine.

— Uite-aşa se-ntâmplă când nu vii seara acasă, pe timpul ăsta. Probabil c-ai luat vreo răceală.

O urmă în living fără să o privească. Nu vedea nimic rău dacă soţia credea că starea i se datorează activităţilor de seară în garajul rece şi umed. Nu ardea de dorinţa de a-i povesti vitejiile idioate de pe acoperişul casei tatălui lui, în ploaia îngheţată de ianuarie. Încă şi mai puţin avea dorinţa de a o lămuri cum stătuse mai bine de un sfert de ceas într-o maşină abia încălzită unde suportase, ud leoarcă şi îngheţat până la oase, admonestările lui Yngvar Stubo.

— Avem paracetamol? Şi Coca-Cola? Avem Coca-Cola?

— Şi una, şi alta. Paracetamol am cumpărat ieri după...

Se întrerupse.

— Coca-Cola e-n frigider, continuă. Paracetamolul îl găseşti în dulăpiorul cu medicamente din baie. Să-ţi umplu o buiotă cu apă caldă?

— Te rog. Chiar că mă simt...

Nu avea niciun rost să intre în şi mai multe explicaţii.

Ochii îi erau roşii şi pielea mai palidă decât ar fi fost normal în acest anotimp. Nasul, înfundat, era roşu şi el, buzele i se uscaseră. În colţurile gurii îi apăruse o spumă albicioasă şi, trecând pe lângă el pentru a căuta un pahar, îi simţise mirosul amar al respiraţiei încărcate.

— Lukas, nu prea te pricepi să faci pe bolnavul...

Femeia surâse prudent.

Spatele bărbatului, când o porni către scara interioară, nu exprima decât sfidare.

Se duse după el în baie. Pe când Lukas încerca să deschidă uşa dulapului cu medicamente, Astrid lăsă apa să curgă ca să fie suficient de fierbinte în momentul în care avea să umple buiota.

— Sincer vorbind, spuse ea din nou, nu cred că eşti în agonie. Haide, revino-ţi!

Fără a-i răspunde, el scoase trei comprimate din cutie, le băgă în gură şi le luă cu o jumătate de sticlă de Coca-Cola. Din cauza durerii de gât, se strâmbă înghiţindu-le. Se dezbrăcă în mers, lăsând în urmă, ca pe un marcaj, un şir de haine pe coridor şi în dormitorul proaspăt aerisit. Se lăsă să cadă pe pat, cu ultimele puteri parcă, se înfăşură cu pilota până sub bărbie şi se întoarse pe o parte.

— Uite buiota, şopti Astrid. Unde vrei s-o pun?

Nu-i răspunse nimic.

— Lukas... îl chemă cu voce domoală. Ţineam să-ţi spun ceva.

Toată ziua, o obsedase dorinţa de a şti cine era femeia aceea al cărei portret era încuiat în biroul lui. Vrusese de mai multe ori să îl întrebe. Dar de fiecare dată apăruse altceva. Fără pauze. Ba copiii. Ba cina. Ba temele. Ba veşnicul garaj. Când în sfârşit rămăseseră singuri, pe la zece şi jumătate noaptea, Lukas insistase să se uite la un reportaj despre un specialist în tatuaje din Los Angeles. Aşa că se dusese la culcare înaintea lui.

Astăzi se decisese să îl întrebe neapărat. Dar iarăşi lăsase alte lucruri să intervină, fiindcă îi era ruşine că umblase în sertare fără a-i fi cerut voie. Îi era ciudă pe ea. Nu avea de ce să îi fie ruşine: să caute medicamente pe care bunul-simţ îţi cere să le ţii sub cheie era un lucru pe care şi-l putea îngădui.

— Sunt bolnav, gemu bărbatul de sub plapumă.

— Voiam doar să îţi pun o întrebare, insistă, dar pe un ton mai puţin convins.

— Astrid, nici vocea nu o să mă mai ţină mult! Nu vrei să-mi aduci nişte lapte cu miere? Te rog.

Soţia se opri o clipă, analizându-şi propriile sentimente.

Descurajare, îşi spuse. Poate şi furie.

Nelinişte.

— Da, îi răspunse apoi, pe un ton neutru. Sigur că îţi aduc lapte cu miere.

Închise fără zgomot uşa dormitorului şi coborî în bucătărie. Până să se întoarcă, Lukas adormise.

* * *

— Poftim.

Silje Sørensen îi întinse lui Inger Johanne o ceaşcă de ciocolată.

— Cafeaua de dimineaţă pur şi simplu mă înnebuneşte, aşa că prefer un pic de ciocolată în loc.

— Mulţumesc. Ce bine miroase! Şi îţi mulţumesc încă o dată, mult, pentru că m-ai primit aşa de repede.

— Ştii, chiar eram curioasă!

Râsul poliţistei nu prea se potrivea cu silueta ei destul de plăpândă.

— Mai întâi, pot să îţi spun că am auzit vorbindu-se despre tine şi am şi citit nişte chestii. Pe urmă, mi-aş face timp oricând pentru oricine vine din partea Hannei Wilhelmsen. Chiar aşa: ce mai face?

Inger Johanne deschise gura ca să răspundă, apoi se răzgândi.

Hannei nu-i plăcea să se vorbească despre ea.

— Ştii cum e... zise ridicând din umeri, în speranţa că un asemenea răspuns o va face pe Silje Sørensen să schimbe subiectul.

Dar tot ea fusese obligată să o facă:

— Bun, îşi drese vocea. Nu ştiu de unde să încep.

— Cum aşa?

— Sunt criminali stă şi lucrez la...

— După cum ţi-am mai spus, o întrerupse Silje, ştiu cine eşti. Eşti de acord să îţi spun Inger Johanne?

— Sigur că da. Lucrez la un proiect de cercetare asupra urii şi a discriminării.

— Interesant.

Părea că stă pe gânduri. Privirea îi era sinceră şi îşi lăsase capul uşor într-o parte, ca şi când şi-ar fi mobilizat întreaga atenţie.

— De fapt, cercetăm crimele provocate de discriminare, se corectase Inger Johanne. Conducerea poliţiei m-a însărcinat să redactez o dare de seamă destul de cuprinzătoare despre delictele de acest tip.

Silje Sørensen clipi scurt, lăsă ceaşca pe birou şi o împinse puţin mai departe. Miji ochii şi îşi trecu vârful limbii rapid peste buze.

— OK.

— Prin urmare, despre agresiunile contra persoanei, atunci când motivaţia este...

— Ştiu ce înseamnă.

Cel mai prost dintre obiceiurile lui Silje Sørensen e că îşi întrerupe interlocutorii, se gândi Inger Johanne.

— Evident, o aprobă. Evident că ştii.

Tăcură un timp, aşteptându-se una pe cealaltă să înceapă, Inger Johanne încerca să ghicească vârsta celei din faţa ei. Era, probabil, ceva mai tânără decât ea, dar nu cu mult. Treizeci şi cinci? Ceva mai puţin? Cine ştie? Era îngrijită şi bine îmbrăcată, fără ca lucrul acesta să pară surprinzător într-un asemenea loc.

E delicată, îşi zise Inger Johanne.

Ea nu se simţise astfel nici măcar o zi din viaţă.

Mâinile lui Silje erau fine, iar unghiile foarte bine întreţinute, drept pentru care Inger Johanne şi le ascunse pe ale sale sub fund, lăsând ceaşca pe masă.

— Trebuie să te ocupi de infracţiunile produse de discriminare în general, sau de cele îndreptate împotriva unui grup social anume?

Silje se aplecă înainte, punându-şi coatele pe birou.

— Ştii, începu Inger Johanne cu respiraţia întretăiată,

cred c-o să încep cu începutul. Ai o jumătate de oră ca să asculţi o poveste cu totul deosebită?

Un diamant enorm sclipi la inelarul mâinii stângi a lui Silje Sorensen, în lumina crudă a încăperii, în clipa în care, cu un gest larg, o invită să continue.

— Haide. Sunt numai urechi.

Inger Johanne bău şi restul de ciocolată şi îşi începu povestea, ştiind că se alesese cu o mustaţă groasă, maro, care o avantaja prea puţin.

* * *

Yngvar nu mai ştia nimic despre Inger Johanne, ceea ce îl cam neliniştea. Se întorsese în cameră pentru a-şi căuta nişte însemnări pe care le uitase, tentaţia de a se întinde puţin îl învinsese. Cina de la hotel se dovedise mai rafinată decât ceea ce putea servi postul de poliţie din Bergen, dar, cum i se oferise pensiune completă, nu îşi simţea conştiinţa încărcată.

Cu excepţia tortului de ciocolată.

Luase porţie dublă, apoi o greaţă difuză îl convinsese să cedeze nevoii de odihnă. Fără a-şi mai scoate ghetele, se lăsă în patul cam prea elastic, mai ales aşa, cu pilota şi cuvertura puse peste saltea, dar tot îşi găsi o poziţie confortabilă. Era cât pe ce să adoarmă.

Deşi nu asta îşi dorea.

Ci să-l prindă cumva pe Lukas.

De la episodul cu escaladarea acoperişului, insul ăsta prea se juca de-a şoarecele şi pisica cu el. Yngvar se hotărâse să n-o mai deranjeze pe Astrid fără motive serioase, după lugubra lor întrevedere de la Os. Încercase să îl prindă pe Lukas pe mobil, dar nu dăduse decât de căsuţa vocală, şi nu te puteai aştepta de la el să sune din proprie iniţiativă. Până la urmă încercase la universitate, dar acolo nu se ştia nimic despre Lukas Lysgaard, fiindcă îl tratau cu o deosebită indulgenţă după tragedia prin care trecuse.

Yngvar închise ochii.

Îl punea pe gânduri faptul că Inger Johanne nu mai sunase.

În seara trecută, la telefon, fusese tare ciudată.

Deodată tresări.

Nu avea timp de pierdut cu aşa ceva.

Furia produsă de amintirea întâlnirii cu încăpăţânatul fiu al episcopului îl trezi cu totul.

— O s-o faci, că vrei ori nu!

Găsise, mormăind nervos, numărul de acasă, de la Os, al lui Lukas. Formă numărul şi îşi lipi receptorul de obraz.

Şi îl lăsă să sune până aproape să renunţe.

— Da, familia Lysgaard, răspunse într-un târziu o voce feminină lipsită de vlagă.

— Bună ziua. Yngvar Stubo sunt. Îmi pare rău că vă deranjez marţea, dar...

— Nicio problemă. Nu are de ce să vă pară rău. Sper că, până la urmă, l-aţi găsit pe Lukas.

— Sigur că da. Dar trebuie să mai stăm de vorbă. Nu răspunde însă pe mobil, aşa că mă întrebam dacă nu cumva ştiţi pe unde este.

— E acasă.

— Acasă? La ora asta?

— Da. E bolnav. Îl doare gâtul, are febră şi... Ce să mai vorbim, nu se simte deloc bine.

— A, da...

Lukas Lysgaard apăru în faţa ochilor lui Yngvar aşa cum era cu două zile în urmă, ud până la piele şi dârdâind.

— Vă pot ajuta cu ceva? se interesă Astrid.

— Cred că nu.

Auzea apă curgând şi uşa unui dulap trântindu-se.

— Ba da, spuse apoi. Doar un mic amănunt. Nu e nimic important, de fapt, dar pentru a evita să mai deranjăm bolnavul, sunt sigur că mă puteţi ajuta. Este vorba

despre... căminul soacrei dumneavoastră.

Râse. La celălalt capăt al firului tăcerea era absolută.

— Ştiţi, camera de la parter, unde se ducea când nu putea dormi. Acolo unde...

— Cunosc camera despre care vorbiţi. Dar nu am intrat acolo aproape niciodată. Poate doar de câteva ori. Despre ce este vorba?

— Se găseau înăuntru câteva fotografii, răspunse Yngvar ca în glumă. Două sau trei fotografii de familie şi un portret, dacă nu-mi joacă feste memoria. Mă întrebam al cui să fi fost acesta din urmă?

— Femeia care...

Vocea se întrerupse dintr-odată, parcă tăiată cu foarfeca.

— Alo? Mai sunteţi la aparat? se nelinişti Yngvar.

— Da. Nu ştiu cine este. Pot să-l întreb pe Lukas când se trezeşte.

— Nu, nu. N-are rost să-l obosiţi cu fleacuri. Mai sun eu peste câteva zile.

— Asta e tot?

— Da. Îi urez să se însănătoşească cât mai repede.

— Mulţumesc, îi voi transmite. La revedere.

Telefonul se închise înainte ca Yngvar să mai apuce să

spună ceva. Îl puse deoparte pe al lui şi se lăsă pe spate, în pat, cu mâinile la ceafă.

Ştia cel puţin că fotografia reprezenta o femeie.

Cumva îl mustra conştiinţa gândindu-se că o dusese cu preşul pe Astrid. Senzaţia însă dispăru rapid când înţelese că şi Astrid, la rândul ei, îl minţise. Modul în care se oprise la mijlocul unei fraze arăta că se dusese cu gândul la ceva anume.

La un lucru pe care nu dorea să îl discute împreună cu el.

Asta ar fi putut însemna că se afla pe drumul cel bun.

Detectiv fără voie

Izmenele erau pe jos. Urmele de excremente săreau respingător în ochi, chiar şi pe ţesătura de bumbac de culoare închisă. Le prinse de tiv cu degetul mare şi arătător şi le duse în baie, băgându-le în coşul cu rufe murdare. Fiindcă altfel nu fusese în stare să se dezbrace, urmau pantalonii, pe care îi găsi chiar în faţa uşii închise a dormitorului. În drum, strânse şi ciorapii. Cu grămada de haine sub braţ, deschise fără zgomot uşa şi intră.

Mirosea a om bolnav.

Halenă fetidă, somn şi pârţuri se amestecau într-un miros atât de greu încât deschise larg uşa de la balcon. Inspiră adânc de mai multe ori, apoi se întoarse spre el.

Dormea atât de profund încât păreau să nu îl deranjeze nici zgomotul uşii care se lăsa greu deschisă, nici curentul rece de aer. Pilota din puf de eider se ridică şi cobora cu regularitate, iar ea abia dacă îi zărea partea de sus a capului. Începuse să chelească. Părul nu încetase să i se rărească în ultimii ani, dar abia acum remarca începutul de calviţie. Se emoţionase: cât de vulnerabil părea aşa, în pat!...

— Lukas! îl chemă încet, îndreptându-se către pat.

Bărbatul continua să doarmă.

Se aşează pe marginea patului şi îi trecu uşor mâna prin păr.

— Lukas, repetă ceva mai tare. Trezeşte-te.

Acesta bombăni şi încercă să îşi tragă pilota peste cap.

— Vreau să dorm, mormăi cu un plescăit al buzelor. Du-te.

— Nu, Lukas. Trebuie să mă duc acuşi după cei mici şi, până atunci, vreau să stăm doar noi doi de vorbă. E important.

— Avem tot timpul. Mi-e prea rău şi...

Înghiţi zgomotos în sec şi gemu.

—... Mă doare-n gât!

— A sunat Yngvar Stubo.

Pilota nu se mai ridica. Astrid observă că soţul se încordase, aşa că îl mai mângâie o dată pe cap.

— Mi-a pus o întrebare ciudată, continuă cu voce **scăzută.** Şi am şi eu să îţi pun ţie una.

— Pur şi simplu mă frige gâtul.

Astrid tuşi uşor şi nu se lăsă:

— Ieri-dimineaţă m-a durut capul. Cum nu aveam paracetamol, am vrut să iau una dintre pilulele tale.

Pe neaşteptate, bărbatul se ridică în capul oaselor.

— Ai înnebunit?! Pastilele sunt pe reţetă şi doar pentru mine! Nici nu ştiu dacă sunt bune doar pentru migrenă!

— Linişteşte-te, îi răspunse calmă. N-am luat. Dar trebuie să mărturisesc că ţi-am deschis sertarele şi...

— Ce-ai făcut?

Vocea îi tremura.

— Da, voiam doar să...

— Adică facem tot posibilul să ne învăţăm copiii să nu se bage în treburile altora, o întrerupse cu glas răguşit, care începea să nu îl mai asculte. Să nu le deschidă corespondenţa. Să nu îşi bage nasul prin noptiere. Şi uite că... Uite că tocmai tu...

Dădu cu pumnul în pilotă.

— Lukas! Lukas, uită-te la mine!

Bărbatul ridică ochii, iar ea simţi o strângere de inimă.

— Trebuie să stăm de vorbă, şopti Astrid. Începi să te ascunzi de mine.

— N-am de ales.

— Ba da. Mereu ai de ales. Cine e femeia din portretul din camera mamei tale? Şi de ce l-ai scos din ramă şi l-ai ascuns în sertar:

Îi luă mâna într-a ei. Era rece şi umedă. Lukas nu şi-o

retrase, ci, din contră, o prinse şi el de mână.

— Cred că am o soră, şopti.

Astrid nu-i înţelese cuvintele.

— Cred că e posibil să am o soră, repetă el răguşit. O soră mai mare, în orice caz din partea mamei. Poate şi a tatii. De pe vremea când erau foarte tineri.

— Mi se pare că începi să baţi câmpii, murmură şi Astrid.

— Nu. Vorbesc serios. Poza era acolo de o eternitate şi niciodată nu am ştiut despre cine era vorba. Am întrebat-o pe mama într-o zi...

O criză de tuse îl făcu să se aplece în faţă. Astrid îi lăsă mâna, dar nu se ridică.

— Am întrebat-o pe mama cine era. Nu mi-a răspuns. A zis doar că era o prietenă pe care nu aveam de unde să o cunosc.

— Şi aşa şi trebuie să fi fost...

— De ce ar fi ţinut mama lângă pat fotografia unei persoane pe care eu n-am întâlnit-o niciodată, dacă nu ar fi fost vorba despre sora mea? în celelalte fotografii eram eu şi tata.

— Am avut tot timpul, doisprezece ani, să îţi cunosc mama. Eva Karin a fost persoana cea mai cinstită, frumoasă şi fundamental corectă din câte am întâlnit. Nu

ar fi ascuns nicicând că mai are un copil. Nicicând!

— Poate că l-a dat spre adopţie! Nu e nimic condamnabil în asta. Din contră, ar explica poziţia intransigentă a mamei în legătură cu avortul şi...

Vocea îl lăsa, aşa că îşi duse o mână la gât.

— Ce te-a întrebat Stubo? şopti.

— Cine era în fotografie.

— Ce i-ai răspuns?

— Nimic.

— Nimic?

— Am zis că nu ştiu. Fiindcă acesta este adevărul. Nu ştiu cine este. Dar dacă este important pentru anchetă, trebuie să stai de vorbă cu Stubo.

— Nu poate avea nicio importanţă pentru anchetă! Nu vreau să se facă valuri din cauza asta. E ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit mama!

— Lukas, şopti Astrid strângându-i iarăşi mâna, atunci de ce crezi că este atât de interesat Stubo de fotografie? Cu siguranţă consideră că este un element important. Şi doar şi noi ne dorim să aflăm adevărul despre crimă. Nu? Nu, Lukas?

Nu-i răspundea. Aerul încăpăţânat şi privirea în pământ îi aminteau atât de mult de băiatul ei cel mare încât nu se

putu împiedica să nu surâdă.

— Tata a ascuns-o, mormăi Lukas.

— Când?

— A doua zi după omor. Prima dată când a venit Stubo, poza era încă la locul ei. A intrat în camera mamei din greşeală şi, fără îndoială, câteva zile mai târziu, când a venit iarăşi, a observat că fotografia nu mai era unde o văzuse.

Luă un pumn de şerveţele din cutia pe care Astrid o aşezase pe noptieră şi îşi suflă cu grijă nasul.

— Unde ai găsit-o? îl întrebă ea. Dacă într-adevăr Erik a ascuns-o...

— E o poveste lungă, îi răspunse agitând şerveţelele murdare. Trebuie să mă culc. Vorbesc serios. Deloc nu mă simt în apele mele.

Femeia nu se mişca. Curentul venit de afară era atât de puternic încât ziarele de pe noptieră începuseră să fâşâie. Ploua din nou şi zgomotul picăturilor căzând pe balcon o obligă să ridice tonul. Lovi de două ori, uşor, cu palma peste pilotă, zicând:

— OK. Dar tot nu am terminat.

Lukas se băgă la loc sub pilotă şi îi întoarse spatele.

— Te superi dacă te rog să închizi uşa?

— Nu.

Lemnul se umflase din cauza perioadei ploioase îndelungate, aşa că îi fu imposibil să închidă uşa complet. Lăsând-o întredeschisă, ieşi din dormitor cu ciorapii şi pantalonii bărbatului sub braţ.

La parter suna telefonul.

Aproape că spera să fie Yngvar Stubo.

* * *

— I-ai spus soţului tău despre... Yngvar Stubo ştie?

Trecuseră aproape trei sferturi de oră de când Silje Sørensen o asculta pe Inger Johanne. Îşi făcuse câteva însemnări şi de două sau de trei ori strecurase una sau două întrebări. În rest ascultase, tot mai încordată. La un anumit moment al poveştii, pe cât de incredibile pe atât de coerente pe care o spunea Inger Johanne, o uşoară roşeaţă apăruse pe gâtul inspectorului principal. Inger Johanne îi vedea acum pulsul zvâcnindu-i între clavicule.

— Nu, recunoscu după o pauză aproape imperceptibilă. Acum e la Bergen.

— Asta am înţeles şi totuşi...

Silje îşi răsuci părul, nu foarte lung între degete. Diamantul scânteie.

— Ia să vedem dacă pot sintetiza cum se cade.

Ţinea stiloul albastru între mijlociu şi arătător.

— The 25’ers este o organizaţie despre care se ştiu extrem de puţine lucruri. Consideri că au venit în Norvegia din motive necunoscute şi s-au apucat să omoare homosexuali şi susţinători ai acestora conform unui calendar bazat pe numerele 19,24 şi 27. Care ar fi nişte numere misterioase legate, cel dintâi, de Coran, celelalte două de Epistola Apostolului Pavel către Romani.

Abia de-şi ridică ochii de pe foaia de hârtie.

— Da, răspunse Inger Johanne cu voce stinsă.

— Eşti conştientă că sună ceva cel puţin delirant?

— Da.

— Şi nu te întrebi de ce te ascult, totuşi, atentă, de mai bine de...

Îşi aruncă ochii pe ceasul Omega de aur şi oţel.

—... O oră?

— Ba da.

Inger Johanne îşi băgă încă o dată palmele sub fese. Regreta amarnic. Cu Yngvar ar fi trebuit să stea de vorbă. Cel puţin el o cunoştea, îi ştia modul de a gândi şi de ce era în stare. Acum transpira şi se simţea încurcată cum nu mai fusese de mult lângă această inspectoare principală cu degete lungi şi păr aranjat la coafor chiar de dimineaţă.

Silje Sørensen se ridică.

Deschise un sertar al biroului. Era atât de scundă încât aproape că nu trebui să se aplece. Inger Johanne înţelegea din asta că probabil nu prea corespunsese rigorilor fizice ale şcolii superioare de poliţie. O clipă, inspectorul principal nu se mişcă, uitându-se atentă la ceva. De unde stătea, Inger Johanne nu putea vedea la ce. După care sertarul se închise cu un pocnet, iar Silje Sorensen se duse la fereastră.

— Iar pe 27 decembrie nu ai niciun omor, continuă uitându-se pe geam. Doar presupunerea că acest...

Pauza se întinse atât de mult încât Inger Johanne murmură:

— Niclas Winter.

— Că acest Niclas Winter a fost ucis şi nu a murit din cauza unei supradoze.

Inger Johanne se întrebă dacă nu ar fi fost cazul să plece. Cum lăsase geanta deschisă la picioare, observă că avea trei apeluri pierdute pe mobil.

— În plus, continuă Silje Sorensen atât de tare şi de brusc încât Inger Johanne tresări, experienţa americanilor indică faptul că ăştia nu omoară decât homosexualii, nu şi simpatizanţii, corect?

— Păi nici ei nu ştiu prea multe ca să...

— Dar ştii dacă sunt preocupaţi de date?

— Da! aproape că strigă Inger Johanne. Am sunat pe...

Se întrerupse. Credibilitatea îi era şi aşa şubrezită; nu era cazul să adauge şi numele unei prietene.

— L-am sunat pe maestrul Winslow la APLE, se corectă. Cabinetul de avocatură despre care ţi-am vorbit.

Ceea ce era adevărat. Îndreptându-se către sediul poliţiei, Inger Johanne simţise nevoia să pună ceva carne pe scheletul precar al poveştii, aşa că o sunase pe Karen în Statele Unite. Nu realizase că în Alabama era încă noapte decât după ce fosta ei colegă ridicase receptorul. Nu conta, o asigurase Karen, oricum încă mai era afectată de decalajul orar.

— După cum ţi-am mai spus, nişte numerologi au descoperit de unde vine numele de The 25’ers. Sigur că au elemente pe care se bazează. Pe care şi-au fundamentat teoria. După câte mi-a spus Winslow, deocamdată cele cinci omoruri care pot fi puse în seama organizaţiei au fost înfăptuite în datele de 19,24 sau 27.

Se şterse la nas, cu o oarecare jenă.

— Şi mi-a spus-o în dimineaţa asta.

Silje Sørensen reveni după birou, deschise iarăşi sertarul

şi privi cu atenţie. Apoi, pe neaşteptate, se aşează. Fără a-l închide.

— Dacă ai fi venit acum o săptămână, te-aş fi dat politicos afară după cinci minute. Dacă nu am făcut-o până acum este fiindcă...

Se priveau în ochi. Inger Johanne îşi muşca buzele.

— Nu ştiu dacă fac bine spunându-ţi asta, continuă Silje fără a-şi muta privirile. În definitiv nu eşti legată cu nimic în mod direct de poliţie. Formal, vreau să zic.

Inger Johanne tăcea.

— Pe de altă parte, cred că ai obţinut mai mult sau mai puţin puteri depline de la autorităţile competente pentru desfăşurarea proiectului de cercetare. Consider ca evident faptul că ai autorizarea necesară pentru a accede la dosarele noastre penale, în orice caz atunci când există suspiciuni de legătură a acestora cu crimele motivate de discriminare.

Inger Johanne deschise gura pentru a protesta. Silje ridică o mână.

— Aşa cred, aşa spun! Nu te întreb mai multe, ci doar îţi spun ceea ce cred. Ca să-ţi pot arăta astea.

Trase din sertar o foaie de hârtie. O mai privi o clipă înainte de a i-o întinde peste biroul plin de hârtii, puse însă

în ordine.

Inger Johanne o luă şi îşi potrivi ochelarii pe nas.

După care citi trei nume şi trei date.

— Recunosc numele Mariannei Kleive. Dar celelalte două nu...

— Runar Hansen, o întrerupse Silje. Rupt în bătaie în parcul Sofienberg, pe 19 noiembrie. Hawre Ghani, solicitant minor de azil...

— Parcul Sofienberg? o întrerupse Inger Johanne. Partea de est sau de vest?

— De est, lămuri Silje zâmbind abia perceptibil. Poate că de Hawre Ghani ai auzit ceva: e cadavrul pe care l-am pescuit în ultima duminică de advent din port.

Lui Inger Johanne i se uscă gura. Căută în jur ceva de băut, dar nu mai rămăsese decât un strat uscat pe fundul ceştii de ciocolată.

— Era... începu Silje trăgând adânc aer în piept pentru a da efectul dorit spuselor, mă rog, făcea tot felul de chestii, dar era şi prostituat.

— Vreau ceva de băut.

— Nu cunoaştem exact momentul crimei, dar toate datele converg către concluzia că s-a întâmplat pe 24 noiembrie. O sursă demnă de încredere ne-a asigurat că în

ziua aceea a dispărut cu un client. De atunci nimeni nu l-a mai văzut. Data corespunde ipotezei celor de la medicină legală.

— Mă duc până la toaletă. Trebuie să beau puţină apă.

— Poftim, o opri Silje luând o sticlă de Farris din dulapul aflat în spatele ei. Înţeleg că informaţiile astea au efectul lor... Recunosc că ai fost ceva mai rapidă decât noi în a lipi între ele bucăţile disparate. Mereu...

— Vă lipseşte crima din 27 noiembrie, observă Inger Johanne.

Îi era din ce în ce mai cald. Capacul sticlei refuza să se lase deşurubat.

— Şi-apoi, poate că toate acestea nu sunt decât simple coincidenţe, continuă cu voce cam prea ascuţită.

— Nici măcar tu nu crezi? Te înşeli. Nu ne lipseşte crima din 27 noiembrie. Marţea trecută, când eu şi colegul meu am observat legătura izbitoare dintre cele trei cazuri a căror anchetare o conduc...

Se aplecă brusc, făcând un semn cu mâna către sticlă. Inger Johanne i-o dădu, iar Silje o desfăcu dintr-o mişcare.

— Situaţia nu este deloc sigură atunci când unui inspector principal i se încredinţează trei anchete de omor în acelaşi timp, continuă după ce desfăcu sticla. De fapt

primisem patru, dar una dintre ele a fost încredinţată unui coleg. Nu m-am mai băgat după ce am constatat că era vorba despre sabotarea prezumată a unei maşini. A ieşit în peisaj de pe Maridal şi, cum nimeni nu respectă limitarea de viteză pe această şosea atât de periculoasă, şoferul a fost omorât. La început, cazul a fost tratat ca accident clasic. După care s-a observat că frânele fuseseră... lucrate. De altfel ştiam asta, dar lucrul asupra căruia aveam îndoieli era că victima, o anumită Sophie Eklund, o suedeză, era concubina lui Katie Rasmussen.

Inger Johanne avu nevoie de câteva secunde pentru a face legătura necesară. Deja băuse jumătate din sticla de apă.

— Deputata, şopti. Lesbiana purtătoare de cuvânt a Partidului Muncii. Crezi că... sabotajul împotriva ei era îndreptat? Adică... moarta a plătit din greşeală pentru concubina ei?

— Nu ştiu şi nu cred nimic. Spun doar că teoria ta absurdă prea se potriveşte pentru a o neglija.

— Sigur că poate fi vorba şi despre altceva. Despre o altă organizaţie. Sau despre o persoană care copiază crime descrise în mass-media. Sau...

— Ia ascultă-mă, o întrerupse inspectorul principal.

Ascultă-mă bine, acum.

Îşi aşează coatele pe masă şi îşi împreună degetele.

— Inger Johanne, ai o reputaţie excelentă. Nu sunt puţini cei dinlăuntrul meseriei care sunt conştienţi de valoarea muncii pe care o faci pentru Kripos, fără bani. Personal, te-am remarcat atunci când cei de la Kripos au rezolvat cazul uciderii copiilor, de acum câţiva ani. Ştim cu toţii că graţie eforturilor tale a putut fi salvată viaţa fetiţei răpite.

Inger Johanne o privi fix, cu ochii goi. Nu înţelegea unde vrea Silje să ajungă.

— Dar se mai şi zice că eşti cam...

Se îndreptă în scaun şi ochii i se îngustară în încercarea de a găsi un termen convenabil.

— Recalcitrantă, completă. Ştii cum eşti poreclită la Kripos?

Inger Johanne duse sticla la gură şi bău. Îndelung.

— *The reluctant detective.*

Silje izbucni în hohote calde, contagioase.

Inger Johanne zâmbi şi înşurubă la loc capacul sticlei.

— Habar n-aveam, recunoscu. Yngvar nu mi-a spus niciodată.

— S-ar putea să nu ştie. Vreau să zic, în orice caz, că îmi demonstrezi că nimeni nu-ţi poate lua supranumele. Începi

prin a flutura o teorie scoasă parcă direct din filmele de aventuri ieftine americane, pentru a încerca apoi să te descotoroseşti de ea când îţi zic că nu este nicidecum o idioţenie. Ar trebui...

De pe culoar se auziră ţipete. Un bărbat urla, apoi se auziră paşi grăbiţi şi un răcnet de femeie. Inger Johanne îşi îndreptă privirea speriată spre uşa închisă.

— Cineva a încercat să spele putina, o informă calmă Silje. Şi, desigur, n-a reuşit.

— Nu ar trebui să îi ajutăm? Să...

— Cine? Tu şi cu mine? Nici să n-aud!

Probabil că fugarul fusese prins şi neutralizat, din moment ce tăcerea de mormânt se reinstaurase pe coridor. Inger Johanne, care îşi tot sucea marginea puloverului, zări calendarul de perete din spatele lui Silje. Ziua de 15 ianuarie era încercuită cu roşu.

— Independent de teoria mea, trebuie să recunoaştem că în noiembrie şi în decembrie avem şase crime legate... într-un fel sau altul... de homosexuali. În datele de 19,24 şi 27 noiembrie. La fel în decembrie. Astăzi este 15 ianuarie.

Nu-şi luase ochii de la data încercuită cu roşu. Când clipise, i se întipărise pe retină ca un „o” verde.

— Da, o aprobă Silje Sørensen. Peste patru zile va fi 19

ianuarie. S-ar putea ca timpul să treacă prea repede.

Inger Johanne încă nu se gândise la asta. Pe braţe i se făcu pielea de găină, aşa că îşi coborî mânecile.

— Aveţi piste limpezi? Sau e doar una singură? Mi se pare că, la Bergen, Yngvar e mai degrabă blocat.

Silje Sorensen se strâmbă, înclinând capul uşor într-o parte şi-ntr-alta, de parcă ar fi ezitat să considere pistă ceea ce căuta să explice. Deschise pe rând trei sertare până să dea de cel bun, după care extrase un teanc de desene. Sertarul pocni. Se duse la panoul de plută pe care încă nu era afişat nimic.

— Asta e ce avem. Portretul-robot al bărbatului care l-a plătit pe Hawre Ghani ultima dată când a fost văzut viu.

Înfipse variantele de portret în panou cu nişte piuneze de un roşu aprins. Inger Johanne se ridică şi aşteptă ca toate foile să fie puse la locul lor. Un portret întreg, chipul văzut din faţă şi din profil plus un lucru curios, ceva ce semăna cu un rever al unui palton împodobit cu o insignă.

— Te simţi bine?

Vocea lui Silje părea a veni de foarte departe.

— Inger Johanne!

O prinse de braţ. Dacă nu îşi revenea, capul, care i se făcuse uşor de tot, avea să se ridice spre tavan ca un

balon umflat cu heliu.

— Stai jos! Pentru numele lui Dumnezeu, stai jos!

— Nu. Vreau să rămân în picioare.

Până şi vocea ei i se părea că vine de undeva, de departe.

— Ştii... Inger Johanne, ştii cine este?

— Cine l-a desenat?

— Desenatorul nostru oficial, care se numeşte...

— Nu, nu asta am vrut să spun. Pe ce mărturie se bazează?

— Pe a unui puşti. Un copil al străzii. Un prostituat. Ştii cine este?

Nu îi lăsă braţul. Ba chiar o strânse şi mai tare.

— Bărbatului ăstuia i-am tras o palmă, răspunse Inger Johanne.

— Poftim?

— Sau martorul tău se ţine de glume, sau e cel mai bun observator din lume. Pe bărbatul ăsta nu am să-l uit toată viaţa. E...

Sângele începuse să îi circule iarăşi normal prin creier. De multă vreme nu îşi mai simţise mintea atât de limpede. Un calm straniu pusese stăpânire pe ea, de parcă, în sfârşit, se hotărâse ce vrea şi în ce să creadă.

— I-a salvat viaţa fetei mele. A scăpat-o pe Kristiane de sub roţile tramvaiului, iar eu i-am mulţumit cu o palmă.

* * *

Secretara lui Faber avusese în sfârşit timp să forţeze sertarul şefului. Fireşte că nu fusese nevoie nici de lăcătuş, nici de tâmplar. Trebuise doar o mişcare hotărâtă în broască, ajutată de un briceag pe care-l ţinea pe birou. Încuietoarea scosese un clic şi sertarul se deschisese.

Şi în sertar se afla plicul. Mare, maro, cu numele lui Niclas Winter pe el deasupra unui cod numeric. Era închis ca pe vremuri, cu ceară roşie. Ca o garanţie suplimentară împotriva celor care şi-ar fi dorit să umble înăuntru fără a le fi fost permis, cineva zgâriase deasupra o semnătură ilizibilă.

Când Kristen Faber preluase cabinetul de la bătrânul avocat Skrader, avusese de tras, nu glumă. Ulrik Skrader era deja de şase luni complet senil când fiul lui reuşise să îl pună sub tutelă, în aşa fel încât să poată vinde cabinetul. Cel puţin aceasta era versiunea oficială. Secretara, care primise sarcina de a pune dosarele în ordine şi de a cataloga toate actele de prescriere depăşite sau pe cale de a fi depăşite, considera că bătrânul dădea rateuri de mult mai multă vreme. Dezordinea domnea peste tot şi

avusese nevoie de mai multe luni pentru a tria grosul materialelor.

Odată problema rezolvată, Kristen înţelesese că dăduse prea mult pe cabinet. Cazurile în curs erau mult mai puţin numeroase decât numărul cu care fusese momit, iar grosul clienţilor era cam de aceeaşi vârstă cu fostul proprietar. Muriseră unul după altul la vârste foarte înaintate, cu afacerile puse foarte bine la punct şi fără nici cea mai mică nevoie de avocat. Optsprezece luni mai târziu, Kristen obţinuse prin decizie judecătorească rambursarea unei jumătăţi din suma de vânzare-cumpărare.

Secretarei nu îi fusese greu să înţeleagă frustrarea lui Kristen de a fi cumpărat ceva fără să se arate prudent. Cu toate acestea nu se putea împiedica să nu îi aducă din când în când aminte de toate scrisorile nedeschise băgate într-unul dintre dulapurile arhivei. Unele păreau de-a dreptul antediluviene, iar fiul avocatului Skrader îi lăsase să înţeleagă că ar fi putut cuprinde lucruri de mare valoare. Le explicase că le fuseseră încredinţate de către unele dintre cele mai bogate şi mai vechi familii ale oraşului. Tatăl lui spusese mereu că dulapul cel mare din stejar ascundea documente care constituiau dovada bunei sale reputaţii. Erau toate sigilate şi marcate cu numele

proprietarului, dar Kristen Faber se mulţumise să deschidă vreo zece sau douăsprezece pe vremea când disperarea de a fi cumpărat un portofoliu care nu făcea doi bani ajunsese la paroxism.

În afară de nişte acţiuni la firme care nu mai existau, de actul de căsătorie dintre doi soţi decedaţi şi de un teanc de bancnote ieşite de multă vreme din uz, mai dăduse şi de schiţa unui roman scris de către un necunoscut, roman căruia, după doar zece pagini, îi putuse constata lipsa flagrantă de interes. În consecinţă, trântise uşile dulapului, hotărât să uite înfrângerea usturătoare şi să ia totul de la zero cu propriile-i forţe.

Şi de atunci, uşile dulapului nu mai fuseseră clintite.

Prima dată, după zece ani, îl deschisese secretara în momentul în care telefonase tânărul Niclas Winter. Părea frustrat şi destul de lipsit de corectitudine, interesându-se dacă exista la păstrare un plic pe numele lui. Fiindcă de multe ori zilele la serviciu i se păreau interminabile şi întrucât era curioasă din fire, secretara aruncase o privire. Şi îl găsise. Plicul părea mult mai recent decât multe dintre celelalte lucruri din dulap.

Îl ridică la lumină.

Dar era imposibil de văzut ce se afla înăuntru. Niclas

Winter nu o lămurise în niciun fel, în schimb îi trimisese o mulţime de pupături sonore prin telefon chiar înaintea Crăciunului, când ea îl anunţase ce descoperise.

Ispita de a deschide plicul era mai mare decât capacitatea de a i se împotrivi. Îşi aşeză palma pe hârtia groasă. Tipul acela de plic se putea deschide cu aburi, dar cu sigiliul era mai complicat.

Oftând, îl lăsă pe biroul lui Kristen Faber şi se întoarse la ale ei.

Urma oricum să fie prezentă la deschiderea plicului aceluia.

* * *

— Nu-l putem face public, o anunţă Silje Sørensen punând o mână pe desenul cu portretul necunoscutului. În orice caz, nu deocamdată. Publicându-l, îşi va pierde o bună parte din valoare. Toată lumea îşi va da cu părerea şi va avea o idee, informaţiile vor curge în valuri, or experienţa ne-a dovedit că în felul acesta ne vom împotmoli de-a binelea înainte de a profita cumva de respectiva modalitate de a acţiona. În schimb...

Privise desenul câteva clipe înainte de a se întoarce şi de a se aşeza.

— Acum avem un as în mânecă. Lucru pe care nu îl ştie

nimeni.

Inger Johanne dădu din cap. După ce îşi revenise din surpriza de a fi recunoscut bărbatul din portretul-robot, trecuse în revistă întregul caz punct cu punct. Ajunsese la jumătatea celei de-a doua sticle de Ferris şi încerca să îşi reţină un râgâit.

— Eşti absolut sigură?

Era a treia oară când Silje îi adresa întrebarea.

— Da, sunt absolut sigură că desenul prezintă asemănări de neînţeles cu bărbatul care a salvat-o pe Kristiane. Parcă a fost folosit ca model. Încă o dată, însă: nu pot afirma că este aceeaşi persoană. Ceea ce contează e că...

Aerul încerca să treacă prin esofagul ei. Nu mai putu rezista.

— Iartă-mă, murmură ducându-şi mâna la gură. Ceea ce contează e că, în toată povestea asta, încep să existe atâtea puncte comune încât nu se mai poate vorbi despre simple coincidenţe. Dacă aţi reuşi să dovediţi prezenţa la locul uciderii Mariannei Kleive a bărbatului cu care a fost văzut Hawre Ghani înainte de a dispărea, s-ar putea spune că ar fi un pas înainte. Pentru ambele anchete, îndrăznesc să adaug.

— Ai putea să te angajezi aici, la noi.

Silje zâmbi scurt, făcând ca ridul dintre sprâncene să îi apară încă o dată.

— Dar, dacă tot eşti în formă, nu ai putea să îmi explici semnificaţia insignei tipului?

Întinse un deget către desen.

— Ne-a dat cu totul peste cap.

— Ăsta şi era scopul, răspunse Inger Johanne. A trecut vremea perucilor şi a părului vopsit. Ai văzut *Străini în tren* al lui Hitchcock?

Şanţul dintre sprâncenele lui Silje se adânci.

— Doi inşi care nu se cunosc se întâlnesc într-un tren, încercă Inger Johanne să îi amintească. Fiecare dintre ei vrea să omoare pe cineva. Unul propune să îşi schimbe între ei ţintele, pentru a avea alibiuri beton. Astfel, asasinului i-ar fi lipsit mobilul şi, se ştie, acesta este unul dintre primele lucruri pe care încearcă poliţia să le definească.

Şi din nou gândul o duse la Wenche Benke. Îl alungă, încercând să zâmbească.

— Nu prea mă uit la chestii din astea, recunoscu Silje.

— Ar trebui. Oricum, insigna este acolo fiindcă nu are nicio legătură cu cazul. Uită-te la restul hainelor: neutre,

de culoare închisă, fără niciun semn distinctiv. Oricine dotat cu un minim simţ al observaţiei ar fi remarcat o insignă de un asemenea roşu aprins. Şi aşa, aveţi toate şansele să risipiţi o grămadă de energie ca să...

— De unde-o fi având-o?

— Nu contează. Şi poate însemna absolut orice. Un obiect pe care l-a obţinut cine ştie de unde. Dacă ne uităm atent la ceea ce presupunem până acum, avem de-a face cu un asasin mai mult decât profesionist. Să luăm, de exemplu, părul. E chel ori ras în cap? Aş paria pe a doua variantă.

— S-ar zice că ai citit chestia asta, interveni Silje fluturând anexa desenatorului. Martin Setre nu era sigur.

— Dar s-a gândit la asta şi el, nu? Cum s-o citesc? Ca să zic aşa, n-am avut timp. Dacă aş fi poliţistă, mi l-aş alege martor de profesie. Pariez că individul ăsta...

Făcu un semn din cap către portret.

— ... Are părul absolut normal. Dar şi l-a ras, fiindcă peruca ori vopseaua nu pare întotdeauna autentică.

Silje clătină uşor din cap.

— Chiar ne întrebam dacă nu cumva... tipul ăsta îşi bate joc de noi.

Se lăsă tăcerea. Inger johanne simţea că îi amorţesc

palmele, aşa că şi le trase de sub fund. Dintr-o privire se convinse că degetele nu îi erau doar neîngrijite, dar şi albe ca varul şi cu pete roşii.

— Totuşi nu poate opera de unul singur, reîncepu Silje, pe un ton mai degrabă interogativ decât afirmativ.

— Nu. Nici eu nu cred. Sunt un grup şi lucrează ca atare. Dar, bineînţeles, nimic nu e sigur.

Ridică uşor din umeri.

— Trebuie să mă pun pe treabă! exclamă Silje lovind în masă cu amândouă palmele. Trebuie să punem la punct o colaborare formală cu Kripos cât mai repede cu putinţă. Şi cu poliţia din Bergen. Şi...

Trase aer în piept şi suflă printre buzele aproape ţuguiate.

— E aşa o mizerie că nici nu ştiu de unde să încep.

Inger Johanne era uimită să o audă pe femeia aceasta delicată utilizând un asemenea limbaj.

— Poate că mă-nşel, murmură.

— Da. Dar nu ne permitem să riscăm.

Se ridicară în acelaşi timp, ca la ordin. Inger Johanne îşi culese geanta de pe jos, o aruncă pe umăr, îşi luă paltonul şi se îndreptă către uşă.

Nu suflă o vorbă despre senzaţia ei că, totuşi, Kristiane

era urmărită. În clipa în care îi strânse mâna lui Silje, realiză că ar fi trebuit să o facă. Silje Sørensen era o necunoscută lipsită de reacţiile reflex ale lui Isak şi Yngvar, privitoare la excesiva ei anxietate. Silje avea şi ea copii, după câte putuse observa în fotografiile de pe pervazul ferestrei.

Aşa că poate ar fi crezut-o.

Totul putea fi important în acest caz.

— Îţi mulţumesc că m-ai ascultat.

Lăsă mâna lui Silje.

— Noi îţi mulţumim, răspunse Silje cu un surâs lipsit de bucurie. Pe curând.

Când Inger Johanne ajunse din nou la volan, peste două minute, înţelese şi de ce nu menţionase dosarul rătăcit, bărbatul de la gard şi senzaţia totodată groaznică şi greu de definit că exista cineva care nu voia binele fetei ei.

Dacă nu i-ar fi spus mai întâi lui Yngvar, ar fi însemnat să îl trădeze.

Acum, că şi poliţia din Oslo o luase în serios, poate că ar fi fost mai dispus să o asculte.

Cel puţin aşa spera.

* * *

Astrid Tomte Lysgaard şi-ar fi dorit din toată inima ca

Lukas să fi răspuns altceva. Nu se îndoia că îi spusese adevărul, doar se cunoşteau mult prea bine. Cu toate acestea, era ceva cu el, ceva ce nu putea înţelege. Îl admirase fără rezerve încă din clasa a noua, când deveniseră colegi şi când începuseră să iasă împreună. În primul rând fiindcă era un băiat frumos, studios şi politicos. Cu timpul, apăruseră probleme economice, ale vieţii de zi cu zi şi cei trei copii. Lukas lua totul în serios. Plăteau la vreme facturile. Nu lipsise de la nicio şedinţă încă de când copilul cel mare intrase la grădiniţă şi se oferise din proprie iniţiativă să fie reprezentantul consiliului părinţilor imediat ce puştiul intrase la şcoală. Avea o înclinaţie specială pentru chestiunile practice ale casei şi era deosebit de harnic, drept pentru care ridicase cu mâinile lui anexa şi garajul, fără alt ajutor. Nici nu-i venise vreodată ideea că ar fi putut plăti pe cineva la negru cu acest scop. Condamna mereu, cu fermitate, orice formă de rasism ori de calomnie.

Prietenelor ei le mai scăpa din când în când constatarea că Lukas era cam plicticos.

Fiindcă nu-l cunoşteau aşa de bine ca ea.

Lukas putea fi oricum numai plicticos nu, dar, în momentul acesta, chiar nu îl mai înţelegea.

Şocul generat de moartea Evei Karin nu-i adusese doar o durere profundă. Era de neînţeles de ce nu ajuta poliţia cu tot ce putea.

Lukas nu făcuse niciodată rău cuiva, asta era realitatea, simplă ca bună ziua.

Or, a nu ajuta poliţia era ceva rău.

Îşi mai turnă cafea şi se aşeză pe canapea. Ridică ceaşca până în dreptul buzelor şi simţi aburul aşezându-i-se pe piele şi apoi răcindu-se.

Lukas nu avea nicio soră. Fireşte că nu avea. Dacă Eva Karin ar fi făcut cândva o fată, cu Erik ori ba, şi-ar fi asumat-o. Dacă ar fi dat copilul spre adopţie, ar fi mărturisit-o celor apropiaţi. Bun, în anumite ocazii Eva Karin putea părea distantă, aproape închisă în ea. Cu toate acestea, Astrid atribuise întotdeauna această atitudine trecătoare faptului că episcopul purta în ea secretele unei mulţimi de oameni. Eva Karin trezea încrederea tuturor. Vorbea încet, cu o voce aproape interioară, iar limbajul ei sobru şi cântat trezea dorinţa de confidenţă. Şi niciodată, nici măcar o singură dată în toţi aceşti ani, Astrid nu o văzuse ori auzise spunând lucruri pe care să nu le fi gândit.

În schimb, când venea vorba despre propria ei

persoană, Eva Karin nu avea rezerve.

Vorbea deschis despre greşelile făcute şi despre nebunia căreia i se împotrivise. Respecta enorm viaţa, cu toată inteligenţa şi autoritatea în faţa cărora mulţi se plecau. Credinţa ei fervентă în Iisus mergea până la limita fanatismului, fără însă a trece de partea cealaltă, cea rea. Acum câţiva ani cheltuise o mică avere pentru a cumpăra o icoană stranie cu Mesia, pe care o pusese pe peretele din salonului casei de la Nubbebakken, cu ochii strălucind de bucurie. Trebuie să fi fost schiţa panoului pictat şi sculptat din spatele altarului unei biserici de undeva, de prin Ostland, însă Eva Karin precizase că doar în schiţa aceea artistul pictase în albastru ca reflexele gheţii ochii Mântuitorului. De mai multe ori, Astrid dăduse peste soacra ei aflată parcă în plină conversaţie cu acel Iisus cu părul scurt, blond în bătaia vântului. Eva Karin zâmbise, râsese, înainte de a schimba vorba recurgând la vreun comentariu despre starea vremii.

Deşi, după câte înţelegea Astrid, în realitate Iisus trebuie să fi fost mai degrabă bronzat, cu ochi negri şi plete.

Iisus înseamnă iertare, spunea deseori soacra ei.

Iisus consideră că orice viaţă e sfântă.

A ascunde un copil ar fi însemnat să dezonorezi viaţa.

Astrid îşi lăsă ceaşca de cafea pe masă.

Dacă ar fi fost vorba despre un copil dat spre adopţie, atunci fotografia ar fi reprezentat un bebeluş.

Lukas nu mai era el însuşi. De obicei el limpezea lucrurile în locul ei, atunci când lumea o lua razna şi când se simţea depăşită. Acum îi venise ei rândul. Trebuia să îl ajute.

Duse ceaşca în bucătărie şi o aşeză pe maşina de spălat vase.

Dacă mai aştepta, risca să îşi schimbe părerea. Ridică telefonul, observând cum îi tremura mâna. Numărul lui Stubo era tot în capul listei cu apeluri primite.

— Bună ziua, şopti când acesta răspunse, încă de la primul apel. Cred că ar trebui să veniţi imediat încoace.

* * *

— Ar fi trebuit să îmi spui imediat!

Poate că Rolf nu era chiar înfuriat, dar părea în orice caz cuprins de o enervare prea puţin obişnuită. Pe fundal, Marcus auzi un câine schelălăind jalnic şi vocea unei femei încercând să îl liniştească.

— Am uitat, răspunse Marcus cu voce ca moartă. Trebuia să plecăm la restaurant şi pur şi simplu am uitat,

asta-i tot.

— Când, acum o săptămână, cei de la poliţie mi-au cerut să-i sun în legătură cu un caz serios de crimă, m-am trezit într-o situaţie mai degrabă delicată. Dacă nu o făceam, puteam lăsa senzaţia că nu îmi pasă.

— Te înţeleg. Şi, încă o dată: îmi pare rău.

— Nu ajunge. Acum ce mai ai?

Vocea lui Rolf avea o tonalitate agresivă, pe care Marcus nu o mai sesizase până atunci. Inspiră adânc şi se pregătea să dea drumul încă unui şuvoi de scuze, când Rolf i-o luă înainte:

— Eşti pe altă lume, bodogăneşti tot timpul şi te irită orice. Uiţi şi de cele mai obişnuite treburi. Ieri, ai uitat să-i pregăteşti mâncarea micului Marcus, chiar dacă era rândul tău. Am aflat absolut din întâmplare şi a trebuit să-i încropesc eu ceva, la repezeală.

— Nu pot decât să te rog să mă ierţi. Am avut... prea multe de făcut. Ştii, acum, cu criza asta financiară şi...

De la celălalt capăt al firului, Marcus auzea paşi grăbiţi.

— Stai un pic, mormăi Rolf, să încerc să mă izolez cumva.

Tuse. Trântit de uşă. Marcus închise ochii şi respiră adânc.

— Acum trei săptămâni erai optimist în privinţa crizei financiare, continuă la fel de înfuriat Rolf. Ziceai că, după câte ştii, eşti singurul care a profitat de criză! ziceai că societatea n-are decât să ţipe ca din gură de şarpe, ce naiba!

— Da, dar ştii că...

— Nu ştiu nimic, Marcus! Nu ştiu deloc de ce ai insomnii. De ce ai ajuns să-ţi pierzi răbdarea. Până şi cu mine, cu micul Marcus, cu mama ta şi...

— Ţi-am spus că-mi pare rău!

Marcus ridicase tonul. Se duse la fereastră. Un soare roşu-portocaliu plutea jos, deasupra orizontului. Vapoarele săpaseră adevărate prăpăstii de-a lungul şi de-a latul gheţii fiordului. Bazinul portuar, chiar în faţa lui, era acoperit cu zăpadă topită, căzută peste apa neagră. Bacul de la Nesodden tocmai trăgea la chei şi câteva persoane zgribulite coborau în frumoasa după-amiază îngheţată.

— Nu e cu putinţă, oftă Rolf resemnat. Munceşti mai tot timpul. Totuşi, nu ar trebui să fie indispensabil să...

Avea dreptate.

Marcus fusese întotdeauna mândru că poate respecta mai mult sau mai puţin programul normal de birou. Era adeptul filosofiei că, dacă nu reuşeşti să îţi faci treaba

între orele opt şi şaisprezece, înseamnă că ai o problemă cu eficienţa. Sigur, i se mai întâmpla să tragă din greu uneori, ca toată lumea. Cum, însă, familia era mai importantă decât orice altceva, încerca să ajungă acasă la o oră normală, zi de zi, şi să nu lucreze în weekend.

Acum stătea tot mai des după-amiezile şi serile la serviciu. Fără, însă, a face nimic special. Biroul de pe Aker brygge ajunsese un fel de refugiu. Un sistem de apărare împotriva privirilor scrutătoare şi a reproşurilor lui Rolf. După ce plecau toţi ceilalţi, se instala în fotoliul confortabil de lângă fereastră şi se uita cum se lasă întunericul peste oraş. Asculta muzică, citea puţin, sau măcar încerca, deşi îi era greu să se concentreze.

— Ei, fir-ar să fie! oftă încă o dată Rolf. Marcus, ştii bine că eşti orice, numai om de afaceri nu! Mereu ai spus că banii sunt aici pentru noi, nu invers! Dacă firma ajunge să te înghită, atunci mai bine scapi de toată povestea şi trăim noi cumva, chiar mai simplu decât acum.

— Suntem în 15 ianuarie, protestă Marcus fără vlagă. Două săptămâni de stres la muncă sunt, totuşi, prea puţin, îmi zic, ca să ajungi să tragi concluzii radicale. Cinstit vorbind, mi se pare că îţi lipseşte moderaţia. Asta ca să nu mă apuc şi eu să număr serile ori weekendurile în care-o-

ntindeai ca să pui vreo atelă la laba cine ştie cărui animal ori să asişti la naştere vreo căţea degenerată care nu mai era în stare să-şi facă singură treaba.

Tăcere la celălalt capăt al firului.

— Asta-i altceva, răspunse Rolf după o clipă. Vorbeşti despre fiinţe vii, Marcus, iar eu îmi iubesc meseria. N-am spus niciodată că animalele nu înseamnă nimic pentru mine. În schimb, tu spui tot timpul că banii nu au însemnătate pentru tine. În plus, am fost întotdeauna de acord în legătură cu acest subiect: întrucât mai trebuie să plec uneori, pe neprevăzute, tu trebuie să rămâi acasă cu micul Marcus. Parcă aveam o înţelegere. Acum, cinstit vorbind, nu cred că aşa rezolvăm mare lucru. În niciun caz la telefon.

Răceala din vocea lui Rolf îl îngrozi pe Marcus.

Nici măcar „salut!” nu mai zisese la final.

Marcus privise fix telefonul amuţit, apoi se aşeză în fotoliu, unde stătu până când cerul se întunecă şi luminile oraşului se aprinseră una după alta, lent, transformând priveliştea de dincolo de fereastră într-o ilustraţie de pliant publicitar.

Cel mai rău lucru era că Rolf îl făcuse „om de afaceri”.

* * *

— Ştii ce e asta? o întrebă fără prea mare curiozitate Faber pe secretara sa.

Sigiliul era intact.

— Sigur că nu, îi răspunse ea cu blândeţe. Doar mi-aţi spus să nu mă ating de plic până nu îl deschideţi. Dar... Nu ar însemna violarea sigiliului? Doar se vede clar adresa de pe plic şi, chiar dacă a murit...

— Violarea sigiliului? mormăi dispreţuitor Kristen Faber căutând după un coupe-papier prin talmeş-balmeşul de pe birou. Cum să fie aşa ceva deschiderea unei scrisori găsite în biroul pe care l-am plătit în aur?! Apropo, sertarul cum ai reuşit să îl deschizi?

— Cu ăsta, îi arătă cuţitul bine ascuţit. Şi cu şiretenie feminină.

Deschise plicul, băgă două degete şi extrase documentul. Erau două pagini, pe prima fiind scris cu majuscule TESTAMENT.

— E un testament, constată cu ciudă şi la fel de lipsit de interes.

Secretara, care stătea în picioare, alături de el, vedea acelaşi lucru. Avocatul îi întoarse spatele enervat şi îi ceru să îi facă imediat un ceai. Femeia încuviinţă din cap şi ieşi.

Numele testatorului nu îi era necunoscut lui Kristen

Faber, chiar dacă nu reuşea să îşi aducă aminte de unde îl ştia. Niclas Winter era legatar universal. Lectura rapidă lăsa să se întrevadă un patrimoniu apreciabil, chiar dacă formule precum „întregul portofoliu” şi „întreaga masă imobiliară” nu erau prea transparente.

Documentul satisfăcea toate exigenţele formale. Era paginat şi semnat de testator şi de doi martori pe care conţinutul nu îi privea. Observând data elaborării, avocatul încruntă sprâncenele o clipă, apoi notă ceva pe un abţibild.

Secretara reveni cu cana de ceai. Ce enervant! îşi zise Faber, trebuia să fi fost deja gata în momentul în care l-am cerut. Băgă documentul la loc, în plic, şi îl închise cu o bandă adezivă lată. Pe urmă lipi pe spate bileţelul.

— Bagă-l în seif. Trebuie să verific ce am de făcut. Niclas Winter a murit, dar poate că are moştenitori.

— Nu are. În ziare e scris că nu are niciunul. După câte am înţeles, statul va pune mâna pe tot.

— Bine, admise Kristen Faber ridicând din umeri. Atunci nu e aşa de important. Doar statul suge de la cea mai mare parte dintre noi. În orice caz, documentul cred că trebuie să ajungă la secţia pentru succesiuni a tribunalului. O să mai vedem mâine.

— Mâine o să fiţi la tribunal pentru un caz nou, îi aminti

secretara. Aş putea eu să...

— Bine, o întrerupse. Fă-o. Sună la tribunal şi întreabă-i ce avem de făcut.

— Sigur că da, zâmbi femeia. O să mă ocup mâine dimineaţă. V-a plăcut ceaiul?

Nici măcar nu se obosi să îi răspundă.

* * *

— Vă mulţumesc că v-aţi obosit să mai veniţi o dată aici, murmură Astrid cu un surâs şters adresat impozantului poliţist. Pe cei doi copii mai mari i-am trimis la o vecină, iar Wiliiam e aproape adormit. Lukas, săracul de el, a dormit toată ziua.

Yngvar Stubo îşi scoase ghetele şi îi dădu paltonul după care intră în livingul plăcut şi bine luminat. Peste tot erau aruncate jucării şi cărţi pentru copii, iar pe spătarul unui scaun un pulover de lână era pus la uscat. Cu toate acestea încăperea dădea senzaţia că e păstrată în ordine. Simpatic, îşi zise Yngvar uitându-se la un desen uriaş făcut de unul dintre copii, pus în ramă deasupra canapelei bej, înecate în perne multicolore.

— Cine e artistul? zâmbi făcând un semn din cap către desen.

— Mijlocia.

— Câţi ani are?

— Şase.

— Şase ani? Măi, să fie, dar chiar are talent!

Astrid indică spre canapea cu o mână.

— Luaţi loc, vă rog. Doriţi nişte cafea?

— Nu, mulţumesc. Nu la ora asta.

Astrid îşi aruncă ochii la ceasul de pe peretele de deasupra blatului de lucru din bucătărie, a cărei uşă rămăsese deschisă. Trecuseră câteva minute peste ora şapte.

— Poate apă? Sau altceva?

— Nu, mulţumesc.

Yngvar dădu câteva perne la o parte, înainte de a se aşeza, în încăpere plutea aromă de clătite şi, ceva mai vag, de lămâie, iar câteva lemne bine uscate trosneau vesel în şemineu. Casa aceasta avea un suflet al ei, cu totul deosebit. Într-un fel, atmosfera era mai liniştită decât în alte case cu copii şi, în afara unei uşoare dezordini, toate lucrurile păreau la locul lor. Ridică ochii şi observă sosind o ceaşcă de cafea, în pofida refuzului, o cană cu lapte şi un platou cu clătite.

— Nu prea am voie, protestă apucând una.

Gazda zâmbi şi se îndreptă către rafturile de lângă

fereastra care dădea spre grădină. La întoarcere ezită o clipă înainte de a se aşeza lângă poliţist, pe canapeaua mare şi adâncă. Yngvar înghiţise deja jumătate din clătită.

— E excelentă! o lăudă cu gura plină. Cum le faceţi?

— Cu dulceaţă. Tot ce poate fi mai obişnuit. Dulceaţă de căpşuni. Poftiţi.

Îi întinse o fotografie. Emoţionat, Yngvar lăsă restul de clătită pe o farfurioară, îşi şterse cu grijă degetele de pantaloni şi apoi luă poza şi o aşeză delicat pe genunchiul drept.

Hârtia fotografică era uşor unsuroasă, bej deschis, iar cadrul fusese făcut destul de strâns.

— Sper că fac ceea ce trebuie, şopti femeia extrem de încet.

— Da.

Poliţistul examină imaginea. Dacă despre femeia aceea nu s-ar fi putut spune că era o frumuseţe, avea totuşi ceva seducător pe chipul tânăr. Ochii mari, ar fi pariat, erau albaştri. Zâmbea plăcut şi într-unul dintre obraji făcea o gropiţă abia vizibilă. Unul dintre incisivii de sus trecea parţial peste dintele vecin. Yngvar se încruntă un moment, pradă unei concentrări profunde.

— Mi se pare că am mai văzut-o undeva, murmură.

Astrid nu răspunse. Îl privea cu gura uşor întredeschisă şi aproape fără să respire, de parcă s-ar fi pregătit să spună ceva împotriva propriei dorinţe.

Yngvar i-o luă înainte:

— Parc-ar semăna cu Lukas aşa, puţin, nu?

Gazda aprobă din cap.

— Lukas crede că este sora lui, răspunse. Din această cauză nu a vrut să vă arate fotografia. Vrea s-o găsească cu mijloace proprii şi fără a face valuri. Probabil îşi spune că familia lui are şi aşa destule necazuri pentru a o mai scoate o dată în lumina crudă a publicităţii. Trebuie, în primul rând, să se gândească la tatăl lui. Dar, fie şi postum, şi la mama sa. Şi, aş crede, chiar şi la el.

— O soră, repetă Yngvar adâncit în gânduri. O soră necunoscută ar putea strica armonia poveştii, dar...

— Nu e posibil! îl întrerupse Astrid îndreptându-şi spatele.

Stătea într-o poziţie demnă, puţin oblic, încordată, cu spatele dezlipit de spătar şi cu genunchii strânşi.

— Eva Karin nu i-ar fi ascuns niciodată lui Lukas aşa ceva.

— Vă cred, răspunse Yngvar fără a-şi lua ochii de la fotografie. Fiindcă femeia aceasta trebuie să fie prea în

vârstă în ziua de azi, dacă mai trăieşte, pentru a putea fi sora lui Lukas.

— Prea în vârstă? De unde ştiţi? Doar nu e trecut anul pe poză şi...

Fuse rândul lui Yngvar să o întrerupă.

— Ne gândiserăm şi noi la posibilitatea existenţei încă unui copil. Întâlnirea cu Iisus, pe când avea şaisprezece ani, a fost fără îndoială hotărâtoare în viaţa Evei Karin. Ne-am putea imagina fără greutate că pe atunci era însărcinată şi că astfel şi-a găsit salvarea. Era obiceiul de a încredinţa copiii unor tinere mame celibatare. Dar...

Se strâmbă şi dădu încet din cap.

— În ultimele săptămâni mi-am alcătuit o reprezentare destul de plauzibilă a doamnei episcop. Şi trebuie să recunosc că sunt de acord cu dumneavoastră. Dacă ar fi născut un copil la vremea aceea, atunci i-ar fi spus lui Lukas. În orice caz, măcar la maturitate. Fiindcă în ziua de azi nu ar mai fi avut de suferit din cauza aceasta. Din contră, o asemenea poveste ar fi o pildă pentru tot ceea ce spune... tot ceea ce spunea în problema întreruperii voluntare a sarcinii.

Astrid luă fotografia şi se ridică.

— Poate fi o asemănare întâmplătoare. Mie mi s-a părut

întotdeauna că Lukas seamănă cu Lill Lindfors, deşi nu sunt din aceeaşi familie.

— Cu Lill Lindfors?

Yngvar surâse larg, lăsă capul pe o parte şi mai examină o dată portretul.

— Ştiţi că şi ea? se arătă surprins. Acum, că mi-aţi spus-o, şi Lukas tot aşa. Versiunea brunetă, masculină, a lui Lill Lindfors.

— Iar dumneavoastră semănaţi cu Brian Dennehy, surâse Astrid. Actorul acela american, ştiţi? Chiar dacă nu aş crede că sunteţi fraţi.

— Nu sunteţi prima persoană care mi-a spus-o, rânji Yngvar îndreptându-se. Dar parcă e un pic mai gras decât mine, nu?

Astrid nu îi răspunse, aşa că mai luă o clătită.

— Pe ce vă bazaţi afirmând că ar fi prea în vârstă? dori gazda să afle.

— O femeie născută în 1962 sau 1963 ar avea acum...

Calculă rapid.

— Cam patruzeci şi şase de ani. Patruzeci şi şase. După părerea dumneavoastră, câţi ani să fi avut când a fost fotografiată?

O mişcare din cap spre imagine o făcu pe Astrid să

ridice din nou fotografia la înălţimea ochilor.

— Nu-mi prea dau seama, ezită ea. Douăzeci şi trei? Douăzeci şi cinci?

— Poate chiar mai puţin. Poate nu mai mult de optsprezece. Pe vremea aceea păreau ceva mai mari în fotografii. Poate din cauza hainelor, poate a modului în care se pieptănau, cine ştie. Eu m-am născut în 1956, dar aş băga mâna-n foc că e mai în vârstă decât mine.

— Dar cum... Doar nu puteţi aşa...

— În primul rând, e tipul de hârtie fotografică, îi explică ţinând poza de un colţ. Dacă femeia aceasta s-a născut la începutul anilor şaizeci, atunci fotografia trebuie să fi fost făcută...

Calculă iarăşi în minte.

—... Prin 1980. Observaţi cel mai mic indiciu care să ne spună că a fost realizată atât de târziu?

Astrid clătină vag din cap.

— Nici eu, continuase Yngvar. Cred că datează de pe la începutul anilor 1960. Poate 1965, dar în niciun caz mai târziu. Uitaţi-vă cum este îmbrăcată! Şi coafată!

— Eu m-am născut în 1980, răspunse în şoaptă. Aşa că nu mă prea pricep la moda anilor ’60. Atunci înseamnă că femeia aceasta... fata aceasta... e de o vârstă cu Eva

Karin!

— Da, o aprobă Yngvar, arzând de dorinţa de a mai lua o clătită. Iar acum...

Îşi aşează iarăşi poza pe un genunchi, se aplecă şi examină fiecare element. Nasul subţire şi drept. Fruntea înaltă şi lipsită de riduri. Obrajii erau netezi, iar părul părea pictat pe cap, cu mici valuri zburlite la tâmple.

— Să fi fost surori? murmură Yngvar îndreptându-şi spatele. Nu seamănă cu Eva Karin, dar, într-un fel, asta ar putea explica asemănarea cu Lukas. Drumul genelor e adesea uimitor şi...

Astrid îl privea înspăimântată.

— O soră? Eva Karin are un frate şi o soră mai tineri decât ea: Einar Olav, care trebuie să aibă cincizeci şi cinci de ani, şi Anne Turid, care a împlinit cincizeci anul trecut. Ba nu, cu un an mai înainte. Şi nu poate fi ea!

Dintr-odată intrarea se umpluse de zgomote. Voci de copii, un hohot de râs, o uşă trântindu-se.

Astrid băgă fotografia în plicul de unde o scosese. Ezită doar o clipă, apoi i-o întinse lui Yngvar.

— Mai încet, copii! Tati şi William dorm. Fiţi cuminţi, OK?

Yngvar se ridică. Porni către intrare, mai-mai să fie dărâmat de puştii care soseau în fugă. Îi privi curios.

— Tu cine eşti? voi să ştie cea mai mică.

— Eu sunt Yngvar. Tu eşti Andrea, noua Picasso?

Fetiţa izbucni în râs.

— Nu, eu am urechile şi picioarele la locul lor.

— Bine, îi dădu Yngvar dreptate, ciufulindu-i părul. Întotdeauna e bine să ai lucrurile la locul lor.

— Vă mulţumesc pentru vizită, îi întrerupse Astrid.

Gazda se sprijinea de cadrul uşii cu braţele încrucişate. Părea liniştită. Zâmbetul nu îi mai era atât de rezervat şi chiar râse când băiatul de opt ani îi arătă, pe antebraţ, un tatuaj fals cu emblema echipei locale de fotbal.

— Eu vă mulţumesc, răspunse poliţistul.

Ridică plicul în semn de salut şi ieşi în faţa casei.

Auzi uşa închizându-se în urma lui şi se grăbi către maşină. Alergând, Astrid îl ajunse înainte să se fi aşezat bine la volan şi să fi pornit motorul. Coborî geamul şi ridică privirea.

— Mi-am zis că poate mai doriţi, îi explică întinzându-i restul de clătite într-o pungă de plastic. Sunt mai bune calde şi mi s-a părut că v-au plăcut.

Până să apuce să îi mulţumească, femeia dispăruse, tot în fugă. O clipă rămase nemişcat, apoi scoase una dintre minunile acelea de clătite. Când, însă, să înfigă dinţii în ea,

conştiinţa începu să îl mustre.

Da, dar o asemenea delicatesă, şi proaspătă, era ceva unic!

Iar dulceaţa de căpşuni era cea mai bună din câte gustase vreodată!

Ruşinea

Marcus încerca să se gândească la lucrurile bune din viaţă. La tot ce fusese frumos şi agreabil, la lucrurile pentru care, până acum, meritase să lupte. La tot ce fusese până de curând, până când îşi dăduse seama că existenţa aceasta se baza pe un fals. Pe o eroare.

Pe un furt.

Fiindcă toate acestea erau doar un furt, iar el se ferea de propriile gânduri pentru a fi în stare să închidă ochii.

Rolf sforăia uşor.

Marcus se aşeză pe marginea patului, cu pauze între mişcări. Până la urmă se ridică şi se duse în vârful picioarelor la baie. Cum uşa scârţâia, se gândi să treacă prin încăperea pentru spa de lângă dormitorul lor. Până la urmă reuşi să închidă uşa fără a-l trezi pe Rolf.

În baie era permanent aprinsă o lumină slabă. Micul Marcus avea propria lui baie, dar o prefera pe a părinţilor dacă se trezea noaptea.

Chiar şi aşa, în lumina difuză, lui Marcus tot îi era frică. Tresărise privindu-se în oglindă. Cearcănele din jurul ochilor se preschimbaseră în pungi grele, iar pielea îi era

atât de palidă încât părea aproape vineţie. Slăbise necontenit şi nici măcar în una dintre cele cincisprezece zile care se scurseseră de la începutul anului nu se putuse ţine de ceea ce îşi propusese. Puţea groaznic a transpiraţie nocturnă, a pijama murdară şi a spaimă. Întoarse spatele imaginii sale fantomatice şi ieşi în hol.

Uşa de la dormitorul micului Marcus era întredeschisă. Pe aici, Marcus se putea mişca mai liber. Casa putea să se şi dărâme în jurul băiatului că, la ora aceasta, tot nu s-ar fi trezit. Marcus se opri în uşă şi îl privi dormind.

Veioza de deasupra patului, o navă spaţială în plin periplu prin galaxie, arunca o lumină blândă, de un albastru rece. Jucăriile şi cărţile umpleau rafturile dimprejurul pereţilor şi steluţele de pe ecranul computerului scânteiau. Ursul ponosit fără de care fiul lui nu reuşea să adoarmă ajunsese pe jos. Unul dintre ochi îi dispăruse de mult. Celălalt fixa orbeşte tavanul. Marcus se strecură înăuntru încercând să nu calce pe harababura de pe jos şi ridică ursul de pluş. Îl duse la nas şi îl ţinu câteva secunde aşa, inspirând parfumul a tot ceea ce putea avea sens.

Se aplecă fără zgomot deasupra copilului, i-l puse pe Freddie în braţe şi îl înveli mai bine cu pilota. Micul Marcus

mormăi ceva, deschise şi închise gura, apoi se răsuci dintr-odată, strângând ursul la piept.

O nevoie aproape de nestăpânit de a se băga şi el în pat îl cuprinse pe Marcus, atât de brusc încât îl făcu să sughiţă. Ţinea să fie tare. Să fie tatăl care-şi mângâie fiul în rarele ocazii în care acesta, după un coşmar, are nevoie de el. Dorea să se întindă alături de el şi să-i spună încetişor poveşti despre vremurile vechi şi lumea de afară. Copilul i s-ar fi ghemuit la piept şi ar fi zâmbit, iar părul lui i-ar fi gâdilat vârful nasului. Nu ar fi fost decât ei doi pe lume, ca înainte de apariţia lui Rolf, ca înainte să fie trei.

Ca înainte să apară situaţia aceasta îngrozitoare.

Ieşi din cameră.

Habar nu avea ce ar fi trebuit să facă.

Cu viaţa şi cu nopţile lui. Cu noaptea aceasta.

Întunericul îi juca feste; simţea cum i se accelera pulsul. Se îndreptă rapid către scară. Voia să coboare în birou. Să închidă uşa. Să se uite la televizor. Să aprindă toate luminile, prefăcându-se că e ziuă.

Avusese grijă să nu trântească uşa. Abia mai respirând, întinse mâna spre panoul electric de comandă. Îşi reveni şi apăsă comutatorul doar cu un deget. În sfârşit, lumina inundă biroul şi se deschise şi televizorul. Pe NRK se

retransmitea o emisiune muzicală. Dansefot jukeboks. Luase telecomanda de pe birou, dăduse sonorul încet şi căutase CNN. Se prăvăli în fotoliul uriaş. Îl ardea stomacul din cauza ulcerului şi în gură avea un gust amar. Durerea iradia de sub stern şi tot corpul îi era în suferinţă. Creierul se învârtea în gol şi îi era atât de frică încât i se părea că vezica urinară stătea să crape de plină ce era, deşi fusese la toaletă cu doar o jumătate de ceas în urmă.

Asta nu mai era viaţă.

Scoase brusc la iveală cheia dulapului mare din colţ, pe care îl recuperase odată cu casa. Învăţase să aprecieze decoraţiunile rosemaling pe care, la început, le considerase ciudate şi destul de vulgare. Mai ales fiindcă dulapul era din secolul al XVIII-lea, în stare bună şi valora o avere. Acum i se părea că şiragurile de flori cărnoase şi groteşti încearcă să îl prindă în clipa în care băgă cheia străveche în broască şi o învârti.

În spatele uşii erau cinci sertare mici. Îl deschise pe cel de sus. Acolo erau pastilele despre care nu îi vorbise niciodată lui Rolf. Fiindcă nu fusese nevoie. Pastilele şi cutia din birou nu le mai utilizase de ani de zile. Şi le vărsă în mână şi se duse la loc, pe fotoliu. Pe urmă le lăsă să cadă pe mapa din piele de viţel.

Marcus nu ştia dacă medicamentele îşi pierdeau efectul când depăşeau termenul de valabilitate. Nu. Nu cu totul, în orice caz. Dacă le lua pe toate, doza ar fi fost suficientă. Luă una şi o puse pe limbă, ca să vadă ce se întâmplă.

Gustul era acelaşi. Fad şi puţin sărat.

Va fi mai bine pentru micul Marcus dacă el va dispărea.

Rolf avea să aibă grijă de el.

Rolf era un tată mai bun decât el. Acţionând după cum o făcuse, Marcus nu era doar vinovat de crimă. Nu mai era nici demn de numele de tată. Viaţa lui avea sens numai ca tată, iar viaţa lui de tată era terminată.

Lacrimile deja îi curgeau când băgă încă un comprimat în gură.

Apoi altul.

O uşoară toropeală îl făcu să se lase pe spate în fotoliu şi să închidă ochii. Îşi umezi degetul şi căută orbeşte pe birou. Dădu de încă o pastilă şi o puse pe vârful limbii.

Ultimul lucru pe care îl făcu înainte de a adormi fu să deschidă sertarul şi să măture în el cu dosul palmei restul de medicamente.

Nici măcar să se sinucidă nu era în stare, se gândi toropit, înainte ca somnul binecuvântat să pună în sfârşit stăpânire pe el.

* * *

Vineri, 16 ianuarie, Yngvar Stubo se trezi la şapte fără douăzeci, cu senzaţia că nu a dormit deloc. De fiecare dată când somnul ameninţa să îl fure, îi apărea în faţa ochilor imaginea femeii din fotografie. Gândul că la mijloc putea fi un copil dispărut sau înstrăinat era poate corect, dar că trebuiau să scormonească prin labirintul unei alte generaţii, nu-l lăsase cu niciun chip să doarmă. Pe măsură ce orele treceau, ipoteza părea din ce în ce mai solidă. Era mai probabil că doamna episcop dorise să protejeze memoria părinţilor ei mai degrabă decât să se apere pe ea însăşi de ruşinea pe care ar fi putut-o reprezenta un copil făcut de o adolescentă de şaisprezece ani şi nemăritată pe deasupra.

Doar că aşa ceva nu mai era o ruşine, iar în fotografie nu putea fi o femeie născută la începutul anilor ’60.

Despre o soră a ei trebuie să fie vorba, îşi zise Yngvar ridicându-se. Ultima dată când se uitase la ceas era puţin trecut de ora cinci. Până la urmă, se bucurase de un somn de o oră şi jumătate.

Nu dormise şi din cauză că nu îl sunase Inger Johanne. Nu o mai auzise de treizeci şi şase de ore. Îi telefonase şi seara de trei ori la rând, fără a auzi altceva decât sunetul

mecanic al vocii ei cerând să fie lăsat un mesaj după semnalul sonor. După prima încercare, chiar aşa şi făcuse. Cu toate acestea, ea nu dăduse niciun semn de viaţă. Se duse la baie târându-şi picioarele cu o furie teribilă, amestecată cu un început de teamă.

Se săturase de atâta stat la hotel.

Patul era prea moale.

Săpunul îi usca pielea de pe mâini şi i se luase şi de bucătăria lor.

Yngvar dorea să se întoarcă acasă.

Cineva bătea la uşă. Trase apa, îşi înfăşură un prosop în jurul şoldurilor şi se duse spre intrare, urmat de mirosul acru al urinei matinale. Crăpă uşa şi se uită afară.

— Ce dracu' ţi-a păţit telefonul? bombăni Sigmund Berii împingând uşa cu o mână şi fluturând ultimul număr din *VG* cu cealaltă. Ai văzut ce e aici? Oricum, cu primul avion ne-ntoarcem acasă. Ia bagă-te-n ţoale şi fă-ţi bocceaua!

— Bună ziua, bună ziua, mormăi Yngvar lăsându-şi colegul să intre, Te-aş ruga să iei lucrurile în ordine, da? Cum e cu telefonul?

— De aseară am încercat de cinci ori să te sun. Află că nu ai nicio obligaţie să fii inaccesibil.

— Păi nici nu încerc. Mai încearcă o dată să mă suni.

Îşi luă mobilul de pe noptieră, în timp ce Sigmund formă numărul lui la propriul telefon.

— Sună, anunţă Sigmund cu aparatul la ureche. Nu cumva l-ai trecut pe silenţios?

— Nu.

Ochii lui Yngvar erau lipiţi de ecran. Dar nu se întâmpla nimic.

Deci Inger Johanne s-ar fi putut să-l fi sunat.

— De ce nu ai încercat pe celălalt? întrebă Yngvar arătând telefonul fix de pe micul birou de la fereastră.

— Nu mi-a dat prin cap, răspunse vesel Sigmund. Nu mai contează. Tot trebuie s-o luăm din loc. Acum. Uite-aici!

Yngvar puse mâna pe ziar de parcă ar fi muşcat.

Grupări promovând discriminarea în spatele celor şase crime, clama pagina întâi. Apoi subtitlul: Poliţia are o teorie înfricoşătoare – doamna episcop Lysgaard, doar una dintre victime.

— Ce mai e... începu Yngvar înainte de a ridica puţin tonul, ce mai e tot căcatul ăsta?!

— Citeşte. O să vezi că poliţia din Oslo a descoperit o posibilă legătură între uciderea Mariannei Kleive şi nu ştiu care kurd pescuit chiar înaintea Crăciunului în port, mort şi pe jumătate descompus.

— Poftim? Şi ce legătură are Eva Karin cu toată povestea asta?

Yngvar se lăsă pe pat şi deschise ziarul la paginile 5 şi 6. Îi era greu să se concentreze. Ochii îi urmăreau totuşi textul. După vreo treizeci de secunde ridică privirea, dădu cu ziarul de perete şi urlă:

— De unde au aflat ăştia de la VG înaintea mea? Că ştiu prea multe, mult prea multe, bun, asta e, dar că eu...

Se ridică atât de năvalnic încât prosopul îi căzu pe jos.

— De acum încolo ne vom ţine la curent cu ce se mai întâmplă prin meseria noastră citind în fiecare dimineaţă presa, da? se răsti la Sigmund cu pumnii strânşi, fără să fi realizat că era gol puşcă. E complet... E... Să-mi bag picioarele, Sigmund, e un adevărat scandal!

Sigmund pufni în râs.

— Yngvar, vezi că eşti în curu' gol. Şi-ai început să faci burtă, măi, băiete...

— Mi se rupe-n paişpe!

Şi dispăru glonţ în baie. Sigmund se aşeză în fotoliul de lângă birou şi dădu drumul la televizor. Trecuse pe TV2, în timp ce Yngvar îşi vedea de treabă dincolo de uşă. După o jumătate de minut ieşi, scoase haine curate din valiză şi le îmbrăcă într-o viteză incredibilă pentru un om atât de

masiv.

— În cinci minute sunt ştirile. Să vedem ce zic, înainte de plecare.

— Ia auzi: o bandă sosită direct din Statele Unite, ţipă Yngvar încercând să îşi facă nodul la cravată. Cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o.

— Nu o bandă, îl corectă Sigmund. Un grup. Un grup care promovează discriminarea.

— Şi mai delirant. Cui i-a dat prin cap o idee aşa de... cretină?!

Luă de pe jos punga cu lenjerie murdară şi o băgă în valiză, după ce aruncă înăuntru buretele de baie cu tot cu cravată.

— Lui Inger Johanne, răspunse Sigmund izbucnind în hohote de râs. E teoria ei!

— Poftim? Ce tot baţi câmpii?

Yngvar se aruncă după ziarul pe jumătate rupt, de pe pat. Ochii îi măturară încă o dată articolul.

— Nu e menţionată nicăieri, constată fără a ridica ochii de pe reportajul ilustrat cu fotografiile Mariannei Kleive şi ale episcopului Lysgaard. Nimic nu ne spune că este vorba despre Inger Johanne.

Oftă şi lăsă să îi cadă ziarul.

— Am vorbit cu o anumită... Silje Sørensen, explică Sigmund. De la poliţia din Oslo. M-a sunat la şase dimineaţa. Încercase degeaba să dea de tine.

— Băi, lumea a înnebunit cu totul sau ce s-a-ntâmplat? Doar stau în hotelul ăsta, pentru numele lui Dumnezeu!

Din trei paşi, Yngvar ajunse lângă telefonul alb, demodat. Luă receptorul într-o mână şi restul aparatului în cealaltă şi le ridică până la nasul lui Sigmund.

— Acesta este un telefon!

— Linişteşte-te, Yngvar! Ce naiba, linişteşte-te.

— Să mă liniştesc? Nici nu se pune problema! Vreau să ştiu de unde toate măgăriile astea şi de ce...

— Ei, futu-i, ia ascultă! Ascultă ce am de zis mai întâi, în loc să te învârţi în loc de parc-ai fi diliu! Dacă nu te calmezi, direcţia hotelului ne va azvârli în stradă.

Yngvar inspiră puternic, dădu din cap şi se lăsă greoi pe pat.

— Zi-i! şuieră.

Sigmund îl aplaudă, fără zgomot.

— Aşa da! Mare lucru nu ştiu. Silje Sørensen era aproape la fel de înfuriată ca şi tine văzând ce scrie *VG,* şi toată centrala poliţiei e în priză pentru a descoperi pe unde s-au scurs informaţiile. Tot ce a putut să îmi spună

este că, într-adevăr, este vorba despre şase crime. Un artist mort de Crăciun, după toate aparenţele din cauza unei supradoze de heroină, avea, în realitate, urme de curara în sânge. Am avut însă noroc. Curara se descompune foarte repede, iar tipul a fost dus la crematoriu la începutul săptămânii. Cum rutina recomandă ca decesul să fie considerat suspect, cei de la laborator au conservat eşantionul de sânge, şi aşa curara...

— Ce zici?

— Curara. Ştii, otrava aia care paralizează respiraţia şi...

— Ştiu ce e curara, mulţumesc! Mă întrebam doar dacă...

— Yngvar, ai răbdare şi ascultă-mă până la capăt. Bun, deci artistul a fost omorât. Şi el era... pederast. Pe urmă mai era şi epava aia umană omorâtă în bătaie în parcul Sofienberg în noiembrie.

Or, toată lumea ştie ce se face prin Sofienberg la miez de noapte, nu?

Fără a-i fi lăsat lui Yngvar timpul de a răspunde, continuase:

— Pe urmă, se adaugă şi femeia aceea despre care toţi am crezut că a murit într-un accident de maşină. O examinare mai atentă a frânelor a arătat că fuseseră

mânărite. Te las să-i ghiceşti preferinţele la pat!

Yngvar îl privi plictisit.

— Silje asta era în plină criză de paranoia! M-a sunat de acasă. De pe mobilul băiatului ei. Dar, chiar dacă jurnaliştii ăia au nişte surse foarte bune, chiar dacă ne-au pus sub ascultare sau Dumnezeu mai ştie ce-or fi făcut, *VG* tot nu are decât trei nume. Doamna episcop, Marianne Kleive şi puştiul din port. Mereu uit numele veneticilor ăstora.

Yngvar era atât de consternat încât nu mai protestase faţă de atitudinea colegului.

— În orice caz, Sørensen mi-a zis că Inger Johanne fusese să o vadă pentru a-i pune câteva întrebări şi a-i împărtăşi teoria ei privitoare la proiectul de cercetare la care lucrează. Chestia aia cu discriminarea. O treabă care... nu ştiu ce să spun. În orice caz, teoria corespunde destul de mult cu elementele deţinute de poliţia din Oslo, aşa încât s-a pus pe picioare o anchetă de amploare, în colaborare cu Kripos. De-aia trebuie să plecăm. Asta e tot ce ştiu. Şşşt! Au început ştirile!

— Şşşt! îl maimuţări Yngvar. N-am zis nimic!

Sigmund dădu mai tare sonorul la televizor.

TV2 începuse emisiunea cu dezvăluirile din *VG.*

Probabil că se descurcaseră greu, din moment ce

reportajul nu era decât un amalgam de fotografii de arhivă. Nici măcar timp să caute fotografii cu fundal de iarnă nu avuseseră: sediul central al poliţiei era însorit, iar oamenii care intrau şi ieşeau erau îmbrăcaţi de vară. Anunţul nu comunica altceva decât era scris în ziar.

— Şşşt, repetă Sigmund când camera arătă o femeie mică de înălţime, în uniformă cu guler aurit şi două stele pe epoleţi.

— Deocamdată nu putem face niciun comentariu, declară aceasta scurt, îndepărtându-se de microfon.

Reporterul nu o slăbi.

— Confirmaţi informaţiile apărute astăzi în VG? o întrebă.

— Încă o dată: nu am nimic de spus în legătură cu subiectul.

— Când veţi informa publicul în legătură cu un caz care pare foarte grav şi de mare amploare?

— Încă o dată: nu pot spune nimic despre...

Sigmund opri televizorul apăsând butonul telecomenzii.

— Gata. Mergem, spuse ridicându-se. Chiar încep să fiu curios. Mă duc să-mi iau bagajele. Ne vedem jos în două minute. Asta ce mai e?

Făcu un semn din cap spre portretul necunoscutei, pe

care Yngvar îl aşezase pe noptieră.

— Fotografia despre care ţi-am vorbit.

— Care fotografie?

— Cea din camera Evei Karin. Trebuie să trecem să o las la poliţie. Vreau să ştiu cine este. Sunt cu siguranţă cei mai în măsură să descurce chestia asta.

— Cum ai găsit-o?

— E o poveste prea lungă...

— Las-o baltă, Ne vedem jos, da?

Yngvar aprobă din cap, dar nu se mişcă din pat. Era pur şi simplu ameţit. Îi venea greu să înghită tot ce aflase în ultima jumătate de oră. Nu îşi amintea să mai fi fost luat vreodată atât de pe nepregătite. Epuizarea îl obligă, atunci când se ridică, să facă un pas lateral pentru a-şi ţine echilibrul.

Nu era uşor de suportat faptul că *VG* ştia mult mai multe decât el despre o anchetă pe care o conducea. Cu toate acestea, era încă şi mai rău că Inger Johanne se dusese la poliţia din Oslo cu elemente de care el habar nu avea.

Yngvar îşi luă valiza şi paltonul şi se îndreptă către uşă. Când aceasta se izbi în urma lui, realiză că senzaţia de fierbere din pântece nu foamei se datora.

Se simţea umilit de propria nevastă şi nici măcar nu

reuşea să se mai înfurie. Doar îl durea burta.

Cam ca atunci când era mic şi i se făcea ruşine.

* * *

Secretarei lui Kristen Faber nu-i era deloc ruşine să mai fotocopieze din când în când unele documente pentru a le duce acasă. Bărbatul ei murea de plăcere să o asculte vorbind despre cazurile la care lucra şi uneori chiar se distrau nebuneşte amândoi din cauza cine ştie cărui interogatoriu luat la poliţie, în care persoana incriminată încerca să scape de o vinovăţie evidentă, sau din cauza procedurii la care recurgea vreunul dintre acei infractori amărâţi care nu aveau cum să îşi plătească un avocat. Nu păstra niciodată prea mult asemenea acte. Până la urmă le aruncau în şemineu, de îndată ce nu îi mai interesau.

În schimb, în ceea ce priveşte testamentul din dulapul cel mare de stejar utilizat ca arhivă, nu pentru amuzament strecurase o copie în geantă. Chipul soţului ei se întunecase atunci când îi vorbise despre hârtia aceea, la cină. Nu-l cunoştea deloc pe bietul Niclas Winter, dar auzise vorbindu-se despre testator. Cum ardea de dorinţă să îşi arunce un ochi peste testament, de dimineaţă secretara făcuse două copii. Însă numai una rămăsese în arhiva lui Faber.

Doar nu putea fi atât de grav dacă îl vedea şi soţul ei.

Prinse copia cu o agrafă de documentul original şi puse totul într-un plic. Nu avu nevoie de mai mult de două minute pentru a verifica dacă secţia specializată în succesiuni a tribunalului era locul cel mai indicat pentru trimiterea testamentului şi, ca să fie sigură că totul va fi în ordine, se hotărî să se ducă personal la poştă pentru a trimite recomandat corespondenţa. Era mai bine să nu existe niciun fel de riscuri. O dată, tribunalul afirmase că avocatul Faber lăsase să treacă termenul de recurs, deşi ea era sută la sută convinsă că pusese cererea la timp la cutia poştală.

Nu că ar fi fost testamentul mai important decât o solicitare de recurs, dar cuvintele de atunci ale şefului ei o impresionaseră. În orice caz, avocatul nu trebuia să aibă nicio îndoială că scrisoarea fusese trimisă. Îşi puse paltonul, strecură plicul în geantă şi, încuind uşa, fredonă cuvintele unui soi de „ala-bala portocala”. După care ieşi în aerul dimineţii, încălzit de un soare care-ţi lua ochii.

Raţiune şi sentimente

Dosar regăsit azi-dimineaţă. Împrumutat de un institutor de specialitate, adus înapoi şi pus unde nu trebuia. Regret neplăcerile. Live Smith.

Inger Johanne citi de două ori SMS-ul înainte de a decide dacă trebuia să se liniştească ori să se enerveze. Pe de o parte, fireşte, era un lucru bun că dosarul Kristianei îşi făcuse apariţia. Cu toate acestea era înspăimântată de dezinvoltura de care şcoala dădea dovadă în privinţa informaţiilor sensibile. Închizând uşa biroului după ea, îşi zise că, totuşi, ar trebui să fie nebună de bucurie. Dacă dosarul Kristianei nu se rătăcise, senzaţia neplăcută că e cineva cu ochii pe copilul ei ar fi trebuit să se mai tempereze.

Îşi băgă mobilul în geantă şi ieşi din clădire fără a fi fost văzută. Nu era decât ora două după-amiază şi nu se gândea decât că trebuie să-l găsească pe Yngvar. Acesta încă nu dăduse niciun semn de viaţă şi nu răspundea la apelurile ei.

Nici nu mai ţinea minte de câte ori îl sunase. **

Secretara avocatului Faber se decisese să sune şi să

facă o comandă, pentru mai multă siguranţă. Firma de catering Laksen din Hiolsen era cea mai bună pentru furnizarea ficatului de viţel, or soţul ei s-ar fi bucurat de un ficat cu sos la masa de duminică. Dacă ficatul nu ar fi fost de viţel, atunci mirosul cărnii ar fi fost prea tare. Poate că cei de la Laksen îi vor mai oferi şi lutefisk, specialitatea norvegiană de peşte, deşi nu era sezonul potrivit. Aşa, ar fi putut avea la masă sâmbătă peşte şi duminică viţel, îşi spuse cu satisfacţie. Când să pună mâna pe telefon, acesta sună. Ridică receptorul cu obişnuitul refren:

— Cabinetul de avocatură Faber. Cu ce vă pot fi de folos?

Kristen tot încercase să o convingă să nu mai folosească apelativul „dumneavoastră” care, după părerea lui, avea un iz arhaic. Dar secretara nu se lăsa, fiindcă nu se putea obişnui cu gândul de a tutui oameni despre a căror existenţă nu ştia absolut nimic[9].

— Salut, iubito!

— Salut, răspunse veselă. Tocmai mă pregăteam să sun la laksen pentru a comanda lutefisk şi ficat de viţel. Aşa o să avem un super-weekend!

---

[9] Atitudinea poate surprinde, dar trebuie precizat că adresarea cu „dumneavoastră" aproape a dispărut din Norvegia; doar câteva persoane în vârstă o mai folosesc încă în mod spontan.

— Mişto. Uite-o veste bună. Maestrul Faber e pe acolo?

— Kristen? Vrei să vorbeşti cu Kristen?

Ar fi putut-o uimi mai tare doar dacă s-ar fi trezit cu el direct la serviciu. Fiindcă nu pusese nicicând piciorul prin cabinet şi nici nu îl întâlnise vreodată pe Kristen Faber. Biroul era domeniul ei. Când vederea soţului ei începuse să slăbească, bărbatul îi propusese de două sau trei ori să vină în centru, să vadă cum îşi petrecea ea zilele de muncă. Nici nu intră-n discuţie, îi răspunsese. Casa lor era un lucru, biroul cu totul altul. Chiar dacă stăteau de vorbă fără reţineri despre ce se întâmpla la serviciu, chiar dacă se distrau copios citind unele documente pe care îşi permitea să i le arate din când în când, nu dorea cu niciun preţ ca soţul ei să intre în legătură cu patronul, un individ pe cât nepoliticos, pe atât de scandalagiu.

— Ce-ai cu el?

— Păi, înţelegi... E ceva dubios în testamentul pe care l-ai adus ieri.

— Dubios? Ce vrei să spui?...

De citit, i-l citise în seara trecută. Sigur că soţul ei mai putea citi, însă hemianopsia îl împingea din ce în ce mai des pe bietul om să o roage să citească şi pentru el. Până la urmă, era chiar plăcut. În afară de ştirile de la televizor,

îi citea deseori articole din ziare, intercalate cu discuţii despre evenimentele la ordinea zilei.

— E ceva ce...

Maestrul Faber trecu în viteză, intrând pe uşa dinspre scară.

— Trebuie să mănânc ceva, îi aruncă gâfâind. Pauza de prânz s-a terminat de jumătate de oră şi eu m-am tot prostit cu nişte acte. Vezi şi tu ce găseşti, un sandviş sau altă mizerie de genul ăsta, OK?

Secretara dădu din cap, punând palma pe microfon.

— Mă duc imediat.

După ce îl văzu închizând uşa biroului, se adresă iarăşi soţului ei:

— Nu are niciun rost să vorbeşti cu Kristen, dragule.

— Păi, ar trebui...

— Uite, stăm noi de vorbă când mă întorc acasă, OK? Acum trebuie s-o-ntind. Azi am o groază de treburi pe-aici. Pe după-amiază!

Închise fără a-i mai aştepta răspunsul.

În vreme ce se îmbrăca, conştiinţa începu să o cam mustre. Nu era tocmai în ordine că lua acasă documente ce presupuneau păstrarea secretului profesional. Numai că nu se gândise niciodată aşa, doar avea acces liber la

actele acelea şi, ca să spun aşa, după atâţia ani soţul ei făcea parte din ea însăşi.

Oricum, chiar corect nu era, îşi zise în timp ce punea mâna pe geantă şi alerga la brutăria Hansen. În orice caz, nu voia sub niciun motiv ca soţul ei şi Kristen Faber să se cunoască.

Fiindcă Bjarne tare greu îşi mai ţinea gura.

* * *

— Ai alergat, iubito? Curge apa pe tine!

Inger Johanne îşi strânse în braţe fata, care o încolăcise cu braţele şi nu-i mai dădea drumul.

— Din centru, de la Rasen, şi până aici, îi răspunse ea. Am petrecut o săptămână super la tati. Nu te-ai descurcat chiar aşa de greu fără mine?

— Nu chiar aşa de greu, o aprobă Inger Johanne sărutând-o pe păr. Şi tu?

Întrebarea îi era adresată lui Isak. Acesta lăsase pe coridor bagajul Kristianei şi îşi afundase mâinile în buzunarele hainei. Părea obosit. Surâsul de pe buze nu îi lumina şi privirea; părea că nu izbuteşte să se hotărască dacă să mai stea ori să plece imediat.

— Daaa... răspunse ezitând.

— Nu vrei să intri puţin?

— Mulţumesc, dar...

Îşi scoase mâinile din buzunare şi o luă în braţe pe Kristiane.

— Scumpa mea, urcă repede s-o vezi pe Ragnhild, eu mai am ceva de vorbit cu mami. OK? Te iubesc. Pa.

Kristiane îi zâmbi şi începu să urce treptele spre etaj, trăgându-şi geanta după ea.

— În weekend plec la munte, preciză Isak. Pot să-l iau şi pe Jack?

— Sigur că da.

Corcitura galbenă aşezată pe scară îşi lăsă capul pe-o parte.

— Ei, ce e? forţă Inger Johanne nota. Ai vreo problemă?

— Nu, dar...

Trase aer în piept şi continuă:

— Nu aş vrea să te sperii, dar...

Inger Johanne îi strânse mâna rece ca gheaţa.

— S-a întâmplat ceva cu Kristiane? îl întrebă repede.

— Nu. Adică... nu chiar. A avut o săptămână excelentă. Doar că...

Se lăsă pe un picior, împingând cu celălalt în tocul uşii.

— E frig de crapă pietrele, observă Inger Johanne. Hai în casă. Jack, stai la locul tău! Şezi!

Şi Jack, şi Isak o ascultară. Bărbatul se lipi cu spatele de perete, iar Inger Johanne se lăsă pe treptele din faţa lui.

— Haide, zi ce e, îl îndemnă încet.

— Cred...

Se opri iarăşi.

— Haide, murmură Inger Johanne.

— Am avut aşa, o senzaţie ciudată că mă urmăreşte cineva. Adică... în fine, că e cineva cu ochii pe mine...

Parcă ar fi fost un puşti. Părea rupt de oboseală şi nu reuşea să stea liniştit. O clipă, privirile li se încrucişară. Inger Johanne avea sentimentul că bărbatul, îndată, avea să înceapă să râcâie podeaua cu vârful piciorului.

— În orice caz, deocamdată nu pleci de aici, îi ordonă ridicându-se.

Isak scoase mâinile din buzunare şi făcu un gest larg de neputinţă.

— Nu ştiu cum să îţi explic, continuă în şoaptă. E ca şi cum...

— Rămâi aici, îl întrerupse Lăsându-l pe Jack să iasă şi închizând uşa, după care o încercă pentru a verifica dacă zăvorul se închisese bine.

— O să stai de vorbă cu Yngvar.

— Inger Johanne... răspunse Isak prinzând-o de braţ,

adică chiar am dreptate? Ştii ceva ce eu...

— Nu înseamnă nimic altceva decât ceea ce am spus, i-o tăie fără a încerca să se desprindă. O să-i povesteşti tu chestia asta lui Yngvar, fiindcă pe mine nu vrea să mă asculte.

Isak îi dădu drumul la mână şi Inger Johanne o apucă înainte pe scară.

Nu e vorbă, nici nu i-am dat ocazia, îşi zise ea hotărându-se să îşi sune bărbatul pentru a şasea oară în ultimele trei ore.

Pesemne că era furios peste măsură.

Îi era atât de frică încât cu greu reuşea să meargă drept.

* * *

Bărbatul din maşina de închiriat nu avusese nicio greutate folosind harta. Până la urmă, nu avea decât să urmeze unicul drum dintre Oslo şi Malmo, înainte de a face dreapta pe deasupra braţului de mare către Danemarca.

Chiar dacă noaptea se lăsa incredibil de devreme prin părţile acestea şi chiar dacă zăpada căzuse în cantităţi enorme de la Crăciun încoace, tot reuşea să păstreze un ritm convenabil. Sigur, nu prea rapid: doi sau trei kilometri peste viteza legală erau tot ce putea fi mai puţin suspect. Circulaţia fusese aglomerată la ieşirea din Oslo, chiar şi la

ora trei, dar după numai câţiva zeci de kilometri pe E6 traficul se mai aerisise. Harta arăta că, în principiu, avea de urmat linia coastei, dar nu se îndoia că pe vreme frumoasă şi vinerea după-amiaza şoseaua era mai plină. Tentaţia, evident, nu mai era aceeaşi când temperatura cobora sub minus opt grade şi sufla vântul.

Se apropia de Svinesund; se făcuse cinci fără zece.

Dorea să ajungă la Copenhaga şi să înapoieze maşina la firma Avis din Kampmannsgade. Urma să facă apoi vreo câteva sute de metri pe jos, după care să roage un şofer să îl ducă la un hotel nu prea scump de undeva din apropierea centrului. Oricum ar fi ajuns prea târziu ca să mai prindă ultimul avion spre Londra. De hainele de culoare închisă scăpase. Îi luase ceva mai mult de două ceasuri pentru a le tăia în fâşii, pe care le pusese în pachete mici, strecurate în buzunarele încăpătoare ale hanoracului roşu. Chestia asta îl făcea să pară mai gras decât era, ceea ce nici nu era rău. În mai puţin de o oră lăsase câte un pumn de petice ici şi colo, prin coşurile de gunoi întâlnite în drum prin Oslo.

Plecarea fusese hotărâtă în mare grabă.

Norvegiana nu o vorbea prea bine, nu mai mult de strictul necesar pentru a putea trimite nişte SMS-uri

simple. O privire aruncată de dimineaţă pe rafturile pentru presă de la recepţie îl făcuse să înţeleagă că dacă mai rămânea era în pericol. Nu era cazul să se precipite, dar instrucţiunile primite nu lăsau loc de dubii.

Şi ceilalţi, probabil, erau pe punctul de a părăsi ţara. Nu ştia cum, dar, ca să-i mai treacă timpul, seara, imaginase itinerarii de avarie. Desigur, în minte, fiindcă în toată Norvegia nu exista nici măcar un petic de hârtie pe care să fi scris ceva. În afara semnăturilor mâzgălite pe recipisele cardurilor VISA, care erau autentice, într-un fel, deşi utilizate pe nume false. Gerul norvegian se dovedise o binecuvântare. Avusese grijă să nu semneze decât cu paltonul pe el, pentru a putea păstra mănuşile subţiri din piele de porc în mâini fără a trezi suspiciuni.

Cel sau cei care se găseau în Bergen ar fi trebuit, de pildă, să se ducă la Stavanger şi să ia de acolo avionul până la Amsterdam. Numai că avea prea puţine informaţii despre identitatea celorlalţi şi despre itinerariile lor de plecare.

Operase fără ajutor, ştiind însă că nu era singur.

Învăţase să creeze piste false, având grijă să îşi ascundă propriile urme. În măsura posibilului, se ţinea departe de camerele de supraveghere. În rarele ocazii în care se

văzuse obligat să se aventureze într-o zonă supravegheată, făcuse tot ce putuse pentru a-şi modifica mersul, ţuguindu-şi puţin buzele şi dilatându-şi nările. Coborând privirea în pământ.

Oricum, fusese dăruit cu o figură banală.

Totul era de parcă nu ar fi călcat nicicând prin Norvegia.

În faţă apăru podul peste Svinesund. Nu trebuia plătită vreo taxă şi nici punct de control nu exista. Bine, de partea cealaltă a drumului era un post vamal, unde era controlat un camion, dar lui nimeni nu îi ceru absolut nimic. Ajuns la mijlocul podului înalt, acolo pe unde trecea linia imaginară care separa Suedia de Norvegia, nu se putu opri să nu zâmbească.

Fraieri mai erau şi scandinavii ăştia! Ce idioţi şi ce naivi europenii ăştia! I se încredinţase misiunea, între altele, şi fiindcă studiase scandinava la şcoala militară, dar de ajuns nu ajunsese niciodată pe aici. Iar vizita de acum nu îl incita să dorească să se mai întoarcă vreodată.

Mersese înainte încă un sfert de oră. Ajuns la o intersecţie cu mai multe ramificaţii, o porni pe una dintre ele. Drumul era îngust şi prea puţin frecventat şi nu fu nevoie să aştepte prea mult pentru a zări un drum forestier care făcea dreapta. Rulă încet câteva sute de

metri printre brazi, apoi opri şi întoarse cheia în contact. Chiar dacă vegetaţia era deasă, nu ar fi putut-o lua pe aici din cauza zăpezii înalte, dacă nu ar fi fost urmele lăsate cu ceva mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte de un tractor.

Ieşi din maşină.

Era ger, dar vântul nu bătea aproape deloc.

Inspiră adânc aerul rece şi curat şi zâmbi. Ridică privirea şi văzu stelele şi o parte din lună prin spărtura dintre coroanele a doi copaci care se mişcau uşor.

Închise ochii şi îşi aşeză braţele pe capotă, după care îşi lăsă capul pe ele.

— Dear Lord, murmură, thank You for all Your blessing.

O căldură binecunoscută, îmbătătoare, îi urcă în întregul corp, aşa că îşi spuse în şoaptă rugăciunea:

— Îţi mulţumesc că mi-ai dat puterea de a-ţi urma poruncile, Doamne. Îţi mulţumesc că mi-ai dat energia şi curajul de a-ţi urma poruncile. Îţi mulţumesc că m-ai făcut să fiu arma de luptă împotriva întunericului lui Satan. Îţi mulţumesc că mi-ai luminat privirea pentru a distinge adevărul de minciună, binele de rău, autenticul de artificial. Îţi mulţumesc că mă pedepseşti când merit şi că mă răsplăteşti dac-am meritat-o. Îţi mulţumesc...

Ezită o clipă. Îşi strânse şi mai tare pumnii şi pleoapele, pătruns de fervoare.

— Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să o salvez pe fetiţa aceea, pe îngerul acela nevinovat. Îţi mulţumesc, Doamne, că m-ai făcut să pot simţi prezenţa lui Iisus. Fiindcă totul al Tău este, iar scopul Tău e curăţenia. Amin.

Ridică spre cer capul. Puterea care se răspândise în toată fiinţa lui îl făcu să se cutremure; avea senzaţia că nu şi-a pierdut orice greutate. O pasăre se ridică în zbor de pe o creangă plină de nea, care se întindea până deasupra drumului, ţipând ciudat şi dispărând spre cerul întunecat. Bărbatul îşi îndreptă spatele, inspiră aroma întăritoare de brad şi de aer proaspăt, după care scoase din buzunar un mic trifoi cu trei foi din metal emailat. Îşi puse o pereche de mănuşi cu un deget găsite în benzinăria de la Naţionaltheater, frecă insigna cu grijă, după care îşi luă avânt şi o aruncă departe, printre copaci. Aşezându-se iarăşi la volan, se simţi fericit. Purificat.

Nu îi reveni greu să parcurgă în marşarier suta de metri până la drum. După un sfert de ceas era iarăşi pe E6, îndreptându-se către Goteborg. Încă două zile şi avea să fie înapoi, în Statele Unite, fără a fi lăsat nici cea mai mică urmă a trecerii lui prin Norvegia.

De asta era convins.

* * *

— Aceasta este cea mai sigură pistă pe care o avem.

Yngvar se lăsă pe spate, pe canapea, aruncându-şi privirile în ochii salvatorului Kristianei.

— Şi mare lucru nu e.

Inger Johanne se strânse şi mai mult lângă el. Bărbatul mirosea ca după o zi lungă de muncă, iar ea inspiră adânc, cu nasul lipit de mâneca lui.

— Îţi mulţumesc că nu te-ai înfuriat.

Yngvar nu răspunse.

— Sau mai eşti...?

Femeia zâmbi abia schiţat şi ridică privirea spre el.

— Ei, nu. Sunt doar... dezamăgit. Mai ales dezamăgit.

— S-ar zice că bombăni ca un copil mic.

— Într-un fel, chiar asta şi fac.

Inger Johanne se ridică în capul oaselor.

— Haide, Yngvar, ţi-am zis că-mi pare rău! Ţie ar fi trebuit să-ţi spun mai întâi. Doar că tu... eşti aşa de... sceptic întotdeauna. Am crezut că ai îndoieli în privinţa teoriei mele şi...

— Las-o baltă, o întrerupse el cu un gest brusc al mâinii. Ce-ai făcut e bun făcut.

— Până la urmă s-a dovedit că a fost mai bine că am luat legătura cu Silje Sørensen.

Se străduí să surâdă încurajator, sperând să-l vadă revenind la toane mai bune.

Degeaba. Yngvar se scărpină la ceafă cu ambele mâini şi oftă descurajat. După care se uită încă o dată la desenul cu cheliosul în haine de culoare închisă. Îl examină îndelung şi zise:

— Ştii că am o relaţie bună cu Isak. Nu e nicio problemă că a fost pe aici. În schimb nu voi accepta niciodată să te foloseşti de el ca de un berbec împotriva mea, să-l văd aşteptând aici când mă întorc, după câteva zile de muncă în afara oraşului, fără ca eu şi cu tine să mai fi vorbit de aproape trei zile şi din moment ce au rămas multe lucruri pe care nu ni le-am spus – e cel mai elegant lucru pe care îl pot zice... Aşa ceva nu trebuie să se mai întâmple.

— Păi nu m-ai fi crezut! Mă zbat într-o stare ciudată încă de pe 19 decembrie şi nu îndrăznesc să vorbesc nici cu Isak, nici cu tine! Discuţia pe care am purtat-o luni cu Kristiane, când am înţeles că a fost martora a ceva anume, a fost atât de vagă, atât de puţin... verbală, încât... însă când Isak mi-a zis că şi el... Zău, Yngvar, nu m-ai fi crezut!

— Chestia nu e că te credeam ori nu. Normal că tu şi

Isak să aveţi senzaţia că o urmăreşte cineva pe Kristiane. Sau chiar că fetiţa a văzut lucruri importante pentru cel sau cea care a omorât-o pe Marianne Kleive. Dar că aveţi soiul ăsta de senzaţie nu înseamnă că se şi întâmplă de-adevăratelea! Cu atât mai mult cu cât niciunul dintre voi nu poate afirma cu certitudine altceva decât această... „senzaţie”.

Îşi îndreptă spatele şi desenă în aer ghilimele cu arătătorul şi mijlociul de la fiecare mână, îndreptate spre obrajii lui Inger Johanne.

— Dosarul dispăruse, iar insul de lângă...

— Ai zis că a fost regăsit. Doar un incident...

— Păi...

— Uite, hai s-o lăsăm aşa, de acord? Pentru mai multă siguranţă, am solicitat unei maşini de patrulare să treacă de mai multe ori pe zi prin faţa casei. Oricum, mult mai mult nici nu se poate face. Doar dacă nu vrei să o expui pe Kristiane unui veritabil interogatoriu în faţa unui judecător, cu toate neplăcerile care pot decurge de aici. Gata. Uită subiectul! OK? Cel puţin pentru moment. Please!

Degetele îi strânseră paharul cu vin.

— Nu. Nu pot. Înţeleg că te simţi rănit. Înţeleg că trebuia să îţi spun toate astea imediat. Dar, Yngvar, orice ar fi, mi-

am format propria mea opinie despre...

— Nu! o întrerupse fără menajamente. Acum o să mă asculţi tu pe mine! Dacă într-adevăr Kristiane a fost martorul a ceva legat de asasinarea Mariannei Kleive, cum dracu' de nu i-a tras nimeni un glonţ în cap?

Spuse atât de tare ultimele cuvinte încât fură amândoi şocaţi. Tăcură instinctiv, aşteptând să vadă dacă Kristiane s-a trezit ori nu. Nu remarcară, însă, decât că vecinul de dedesubt se uita la DVD-ul cu *Mamma Mia.* Poate că pentru a zecea oară de la Crăciun încoace, îşi zise Inger Johanne.

— Fiindcă sunt credincioşi, îi răspunse. Cred, adică, în Dumnezeu.

— Poftim?

— Sau în Allah.

— Fiindcă sunt credincioşi, ce?

Părea ceva mai interesat. Sau, poate, dezorientat.

— Fiindcă sunt credincioşi, nu omoară la întâmplare. Cred cu o înfocare necunoscută celor mai mulţi dintre noi. Sunt fanatici, dar credincioşi. Pentru ei, a ucide adulţi pe care îi consideră nişte păcătoşi care trebuie pedepsiţi cu moartea pentru a asculta de o poruncă divină e cu totul altceva decât a ucide un copil nevinovat.

Vorbea rar, de parcă ar fi fost vorba despre nişte gânduri încă neformulate în cuvinte, iar acestea trebuiau alese cu cea mai mare grijă. Privirea lui Yngvar nu mai era aşa de dispreţuitoare.

— Adică persoanele sau grupurile astea sunt cu adevărat... religioase? Nu sunt doar nişte dezechilibraţi care se folosesc de Dumnezeu sau de Allah ca de un... pretext?

— Nu, răspunse Inger Johanne clătinând din cap. Nu e de subestimat niciodată puterea credinţei. Într-un fel, teoria mea e cu atât mai credibilă cu cât...

Urcă picioarele pe canapea şi îşi cuprinse unul dintre ele în mâini, de parcă i-ar fi fost frig.

—... Cu cât Kristiane a văzut ceva. Cel care a ucis-o pe Marianne Kleive a înţeles probabil imediat că nu e la fel cu ceilalţi copii. Dacă individul care a salvat-o de sub roţile tramvaiului e adevăratul criminal, atunci a putut observa toate dovezile... diferenţei. Şi dacă e ceva ce-mi caracterizează fata mai mult decât pe oricare alta, atunci acest lucru este tocmai...

Ochii păreau să-i iasă din orbite când se uită la Yngvar.

— Nevinovăţia, încheiase. E nevinovăţia în persoană. Un adevărat mic Inger al lui Dumnezeu.

— Femeia m-a ajutat, murmură Kristiane din uşă.

Yngvar încremeni. Inger Johanne întoarse capul spre ea şi o privi.

— Ia uite! şopti.

— Albertine dormea, explică Kristiane, iar eu voiam să te găsesc, mami.

Yngvar aproape că nici să respire nu mai îndrăznea.

— Trebuia să mă ascund de toţi oamenii ăia, fiindcă nu voiam să mă culc fără tine. Dintr-odată, am ajuns la o uşă deschisă. Era şi o scară. Am coborât-o, pentru că, poate, erai acolo şi pe scară nu se vedea nimeni. Şi nu se auzea nimic. De fapt, eram la subsol şi nu era bine. Şi pe urmă femeia aceea a apărut în capul scărilor şi mi-a zis „Bună ziua”.

Kristiane era îmbrăcată în pijamaua cea nouă, prea mare, aşa că mâinile îi dispăruseră sub mâneci. Se apucă să tragă de ele.

— Trebuie să mă duc la culcare, adăugă.

— Ce-ai făcut după ce doamna ţi-a spus bună ziua?

— Trebuie să mă duc la culcare. Dam-di-rum-ram.

— Vino până aici, puişor.

Yngvar se întoarse în sfârşit spre ea şi dădu uşor din mână.

— Sunt fetiţa lui tati, răspunse Kristiane. Şi pe urmă, nu mai sunt o fetiţă mică. Sunt o tânără femeie. Tati mi-a zis.

— Poţi să fii şi fetiţa mea, şi a lui tati, răspunse Yngvar chicotind. Şi aşa o să fii întotdeauna. Indiferent ce vârstă o să ai. Nu l-ai auzit niciodată pe tataie zicându-i lui mami „fetiţo”?

— Tataie le zice tuturor doamnelor „fetiţo”. E prostul lui obicei. Aşa zice mamaie.

— Haide, vino încoace, şopti Inger Johanne. Vino la mami să te vadă.

Kristiane trecu prin încăpere şovăind.

— Şi m-a chemat, continuă urcându-se între ei, pe canapea. Nu ştia cum mă cheamă, fiindcă nu mă cunoştea. A strigat doar „Vino-ncoa’” şi mi-a zâmbit.

— Şi pe urmă? zâmbi şi Inger Johanne.

— Yngvar, schimbă Kristiane vorba cu toată seriozitatea, sigur cântăreşti...

Se gândi o clipă.

— Cu două sute treizeci la sută mai mult decât mine.

— Cred că ai dreptate până la ultimul gram, răspunse acesta aruncând o privire plouată spre Inger Johanne. Dar, dacă ai vrea, aş prefera să rămână micul nostru secret.

— Mami, eu am treizeci şi unu de kile. Aşa că poţi face

calculul.

— Draga mea, ţin mult să-mi spui ce s-a mai întâmplat.

— Femeia a strigat şi eu am urcat. Avea mâinile foarte calde. Dar eu îmi pierdusem un papucel.

— Un papucel? repetă Yngvar ridicând din sprâncene. Parcă n-aveai...

— Şi doamna s-a dus să-l caute? îl întrerupse Inger Johanne.

— Da.

— Şi tu ce ai făcut?

— Dam-di-rum-ram. Unde-i Sulamita?

— Sulamita a murit, dragostea mea. Ştii foarte bine.

— Şi femeia a murit. Dam-di-rum-ram.

Yngvar o strânse la piept şi-i lipi obrazul de capul lui.

— Zău că-mi pare rău că am strivit-o pe Sulamita, şopti bărbatul. Dar a trecut tare mult de atunci.

— Dam-di-rum-ram.

Fetiţa îşi aduse genunchii sub bărbie, îşi cuprinse picioarele cu braţele şi începu să se legene într-o parte şi-ntr-alta. Izbindu-se de Inger Johanne, aştepta o clipă, apoi se apleca spre Yngvar. Iar şi iar.

— Haide să mergem la culcare, o invită până la urmă Inger Johanne.

— Dam-di-rum-ram.

— Vino.

Se ridică şi luă copilul de mână. Kristiane o urmă fără a protesta. Yngvar întinse mâna spre ea, dar nu îl observă. Bărbatul încercă să rememoreze dialogul dintre Inger Johanne şi Kristiane.

Certitudinea că Inger Johanne avea dreptate nu i se mai părea deloc atât de gravă cât evenimentul traumatizant la care asistase copilul. Oftă şi se lăsă pe spate, printre perne.

Crezuse ceea ce îi spusese Inger Johanne, dar nu şi ideile ei în legătură cu posibilele implicaţii. Cândva, profitase cu abilitate de capacitatea ei de a evalua situaţiile. Fiindcă avea nevoie de aşa ceva. O atrăsese într-o anchetă la care ea nu avea niciun chef să participe, obligând-o să examineze coşmarurile unor părinţi. Cineva fura şi ucidea copii, iar cazul se blocase. Numai experienţa singulară a lui Inger Johanne, căpătată la FBI, şi modul în care putea citi limpede comportamentul uman reuşiseră să rezolve cazul şi să salveze viaţa unei fetiţe. Se îndrăgostise de Inger Johanne pentru o mulţime de motive, dar, când se gândea la perioada care urmase căutării dramatice a copiilor dispăruţi, realiza că în primul rând

talentul ei combinat cu intuiţia şi raţionamentele, amestecul de sentimental şi de raţional îl atrăseseră cu o putere pe care nu o mai cunoscuse până atunci.

Inger Johanne era cu adevărat combinaţia perfectă de raţiune şi sentimentalism.

Numai că de data aceasta, după atâţia ani epuizanţi, pur şi simplu nu o crezuse.

Închise ochii de ruşine.

— Acum mă crezi?

Tonul ei nu era agresiv. Nici măcar reprobator. Din contră, părea liniştită. Aşa că Yngvar se simţi încă şi mai mediocru.

— Eu te-am crezut mereu, murmură. Mă gândeam doar că...

— Hai, lasă, îl întrerupse Inger Johanne aşezându-se. Ce e de făcut?

— Nu ştiu. N-am nicio idee. Poate că cel mai bine ar fi să aşteptăm. Kristiane a vorbit cu tine luni, iar azi cu noi doi. Ar trebui să aşteptăm până va crede de cuviinţă să ne spună mai multe.

— Nu e sigur că o va face vreodată.

— Nu. Sper însă că nu ai de gând să o expui întrevederii cu un judecător.

Inger Johanne îşi lăsă o palmă pe coapsă şi cu mâna cealaltă ridică paharul lui Yngvar.

— Nu încă. Nu atâta vreme cât nu devine absolut necesar.

— De acord.

Inger Johanne simţi o neaşteptată izbucnire de tandreţe faţă de Yngvar. O profundă recunoştinţă fiindcă acceptase fără discuţii să îşi protejeze fata vitregă în situaţia în care putea deţine informaţii cruciale în legătură cu seria de crime nerezolvate.

— Mulţumesc, îi şopti.

— De ce au venit ăştia încoace? Ăştia, The 25’ers. Tocmai aici. În Norvegia.

Inger Johanne învârtea vinul în pahar. Ritmul melodiei *Money, money, money* le bubuia sub picioare. Câteva secunde se gândi să facă şi ea acelaşi lucru. Dacă cumva Kristiane nu adormise de-a binelea, avea să urmeze o noapte lungă şi fără somn.

— Nu ştiu, îi răspunse. Poate că deja s-au dus în altă parte.

— Nu.

Yngvar luă paharul şi sorbi o înghiţitură.

— Interpolul nu deţine nicio informaţie legată de cazuri

similare pe teritoriul Europei. În schimb, în Statele Unite, FBI lucrează la o anchetă despre...

—... Şase homosexuali asasinaţi, între care se pare că există un gen de legătură, îl completă ea. Şi nu e ceva lipsit de importanţă.

Yngvar pufni scurt în râs.

— Chiar ştii tot ce se întâmplă în mizeria aia de ţară, fără excepţie?

— Statele Unite nu sunt o mizerie de ţară. Ci chiar una frumoasă.

Soţul ei începu să hohotească cu poftă, strângând-o în braţe. Ea zâmbi. Nu-l mai auzise de mult râzând atât de sănătos.

— Sigur, s-ar putea să fie doar o întâmplare, continuă Inger Johanne.

Apoi, văzându-l că nu răspunde:

— Deşi nu aş crede.

— De ce? Dacă chiar s-au hotărât să... îşi exporte ura, pot foarte bine să înceapă cu ţara noastră sau cu oricare alta. Dacă stau să mă gândesc...

Încercă să îşi găsească o poziţie cât mai confortabilă.

—... Poate că este chiar mai bine că au început cu noi. Avem cea mai liberală legislaţie în domeniul drepturilor

homosexualilor, avem...

— Mai sunt şi alţii, îl întrerupse. De exemplu anumite state din Statele Unite. Aşa că nu aveau niciun motiv să vină până aici, din acest punct de vedere. Nu cred că...

Yngvar se tot agita, aşa că se ridică şi îi desfăcu centura.

— Hai că te iubesc oricâte kilograme ai avea, îl anunţă. Zău că eşti ridicol când strângi cureaua, la propriu. Dragul meu, nu crezi că ai putea să îţi cumperi nişte haine mai largi?

Ar fi putut jura că bărbatul se înroşise la faţă.

Dar nu îşi mai strânse cureaua.

— Cred că au venit aici dintr-un motiv foarte precis, continuă Inger Johanne.

— Care?

— O să aflăm. Dar trebuie să existe unul.

— Ei, fir-ar să fie! bombăni Yngvar ridicându-se.

— Unde te duci?

Soţul ei mai mormăi câteva cuvinte pe care nu le înţelese şi ieşi pe coridor. De la parter se auzea *Super Trouper,* aşa că începu să fredoneze şi ea. Ca să îşi scoată din cap melodia enervantă, luă de pe măsuţă un stilou şi un ziar din coşul de pe jos. Mâzgăli apoi câteva note pe

marginea primei pagini din *Aftenposten.* După ce termină, căzu pe gânduri, atât de concentrată încât nici nu îl observă pe Yngvar, care se aşezase lângă ea. Era acum îmbrăcat în pantalonii largi de pijama şi într-un tricou enorm de fotbal american.

— ia uită-te!

Inger Johanne bătu cu stiloul în pagina de ziar.

— Nu pricep nimic, îi mărturisi strâmbând din nas după ce se zgâise la mâzgălelile de neînţeles.

— Modul de operare.

— Da?

— Sophie Eklund a fost omorâtă sabotându-i-se maşina. Deci: tentativă de camuflare a crimei.

— Da...

— Niclas Winter a fost declarat mort din cauza unei supradoze. Ceea ce nu era fals, doar că laboratorul a indicat faptul că a murit otrăvit cu curara. Altfel spus, altă tentativă de camuflare a crimei.

— Cum este posibil să administrezi o injecţie cu curara unui adult sănătos? bombăni Yngvar încercând în continuare să îi descifreze scrisul. Eu m-aş fi zbătut cât aş fi putut...

— Primul lucru la care mă duce gândul este că a fost

făcut să creadă că despre altceva era vorba. Despre heroină, de pildă.

— Da...

— Sau a fost luat prin surprindere. Curara acţionează cu o viteză incredibilă. Dacă înţepătura este la nivelul gurii, unde sunt foarte multe vase de sânge, atunci e o chestiune de câteva secunde până se vede efectul.

— În gură? Doar nu poate fi cineva forţat să deschidă larg gura ca să-i torni în ea un pic de curara!

— Mă tem că nu vom avea niciodată răspunsul. A fost incinerat. Dar stai să mai vezi, iubitule. Important este că şi aici avem o crimă deghizată, ca şi cele la care m-am referit mai înainte.

Se aşează în poziţia lotus, muşcând capătul stiloului.

— De bietul Runar Han sen nimănui nu-i mai pasă. Toxicomanii sunt călcaţi în picioare şi mor de pe urma rănilor şi pe nimeni nu priveşte povestea asta. Cât despre Hawre Ghani, pe el l-au aruncat în mare ca să ajungă de nerecunoscut. Cinstit vorbind, cred că dosarul chiar i-ar fi fost lăsat deoparte o bună bucată de timp, dacă Silje Sorensen nu ar fi simţit ceva... special pentru tânărul acela.

— Unde vrei să ajungi?

— Vreau să-mi capăt porţia de vin. Ar trebui să te duci să îmi aduci un pahar.

Yngvar se ridică fără a scoate o vorbă.

Inger Johanne îşi privi notele. Şase crime. Două mascate, două lipsite de importanţă. Fiindcă victimele erau sub ultima treaptă a oricărei scări umane de valori. Brusc, încercui ultimele două nume.

— Poftim.

Yngvar îi întindea un pahar plin pe jumătate.

— Cum se vede, nu e o seară oarecare de vineri. Şi mai bem şi vin.

— Ceea ce se poate afirma sută la sută sigur, începu Inger Johanne luând paharul şi ridicându-l în dreptul ochilor, este că a intervenit ceva neprevăzut în momentul uciderii Mariannei Kleive. Într-un fel sau altul asasinul a fost surprins de Kristiane. Altfel spus, nu vom şti niciodată dacă şi crima aceasta trebuia camuflată ori nu. Un accident. O boală. Cine ştie? Pentru a nu fi dată alarma prea rapid, criminalul a trimis mesaje de pe mobilul Mariannei. Doar a avut o săptămână la dispoziţie.

— Ceea ce înseamnă că se străduia să nu fie prins, să câştige timp sau...

— Uită-te şi la cazul doamnei episcop, îl întrerupse,

observând că pagina pe care scrisese avea pe ea o fotografie a Evei Karin Lysgaard pe coloana din dreapta.

Răsuci ziarul cu nouăzeci de grade şi înconjură cu un pătrat micul portret de pe prima pagină.

— Crima asta nu a încercat nimeni să o camufleze, murmură pentru sine.

Yngvar avu prezenţa de spirit de a nu interveni.

— Din contră, continuă Inger Johanne. Crimă cu armă albă, în mijlocul străzii. De acord, s-a întâmplat în singura zi a anului când mai nimeni nu este pe afară, şi totuşi... S-a dorit să fie găsită atât de repede.

Şi îşi ţinu atât de mult timp respiraţia, încât Yngvar se întrebă dacă nu cumva păţise ceva.

— Sigur că da! exclamă întorcându-se spre el. Să presupunem că teoria mea este corectă. Celelalte crime trebuiau, într-un fel sau altul, să fie privite într-un anumit sens. Interesul lor a fost să...

Îl privi atentă, de parcă atunci i-ar fi descoperit prezenţa.

—... Ca toate victimele să moară. Atât şi nimic mai mult, rosti ea cu uimire în glas. Singurul lucru care i-a interesat a fost moartea! Moartea în sine, ca unic ţel!

Lui Yngvar i se păru destul de limpede că omori pe

cineva pentru ca respectiva persoană să moară, dar continuă să nu spună nimic.

— Aşadar: victimele fuseseră toate nişte fiinţe păcătoase, continuase entuziasmată, şi trebuiau pedepsite în consecinţă! Pentru The 25’ers nu a avut nicio importanţă dacă dăm de locul faptei ori nu, dacă descoperim ori nu crimele. Important este ca persoanele condamnate să moară şi asasinii, altfel zis braţul înarmat al lui Dumnezeu, să nu cadă sub incidenţa legilor omeneşti.

— Da, o aprobă Yngvar în lipsă de ceva mai bun de zis.

— Doar una dintre victime era o persoană cunoscută. Eva Karin Lysgaard. E, de altfel, şi singura care a fost ucisă într-o modalitate care reclamă sus şi tare atenţia publicului. Oare de ce, Yngvar?

Inger Johanne se aşezase în genunchi şi îl privea. Se făcuse roşie toată, ochii îi sclipeau, iar buzele îi erau întredeschise. Îi luă o mână şi îl strânse atât de tare încât chiar îl duru.

— De ce, Yngvar?

— Pentru că... Pentru că...

— Pentru că ţin să scormonim prin viaţa ei! Ancheta privind uciderea Evei Karin Lysgaard este o anchetă dorită,

Yngvar! Acesta a fost scopul: să-i urmărim viaţa ca pe vieţile tuturor victimelor unor omoruri, a căror existenţă este desfăcută bucăţi-bucăţi, în speranţa că tot o să dăm noi peste ceva!

— În speranţa că tot o să dăm noi peste ceva, repetă Yngvar încet. Ia stai puţin.

Inger Johanne se uită cum iese pe coridor trăgându-şi picioarele după el. Gâfâia şi îi amorţiseră mâinile în clipa în care bărbatul îi întinse o fotografie, înainte de a se fi aşezat la loc pe canapea.

— Cine e? îl întrebă.

— Nu ştiu. Copia unei fotografii pierdute.

După care îi povesti despre camera în care se refugia noaptea Eva Karin Lysgaard. Despre fotografia care era acolo a doua zi după crimă, dar care dispăruse când se întorsese, peste câteva zile. Începu să râdă aducându-şi aminte de acrobaţiile lui Lukas pe acoperişul casei, sub ploaia de ianuarie. Luă înapoi poza şi o aşeză pe genunchi.

— Lukas îşi închipuia că este sora lui dispărută. Calitatea fotografiei, însă, şi hainele pe care le poartă femeia arată că imaginea nu a fost luată în anii 1980. Nici pieptănătura nu e a acelor ani.

— Tu ce părere ai? întrebă Inger Johanne fără a scăpa

din ochi portretul.

— M-am întrebat dacă, mai degrabă, nu este vorba despre o mătuşă necunoscută decât despre sora lui Lukas. Despre o soră numai de tată sau de mamă a Evei Karin. Asta ar explica şi de ce seamănă puţin cu Lukas.

— Da? Mie mi se pare că seamănă cu Lill Lindfors.

Yngvar zâmbi larg.

— Nu eşti singura. În orice caz, nu ne va lua prea mult pentru a afla despre cine este vorba. Poliţia din Bergen şi cea din Kripos sunt pe urmele ei. Dacă mai trăieşte, peste câteva zile îi vom afla identitatea. Dacă nu cumva mai devreme.

— Şi la ce ne va folosi?

— Ce? Să ştim cine este?

— Da. De unde ştii că poate avea fie şi cea mai mică legătură cu cazul?

— Nu ştiu, admise Yngvar. Dar fii şi tu de acord că e cel puţin curios ca Erik Lysgaard să fi ascuns fotografia imediat ce a avut posibilitatea.

— L-ai întrebat?

— Nu... Prefer să îmi păstrez avantajul; nici măcar nu şi-a dat seama că am observat fotografia.

Sub ei se trecuse la *Knowing me, knowing you.* Şi

volumul fusese redus, dar basul tot mai făcea să vibreze podeaua. Inger Johanne luă din nou fotografia în mână.

— Foarte interesantă figură, murmură. Puternică, într-o oarecare măsură.

Yngvar se aplecă şi luă un pumn de chipsuri. Până acum rezistase tentaţiei.

— Nu poţi să iei salatiera asta de aici? bodogăni printre tranşele de cartofi prăjiţi pe care le ducea la gură. Chipsurile astea sunt opera diavolului.

În loc să-i facă pe plac, Inger Johanne se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, ţinând poza în mâna stângă.

— Yngvar, începu din nou cu vocea stinsă, aproape absentă. Uciderea Evei Karin e diferită din punctul de vedere al metodei de operare. Ce schimbă asta?

— În raport cu ce?

— Doamna episcop era singura persoană publică dintre victime. A fost omorâtă mult mai spectaculos decât celelalte. Ca atare, ce face diferenţa între acest caz şi celelalte?

— Nu prea-mi dau seama...

— Avem motive să credem că restul victimelor erau homosexuale. Sau că, măcar, erau legate de modul de viaţă homosexual.

Yngvar nu mai mesteca. Dintr-odată, chipsuri le căpătaseră un gust neplăcut, de bombă calorică. Luă de pe masă un şerveţel folosit, scuipă masa greţoasă, brun-gălbuie şi încercă să strângă hârtia. Cum nişte bucăţele căzură pe jos, se aplecă să le strângă ruşinat.

Inger Johanne părea că nici măcar nu observase. Se opri lângă fereastră. Rămase multă vreme aşa, apoi se întoarse şi lăsă să îi cadă mâna cu fotografia.

— Eva Karin e singura heterosexuală. În orice caz, singura persoană în aparenţă heterosexuală...

— Ce vrei să zici cu... Ce înţelegi prin „în aparenţă”?

— Asta, îi răspunse fluturând poza spre el. Asta care nu este nici sora lui Lukas, nici a Evei Karin. Ci iubita doamnei episcop.

Brusc, se lăsă tăcerea. Nimeni nu se mai uita la film, dedesubt. Nici vântul nu mai sufla. Nici măcar scândurelele parchetului nu mai scârţâiră când Inger Johanne se răsuci pe canapea, aşezându-se uşor lângă el, ca pentru a-l lăsa să rumege complicatul raţionament.

— Nu se poate. Nu am auzit nici cel mai mic zvon în acest sens. Astfel de chestii tot se află, până la urmă. Fiindcă lumea vorbeşte. Nu se poate să...

Îi smulse fotografia din mână cu un gest mai violent

decât şi-ar fi dorit.

— Atunci de ce seamănă cu Lukas?

— E doar o întâmplare. Şi tu, şi Lukas aţi examinat fără îndoială portretul în speranţa de a descoperi în el o cheie şi atunci şi cea mai mică asemănare v-a sărit în ochi. Se mai întâmplă. Uneori oamenii se aseamănă. Tu, de pildă, parcă ai fi sosia lui...

— Dar, din moment ce absolut nimeni nu s-a gândit că Eva Karin ar fi putut avea o viaţă dublă, cum de au ştiut-o tocmai cei din The 25’ers? Admiţând că ai avea dreptate cu enormitatea pe care ai emis-o... aşaaa, dacă ar fi să ai dreptate...

Înghiţi în sec şi îşi trecu mâna prin păr cu un gest dezordonat, descurajat.

— Din moment ce nimeni nu o ştia, cum de The 25’ers era la curent cu existenţa unei... iubite lesbiene...

Scuipă cuvintele de parcă ar fi avut un gust rău.

—... Pe când nimeni altcineva nu o aflase?

— Cineva sigur ştia. Măcar o persoană.

— Cine?

— Erik Lysgaard. Soţul ei. Trebuie să fi ştiut. Nu trăieşti patruzeci de ani cu cineva fără să afli lucruri de genul ăsta. Avea, pesemne... un soi de înţelegere.

— Şi-atunci... a povestit... a... dacă avea totuşi vreo îndoială...

S-ar fi zis că uriaşul mai avea puţin şi îi dădeau lacrimile. Inger Johanne tot nu observă nimic.

— Trebuie să fi vorbit cu cineva, continuă ea. Nu cu cei de la The 25’ers, desigur, dar cu vreunul dintre apropiaţii lor. Iată de ce îşi doreau o anchetă de amploare. Voiau să descoperim... păcatul Evei Karin. Ceea ce şi facem acum.

Yngvar îşi ascunse faţa în palme. Respira sacadat. Inger Johanne nu remarcase niciodată cât de adânc îi intrase în carne verigheta, încât cu greu ar mai fi putut fi scoasă de pe inelarul de la mâna stângă.

— Trebuie să o găseşti pe femeia aceea, îi şopti cu buzele aproape lipite de urechea lui. Şi să-l convingi pe Erik să îţi spună cui a mărturisit secretul.

— Primul punct nu va ridica vreo problemă, îi răspunse cu vocea gâtuită, fără a-şi fi luat palmele de pe faţă. Al doilea cred că va fi imposibil.

— Tot trebuie să încerci. E neapărat necesar să stai de vorbă cu Erik Lysgaard.

* * *

Aşezat în fotoliu, văduvul doamnei episcop privea cu ochi goi prin livingul aproape în întregime învăluit de întuneric. Doar o lampă mică, de lângă televizor, şi o lumânare aşezată pe o măsuţă îşi aruncau lumina galbenă, călduţă, în încăpere. Lukas se aşează în fotoliul mamei sale. I se părea că încă se mai simte căldura spatelui Evei Karin, a formelor persoanei care îi lipsea cu mult mai mult decât şi-ar fi închipuit înainte ca ea să moară.

— Ştim cel puţin motivul, începu blând. Mama a murit din cauza luărilor ei de poziţie. Din generozitate, tăticule. Pentru credinţa ei în Iisus.

Erik tot nu răspundea. Nu spusese nimic, de fapt, încă de la sosirea fiului lui, cu trei ore mai înainte, şi refuzase să mănânce ce îi adusese acesta. Singurul lucru pe care îl acceptase fusese o cană de ceai.

Cel puţin nu refuzase citirea ziarului.

Într-un fel, şi acesta era un semn de viaţă, îşi zise Lukas.

— De ce nu m-a sunat nimeni? întrebă tatăl lui dintr-odată, făcându-l pe Lukas să verse puţin din cana lui de ceai. Mi se pare că nu din ziar ar fi trebuit să aflu.

— M-au sunat pe mine. Mi-a telefonat inspectorul principal Stubo de dimineaţă, din Flesland. A trebuit să se

întoarcă urgent la Oslo, iar eu mi-am spus că nu ar fi fost o idee bună să trimită pe altcineva ca să stea de vorbă cu tine. Cu el, totuşi... te obişnuiseşi. Ştiam că nu dai drumul nici la radio, nici la televizor. Că nu răspunzi nici la telefon, aşa că m-am gândit că ar fi cel mai bun lucru să vin eu până la tine. Şi-am venit cât de repede am putut.

Erik îl privi atent. Avea ochii roşii şi un şanţ adânc pornea de la fiecare colţ al gurii coborând de o parte şi de alta a bărbiei. Deşi nasul i se mai subţiase, părea mai gros. Semăna în lumina pâlpâitoare a lumânării cu un mort viu.

— Pari bolnav. Ai răcit?

— Da.

Lukas surâse vag.

— Nu prea mă simt bine. Tăticule, eu cred că e o veste bună că mămica a fost ucisă dintr-un motiv cu totul deosebit. Putem fi mândri că...

Erik izbucni în plâns. Un pufnet, un suspin dispreţuitor, după care îşi trecu dosul palmei peste ochi.

— Nu vreau să discut despre asta! exclamă bătrânul.

— Bine, tăticule, dar de acum va fi mai uşor. Stubo crede că au făcut un pas important înainte şi sunt aproape siguri că vor rezolva cazul. Va fi mai uşor şi pentru mine, şi pentru tine când vom afla că...

— N-ai auzit?! Chiar n-ai auzit ce-am zis?!

Tatăl său încercă să strige, dar nu îl mai ajuta vocea.

— Nu vreau să discut despre chestia asta! Nu acum. Niciodată.

Lukas dădu să îi răspundă, apoi se răzgândi.

Nu mai avea nimic de adăugat.

Într-o clipă sau alta, tatăl lui avea să ajungă într-un moment de cotitură al doliului. Lukas era convins. La fel ca şi el, care se simţise extraordinar de uşurat când Stubo îl sunase, în plin program matinal de schimbare a lui William, şi tatăl lui urma să îşi găsească liniştea, cu timpul, gândindu-se că Eva Karin a murit pentru un lucru în care credea.

Nu mai avea niciun rost să îl bată la cap despre fotografie.

În seara trecută, când Astrid îi spusese că i-a dat-o lui Yngvar Stubo, urlase, făcuse scandal şi înjurase. La apogeul crizei de nervi, trântise o vază de sticlă de podeaua bucătăriei. Printre miile de cioburi, Lukas nu reuşise să se liniştească decât observând privirea îngrozită a nevestei, care se speriase să nu o bată cumva.

Acum, însă, nu mai avea nicio importanţă.

Uciderea mamei lui era pe cale de soluţionare şi, după

câte se părea, faptul nu avea nicio legătură cu o probabilă soră dispărută. Yngvar îi promisese, la telefon, să îi înapoieze fotografia imediat ce avea să o copieze, adăugând că s-ar fi putut nici să nu fi fost atât de importantă pentru anchetă cum îşi închipuise la început. Corpul urma să le fie dat, iar înmormântarea ar fi putut avea loc în viitoarele cinci zile.

Ceea ce avea să le fie de ajutor tuturor.

Şi tatălui lui, îşi zise Lukas. Pentru care era mai important decât pentru oricine altcineva să se pună punct cât mai repede întregii poveşti.

Când totul avea să fie încheiat, Lukas şi-ar fi putut căuta liniştit sora. În pofida părerii lui Astrid. În orice caz, nu era nevoie să îşi tortureze încă o dată tatăl pentru a afla de ce fusese îndepărtată poza din camera mamei lui şi ascunsă în pod.

Îl durea gâtul. Ceaiul era amar, aşa că lăsă cana pe masă.

Tatăl lui adormise. Sau lăsa această impresie, fiindcă pleoapele îi erau închise, iar pieptul slab urca şi cobora lent şi regulat.

Lukas se hotărî să nu plece. Închise ochii, se înveli cu pledul vechi al mamei şi adormi la rândul său.

Lunga călătorie către noapte

Când telefonul sună, parcă ar fi tras cineva cu o puşcă. Yngvar mormăi şi se răsuci, încercând să scape de persoana care îl trăgea de picior. Mai dădu un şut în gol, trase de pilotă şi gemu din nou. Mobilul suna tot mai tare, iar Inger Johanne îşi pusese o pernă pe cap.

— Pentru tine e, bombănea cu voce adormită. Răspunde sau opreşte-l.

Yngvar se ridică în capul oaselor, încercând să înţeleagă pe unde se afla.

Căută pe pipăite pe noptieră, încă un pic adormit. Îşi pierduse telefonul mobil şi încă nu se obişnuise cu soneria celui nou.

— Alo! răspunse printre dinţi, citind ora pe afişajul ceasului deşteptător: 05: 24.

— Salut! Sigmund sunt. Dormeai? Ai citit *VG?*

— Nu citesc ziare-n miez de noapte.

— Dar ştii ce scrie acolo?

— Sigur că nu. Presupun, însă, că vrei să-mi spui şi mie.

— Pleacă d-aici! gemu Inger Johanne.

Yngvar îşi lăsă tălpile pe podea şi îşi masă cu o mână

faţa, pentru a se trezi mai repede.

— Stai un minut, şopti strecurându-şi picioarele într-o pereche de papuci de plastic bleumarin Crocs.

Se culcaseră după ora trei. După ce se hotărâseră să lase baltă ancheta, se relaxaseră cu un vechi episod din *NYPD BJue.* Serialele poliţiste aveau darul de a-i face să moţăie.

Aşa că acum era pe cât de treaz putea.

Se duse clătinându-se la baie, iar jetul de urină răsună în vasul closetului în clipa în care îşi lipi telefonul de ureche.

— Ascult.

— Te pişi? Băi, te pişi când vorbeşti la telefon?

— Ce e cu *VG?*

— Au toate numele, futu-i! Toate numele victimelor.

Yngvar închise ochii şi înjură în gând.

— Nu-mi dau seama cum de au reuşit, continuă Sigmund. Dar, deh, ştii cum e: au dat drumul la câini. Sunt jurnalişti peste tot, Yngvar! Mă tot sună, şi ăilalţi, şi...

— Pe mine nu mă sună nimeni.

— Las că vine şi-asta!

Yngvar îşi târşâi papucii prin bucătărie. Încercă să nu facă zgomot şi să umple ceainicul doar cu o mână.

— Înţeleg că suntem într-un deep shit în ceea ce priveşte scurgerea de informaţii, căscă. Dar era chiar atât de important încât să mă scoli înainte de cinci şi jumătate dimineaţa, şi asta tocmai sâmbăta?

— Nu de asta te-am sunat, ci fiindcă...

Cafetiera era plină cu zaţ de cafea. O băgă sub robinet şi dădu drumul prea tare la apă, iar jetul lovi atât de puternic încât nu înţelese ce îi spusese Sigmund.

— N-am prins prea bine, bodogăni, strângând telefonul între ureche şi umăr.

Băgă lingura în cutia de cafea.

— A fost găsită fata din fotografie.

I se părea că doar aroma cafelei îl trezise complet.

— Ce spui?

— Poliţia din Bergen a descoperit femeiuşca din poză. N-o fi o chestie chiar atât de importantă pe cât îţi închipuiai, dar prea te-ai bătut pentru asta ca să nu...

— Cum au găsit-o? îl întrerupse Yngvar. Şi încă atât de rapid?

— A recunoscut-o unul dintre poliţişti! Avem o grămadă de baze de date, colaborare internaţională, ca să nu mai zic şi de altele, care mai de care mai deşteaptă, şi tot metoda bătrânească...

— Cine mai ştie?

— Cine mai ştie ce?

— Că a fost găsită, ce dracu’!

— Câţiva din poliţia de la Bergen, îmi închipui. Şi eu, fireşte. Acum, şi tu.

— Ajunge! exclamă Yngvar. Pentru Dumnezeu, fă în aşa fel încât nimeni de la sediul central să nu afle! Nici Kripos! Sună-ţi omul din Bergen şi zi-i s-o lege!

— Nu e decât o gagică! Băi, da eşti plin de prejudecăţi şi eu...

— Mi se rupe! Nu vreau să văd treaba asta prin ziare, OK?

Apa fierbea. Yngvar puse patru măsuri de cafea, ezită, după care o pusese şi pe a cincea. Vărsă apă clocotită deasupra şi plecă spre baie.

— Cine e femeia? întrebă încet.

— O cheamă...

Yngvar auzi fâşâit de hârtie.

— Martine Braekke, răspunse Sigmund. Martine Braekke o cheamă şi e vie. Locuieşte în Bergen.

Yngvar se opri brusc în mijlocul livingului. Sticla de vin pe care aproape că o goliseră noaptea trecută rămăsese pe masă. Ziarul plin de mâzgălelile lui Inger Johanne

aterizase pe jos, alături de salatiera cu chipsuri. Răsturnată.

— Câţi ani are? întrebă, simţind cum îi creşte pulsul.

— Nu ştiu. Ba da, ia stai aşa! Aici scrie că s-a născut în 1947 şi locuieşte la...

— Anul ăsta face şaizeci şi doi. Inger Johanne a avut dreptate. Inger Johanne chiar s-ar putea să aibă dreptate, Dumnezeule mare!

— Cu ce?

— Trebuie să mă întorc la Bergen. Vii cu mine?

— Acum? Azi?

— Cât mai repede cu putinţă. Sigmund, treci să mă iei. Imediat. Trebuie să ne întoarcem la Bergen.

Puse capăt conversaţiei înainte ca Sigmund să mai aibă timp să răspundă ceva. Reuşi apoi să facă un duş, să se îmbrace şi să îşi bea cafeaua ultra tare fără a-i trezi nici pe Inger Johanne, nici pe copii. Când, peste o jumătate de ceas, maşina lui Sigmund sosi, după cum conveniseră, din susul străzii Haiges vei şi parcă în faţa casei, Yngvar deja îl aştepta lângă poartă.

Ziua de sâmbătă, 17 ianuarie, începuse. Nu avea la el niciun fel de bagaj.

* * *

Bărbatul care oprise o fetiţă să ajungă sub roţile tramvaiului, cu douăzeci şi nouă de zile mai înainte, pe Stortingsgaten, la Oslo, îşi bea acum apa plată dintr-un pahar cu picior, întrebându-se dacă valiza chiar venea şi ea cu avionul. Întârziase. Se afla acum la bordul cursei British Airways BA0117, între Heathrow şi Aeroportul Kennedy din New York, împărţind compartimentul de clasa întâi cu numai doi pasageri. Cu toate că aceştia erau deja la al treilea întăritor cu şampanie, el refuzase stewardul când îi mai propusese un pahar cu apă.

Îi plăcea locul încăpător şi liniştit din partea din faţă a cabinei. Perdeaua care îi separa de ceilalţi pasageri transforma vacarmul din spate într-un zumzet surd care, suprapus torsului regulat al motoarelor, îl făcea să picotească.

Ultima parte a călătoriei o parcurgea sub propriul nume. Măsurile draconice de securitate a zborurilor dinspre ori spre Statele Unite şi controalele vamale de după 11 septembrie 2001 făceau periculoasă intrarea în ţară cu acte false. Cum nu îşi rezervase locul şi avionul era plin cu excepţia clasei întâi, cheltuise peste şapte mii de dolari doar ca să se întoarcă. Dar mergea şi aşa. Se întorcea acasă. Trebuia. Călătorea, deci, cu numele lui adevărat:

Richard Anthony Forrester.

În cele două luni pe care le stătuse în Norvegia, nu dăduse nici măcar o singură dată telefon în Statele Unite. National Security Agency, NSA, supraveghea întreaga circulaţie electronică de intrare ori ieşire din ţară, aşa că ar fi fost un risc inutil. Instrucţiunile fuseseră de la început limpezi. Dacă ar fi fost cazul să apeleze organizaţia dintr-un motiv neprevăzut, avea un număr de urgenţă din Suedia. Dar nu fusese necesar.

În timpul sejurului în Norvegia, îi fusese, totuşi, folosit destul de mult laptopul, care se găsea în Marea Britanie, în grija unui tip îndesat şi zdravăn, cu dinţi frumoşi şi o tunsoare neagră şi deasă. Acesta făcuse mai multe drumuri la ţară, în cadrul unui nou proiect turistic al Forrester Travelling. Firma era proprietatea lui Richard. O fondase la doi ani după moartea soţiei şi a băieţelului lor, loviţi de un şofer dement şi beat mort, care după aceea fugise de la locul accidentului şi se sinucisese la volan câţiva kilometri mai departe.

Din motive practice, Richard A. Forrester se dusese în Anglia încă din 15 noiembrie. Sigur, doar ca măsură de precauţie, pentru ca nimeni să nu îi pună vreodată vreo întrebare.

Lăsă spătarul scaunului pe spate şi îşi aranjă mai bine pledul. Nu era decât nouă dimineaţa, dar dormise prea puţin noaptea trecută. I-ar fi făcut bine să închidă puţin ochii.

Practic, odată cu moartea lui Susan şi a micului Anthony, viaţa lui se sfârşise.

Încercase să îi urmeze în ceruri printr-o tentativă de sinucidere, care, însă, nu avusese decât o singură consecinţă: nu se mai putea considera membru al US Marines. Aceştia nu aveau nevoie de soldaţi suicidari, iar Richard trebuise să înfrunte viitorul fără muncă, fără soţie şi fără copil. Nu-i mai rămăseseră decât o pensie subţire, o valiză de haine şi o primă de asigurare după accident de care nu voia să se folosească.

— Pot să vă servesc cu ceva? îl întrebă o stewardesă frumoasă, cu voce joasă, aplecându-se către el peste locul rămas liber, cu zâmbetul pe buze. Cafea? Ceai? Ceva de mâncare? îi răspunse la zâmbet şi negă din cap. Timp de trei luni după catastrofă vagabondase mai mult sau mai puţin. Cel mai adesea beat mort şi continuu stăpânit de o furie explozivă şi generalizată. Într-o seară fusese aruncat pe uşa unui bar din Dallas. Rămăsese întins, pe jumătate inconştient, pe o străduţă până când un bărbat apărut de

nicăieri venise să îi propună întâlnirea cu Dumnezeu. Richard, care nu avea nimic altceva în plan, se lăsase ridicat şi condus până la o capelă mică, la câteva case de acolo.

Şi îl întâlnise în aceeaşi seară pe Dumnezeu, după cum îi promisese necunoscutul. Richard Forrester îşi trecu o mână prin păr. Ce bine era că îl putea lăsa din nou să crească, chiar şi dacă nu avea deocamdată decât câţiva milimetri. Fusese dăruit cu un păr des, fără urmă de calviţie, pe care şi-l ţinea tot timpul tuns scurt. Cu toate acestea, când se rădea pe cap, înfăţişarea i se schimba radical.

Se aşeză mai confortabil, stinse lumina de deasupra capului şi lăsă puţin storul de la hublou.

Dumnezeul pe care îl cunoscuse la Dallas, în seara de noiembrie 2002, era cu totul altfel decât cel pe care îl ştia de acasă. Părinţii lui erau metodişti, ca mai toţi locuitorii orăşelului în care crescuse. Copil, Richard considerase religia mai degrabă ca pe o prezenţă socială într-o parohie primitoare decât ca pe o relaţie personală cu Dumnezeu. Erau slujbe în fiecare duminică şi, din când în când, câte un bâlci ale cărui venituri erau îndreptate în scopuri caritabile. Mai erau o echipă de fotbal, adunări ale

mamelor, grătare şi serbări de Crăciun. Richard crescuse alături de un Dumnezeu simpatic, care nu-l impresionase niciodată cine ştie ce.

Când necunoscutul îl dusese în capela aceea, Richard îl aflase pe Atotputernicul. În seara respectivă avusese o revelaţie. Dumnezeu venise lângă el cu o violenţă care, mai întâi, îl făcuse să creadă că îi sosise ceasul din urmă, după care îl lăsase într-o stare de pace şi de abandon total. Pentru Richard Forrester, noaptea din capelă însemnase catharsisul. Când se iviseră zorii, se născuse a doua oară.

Viaţa de soldat, soţ şi tată se încheiase.

Începuse viaţa de soldat al lui Dumnezeu.

De atunci nu mai pusese în gură nicio picătură de alcool.

Richard Forrester asculta zumzetul surd al motorului şi se gândea iarăşi la copilul acela atât de frumos.

Care îl observase. Când femeia aceea care urma să moară dispăruse singură la subsol, Forrester văzuse în asta o ocazie. Când îşi făcuse apariţia şi copilul, o clipă se întrebase ce ar fi trebuit să facă.

Înainte de a înţelege că era un copil nevinovat.

Şi Anthony se născuse prea devreme şi cu o malformaţie cerebrală care urma să îl împiedice să se

maturizeze mental. Fetiţa era şi ea la fel. Nu-i luase decât câteva secunde pentru a înţelege.

Şi o lăsase să fugă de la subsol.

Ca să nu rişte, o urmărise. Odată salvată dinaintea tramvaiului, îi fusese uşor să vorbească cu unul dintre martorii şocaţi şi îmbrăcaţi de sărbătoare pentru a afla cum se numeşte. Richard rămăsese acolo, pe trotuarul de vizavi, până când mama ei o luase înapoi, în hotel. Un tip care se însărcinase cu informarea tuturor celor care ieşeau la fumat, povestindu-le pe scurt momentul dramatic la care asistase, îi spusese fără rezerve numele mamei, când îl anunţase că doreşte să îi trimită un buchet de flori. Adresa o găsise pe Internet.

Fetiţa îl împiedicase, totuşi, să omoare femeia după cum plănuise, mascând totul sub forma unui accident. Dar nu era vina cele mici. Din fericire, avusese prezenţa de spirit să umble prin buzunarele şi prin geanta femeii, unde găsise biletul de avion pentru Australia; îi luase şi telefonul mobil. După care se închisese în camera ei, îi luase valiza şi plătise hotelul. Haosul de la recepţie îi convenea de minune şi se pierduse prin noianul de petrecăreţi şi de inşi beţi. Ascunsese valiza în fundul unui dulap pentru mături, sub o ladă enormă şi atât de prăfuită încât era evident că

nu mai fusese mişcată din loc de ani de zile. Dispariţia nu trebuia să fie descoperită imediat şi, în zilele următoare, trimiţând câteva mesaje nesemnificative, împinsese scadenţa destui de departe. Fiecare minut care se scurgea între o crimă şi începutul anchetei reducea probabilitatea elucidării ei.

— Pot să vă aduc o pernă? şoptise deodată stewardesa.

Clătină uşor din cap, fără a deschide ochii.

Mama copilului era isterică. Nu era de ici, de colo că-i trăsese o palmă după ce salvase copilul. Între Crăciun şi Anul Nou ajunsese, de altfel, la câteva sute de metri de clădirea albă în care locuia mica familie. Un bărbat ieşise din vecini şi se apropiase de gard pentru a sta de vorbă cu cele două fete care se jucau în grădină. Mama lor se uita pe fereastră. În momentul în care apăruse pentru a le lua înăuntru, părea terorizată de ceva, în stare de şoc.

Cam ca Susan, se gândea, numai că nu îşi permitea să şi-o aducă aminte pe soţia lui. Şi ea se comporta la fel când era vorba de Anthony.

Remarcase, deja, că oamenii pe care îi supraveghea aveau senzaţia înfricoşătoare că sunt urmăriţi. Fireşte, de văzut nu-l văzuseră niciodată, iar mama minunatei fetiţe nu-l observase când se ţinuse după ea până la şcoală în

banala lui maşină de închiriat, confirmându-i ipoteza că era vorba despre un copil special. Era mult prea bine antrenat ca să fi fost observat. Numai că îl simţise. Tatăl fetei, despre care Richard aflase cine era doar după o vreme, se enervase încă de la început. Richard trebuia să ştie precis dacă fetiţa avea un alt comportament când nu era alături de mama ei, aşa că o supraveghease şi în compania lui de trei ori. Numai că bărbatul începuse, neaşteptat de repede, să îşi arunce privirea peste umăr.

Şi insul care locuia pe colina de deasupra oraşului, cu parodia lui de familie, avusese aceeaşi reacţie. Se simţea pândit. Iubitul lui păruse complet isterizat când ieşise să fotografieze urmele de pneuri, luni, aproape cu două săptămâni în urmă. Richard privise de la o distanţă convenabilă. Doi tineri negricioşi apăruseră la volanul unui BMW cât toate zilele. Nişte pakistanezi de care era plin Oslo-ul, îşi zisese. Păreau că se ceartă, fiindcă opriseră în faţa porţii familiei care îl interesa, unde rămăseseră destulă vreme. Se mişcau ca nişte dementi şi fumaseră o groază de ţigări înainte de a pleca.

Sodomitul îl simţise, însă nu îl văzuse. Ca şi ceilalţi.

Nu-l văzuseră nici ei pe Richard şi, dacă stătea bine să se gândească, nici nu îl simţiseră cine ştie ce.

Oricum, nu prezenţa lui o simţeau, ci pe a Atotputernicului. Şi chiar dacă acea parodie pervertită de tată de familie îi scăpase de data asta, tot avea să îi vină lui rândul.

Richard Forrester zâmbi şi adormi.

* * *

Casa părea că doarme pe panta abruptă. Ferestrele mici erau împărţite în patru ochiuri de cercevea. Clădirea de lemn era înghesuită între altele două de acelaşi fel, deşi parcă puţin mai mari, şi avea un aer timid. Aproape jenat. O poartă îngustă dădea către o curte minusculă. O bicicletă de damă era sprijinită de un zid înalt de piatră şi câteva urcioare din ceramică multicoloră erau adunate într-un colţ, la iernat. O scară de piatră ducea până la o uşă mică, verde, pe care o plăcuţă anunţa numele proprietarului. Intemperiile şi vântul dăduseră o tentă albăstruie literelor şi florilor de câmp desenate în jur.

M. Braekke, se putea citi cu scris ornamental.

Yngvar Stubo avuse o ezitare. Stând în picioare, pe trepte, cu spatele sprijinit de balustrada simplă, din fier forjat, încercă să mai treacă o dată în revistă toate datele.

Era pe punctul de a smulge unei femei un secret pe care îl păzea de aproape o jumătate de secol. Dacă apăsa cu

degetul pe butonul din alamă de sub plăcuţa cu numele, avea să se bage cu de-a sila într-o viaţă şi aşa destul de complicată. Femeia care locuia în căsuţa aceasta albă decisese care îi era alegerea şi îşi trăise întreaga viaţă în umbra partenerei altcuiva.

Funcţionara de la poliţia din Bergen care recunoscuse portretul îi explicase cum se ajungea acolo. Martine Braekke era profesoară la Katedralskole, celibatară şi fără copii. Ducea o viaţă liniştită, ţinându-se deoparte de multe, însă era un cadru didactic respectat şi dădea şi lecţii de pian. Pe vremuri chiar concertase, fiind o adevărată tânără speranţă, numai că, la nouăsprezece ani, căpătase un reumatism care-i distrusese cariera strălucită căreia păruse a-i fi predestinată.

De partea cealaltă a uşii începură dintr-odată să răsune note fragile, prudente.

Yngvar lăsă capul într-o parte, ascultând pianul. Era ceva uşor, dansabil, care-l ducea cu gândul la primăvară.

Ridică mâna şi sună.

Muzica încetă.

Când se deschise uşa, o recunoscu pe loc. Era încă frumoasă, însă ochii îi erau roşii, iar buzele puţin umflate din cauza plânsului.

— Mă numesc Yngvar Stube, începu acesta întinzându-i mâna. Sunt de la poliţie. Din nefericire, sunt obligat să vă vorbesc despre Eva Karin Lysgaard.

Spaima pe care o citi îndată în ochii femeii îl făcu să întoarcă privirea, de parcă ar mai fi putut să îşi schimbe planul şi să dispară.

— Am venit de unul singur, continuă cu voce slabă. După cum puteţi vedea şi dumneavoastră, nu mai sunt cu altcineva.

Iar ea îl lăsă să intre.

* * *

— Deocamdată aş prefera să nu mai aud vorbindu-se despre acel testament, îşi anunţă soţul secretara avocatului Faber, pregătind nişte tartine pentru prânz. Nu te priveşte, da?

Aşezat la masa din bucătărie, Bjarne ţinea în mână copia, îngustându-şi ochii de miop ca să distingă literele prea mici.

— De ce nu-nţelegi, continuă nervos bărbatul, într-un fel care nu-i stătea în obicei, că de aici reiese că tipul a fost lipsit de o posibilă moştenire colosală!

— Niclas Winter e mort. Şi nu are urmaşi. A scris şi-n ziare. Unui mort nu-i poate lipsi nimic. Cu excepţia vieţii,

fireşte.

Oftă şi puse o porţie generoasă de somon pe muntele de omletă.

— Hai la masă.

— Ascultă-mă, Vera!

Dădu cu pumnul în masă.

— Poate că aici se ascunde o crimă! Scrie că...

Lovi cu cealaltă mână în ultimul număr din *VG,* deschis la articolul de două pagini despre o bandă înfiorătoare sosită din Statele Unite, care ucisese şase persoane din cauza urii demente faţă de homosexuali. Bjarne Isaksen fusese impresionat. Nu că ar fi avut vreo simpatie faţă de porcăriile la care se dedau inşii de felul acesta, dar existau totuşi nişte limite. Nu puteau fi suprimaţi nişte oameni în numele Domnului numai fiindcă nu te entuziasmau alegerile lor sentimentale.

— Aici scrie că Niclas Winter a fost asasinat!

Vera se întoarse spre el, îşi puse mâinile în şolduri şi îşi drese glasul ca pentru a-şi lua avânt.

— Testamentul nu are nicio legătură cu moartea lui Niclas Winter. Ţi-am citit de trei ori articolul şi nu e nicăieri nicio referire la bani, moştenire ori testament. Criminalii ăia dementi veniţi din Statele Unite au ucis fără milă, pur

şi simplu, Bjarne! în niciun caz nu erau la curent cu existenţa unui petic de hârtie dintr-un dulap vechi de stejar, plin de praf, din biroul lui Faber!

Se înflăcărase vorbind.

— Ce măgărie, se enervă întorcându-se spre blatul de lucru.

— O să sun la poliţie, se încăpăţână Bjarne. O să sun fără să spun cine sunt, pentru a-i ruga să ia legătură cu avocatul Faber ca să-i pună nişte întrebări despre testamentul făcut în favoarea lui Niclas Winter. Doar ştii că mai primesc astfel de informaţii confidenţiale de la anonimi??? Chiar aşa voi face, Vera. Acum.

Femeia oftă din rărunchi şi îşi trecu mâna slabă prin păr.

— Ba nu suni deloc la poliţie. Dacă e cineva în casa asta care trebuie să discute cu forţele de ordine, atunci eu sunt aceea. Eu, cel puţin, pot motiva de ce...

Îşi mai trecu o dată, nervoasă, mâna prin părul proaspăt coafat.

—... Am avut acces absolut legal la testament, încheie.

— Atunci fă-o! Sună-i!

Vera lăsă să-i cadă cuţitul cu zgomot. Îşi privi bărbatul cât de sever putu, dar acesta nu renunţa, ci o ţintuia cu

ochii ca un copil încăpăţânat, fără să clipească.

— Foarte bine! ţipă, îndreptându-se către telefon.

* * *

— Yngvar Stubo era, explică Lukas cam mirat, lăsând telefonul pe măsuţă. Vine-ncoace.

— De ce? Mi s-a părut că te-am auzit spunând că s-a întors la Oslo.

Cel puţin tatăl lui începuse din nou să vorbească. Cât de cât.

— A trebuit să revină azi în Bergen.

— De ce a sunat?

— Vrea să îţi vorbească. Personal.

— Mie? De ce?

— Asta... nu mai ştiu. Însă mi-a spus că e important. A adăugat că a încercat să te sune şi pe tine. Ţi-ai debranşat telefonul fix?

Lukas se aplecă şi aruncă o privire în spatele fotoliului tatălui lui.

— Tăticule, nu trebuie să faci aşa ceva. E important să pot ţine legătura cu tine.

— Am dreptul să vreau să fiu liniştit.

Lukas nu răspunse nimic. O agitaţie surdă îl obliga să străbată încăperea în lung şi în lat. Încă nu realizase că în

casă nu se mai făcuse curat încă de la Crăciun. În afara unei grămezi de aproape un metru de ziare vechi, adunate lângă televizor, totul era în ordine. Tatăl punea lucrurile la locul lor şi atât. Lukas îşi trecu un deget peste suprafaţa bufetului, lăsând o dungă lucitoare. Ieslea în miniatură încă nu fusese reparată. Becul cutiei de sticlă se arsese, iar tabloul tridimensional, cândva pitoresc, ajunsese amintirea tristă a unui Crăciun pe care nu-şi dorea altceva decât să îl uite. Se duse până la canapeaua din colţul livingului şi, în trecere, ridică ghemotoace de praf apărute de-a lungul plintelor. Se opri cumva în afara razei vizuale a tatălui său şi adulmecă.

Mirosea a om bătrân. A casă veche. Nu neapărat un miros urât, ci închis şi dulceag.

Lukas se hotărî să facă el curăţenie, aşa că se duse pe coridor pentru a căuta o găleată şi detergent în dulapul de acolo. Dacă mai ţinea bine minte, tot în dulap trebuia să fi fost şi aspiratorul, îşi schimbă însă decizia, gândindu-se că Yngvar Stubo nu avea cum să întârzie prea mult.

— Cred că ar trebui să aerisim puţin, spuse îndreptându-se către fereastră.

Se luptă puţin cu sistemul de deschidere şi se tăie la deget până îl convinse să se mişte.

— Ce dracu’! înjură băgându-şi degetul în gură.

Întoarcerea lui Yngvar Stubo ar fi putut fi un semn bun.

Poate că ancheta a înaintat. Lukas nu mai ascultase la radio ultimele buletine de ştiri, dar Stubo avusese un ton optimist când îl sunase, de dimineaţă.

Lukas simţi gust metalic de sânge pe vârful limbii şi îşi examină degetul mare, care îl durea. Tocmai când dădea să caute un pansament în dulăpiorul cu medicamente al mamei sale, auzi soneria de la uşă.

Şi veni să deschidă cu degetul în gură.

* * *

— Intră! strigă Silje Sorensen aruncând o privire spre uşă.

Inger Johanne o întredeschise, băgând capul înăuntru.

— Intră, repetă inspectorul principal făcându-i semn. E minunat că ai putut veni. Poveştile din *VG* mă fac de-a dreptul paranoică, iar Yngvar mi-a zis că ar trebui să mă pui neîntârziat la curent cu nişte explicaţii. Nici măcar în telefonul mobil nu mai îndrăznesc să am încredere.

— Chiar că e ultimul lucru în care să ai încredere, confirmă Inger Johanne dând curs invitaţiei şi aşezându-se în fotoliu. Aţi aflat cine e la baza scurgerii de informaţii?

— Nu. Mereu a fost pentru noi o problemă că presa ştie

prea multe, dar exemplul de acum este cel mai dezastruos din câte îmi amintesc. Uneori mă întreb dacă nu cumva jurnaliştii se dedau chiar la şantaje... Adică dacă nu or fi având metode de a ne face să mai ciripim...

Zâmbi şi aşeză în faţa musafirei o sticlă de apă minerală şi un pahar.

— Am văzut că eşti tot timpul însetată. Sunt chiar curioasă. Yngvar spunea că întregul caz de la Bergen a luat o întorsătură spectaculoasă.

— Ei, n-aş zice că...

Sună telefonul.

Silje ezită o clipă, se scuză cu un gest şi răspunse.

— Sorensen, rosti sec.

Cineva avea multe de povestit. Peste puţin timp, Inger Johanne se simţi încurcată, inspectoarea principală spunea puţine şi o privi de două sau de trei ori cu aer neutru, aproape absentă. Inger Johanne se decise să iasă pe coridor. Jena de a asista la o conversaţie la care nu era chemată să ia parte o făcea să transpire. În clipa în care o observă ridicându-se, Silje Sorensen scutură din cap şi ridică o mână.

— Vine şi ea cu...? întrebă la telefon. Acum?

Din nou tăcere.

— Super. Imediat, te rog. Rămân la birou până apari.

Închise. Un rid de perplexitate îi trecea pieziş pe deasupra nasului, către sprânceana stângă.

— Un testament, mormăi.

— Poftim?

— O femeie care se pretinde secretara unui avocat din Oslo a sunat pentru a ne anunţa că este în posesia unui testament în favoarea lui Niclas Winter, care ar putea fi important pentru ancheta în cazul uciderii lui.

— Da... Da?

— Din fericire numărul a fost notat pe loc, iar unul dintre băieţii mei a şi găsit femeia cu pricina. O aduce încoace.

— Dar ce... Dacă teoria cu gruparea The 25’ers este valabilă, atunci ce ar aduce nou testamentul în toată povestea?

Silje ridicase din umeri.

— N-am idee. O să vedem când sosesc. Ce aveai să-mi spui? Trebuie să mărturisesc că Yngvar mi-a aţâţat curiozitatea mai mult decât pot suporta.

Inger Johanne deschise sticla şi îşi umplu paharul cu apă. Bulele sfârâiau şi îi înţepau limba.

— Eva Karin Lysgaard nu era doar înţelegătoare cu homosexualii, răspunse lăsând paharul pe masă. După

toate probabilităţile, era lesbiană. Aşa că teoria cu The 25’ers este cu atât mai serioasă.

După faţa pe care o făcu Silje Sørensen, ai fi zis că Iisus se întorsese pe pământ şi se aşezase pe pat, în camera Kristianei.

* * *

Marcus Koll se aşează pe pat, dezorientat, mormăind nişte cuvinte pe care nici Rolf, nici micul Marcus nu le înţeleseră.

— Leneşule! râse Rolf aşezând pe noptieră un platou cu cafea, suc de fructe şi două felii de pâine prăjită cu brânză şi jambon. E trecut de unu!

— De ce nu m-aţi trezit mai devreme?

Marcus se feri de îmbrăţişare fiindcă încă mai picotea şi încerca să scape de mirosul puternic de după atâta somn.

— Mi s-a părut că nu ai închis un ochi toată noaptea, răspunsese Rolf. Aşa că, dacă tot ai adormit, nu am avut inima să te trezesc.

— Am ridicat elicopterul în zbor, spuse micul Marcus, entuziasmat. E super genial!

— Păi pe gerul ăsta?! oftă Marcus. În instrucţiuni scrie clar că trebuie să fie peste zero grade ca să poată fi utilizat. Altfel îngheaţă uleiul.

— Doar nu era să aşteptăm primăvara, zâmbi Rolf. Şi-a mers bine. Am avut eu grijă, Marcus.

— Şi eu, îl asigură puştiul. Singur am reuşit să îl fac să zboare!

— În orice caz, în clipa în care a ajuns în aer, adăugă Rolf. Uite şi tabloidele din dimineaţa asta. O mizerie de poveste, banda aia de asasini! Am făcut şi ceva cumpărături. Tot felul de bunătăţi pentru diseară. Îţi aduci aminte cine a venit pe la noi?

Marcus nu-şi mai amintea nimic de vreo vizită oarecare.

Puse mâna pe *VG.* Sughiţă văzând prima pagină.

— Tati, eşti bolnav? De-asta ai dormit atât de mult?

— Nu. Doar un pic de guturai. Mulţumesc mult pentru micul dejun. Ce-ar fi să mă bucur de el şi să-mi citesc ziarul, după care o să apar şi eu imediat?

Nici măcar o privire nu îi aruncă lui Rolf.

— De acord, zise puştiul după care o zbughi.

— Te simţi bine? rosti Rolf neliniştit. Mai vrei ceva?

— Nu, e în ordine. Foarte drăguţ din partea voastră. Cobor în jumătate de oră, OK?

Rolf ezită. Îl observa. Marcus se forţă să ia o expresie indiferentă, umezindu-şi degetele pentru a da paginile.

— Bine, odihneşte-te, zise Rolf luând-o pe urmele

copilului.

Deşi parcă nu îi venea s-o facă.

* * *

— Scopul vizitei mele este să stăm de vorbă între patru ochi, începu Yngvar Stubo privindu-i pe rând pe Erik şi pe Lukas. Ca să fiu cinstit, m-aş fi simţit mai bine aşa.

— Ca să fiu cinstit, răspunsese Erik, nu ceea ce vă poate face pe dumneavoastră să vă simţiţi bine este cel mai important lucru în acest moment.

— Ei, măi să fie! murmură Yngvar.

Erik parcă înviase. La precedentele întâlniri fusese indiferent şi apatic. Acum, însă, văduvul acesta extrem de slab devenise agresiv, aproape ostil. Yngvar ezita: se aşteptase să se adreseze unui om în cu totul altă stare de spirit decât cea în care se afla Erik în prezent.

— M-am săturat, continuă Erik. Ajunge de câte ori aţi tot intrat în casa asta fără a avea nimic concret de propus. Dacă am înţeles bine de la Lukas, ancheta a mai înaintat. Prin urmare speram să aveţi ceva mai bun de făcut decât să tot daţi pe aici. Dacă vă închipuiţi că pisându-mă întruna în legătură cu plimbarea nocturnă a soţiei mele...

Parcă îşi consumase instantaneu întreaga energie. Se gârbovi, umerii îi căzură înainte, iar capul se lăsă către

pieptul plat şi descărnat.

— Nu vreau să spun nimic despre asta. Nu vreau.

— Nici nu e nevoie, răspunse Yngvar. Ştiu unde a fost Eva Karin.

Erik ridică încet privirea. Ochii lui nu mai aveau culoare.

Globul ocular se învineţise şi lacrimile păreau să fi spălat pigmentul irişilor. Yngvar nu mai văzuse nicicând o privire aşa de goală. Nu ştia ce să mai zică.

— Lukas, începu din nou Erik, cu voce calmă, te-aş ruga să ieşi.

* * *

Timpul se putea iarăşi urni din loc, cugetă Martine Braekke scăpărând un chibrit.

Portretul Evei Karin, aşezat de obicei pe noptiera din dormitor, unde nimeni nu intra niciodată, era acum în salon. Fusese propunerea poliţistului. La încheierea întrevederii o întrebase dacă nu cumva avea o fotografie a doamnei episcop. Se dusese să o caute fără un cuvânt, după care uriaşul luase portretul în mână şi îl privise îndelung. Părea că mai avea puţin şi îi dădeau lacrimile. Apropie flacăra chibritului de fitilul lumânării albe şi mari. Flacăra era albicioasă, invizibilă aproape, aşa că se duse să aprindă şi lustra. Rămase o clipă nemişcată, după care

luă o steluţă roşie de Crăciun şi o aşează alături de fotografie, pe pervazul ferestrei. Beteala din brad scânteia în lumina puternică.

Eva Karin îi zâmbea.

Martine aduse un scaun lângă fereastră şi se aşeză.

O cuprinse o linişte enormă. I se părea că ajunsese la o formă de recunoştinţă după toţi aceşti ani. Până acum purtase doliul după Eva Karin de una singură, la fel cum îşi purtase în singurătate viaţa cu Eva Karin timp de aproape cincizeci de ani. Când, a doua zi după omor, Erik venise să o vadă, îl lăsase să intre. Şi regretase imediat. Fiindcă venise numai ca să nu fie singur. Îşi dorea să jelească împreună cu singura persoană care o cunoscuse pe Eva Karin aşa cum fusese în realitate, dar Martine înţelesese rapid că, de fapt, nu aveau nimic de împărţit. O împărţiseră pe Eva Karin, dar Erik nu o interesa, aşa că îl condusese la uşă fără a fi vărsat măcar o lacrimă.

Poliţistul uriaş se dovedise însă altceva.

O tratase cu deosebit respect. Cu admiraţie, chiar, în timp ce umbla prin micul living vorbind încet cu ea, oprindu-se înaintea unor lucruri pe care le găsea fascinante. Numai o chestiune vrusese să afle, admiţând că aceea fusese motivul vizitei: dacă mai vorbise cu

altcineva despre relaţia ei cu Eva Karin Lysgaard.

Fireşte că nu o făcuse. Doar jurase în ziua aceea însorită din mai 1962, când Eva Karin îi promisese că nu o va părăsi niciodată. Cu condiţia ca dragostea lor să rămână, totodată, şi secretul lor.

Martine nu ar fi încălcat niciodată un jurământ.

Iar poliţistul o crezuse.

Îi explicase că înmormântarea fusese programată pentru miercuri, ea îi răspunsese că ar fi vrut să participe, iar Yngvar îi propusese să o viziteze după încheierea ceremoniei. Ca să mai stea de vorbă. Şi ca să mai stea puţin cu ea.

Nu acceptase, dar recunoştea că era o idee frumoasă.

Martine îşi apropie scaunul de fereastră şi mângâie cu vârful arătătorului gura Evei Karin. Sticla era rece. Pielea feţei ei fusese întotdeauna foarte moale, de o moliciune incredibilă şi primitoare.

Poliţistul o anunţase că vor face tot ce e cu putinţă pentru a evita ca povestea lor să fie făcută publică. Nu era necesar pentru anchetă să se publice asemenea detalii, deşi nu putea garanta nimic.

Acum, aşezată la fereastră pentru a privi oraşul din spatele portretului singurei iubiri a vieţii ei, simţea că

faptul nici nu era atât de important. Sigur, pentru Erik ar fi fost mai bine ca secretul să nu fie divulgat. Şi pentru Lukas. Pentru ea, însă, nu ar fi schimbat cine ştie ce lucrurile. Surprinsă, se ridică şi respiră adânc.

Nu simţea nicio umbră de ruşine.

O iubise pe Eva Karin în cel mai pur mod cu putinţă.

Ea şi numai ea.

Se ridică încet şi suflă în lumânare.

Apucă fotografia cu amândouă mâinile.

Martine mai avea puţin până să împlinească şaizeci şi doi de ani. Viaţa ei, aşa cum fusese până acum, se terminase. Cu toate acestea, putea aştepta altceva: o nouă viaţă, de bătrână înţeleaptă.

Gândul o făcu să zâmbească.

Bătrână, înţeleaptă şi liberă.

Martine era în sfârşit liberă. Lăsă fotografia pe noptieră. Yngvar Stubo îi vorbise despre propria durere din momentul în care îşi găsise soţia şi fetiţa moarte din cauza unui accident groaznic, de care se simţea vinovat. Cu voce tremurătoare, dar blândă, îi explicase că, de atunci, viaţa lui începuse să se învârtă în cerc, în cercuri fără de sfârşit, într-un chin din care nu vedea nicio ieşire.

Închise uşa dormitorului.

Timpul putea reîncepe, aşa că spuse o rugăciune mută pentru bunul poliţist care o făcuse să înţeleagă că niciodată, dar niciodată nu era prea târziu pentru a o lua de la zero.

* * *

Inspectorul Knut Bork strânse mâna lui Inger Johanne, apoi îi întinse un document lui Silje Sorensen.

— Poftim. Nu am avut timp să îl studiez mai îndeaproape.

Inspectorul principal deschise un sertar din care scoase o pereche de ochelari de vedere.

— Dacă e să o crezi pe doamna care ni l-a adus, continuă Knut Bork, este vorba despre o avere colosală. Testatorul a murit de multă vreme, fără ca Niclas Winter să fi văzut ceva din moştenirea la care documentul stipulează că avea dreptul.

— Pot să îl văd şi eu? întrebă rezervată Inger Johanne.

— Ne trebuie un jurist, răspunse Silje Sørensen fără a ridica ochii de pe hârtie. E un act cel puţin demn de toată atenţia.

— Păi sunt jurist.

Knut Bork şi superioara lui o priviră uimiţi.

— Sunt jurist, repetă Inger Johanne. Mi-am luat

doctoratul în criminologie, dar am şi un masterat în drept. Nu-mi aduc aminte prea bine problemele de drept al succesiunii, dar dacă aveţi un cod civil la îndemână, am putea să descifrăm în mare parte actul.

— O să mă surprinzi mereu, zâmbi Silje Sørensen întinzându-i testamentul şi ducându-se la rafturile de lângă fereastră pentru a căuta uriaşa culegere roşie de legi. Dacă ai şti, însă, câte ştiu eu despre răposat, ai fi de acord cu mine că vom avea nevoie de o armată de avocaţi.

Inger Johanne citi prima pagină, apoi trecu la a doua.

— Chestia asta îmi aminteşte ceva, dar nu mai ştiu ce. Totuşi, pot spune că testamentul va fi caduc în...

Ridică ochii în tavan.

—... În trei luni, rosti. În trei luni nu va mai valora nici măcar cât hârtia pe care e scris. Mă rog, mie aşa mi se pare.

— Măi, să fie! mormăi Silje punându-şi mâinile în şolduri. Nu mai pricep nimic. Dar absolut nimic.

* * *

Richard Forrester simţise că se apropie masa. Aroma de mâncare caldă îl trezise. Nu pica rău. Deşi era încă ameţit de oboseală şi de somn, tot îi era foame. Platoul pe care stewardesa i-l lăsase amabilă pe scaunul liber de alături,

pentru a nu-l trezi, arăta îmbietor. Îl studiase cu atenţie şi alesese o pulpă de raţă cu portocale, orez şi salată. Ca antreu, ceruse sparanghel proaspăt în momentul în care stewardesa blondă se aplecase pentru a lua platoul.

— Water, please.

Ridică o mână, refuzând vinul alb pe care i-l propunea însoţitoarea de zbor.

Ridică storul miniatural, iar lumina puternică năvăli prin hublou. Era douăsprezece şi jumătate, ora Norvegiei. Se ridică puţin în scaun pentru a vedea Oceanul Atlantic, dar stratul de nori alb-cenuşii de dedesubt, ca o pătură nesfârşită, făcea perspectiva plată şi neinteresantă. Doar un avion care zbura în direcţia inversă şi mult mai la sud rupea monotonia în întreg peisajul alb. Lumina îl deranja, aşa că din nou coborî, doar pe jumătate, storul.

Un calm binecuvântat îl cuprinse.

Mereu se întâmpla asta după o misiune.

Ura perverşii cu acea extraordinară intensitate care îl întorsese la viaţă atunci când îşi căutase moartea în alcool. În armată întâlnise pe unii, nişte câini laşi care încercau să ascundă lucrurile abjecte pe care le făceau între ei închipuindu-şi că aveau dreptul să apere patria. Pe vremea aceea, înainte de propria-i înviere, se mulţumise

să raporteze totul superiorilor. Trei cazuri se pierduseră prin labirintul birocraţiei militare, fără ca el să fi rămas fără somn pentru atâta lucru. Cel puţin le provocase neplăcerea de a se şti observaţi. Celui de-al patrulea sodomit nu-i mai mersese, fiind dezonorat. Bun, se întâmplase din cauză că insul făcuse avansuri unui tânăr plutonier care ameninţase să târască întregul corp al infanteriei marine prin tribunale, însă raportul despre actele de pornografie deplasată nu-i făcuse cine ştie ce rău.

Mirosul de mâncare era tot mai pătrunzător.

Îşi scoase Biblia din sacoşă.

Era netedă şi îndelung folosită, împodobită cu o mulţime de note minuscule pe marginea paginilor din hârtie subţire. Ici şi colo, textul era subliniat cu un marker fluorescent. Pe alocuri, literele abia se mai vedeau, făcându-l greu lizibil, dar nu conta. Richard Forrester îşi cunoştea Biblia şi ştia pe de rost principalele pasaje.

Când avea doisprezece ani, unul dintre perverşii ăia îşi încercase norocul cu el.

Închise ochii şi lăsă o mână pe Biblie.

Viaţa de după propria-i resurecţie îl convinsese că moartea lui Susan şi cea a lui Anthony avuseseră un rost.

Trebuiseră să se întoarcă la sânul Tatălui, pentru ca Atotputernicul să îl atingă cu aripa Lui. Alături de soţie şi de copil, fusese surd la strigătele Lui, însă fusese nevoie să se purifice pentru a deveni un soldat demn de lupta pentru dreptate.

Câteva luni mai târziu, când bărbatul care îl adunase de pe străduţa din Dallas i-l prezentase lui Jacob, era pregătit. Jacob se numea pur şi simplu Jacob, iar Richard nu întâlnise pe nimeni altcineva din The 25’ers. După câte ştia, în avion s-ar fi putut să mai fie şi alţii ca el, aşa că începu să arunce priviri discrete spre femeia aşezată de cealaltă parte a culoarului central.

Fusese obligat să mai aştepte un an până să poată afla numele organizaţiei şi semnificaţia lui. Se înfuriase înţelegând că era vorba despre o cauză comună a creştinilor şi a musulmanilor. Jacob încercase să îl convingă că respectiva colaborare era şi justă, şi necesară. Aveau un obiectiv comun şi erau datori experienţei musulmanilor. Argumentul nu avusese niciun efect asupra lui Richard. Precum nici acela despre importanţa sprijinului economic din partea grupurilor islamiste din afara ţării. Richard Forrester ştia că, în cea mai mare parte, reuşeau să se autofinanţeze, şi nu concepea că ar putea primi bani

de la terorişti. În acel moment ucisese deja doi oameni în numele Domnului, dar nu i-ar fi dat prin cap posibilitatea de a omorî nevinovaţi. Ca toată lumea, fusese şocat de avioanele care loviseră World Trade Center şi ura musulmanii tot atât de mult pe cât ura sodomiţii. Nu cedase decât în noaptea în care prezenţa intensă a lui Dumnezeu îl trezise, iar Acesta îi dăduse personal ordinul.

După fiecare misiune, o sumă frumuşică intra în contul lui din bancă. Banii erau remuneraţia provenită din călătorii şi întâlniri de afaceri, şi îi declara ca atare la fisc. La început, nu se simţise tocmai la largul lui.

Donaţiile generoase îl făceau să se simtă mercenar.

Închise Biblia şi o aşeză alături.

Stewardesa coborî măsuţa din faţa lui şi îi servi antreul.

Serviciul era plătit, îşi spuse privind mâinile grăbite şi abile ale femeii. Dar el nu pentru bani ucidea.

Richard Forrester ucidea la ordinul lui Dumnezeu. Banii erau necesari pentru îndeplinirea misiunilor ce i se dădeau şi pe care le accepta. Ca acum, când nu s-ar fi putut întoarce la fel de repede dacă nu ar fi cumpărat bilet la clasa întâi.

De prea puţine ori se întrebase de unde proveneau fondurile acelea. Lucrul îl împiedicase să doarmă câteva

ore, o noapte sau două, dar credinţa lui în Dumnezeu nu avea margini. Îşi revenea rapid din micile depresii văzând cu surprindere mărimea sumelor vărsate în contul lui.

— Mulţumesc, şopti când stewardesa îi mai turnă apă.

Începu să mănânce, hotărât să se gândească la altceva.

* * *

— Trebuie să vă gândiţi bine. E un factor determinant, Erik.

Yngvar decisese ca de această dată să se aşeze în fotoliul Evei Karin. Ţesătura brun-aurie răspândea un parfum anume, amintire pe jumătate ştearsă a unei femei de o anumită vârstă, care nu mai era în viaţă. Materialul era neted şi fire subţiri de păr gri închis încă mai rămăseseră prinse de tetieră. Yngvar nu îi mai spusese niciodată văduvului pe numele de botez, dar, ţinând cont de împrejurări, i se părea nepotrivit să i se adreseze oficial.

Era aproape lipsă de respect, îşi spuse încercând să îl facă să îşi ridice ochii.

— Eva Karin considera că a primit binecuvântarea lui Iisus, spuse Erik plângând. Nu am putut crede niciodată până la capăt că aşa era corect, dar...

— Ascultaţi-mă, începu Yngvar aplecându-se spre el, nu

simt nevoia şi nu am nici dreptul de a judeca viaţa dumneavoastră alături de Eva Karin. Şi nici să vă aud vorbind despre acest subiect. Obligaţia mea profesională este de a descoperi cine a ucis-o pe Eva Karin. Aşa că vă mai întreb o dată: cine altcineva în afară de dumneavoastră, de Martine şi de Eva Karin mai era la curent cu acea... relaţie?

Erik ţâşni în sus, îşi duse mâinile la cap şi se clătină.

Yngvar aproape că se ridică şi el pentru a-l ajuta, când Erik dădu în gol cu piciorul, în direcţia lui, pentru a-l face să se aşeze la loc.

— Nu mă atingeţi! Sigur nu a fost corect! Şi n-a vrut să mă asculte! Pe vremuri am tot încercat să o conving, fiindcă era aşa de...

Cu treizeci şi doi de ani în urmă, Yngvar Stubo intrase la Şcoala Superioară de Poliţie, cum se numea pe atunci. Văzuse în toţi aceşti ani fel de fel de situaţii. Căpătase experienţa unor lucruri de care nu ar fi crezut să dea vreodată. Tragedia din viaţa sa de familie fusese aproape devastatoare. Totuşi, să comunice unor părinţi că propriiilor copii fuseseră omorâţi, soţului ori soţiei că partenerul de viaţă a fost asasinat sau unor copii că părinţii lor fuseseră striviţi chiar de maşina poliţiei în timpul unei urmăriri era încă şi mai groaznic din anumite puncte de vedere. Până la urmă, suferinţele personale trebuia cumva să ţi le suporţi, în schimb, în faţa durerii altora, Yngvar se simţea de multe ori lipsit de apărare. Odată cu trecerea anilor, găsise, în pofida acestei reacţii, un soi de strategie pentru contracararea tulburării lui teribile, o metodă care să îi permită să îşi facă treaba. Acum, însă, nu reuşea.

Cam cu o jumătate de oră în urmă îi declarase lui Erik că îi cunoştea secretul. Şi încercase să îi explice de ce venise. Întrerupse poveştile pe cât de lungi, pe atât de incoerente ale văduvului, legate de viaţa bazată pe un secret de o asemenea amploare încât niciodată nu ştiuse cum să se comporte. Fiindcă secretul era al Evei Karin şi decizia tot a

ei.

Erik Lysgaard ajunse să ţipe. Din mijlocul încăperii, în haine prea largi şi deloc curate, îşi urlă acuzaţiile. La adresa lui Dumnezeu. A Evei Karin. A Martinei.

Dar, mai ales, a lui însuşi.

— Cum de-am putut crede? gemu încercând să îşi potolească respiraţia. Cum de-am putut... Nu doream să fiu ca ei... Ca profesorul Berstad, ca... Trebuie să înţelegeţi că...

Brusc, amuţi. Făcu doi paşi spre fotoliul lui Yngvar. Smocuri de păr cenuşiu şi slinos plecau în toate direcţiile, iar buzele îi erau de un roşu aprins. Umede. Ochii parcă îi priveau înăuntrul lui şi bărbia îi tremura.

— Profesorul Berstad s-a sinucis, şopti răguşit. La începutul verii lui 1962. Eu şi Eva Karin eram în clasa a zecea. Nu aş fi putut ajunge ca el. Nu aş fi putut trăi ca el!

Picături grele de salivă vâscoasă, bolnavă, îi ţâşneau din gură. Unele i se scurgeau pe bărbie, dar nu-i păsa.

— Am zărit privirile. Am auzit cuvintele urâte care mă plesneau ca nişte... nuiele!

Făcuse spume la gură. Yngvar îşi ţinea respiraţia. Erik părea un avorton uscat şi cocârjat, care făcea eforturi să respire.

— Ne înţeleseserăm, gâfâia. Conveniserăm să ne căsătorim. Niciunul dintre noi nu putea trăi cu ruşinea aceea, cu... Pe Eva Karin o iubeam. Încet-încet ajunsese însăşi viaţa mea. Sora mea. Şi ea mă iubea. Ba chiar mă adora, după cum mi-a spus nu mai târziu decât în seara în care... Şi-atunci m-am hotărât să trăiesc singur... mereu, fiindcă îşi dorea să o păstreze pe Martine. Aşa ne înţeleseserăm. Ca Martine şi Eva Karin să rămână împreună.

Reveni lent la fotoliu. Se aşeză. Plângând tăcut, îşi acoperi faţa cu palmele.

— Până la urmă, toate lucrurile acelea trebuiau să îşi primească pedeapsa. Trebuiau să fie pedepsite.

— Cu cine aţi mai vorbit?

Şi eu sunt pedepsit, murmură Erik. Eu am trăit în infern. Tot timpul. Zi de zi. Noapte de noapte, secundă de secundă.

— Erik, trebuie să ştiu cine mai era la curent.

— Poftiţi.

În mână, Erik ţinea o carte legată în piele învechită. La sosirea lui Yngvar, volumul era pe masă, tot aşa, uzat, pătat şi fără titlu. Ezitase, dar până la urmă o luă când Erik strigă:

— Luaţi-o! Luaţi-o! E jurnalul meu. Citiţi ultimele douăzeci de pagini şi veţi înţelege. Acolo e tot ceea ce vreţi să ştiţi. De altfel, puteţi să-l citiţi pe tot. Încercaţi să înţelegeţi.

— Totuşi, n-aş putea să...

— Acum plecaţi! Luaţi jurnalul şi plecaţi!

Yngvar stătu înmărmurit, cu cartea în mână, cartea ce cuprindea toate gândurile lui Erik Lysgaard. Nu ştia ce să facă şi încă nu îşi pusese ordine în haosul de impresii provocate de accesul de furie al văduvului. În clipa în care îl întrebase dacă îl poate ajuta cu ceva, înţelesese o dată pentru totdeauna: nimeni de pe lumea aceasta nu mai putea face nimic pentru Erik Lysgaard.

Yngvar luă sub braţ viaţa lui Erik Lysgaard şi părăsi pentru ultima oară, fără un cuvânt, casa din Nubbebakken.

* * *

Rolf păşi cât mai uşor cu putinţă pe coridor. Poate că Marcus adormise la loc, fiindcă era o linişte profundă. Ţinând cont de toate nopţile albe pe care le suportase, era extraordinar că adormise. Rolf puse mâna pe clanţă şi apăsă încet. Îşi aduse aminte însă prea târziu de scârţâitul balamalelor, aşa că se strâmbă în clipa în care uşa se deschisese cu un sunet sfâşietor.

Marcus se trezise. Stătea în pat, în capul oaselor, privind în gol şi având alături un teanc de ziare puse cu grijă unele peste altele. De mâncare nu se atinsese şi nici de sucul de portocale din pahar.

— Nu ţi-e foame? se miră Rolf.

— Nu. Trebuie să stăm de vorbă.

— Haide!

Rolf zâmbi şi se aşeză pe marginea patului.

— Ce s-a întâmplat, iubitule?

— Vreau să îl duci undeva, în siguranţă, pe micul Marcus. Fie la mama, fie la un prieten. Nu contează unde, dar după aceea vreau să te întorci imediat. Trebuie să îţi vorbesc. Între patru ochi. Fără să mai fie nimeni altcineva în casă.

— De ce, a venit clipa cea mare?! exclamă Rolf râzând forţat. Haide, Marcus, ce s-a întâmplat? Eşti bolnav? Ai ceva grav?

— Te rog, fă ce ţi-am zis. M-aş bucura să-l duci chiar acum. Te rog.

Vocea îi era cu totul altfel decât de obicei. Nu neapărat dură, gândi Rolf, ci mecanică, de parcă nu Marcus ar fi fost cel care vorbea.

— Te rog, repetă Marcus, mai apăsat. Du-mi băiatul de

aici şi întoarce-te.

Rolf se ridică nesigur. O clipă îi veni să protesteze, însă, observând expresia din ochii lui Marcus, se îndreptă către uşă.

— O să încerc la Mathias sau la Johan, spuse pe un ton cât mai glumeţ cu putinţă. E mai simplu să te adresezi unui fost coleg de clasă decât să mergi până la mama ta.

— Bine. Să te întorci cât mai repede.

* * *

— Tata îl cunoştea pe Georg Koll, spuse Silje Sørensen. În cadru profesional. Chiar dacă, personal, nu l-am văzut decât de vreo două sau trei ori, când eram mică, mi-a fost de ajuns ca să îmi dau seama că insul era un ticălos. Nici părinţii mei nu îl înghiţeau. Dar ştiţi cum e în mediile acelea...

Se uită la ceilalţi şi ridică din umeri, ca pentru a cere scuze.

Nici Inger Johanne, nici Knut Bork nu aveau de unde şti cum era în mediul celor bogaţi. Schimbară o privire rapidă şi Inger Johanne se adânci din nou în citirea documentului adus de secretara avocatului.

— După câte văd, este un document absolut valabil. Dacă nu există altul de dată mai recentă, atunci...

Dădu din cap şi ridică hârtiile.

—... Doar acesta contează.

— Păi Georg Koll e mort de ani de zile, exclamase Silje pierdută. De moştenit, l-au moştenit copiii lui! Cei proveniţi din căsătorie, vreau să zic. Habar nu aveam că Georg a mai făcut un băiat. Chiar aşa scrie?

Inger Johanne aprobă din cap.

— „Fiul meu, Niclas Winter”, citi ea.

— Nimeni nu ar fi avut de unde şti, precizase Silje. Îmi aduc aminte că tata s-a amuzat când a fost deschis testamentul, întrucât Georg pierduse legătura cu toţi copiii după ce se despărţise de soţia lui, când aceştia erau mici. Chiar că s-a dovedit un mare mizerabil individul ăsta. Fosta lui nevastă şi copiii locuiau modest în Valerenga, pe când Georg trăia pe picior mare. Acum afacerile sunt administrate de Marcus Koll Jr., băiatul cel mare. Cred că au făcut schimbări de esenţă, dar...

Se întoarse spre laptop.

— Să-l caut pe Google, murmură privind ecranul. Bingo! A murit pe... 18 august 1999.

— La exact patru luni după redactarea documentului, constată Inger Johanne tot mai gânditoare. E puţin probabil să mai fi făcut unul ulterior. Cred că prietenul

nostru Niclas Winter pur şi simplu a fost deposedat de moştenire!

— Bine, dar în ţara asta nu poţi dezmoşteni copiii legitimi! strigă Knut Bork.

— Dacă averea este suficient de mare, da.

Inger Johanne deschise enormul tom de culoare roşie.

— Rezerva ereditară pentru copii urcă la un milion de coroane, explică încercând să găsească codul de succesiune. Câţi fraţi şi surori are acest Marcus?

— Doi, răspunsese Silje. Un frate şi o soră, dacă nu mă înşală memoria.

— Conform prezentului testament, continuase Inger Johanne, ar fi trebuit să primească fiecare un milion, iar restul i-ar fi revenit lui Niclas.

Silje fluieră lung şi puternic.

— E vorba despre o groază de bani. Dar trebuie...

Knut Bork se ridică brusc şi luă documentul.

—... Trebuie să existe un termen de prescripţie, spuse însufleţit, de parcă i-ar fi fost în joc propria avere. Doar nu putea să apară Niclas după atâţia ani şi să pretindă...

Se întrerupse, încremenind într-o poziţie care-l făcea să semene cu un conferenţiar entuziast.

— Ce prostie că i-am dat drumul femeii aceleia, oftă.

Părea să creadă că Niclas Winter sunase absolut la întâmplare. Mama tocmai îi murise, îi explicase avocatului, şi chiar înainte de deces îi spusese că există un document important pentru el la un avocat din Oslo. Un document care i-ar fi asigurat viitorul. Poate că nu a luat în serios...

Se priviră unii pe alţii. Inger Johanne găsi capitolul privitor la succesiune şi îşi băgă palma între paginile codului.

— Sigur, trebuie verificate o grămadă de lucruri... spuse ezitând. Pentru moment, senzaţia mea este că nu era la curent cu testamentul.

— De ce să îi fi ascuns mama faptul că putea deveni bogat ca un Cresus? Nu are grijă o mamă să...

— Poate că nu dorea ca el să ştie cine îi e tatăl înainte de moartea ei, presupuse Silje. Sunt foarte multe lucruri de care nu avem habar. Şi nu ne foloseşte la nimic să continuăm cu speculaţiile.

— Dar, acum, tot ştim un pic mai multe, obiectase Inger Johanne. Am citit în *Dagens Noaringsliv,* după moartea lui Niclas Winter. Preţul instalaţiilor lui a cunoscut o creştere considerabilă şi asta într-o vreme în care nu se mai vinde aproape nicio operă nouă. Articolul menţiona că nu are moştenitori. Şi că era... orfan de tată. Mama fusese

singură la părinţi, iar bunicii îi muriseră.

— Deci putem trage concluzia că Niclas nu ştia absolut nimic despre cine îi fusese tată, căruia îi era moştenitor legitim, rezumă Knut Bork aşezându-se pe marginea ferestrei, cu un picior sprijinit de scaunul lui Inger Johanne.

— În orice caz, aşa e pentru moment, îl aprobă aceasta. În care situaţie, termenul de prescripţie nu e decât de...

Hârtia subţire fâşâi când dădu paginile.

— Articolul 70, citi ea cu voce neutră. Şase luni. Ar fi avut şase luni la dispoziţie, începând din momentul în care ar fi luat la cunoştinţă de existenţa testamentului. Dar sunt de acord cu tine, Knut. După câte ştiu, există o prescripţie finală pentru... Cred că e...

Restul explicaţiei se pierdu într-un mormăit, în timp ce urmărea detaliile. Knut începu să bată nerăbdător din picior, aplecându-se spre carte.

— Articolul 75, strigă dintr-odată Inger Johanne. Dreptul de a reclama moştenirea cade dacă moştenitorul nu face cele necesare timp de zece ani de la moartea testatorului, citi lăsând arătătorul să alerge pe sub rândurile expuse. Exact la asta mă şi gândeam.

— Adică pe 15 aprilie, anul acesta, calculă Silje.

Pe ecranul computerului explodă pe neaşteptate un foc

tăcut de artificii. Inger Johanne privi cercul roşu din jurul da tei de 17 ianuarie, care aproape că o hipnotiza. Peste două zile avea să fie din nou data de 19. Simţea cum muşchii braţelor i se contractă. Knut lăsă piciorul jos şi se ridică.

— Putea Niclas să apară şi să reclame ceea ce fraţii şi surorile lui aveau de aproape zece ani? strigă. În fapt, asta nu e o nedreptate?

Inger Johanne se schimbase la faţă.

— De ce s-o fi certat cu copiii? murmură cu privirea în gol.

— Cine, Georg Koll?

— Da.

— Ţi-am mai zis că a fost un ticălos. În plus, s-ar fi putut să se fi adăugat motivul că Marcus era homosexual, lucru pe care îl detesta îndârjit. Fratele şi sora acestuia i-au ţinut partea. Marcus Koll a fost unul dintre cei dintâi care... Bun, după câte ştiu a fost chiar primul care şi-a recunoscut deschis orientarea sexuală. S-a vorbit destul despre chestia asta. În mediul de care vă ziceam. Ştiţi voi...

Knut tot prea puţine ştia, iar Inger Johanne părea să nici nu fi auzit ultimele cuvinte.

— Şi Niclas era homosexual, zise cu o voce ca de robot.

— Georg nu avea cum şti...

— În cazul din Statele Unite, exista o legătură între...

Apoi, dintr-odată, începu să pună datele în ordine.

— Prin urmare, doi bărbaţi sunt fraţi, continuă aproape în şoaptă, încât Knut Bork abia dacă o mai auzea. Fraţi după tată. Într-un caz similar din Statele Unite, s-a dovedit că exista o legătură ciudată între victime. Nu cumva?...

Îi privi pe rând.

— Nu cumva Marcus Koll ar putea fi următoarea victimă?

De la Knut, privirea i se mutase la calendar.

— Poimâine e 19. Poate...

— Chiar crezi în teoria asta a ta? o întrerupse Knut, prost dispus. Sau ai renunţat la ea? Dacă The 25’ers sunt în spatele crimelor, atunci membrii organizaţiei trebuie să fi părăsit de mult ţara! *VG* a scos la lumină aproape tot ceea ce ştiam, or inşii ăia ar trebui să fie chiar nişte idioţi dacă... Dă-o-n mă-sa, au trecut douăzeci şi patru de ore de când Kripos a luat legătura cu FBI! Chiar dacă americanii au dat pe spate de bucurie şi au băgat la greu cărbuni ca să rezolve cazul, chiar dacă mâine îşi trimit agenţii ca să ne ajute, aproape sigur la ora asta criminalii sunt pe drumul de întoarcere acasă!

Inger Johanne închise culegerea de legi cu un pocnet surd.

— Dacă suntem convinşi că au de gând să continue să ucidă, reluase Knut impetuos, ar trebui să urmăm sfatul din fleandura aia...

Aici era vorba despre *VG.*

—... Şi să prevenim toţi poponarii şi toate limbistele să nu se ţină de prostii lunea viitoare! Nici pe 24. Nici pe 27. Ceea ce ar fi...

— Nu ne costă nimic să organizăm o patrulă, îl întrerupse severă Silje. Într-o maşină oarecare. Cu poliţişti în civil. Cu calm şi în linişte. Ar trebui să îl avertizăm şi pe Marcus Koll că...

— Ar trebui să îl avertizăm de cât mai puţine cu putinţă, o întrerupse Inger Johanne. În orice caz, despre testament nu ar trebui să audă nimic. Cred că ar trebui confruntat cu documentul în alte împrejurări şi de către alte persoane decât nişte poliţişti în civil. Nici nu ştim dacă a aflat ori nu că are un frate.

— Totuşi o patrulă tot vom trimite, insistă Silje. Despre testament nu vor vorbi fiindcă, deocamdată, suntem singurii care ştiu. Ar putea, mai degrabă... să arate o anumită îngrijorare generală în legătură cu homosexualii

cunoscuţi. Acum, că toată lumea e la curent cu acest caz. Ar trebui să funcţioneze...

Zâmbi scurt şi se ridică, semn că şedinţa se încheiase.

Inger Johanne zăbovi adâncită în gânduri până când Knut Bork ieşi din încăpere, iar Silje puse mâna pe întrerupător.

— Rămâi aici? se îngrijoră inspectoarea principală. O să te simţi singură.

* * *

Marcus Koll Jr. era singur cuc în casa lui mare din Holmenkollen. Mai erau doar câinii, care dormeau în panerul lor de lângă şemineu. Făcuse un duş şi îşi pusese haine curate. Cum nu putea şti cât timp avea să lipsească Rolf, preferase maşina electrică de bărbierit unei şedinţe complete de ras cu spumant şi lamă. După ce terminase, stătuse câteva minute în birou, înainte de a se instala într-unul dintre fotoliile stil confortabile de lângă ferestrele panoramice care dădeau către oraş şi fiord.

În aşteptare.

Se simţea calm. Liniştit chiar, într-un fel. Un val de furnicături care-i cuprinsese tot trupul îi amintea mai mult de o emoţie erotică decât de tristeţe, aşa că inspiră cu putere.

În timp, peisajul de dincolo de geamuri îl cucerise.

Grădina cobora în pantă lină către cei doi pini uriaşi de lângă gardul de scândură, din partea de jos a proprietăţii. Ceilalţi copaci de la marginea grădinii îi apărau de ochii vecinilor, fără a ascunde nimic din panorama magnifică. Viaţa aici, sus, îi dădea senzaţia că locuieşte departe de oraş, şi tocmai acest sentiment de izolare, asociat cu peisajul, îl convinsese să cumpere casa.

— Stai pe întuneric? îi auzi vocea în spate.

În living, lumina se aprinse progresiv.

— Marcus!

Rolf se aşeză în faţa lui, uşor surprins.

— Deja eşti gata? Nu e decât două şi jumătate şi...

— Ia loc, te rog.

— Marcus, nu te mai înţeleg. Sper să nu ţină prea mult, fiindcă avem multe de făcut. Micul Marcus a hotărât să rămână peste noapte la Johan, aşa că...

— Bun. Ia loc. Te rog.

Rolf se aşeză în celălalt fotoliu, la un metru de al lui Marcus, pe jumătate cu faţa la el, pe jumătate către fereastră.

— Ce s-a întâmplat?

— Îţi aduci aminte de hard-diskul pe care l-ai găsit? îl

întrebă Marcus tuşind.

— Poftim?

— Îţi aminteşti că ai găsit un hard-disk în Maserati?

— Da. Ai zis că... Nu-mi mai aduc aminte ce ai zis, dar... Bun, şi?

— Nu era stricat. Îl scosesem din PC-ul meu pentru ca nimeni să nu poată vedea ce pagini am accesat în seara aceea. În cazul în care l-ar fi verificat cineva, vreau să spun.

Rolf era aşezat pe marginea fotoliului, cu gura întredeschisă. Marcus se lăsă pe spate, cu picioarele pe scăunelul asortat la culoare şi cu braţele întinse pe cotierele moi.

— Intraseşi pe site-uri porno? zâmbi Rolf, cam încurcat. Nu cumva ai făcut schimb de chestii ilegale care...

— Nu. Am citit un articol din *Dagbladet.* Absolut nevinovat, desigur, însă nu voiam să risc nimic. Absolut nimic.

Scoase un suspin între râs şi plâns şi îl privi pe Rolf:

— Vrei să ai amabilitatea de a te aşeza puţin mai comod?

— Mă aşez cum am chef! Marcus, ce e cu tine? Ai o voce ciudată şi eşti... bizar! în costum, cu cravată, sâmbătă

după-amiaza, vorbind despre navigarea ilegală pe... site-ul *Dagbladeti* Adică, ce-ar fi ilegal în...

Marcus sări în sus. La propriu. Rolf închise gura cu un pocnet slab al maxilarelor.

— Te rog, zise Marcus prinzându-şi capul în mâini, cu un gest dezorientat, te rog să asculţi ce am de spus. Fără să mă întrerupi. Mi-e şi aşa suficient de greu, dar măcar am găsit cum să încep. Lasă-mă să şi termin, OK?

— Sigur că da. Cine nu?... Fireşte. Vorbeşte, haide, spune.

Marcus îşi privi câteva secunde fotoliul înainte de a se aşeza la loc.

— Am dat de povestea unui artist, Niclas Winter. Care a murit. Din cauza unei supradoze, după câte se pare.

— Niclas Winter, repetă Rolf vizibil dezorientat. Care a fost victima...

— Da. Una dintre victimele organizaţiei americane despre care a vorbit zilele acestea *VG.* Dar care era şi fratele meu. După tată. Fiul tatălui meu, adică.

Roli se ridică, la rândul lui.

— Ia loc, ordonă Marcus. Ia loc, te rog!

Rolf ascultă, dar se aşează chiar pe marginea fotoliului, cu o mână pe braţul acestuia, gata, parcă, în orice

moment să ţâşnească de la locul lui.

— Nu am ştiut nimic de el, continuă Marcus. Până în octombrie. Când a venit să mă vadă. Sigur că a fost un şoc, dar era destul de simpatic. Uite-aşa: un frate apărut de nicăieri...

Cerul se întuneca. Spre vest, soarele lăsase în urma lui o bandă subţire, portocalie. Într-o jumătate de oră avea să dispară şi ea.

— Numai că nu a rămas prea multă vreme simpatic. Mi-a comunicat că este moştenitorul de drept al întregii averi. Al întregii!

Îşi trase sufletul. Liniştea era perfectă.

— Adică? riscă Rolf o întrebare.

— Adică asta, răspunse Marcus cu un gest larg al braţelor. Adică tot ce este al meu. Al nostru. Întreaga moştenire din partea tatălui nostru.

Rolf izbucni în râs. Un râs sec, ciudat.

— Ei, doar nu putea ateriza din senin şi pretinde că e fiul ţinut ascuns care...

— Un testament, îl întrerupse Marcus. Avea un testament. Bun, nu dăduse de el, dar mama lui îi spusese că există pe undeva un document de genul ăsta. Trebuia doar să-l mai găsească. Cum individul începuse să îmi

displacă şi nici nu îl mai puteam crede, l-am dat pe uşă afară. Ca urmare, a făcut o criză de furie cum n-ai văzut şi m-a ameninţat că se va răzbuna teribil imediat ce va pune mâna pe testament. Părea...

Marcus îşi acoperi ochii cu mâna dreaptă.

—... De-a dreptul nebun, şopti. Da, tipul parcă înnebunise. Am decis să uit toată povestea, dar nu mi-a trebuit prea mult ca să încep să îmi fac griji.

Îşi coborî mâna şi se uită la Rolf.

— Niclas Winter semăna cu tata, continuă cu voce răguşită. Ceva din el m-a făcut să-l cred. Din instinct de apărare, poate.

— Şi?

Rolf rămăsese încremenit.

— Am întrebat-o pe mama.

— Pe Elsa? Păi de unde să ştie ea...

Marcus ridică o mână şi clătină din cap.

— În clipa în care i-am explicat că mă vizitase un tip care pretindea că este fratele meu şi care îşi închipuia că are dreptul să moştenească întreaga avere a lui Georg, pur şi simplu parcă s-a prăbuşit în ea. Când în sfârşit am reuşit să o fac să vorbească, mi-a povestit că s-a dus să se vadă cu tata cu cinci zile înaintea morţii lui. Mersese să îi

ceară nişte... bani pentru Anine. Sora mea rupsese relaţiile cu concubinul ei de la vremea aceea, dar nu voia să piardă micul apartament din Grunerlokka. Or, ca vânzătoare într-o librărie, nu avea cum să şi-l achite de una singură.

— Cred că ar trebui să te opreşti, îl întrerupse Rolf înghiţind un nod. Parc-ai fi un mort viu, Marcus. Ar trebui să te întinzi în pat şi să...

— Ar trebui să îmi termin povestea, da!

Dădu cu pumnul în fotoliu. Zgomotul înfundat îl făcu pe Rolf să se lase înapoi, în fotoliul său.

— Iar tu o vei asculta! se răsti Marcus.

Rolf îl aprobă rapid din cap.

— Tata a dat-o pe mama pe uşă afară, continuă Marcus, care aşteptase puţin să-i revină respiraţia la normal.

Linişteşte-te, îşi zise, linişteşte-te, spune-ţi povestea şi fă ce ai de făcut.

— Dar tot a avut timp să o anunţe că redactase un testament în favoarea... bastardului, cum îi zice mama. Fiindcă ştiuse dintotdeauna de existenţa lui. Nici tata nu se mai dusese să îl vadă. Voia însă să ne pedepsească. Presupun că mai ales pe mama.

Unul dintre setteri se ridică din paner. Împletitura de răchită scârţâi, câinele căscă îndelung, după care veni şi

îşi puse capul pe genunchii lui Marcus.

— Când am înţeles că individul spunea adevărul, n-am mai ştiut ce să fac.

Lăsă mâna pe capul cald al câinelui.

Rolf respira cu gura deschisă. Un hârâit îi ieşea din gât, de parcă ar fi avut astm.

— Încerc să scurtez o poveste lungă, explică Marcus dând câinele la o parte.

Încet, ca un bătrân, se ridică din fotoliu. Făcu un pas, după care se opri întors pe jumătate. Patrupedul se aşeză alături, de parcă amândoi ar fi căutat acelaşi lucru în întuneric.

— Peste trei zile mă găseam în Statele Unite, continuă Marcus cu voce metalică. Era vorba de ceva business as uzual, dar nu eram deloc în apele mele. Într-o seară, m-am îmbătat cu unul dintre directorii de la Lehman Brothers, care tocmai îşi pierduse slujba. Ne gândeam să...

Pauza se lungise parcă o veşnicie.

— Să trecem. Important, pentru mine, era să îi spun povestea. Fiindcă avea o soluţie.

Urmă o pauză şi mai lungă.

Câinele lătră, măturând pe jos cu vârful cozii.

Spre sud, lumina pâlpâitoare a unui avion care decolase

se ridica încetul cu încetul către cer.

— Ce...

Rolf îşi drese glasul.

— Ce soluţie?

— Un asasin profesionist.

— Un asasin profesionist?

— Da, un asasin profesionist. Ţi-am mai zis că eram beat.

— Dar, cu siguranţă, a doua zi i-ai spus că fusese o glumă.

Câinele îndreptă şi el ochii spre stăpân. Mai lătră o dată, înainte de a se ridica şi de a se duce înapoi în paner.

— Marcus. Răspunde-mi. A doua zi eraţi mahmuri amândoi şi i-ai spus că nu fusese decât o glumă, da? Nu-i aşa? Hei, Marcus?!

Marcus însă tăcea. Rămăsese nemişcat, cu braţele atârnându-i pe lângă trup, cu umerii gârboviţi, apatic în costumul lui cu cravată.

— Am lăsat în stare de libertate un monstru, şopti cu voce sfârşită. Nici nu mă gândeam că voi da drumul în libertate unui monstru.

Roli se ridică dintr-un salt şi îl luă în braţe pe Marcus.

— Ce tot spui? urlă strângându-l la piept.

Marcus părea să nu observe nici durerea cu care fusese luat în braţe, nici ţipătul lui Rolf.

— Doar nu tu ai ordonat mizeria aceea de crimă, Marcus?!

— Voia să-mi ia totul. Niclas Winter voia să îmi ia tot ceea ce, în definitiv, merita să am. Totul. Şi banii Aninei. Şi pe ai lui Mathias. Şi pe ai noştri. Şi tot ce trebuie să fie într-o zi al micului Marcus.

Vocea îi era monotonă, de parcă ar fi fost înregistrate cuvintele unul câte unul pentru a compune ulterior fraze prin copiere şi lipire. Rolf ridică o mână, strângând pumnul până când falangele i se albiseră. Era mai înalt decât Marcus. Şi mai puternic. Şi în mult mai bună formă fizică.

— Dacă-mi spui că ai plătit un mercenar, te omor cu mâna mea! Marcus, jur că te omor! Haide, spune-mi că minţi!

— Două. Milioane. De dolari. Pentru două milioane de dolari, problema mea urma să fie rezolvată. Am plătit. De rest s-a ocupat tipul de la Lehman Brothers. Totul a fost atât de... impersonal... Un virament în insulele Caiman... Nici bani lichizi, nici... Comanda nu mă mai privea.

Rolf îl lăsă din braţe.

— Astă-noapte, continuă Marcus fără a observa că

începuseră să se învârtă câinii în jurul lor, scheunând şi lătrând, am primit confirmarea de care aveam nevoie. În prezent se scriu tot felul de lucruri despre The 25’ers, dar o parte dintre ele sunt fără acoperire. Însă site-urile serioase de pe Internet mi-au adus confirmarea pe care o doream.

— Ce confirmare? suspină Rolf.

Marcus se dăduse încet înapoi, de parcă nu ar fi vrut sau nu ar fi îndrăznit să mai rămână lângă Rolf.

— Ce confirmare?

— Că The 25’ers execută crime plătite. Ca şi Ku Klux Klan, Ordinul...

Gâfâia.

— Câştigă bani omorând oameni pe care îi vor dispăruţi de pe faţa pământului, murmură. Eu i-am adus încoace. Legătura mea, sau persoana cu care a intrat în legătură a descoperit, probabil, că individul pe care doream să-l scot din circulaţie era homosexual şi atunci i-a pus pe urme pe cei din The 25’ers. Simplu. Şi... clinic. Eu am finanţat omorârea celor şase norvegieni. Nici măcar nu ştiam că Niclas Winter... fratele meu... era şi el homosexual. Am dat drumul în libertate unui monstru. Eu...

Când enorma fereastră panoramică explodă, căzu în

fotoliu. Un vânt îngheţat intră în încăpere. Peste tot erau numai cioburi, de parcă s-ar fi făcut polei pe jos. Câinii urlau. Rolf încă mai ţinea lampadarul în mâini, gata să-l ridice încă o dată pentru a lovi.

— Ai plătit pe cineva pentru asta? zbieră. Ai plătit un ucigaş pentru bani? Pentru porcăria asta de cazemată nazistă din Holmenkollen? Pentru maşinile scumpe şi pivniţa cu vinuri de fiţe? Aşa ai ajuns, Marcus? Un porc mort după bani?

Urlând, îşi luă avânt şi aruncă lampadarul de doi metri, a cărui stabilitate era asigurată de cele şase kilograme de plumb, în fereastra alăturată.

— Ne puteam descurca şi fără toate astea! Sunt medic veterinar, pentru numele lui Dumnezeu! Eşti om cu şcoală! Puteam la fel de bine să...

Se pregătea să treacă la fereastra următoare, când se auzi soneria de la uşă.

Încremeni.

Soneria se auzi din nou.

Marcus parcă surzise. Se prăbuşise în fotoliu, printre cioburile de sticlă şi bucăţile din abajurul distrus. Câinii alergau lătrând prin cameră. Unul dintre ei avea o rană urâtă la unul dintre picioare. Sângele desenase o linie

punctată pe jos, în clipa în care animalul speriat dispăruse către intrare.

— Am dat drumul unui monstru în libertate, şopti Marcus închizând ochii.

Urechile îi înregistraseră sunetul vocilor de la intrare, fără să priceapă ce spuneau.

— Unui monstru, şopti încă o dată, apoi se ridică şi începu să umble prin living.

— A venit poliţia, anunţă Rolf în lacrimi. Marcus! Poliţia e aici.

Marcus, însă, nu mai era. Intrase în biroul lui şi se aşezase în fotoliul din piele de viţel, din spatele mesei din lemn de mesteacăn geluit. Uşa era închisă, nu şi încuiată. Auzindu-l pe Rolf ţipând încă o dată, deschise sertarul de sus, unde pusese încă din noaptea trecută un pistol gata de a fi folosit.

Ridicase piedica şi duse ţeava la tâmplă.

— Povesteşte-le tot, strigă fără ca cineva să-l audă. Şi ai grijă de fiul nostru!

Ultimul lucru pe care Marcus Koll Jr. îl mai auzi fu ţipătul lui Rolf şi prima fracţiune de secundă a unei scurte deflagraţii.

* * *

Un bărbat scurt şi îndesat, însoţit de un uriaş afro-american, se îndreptară către Richard Forrester în momentul în care acesta se apropia de ghişeul pentru controlul paşapoartelor din Aeroportul Internaţional John F. Kennedy. Coada părea fără sfârşit şi, o clipă, se gândi că urma să i se propună un serviciu suplimentar, rezervat pasagerilor de la clasa întâi. Fără îndoială, dreptul de a trece înaintea celorlalţi călători. Zâmbi satisfăcut când cel mai scund i se adresă:

— Richard Forrester?

— Da.

Bărbatul prezentă un card de identitate uşor de recunoscut. Şi începuse să vorbească. Numai că, pentru Richard, vocea dispăru, rămânând doar un bâzâit în ureche. I se făcuse cald. Prea cald. Îşi desfăcu nodul la cravată, simţind că se sufocă.

—... The Right to remain silent. Anything you say can and will be used against you in...

Richard Forrester închise ochii şi auzi Miranda warning, codul de procedură în caz de arestare, psalmodiat de parcă ar fi venit de la mare depărtare. Ceva nu mersese cum trebuia şi nu înţelegea ce. Nu lăsase nicăieri nicio urmă. Nicio amprentă. Nicio imagine. Se dusese doar până

în Anglia pentru problemele agenţiei sale, mică, dar bine administrată.

— Do you understand?

Deschise din nou ochii. Întrebarea i-o pusese uriaşul, care avea o voce răguşită şi profundă şi care repetă, privindu-l de sus:

— Do you understand?

— Nu, răspunse Richard Forrester întinzând mâinile după cum îi ceruse cel mai scund. Nu înţeleg nimic.

* * *

— Yngvar, şopti Inger Johanne ghemuindu-se lângă trupul adormit. Nu s-a putut face nimic pentru a împiedica sinuciderea?

— Nu, mormăi bărbatul întorcându-se. Ce s-ar fi putut face?

— Nu ştiu.

Era ora trei fără douăzeci şi cinci, în noaptea de sâmbătă 17 spre duminică 18 ianuarie 2009. Yngvar plescăi din buze şi se ridică să bea puţină apă.

— Nu reuşesc să adorm, şopti Inger Johanne.

— Am observat, îi răspunse Yngvar zâmbind. Deşi ziua nu a fost chiar săracă în evenimente.

— Mă bucur că ai prins ultimul avion de la Bergen.

— Şi eu.

Îl sărută pe obraz şi i se mai ghemui o dată în scobitura braţului. Vechiul caiet cu scoarţe din piele uzată tot pe noptiera lui Yngvar era. I-l arătase fără ca ea să fi răspuns ceva. Nimeni altcineva în afara ei nu era la curent cu existenţa jurnalului. Conţinutul mult prea personal îi emoţionase. Elucubraţii religioase, consideraţii filosofice, poveşti din viaţa de zi cu zi... Povestea unui homosexual care făcuse un copil cu o lesbiană. Fericirea, durerea, ruşinea. Totul cu un scris mic, îngrijit, feminin aproape. Încă de când sosise la Gardenmoen, Yngvar hotărâse să redacteze un raport cu informaţiile cele mai importante legate de moartea Evei Karin Lysgaard, ca şi cum totul ar fi reieşit din discuţia cu Erik Lysgaard.

— Sigur nu se va converti după chestia asta, murmură Yngvar. Încă de la a doua lor întâlnire, Lukas îi vorbise despre fascinaţia pe care o exercita catolicismul asupra lui Erik. Bărbatul zâmbise uşor când menţionase călătoria la Boston a părinţilor lui, de toamna trecută. În timp ce Eva Karin participa ca delegat la un congres internaţional ecumenic, Erik vizitase bisericile catolice ale oraşului. Ceea ce nici Eva Karin, nici Lukas nu ştiau era că se dusese pentru a se spovedi. Primise o lecţie de teologie şi,

dacă dorea, se putea considera catolic. Conversaţia cu preotul catolic, din confesional, era redată în detaliu în caietul brun. Era întâia oară când Erik încredinţase cuiva imensa şi delicata minciună a vieţii lui.

— Şi tu crezi că preotul a fost? Că are legături cu The 25'ers? Inger Johanne vorbea în şoaptă, deşi lăsase copiii la părinţii ei pentru perioada cât era ocupată cu Silje Sørensen. Fetele refuzaseră zgomotos să fie luate acasă când, abia mai suflând, se dusese după ele.

— Mda. Preotul sau cineva din anturajul lui. Catolicii au o anumită... tradiţie a ilegalităţii, ca să zic aşa. Însă, e cert că Erik nu a vorbit niciodată despre subiect cu altcineva. Exclud că Eva Karin ar fi putut avea o altă confidentă decât pe Martine. M-am întâlnit cu ea. Crede-mă, Eva Karin nu mai avea nevoie de nimeni altcineva. O femeie extraordinară. Foarte cultivată. Caldă.

Surâse pe întuneric.

— Oricum ar fi, americanii or să descurce ei toată treaba. Se pare că FBI avea deja destule informaţii. Cum s-ar zice, mai aveau nevoie doar de cheie. Fără îndoială, le-am oferit suficiente informaţii pentru a putea dinamita întreaga organizaţie. Iar aici ancheta e în toi. Se alcătuieşte o listă a mişcărilor tuturor cetăţenilor

americani din ultimele luni. Vom privi unitar informaţiile provenind de la cele şase asasinate, acum că ştim că aveau o legătură între ele. O să...

— Imaginea, îl întrerupse Inger Johanne. Portretul-robot care a provocat demararea anchetei. Şi pentru noi, şi pentru americani. Silje mi-a spus că FBI-ului nu i-a luat decât nouă ore pentru a descoperi identitatea unuia dintre asasini. Fişierul permiselor auto coroborat cu informaţiile asupra călătoriilor din ultimele luni între Europa şi Statele Unite au fost de ajuns ca să dea de individ. Desenul a deblocat totul.

— Da. În realitate, e de speriat modul în care se face supravegherea. O să dea apă la moară adepţilor chestiilor ăstora.

Yngvar o sărută pe păr.

— Imaginea a fost importantă, continuă. Nu greşeşti. Dar meritul, în ansamblu, ţie îţi revine, iubito.

Tăcură.

— Yngvar...

— Da.

— Dacă vor distruge The 25’ers, cândva se va înfiinţa o altă organizaţie cu aceleaşi revendicări. Cu aceleaşi opinii. Şi cu aceleaşi acţiuni.

— N-ar fi imposibil.

— Şi în Norvegia?

— Într-un fel, de noi ţine.

De data aceasta tăcerea dură mai mult, până când respiraţia lui Yngvar căpătă un ritm mai lent, mai profund.

— Yngvar...

— Iubito, trebuie să dormim.

— Ai crezut vreodată în Dumnezeu?

Îl simţi zâmbind.

— Nu.

— De ce? Chiar dacă Elizabeth şi Trine au murit şi...

Yngvar ridică mâna şi o împinse cu blândeţe.

— Tare-aş mai vrea să dorm. Şi tu.

Patul se cutremură când se răsuci pe o parte, cu spatele la ea. Se ghemui lângă el, simţindu-l ca pe un perete mare, cald, lângă trupul ei gol. Lui Yngvar nu-i luă mai mult de un minut pentru a adormi la loc.

— Yngvar, îi şopti cât de încet putu. Din când în când, eu cred în Dumnezeu. Aşa, un pic, în orice caz.

Bărbatul râse, dar prin somn.

EPILOG

PROLOG

Mai 1962

Întâlnirea

Eva Karin tocmai a împlinit şaisprezece ani şi poartă o rochie albastru deschis.

I-a cusut-o mama ei, aşa cum se întâmplase cu toate rochiile pe care le avea. Aceasta însă este cea mai frumoasă şi cea dintâi cu o croială de femeie în toată firea. O rochie ca a lui Jackie Kennedy, pe care nu apucase să şi-o dorească. De fapt, nu avusese timp să îşi dorească nimic, fiindcă se gândise doar la aniversarea ei.

Nu mai era loc decât pentru realitatea copleşitoare: orice lucru rău trebuia să dispară.

Deschizând cadoul, s-a prefăcut că e foarte bucuroasă. De parcă ar mai fi putut fi vreodată bucuroasă. Mama ei este atât de fericită de materialul descoperit şi de rezultatul muncii ei încât nu a băgat de seamă că se întâmplă ceva cu Eva Karin.

Nimeni, de altfel, nu vede că se întâmplă ceva cu ea. În afara lui Dumnezeu, asta dacă exista.

Şi-a îmbrăcat rochia de dimineaţă. Mama ei s-a înfuriat, fiindcă trebuia să fi rămas ascunsă până pe 17 mai. Eva Karin nu voia să întârzie la şcoală şi nu mai avea timp să

se schimbe. Mama a cedat. Fiindcă şi ea era mândră, după cum bine ştia Eva Karin căreia, cu părul ei negru şi ochii închişi la culoare, rochia de un albastru ca reflexele gheţii îi dă un aer american.

Balerinii i-a băgat în geantă. Îi prefera pantofilor de drumeţie, aşa că îi schimbase de îndată ce nu o mai văzuse pe maică-sa.

Eva Karin s-a făcut frumoasă pentru că se duce la moarte.

Şi nu vrea ca vreuna dintre persoanele pe care le ştie să îi descopere rămăşiţele. Urcă pe Lovstakken, sus de tot, acolo unde surorile ei sunt prea mici pentru a ajunge şi pe unde părinţii ei nu pun niciodată piciorul.

Aerul este rece, curat. E răcoare, aşa că îşi mai strânge puţin bluza de golf în jurul trupului. Trebuie să fie atentă. Pe potecă sunt rădăcini şi pietre şi nu trebuie să îşi murdărească balerinii.

Tatăl ei nu crede în Dumnezeu.

Eva Karin îşi doreşte să creadă.

S-a rugat intens.

Doar a citit Cartea, pe care este nevoită să o ascundă în dulapul cu îmbrăcăminte intimă pentru a nu i-o descoperi tatăl. Religia e opiul popoarelor, o tot pisează tatăl ei, iar

Eva Karin nu ştie pe nimeni altcineva în afară de ea şi de surorile ei care să nu fi fost botezate şi nici să nu fi primit confirmarea. A citit şi a căutat în Biblia interzisă, dar tot ce a găsit au fost pedepse.

Dumnezeu şi tatăl ei nu sunt de acord decât asupra unei singure probleme: oamenii ca ea nu au dreptul de a trăi.

Despre cei ca ea se vorbeşte într-un limbaj aparte. Un limbaj făcut din priviri anume, din fapte şi cuvinte care înseamnă altceva decât în realitate, dar care, când vine vorba despre cei ca ea, capătă un sens sinistru, cu care nu ar fi putut supravieţui.

Doar unii bărbaţi sunt aşa, îşi închipuise întotdeauna.

Şi chiar există, fiindcă ei sunt ţinta cuvintelor cu dublu sens, a privirilor, a gesturilor obscene pe care băieţii le făceau în spatele profesorului Berstad, gesturi care provocau rânjetul fetelor. Al tuturor în afara Evei Karin, care roşea.

Se opreşte pe potecă. Soarele străluceşte printre frunzele răzleţe. Pământul e acoperit parcă cu aur lichid, care vibrează sub vânt. Copacii sunt înconjuraţi de o mulţime de anemone de pădure, ca de o plapumă călduroasă pentru rădăcini. Păsările cântă şi nişte nori de timp frumos, de un alb imaculat, treceau pe deasupra

coroanelor.

De şase luni se întâlnea cu Erik.

Erik este drăguţ. Nu o atinge niciodată. Nu doreşte nici să o sărute, nici să o zgârie, cum fac ceilalţi băieţi, după cum îi povestiseră prietenele ei. Erik e băiat studios şi citeşte multe cărţi.

Beau ceai împreună, iar el îi arată nişte poezii pe care le-a scris şi care nu prea sunt cine ştie ce. Eva Karin se simte bine alături de Erik. În siguranţă. Liniştită. Nu ca atunci când se vede cu Martine.

Începu iarăşi să meargă.

Nu trebuie să se gândească la Martine. Nici să îşi imagineze serile când rămân să doarmă una la alta şi când mamele lor intră să le spună noapte bună fără a mai bate la uşă.

Eva Karin s-a rugat neobosită. Pentru a se detaşa de Martine. Pentru a avea puterea de a nu o mai dori. Şi-a petrecut nopţi întregi în genunchi, lângă pat, cu degetele de la ambele mâini strâns împletite, cu ochii închişi. Nimeni, însă, nu i-a răspuns, nici măcar atunci când şi-a pus cioburi de sticlă sub genunchi. Martine e tot acolo, lângă Eva Karin, fie că este prezentă ori nu, şi nu are să dispară niciodată. Eva Karin se roagă până când leşină de

oboseală, dar nimeni nu îi răspunde, de nicăieri. Poate că, totuşi, tatăl ei are dreptate, ca atunci când afirmă că oamenii ca ea sunt scârboşi.

Nici el, nici mama nu trebuie să afle, se gândeşte continuând să urce, clătinându-se. Tatăl ei care îi cânta, care se juca împreună cu ea, care îi făcuse un landou pentru păpuşă la el la uzină pe când nu avea decât cinci ani, care o punea pe umeri strigând ura şi defilând de întâi mai până când se făcuse prea grea şi putuse să ţină de ciucurele din stânga al stindardului sindical, tatăl ei nu trebuie niciodată să afle că fetiţa lui este aşa.

Aşa.

Că Eva Karin este aşa.

Eva Karin îşi doreşte să moară, aşa că a luat una dintre lamele de ras ale tatălui ei în geantă.

Printre copaci apare un băiat. Nu pe cărare, ca ea. Dintr-o parte, făcând-o să îşi întoarcă faţa, fiindcă nimeni nu trebuie să îi vadă lacrimile, nu acum, mai ales, nu acum când are să moară. Eva Karin grăbeşte pasul.

Dintr-odată, se iveşte în faţa ei.

Surâde.

Este mai mult bărbat decât băiat, îşi dă seama, iar părul îi este nepieptănat. Pesemne că nu s-a mai tuns de o

eternitate. Fata se dă înapoi.

— Nu te teme, o linişteşte desfăcând braţele, cu palmele îndreptate spre ea. Vreau doar să îţi vorbesc.

Îi întinde mâna, iar ea i-o prinde.

Nu ştie de ce, dar ia mâna necunoscutului şi îl urmează în pădure. Înaintează printre copaci, umblă printre florile galbene şi albe ale pădurii până într-o poieniţă încălzită de razele soarelui. Se aşază cu spatele sprijinit de un trunchi şi îi face semn bătând uşor cu palma lângă el.

E îmbrăcat cu nişte blugi americani şi cu o cămaşă albă, fără guler. În picioarele goale poartă o pereche de sandale cu talpă turnată, ca tatăl ei care nu le scotea niciodată din dulap înainte de vacanţă. Necunoscutul vorbeşte în dialectul din Bergen, dar nu aduce cu nimeni din câţi cunoştea mai îndeaproape ori din vedere.

Eva Karin se aşază şi ea. Soarele îşi revarsă căldura asupra ei, iar lumina e foarte puternică. Strânge pleoapele, îndreptând ochii către cer.

— N-o vei face, începu bărbatul cu ochi albaştri ca reflexele într-un gheţar.

— Trebuie, răspunde Eva Karin.

— N-o vei face, repetă el, desfăcându-i geanta.

Îi dă voie să-i umble în geantă şi să îi scoată de acolo

lama de ras pe care o ascunsese într-un loc unde se rupsese căptuşeala. Bărbatul o aşază pe o cicatrice din palmă şi strânge palma.

— Uite, îi zâmbeşte deschizând încet pumnul, cu palma în sus.

Lama a dispărut.

Râsul lui vine parcă de peste tot, din bătaia vântului, din cântecul păsărilor. Râde cu atâta poftă încât nu se poate opri să nu surâdă şi ea. Văzând-o, bărbatul îi mângâie mâinile.

— Tare-mi mai plac trucurile astea, îi mărturiseşte.

Eva Karin se odihneşte. Mai că a adormit.

— Viaţa este inviolabilă, îi spune. Să nu uiţi asta niciodată.

— Nu şi a mea, îi răspunde fără a deschide ochii. Sunt o... păcătoasă.

Ezită să folosească cuvântul. Prea e solemn. Nu îşi găseşte locul în gura ei, prea grosolan, prea adult, iar Eva Karin abia de are şaisprezece ani.

— Toţi suntem păcătoşi, i-o întoarce el în glumă. Numai că, din cauza asta, nu aş vrea să văd întreaga populaţie a oraşului invadând cei şapte munţi de aici pentru a se sinucide.

— Iubesc... Iubesc o altă fată.

Alt cuvânt supradimensionat pentru ea. A iubi era un cuvânt pentru întuneric, trebuia doar murmurat cu voce aproape de neauzit.

— Dar mai presus de toate e dragostea, zâmbeşte bărbatul, iar codrii din jur încep să râdă. Dacă stai să te gândeşti, niciodată nu am spus ceva mai adevărat.

Mâna lui îi mângâie un genunchi. Mână şi grea, şi uşoară în acelaşi timp. Caldă şi rece şi încă un lucru pe care nu ar şti cum să îl descrie.

— Tu pe mine ai să mă asculţi, continuă dintr-odată, grav. Pe mine, nu pe toţi cei care îşi închipuie că mă cunosc.

— Am citit iar şi iar, şopteşte Eva Karin. Dar nu am găsit nimic care să mă liniştească.

— Ascultă doar ce îţi spun eu. Nu ce spun ei că am spus.

Se aşază în genunchi în faţa ei. Capul lui acoperă soarele şi devine o umbră întunecată, înconjurată de o lumină atât de puternică încât Eva Karin închide ochii. Simte încă o dată acea greutate uşoară ca fulgul a mâinilor bărbatului, în clipa în care acesta şi le aşază peste ale ei.

— Nu sunt sever, Eva Karin. E drept, tatăl meu este,

poate, uneori, cam straniu şi impetuos, dar eu am trăit prea multe ca să nu mă bizui pe judecata iubirii.

Nu îl vede, însă îl simte zâmbind.

— Numai răutatea o condamn. Tenebrele. Niciodată lumina şi dragostea.

— Dar eu...

— Fii adevărată în faţa ta şi în faţa mea.

— Cum aş putea...

— Eva Karin, nu am să îţi dau o reţetă a vieţii. Vei găsi tu o soluţie. Iar dacă te vei împiedica şi vei cădea, dacă te vor copleşi îndoielile şi ţi se va face frică, nu ai decât să mă chemi. Mi-a trebuit ceva timp până te-am auzit, dar cred că mă înţelegi. Aşteptam clipa potrivită.

Se ridică şi face doi paşi într-o parte. Căldura soarelui cade din nou peste Eva Karin. Îşi duce palma dreaptă deasupra sprâncenelor şi ridică privirea.

— Nu îţi trăda virtutea de a iubi, continuă el mergând. Şi, mai ales: nu folosi alte persoane ca etalon pentru viaţa ta.

După ce parcurge cam jumătate din poieniţă, se întoarce încă o dată.

— Nu trebuie să consideri sfânt şi inviolabil decât un singur lucru: viaţa.

— Viaţa, murmură ea, iar El dispare, însă El nu avea nicicând să dispară.

Postfaţa autorului

Cartea aceasta este un roman, deci nu este adevărată. A scrie romane înseamnă a minţi, a povesti, a inventa. A-ţi crea propriul univers. Poţi, de exemplu, să descrii o pivniţă a Hotelului Continental, fără a şti măcar dacă aşa ceva există. Nu ştiu nimic despre structura de climatizare a hotelului şi nici dacă are un sistem perimat de supraveghere video. Sper să mi se ierte că am utilizat edificiul drept decor al poveştii mele, dar se potrivea de minune.

Cu toate acestea, este absolut adevărat că în multe ţări există o serie de grupări ataşate mai mult sau mai puţin urii ori dispreţului faţă de anumite comunităţi distincte. E tot atât de adevărat că unii dintre membrii acestor grupări se dedau unei violenţe mai mult ori mai puţin sistematice împotriva celor pe care îi detestă. S-a dovedit că unii dintre ei s-au făcut vinovaţi de crime abominabile spre a-şi finanţa proiectele funeste. Pe de altă parte, e din nefericire la fel de adevărat că în lumea întreagă, din vremuri foarte vechi, au fost comise crime şi acte de teroare în numele diferitelor zeităţi. Organizaţiile fundamentate pe

discriminare, menţionate în roman, există în realitate, cu excepţia The 25’ers.

APLE nu există. Organizaţia îşi are totuşi pereche reală în Southern Poverty Law Center din Montgomery, Alabama. Pagina lor de pe Internet (www.spicenter. Org), graţie linkurilor şi bibliografiei oferite, mi-a fost de mare ajutor în elaborarea cărţii de faţă.

Romanul *Ura* nu ar fi putut fi scris fără răbdarea, încurajările afectuoase şi tenacitatea prietenei mele din ultimii zece ani, Tine Kjaer. Îi mulţumesc ei şi fetei noastre, Iohanne, care nu reuşeşte să înţeleagă că trebuie să îmi petrec patru luni pe an, când romanul în lucru intră în linie dreaptă, închisă atâtea ore în biroul meu. Dragostea mea, află că ne îndreptăm către vremuri mai blânde.

Le mulţumesc şi lui Marianii Aalamo Fredin pentru ajutorul dat în timpul lucrului, lui Berit Reiss-Andersen pentru tot ceea ce ştie în materie de drept, iar eu demult am uitat, şi fratelui meu Even Hoit, care de fiecare dată are tot felul de mici şi interesante rafinamente medicale să îmi propună. Mulţumiri speciale lui Karl Michelsen care, aflându-se într-un bar, pe o plajă franceză, în mai 2008, m-a convins să renunţ la un proiect pus la punct de multă vreme pentru a scrie, în schimb, cartea de faţă.

Pentru a încheia, mulţumiri afectuoase lui Picasso, care îmi încălzeşte picioarele când scriu, mă face să ies din casă fie ploaie, fie soare, şi îmi arată un devotament neţărmurit şi nemeritat.

Nydalen, Oslo, 15 iunie 2009

Anne Holt